ŞEHİR, ZEHİR ve HAMZA

portakal

MERVE ÖZCAN

İlk cinayetimi Karakoza'nın sokaklarında işledim, diğer birçok fedai gibi. Ölümü, öldürmeyi, yakmayı, yıkmayı biz bu şehirde öğrendik. Sonra bu şehrin bizi dönüştürdüğü şeyi görünce kaçmak için fırsat kolladık. Fakat şimdi geri döndük. Eskiden, vurmamızı istedikleri hedeflere çevirirdik namluyu, ancak şimdi bize vur emri verenlere nişan alıyoruz.

Ben Feza, bir şeyler biliyorum.

Kazançlarımın kayıplarıma bağlandığı ve madalyonun her iki yüzüne de tanıklık yapan bir şehir...

Zehri tadanı, en az tattıran kadar zehirleyen bir zehir...

Ve bu şehrin güzüne karşı tebessümü sımsıcak bir palto gibi sarmalayan bir adam, Hamza...

Benim tüm hikâyem bu.

Ancak bu şehirde daha fazlası var.

Gözlerini Haramdan Sakın serisiyle yüz binlerce okurun hayatına giren **Merve Özcan**'dan yine soluksuz okunacak bir roman... *Şehir, Zehir ve Hamza...*

Aşkı ve aksiyonu sevenlere...

ISBN: 978-975-2468-77-1
9 789752 468771

portakal www.portakalkitap.com

PORTAKAL KİTAP | 38
Roman | 33

ŞEHİR, ZEHİR VE HAMZA
MERVE ÖZCAN

EDİTÖR
Rukiye Şahin

ISBN
ISBN: 978-975-2468-77-1
9 789752 468771

PORTAKAL KİTAP
Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, Nº 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika Nº 12755

KAPAK TASARIM
Yasin Çetin

İÇ TASARIM
Nur Kayaalp

1. BASKI
Kasım 2019, İstanbul

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com
portakal@portakalkitap.com
/portakalkitap
/KitapPortakal

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.'ye aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ŞEHİR,

ZEHİR

ve HAMZA

MERVE ÖZCAN

MERVE ÖZCAN

Merve Özcan, 11 Ocak 1996'da İstanbul'da doğup, ilk ve orta öğrenimini burada tamamlamıştır. Arel Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümü'nden birincilikle mezun olduktan sonra çizimlerine ve yazarlık kariyerine odaklanmıştır.

Resim çizerek geçen çocukluğunun sonunda çizgilerin kelimelerle benzerliğini fark etmiş ve geç olmadan yazmaya başlamıştır.

Şehir, Zehir ve Hamza kendisinin altıncı romanıdır.

DİĞER KİTAPLARI

Gözlerini Haramdan Sakın

Yüreğini Haramdan Sakın

Ruhunu Haramdan Sakın

Tan Yeri-Zifir

Tan Yeri-Fecir

Hatıralarından tanıyıp hayran olduğum
kıymetli dedem Hamza'ya.

01. DÖNÜŞ

Sert çehresi buz gibi bir rüzgâr, dudaklarına sızan tebessümü sımsıcak bir paltoydu. Hele ki yüzünü eğip gülümseyişi, kara kışta taze közle kavrulan sıcacık bir sobaydı. Ona bakınca üşüyor, yine ona bakınca ısınıyordum fakat yüzünü asmaya görsün, keskin soğuk vahşice kazınıyordu uzuvlarıma.

Ne uzun ne kısa saçlarını sağa taramış, uzun paltosu yağmurla parıl parıl parlıyordu; sakalı bile son gördüğümden ne bir santim uzun ne bir santim kısaydı, siyah çizmelerinin bağcıkları sanki bir daha çözülmemek üzere özenle bağlanmıştı. Heybetinden bir zerre eksilmemişti, özünü gizleyen vakarı üzerindeydi ve hâlâ bir savaşçı gibi serindi güzel şemaili. Hafızama kazınmış silueti anılarımdakiyle birebir örtüşüyordu, üzerinden hiç vakit geçmemiş gibi.

Kalbim göğsümde, bir krizin eşiğindeymiş gibi dövünüyordu, dizlerime inen heyecanlı titreyiş adımlarıma maniydi. Bu adama olan özlem ve heyecanla gözlerime dolmuş yaşlar, yüzüme düşen yağmur damlalarına karışıp gizleniyordu.

Gözlerimi ondan çekip kurtarmanın nasıl güç bir meziyet olduğunu anlatmaya mecalim kalmamıştı. Onunla birlikte mescidin bahçesinden çıkan çocuğun başını okşarken yüzünde açan tebessümü beni öyle büyük bir hezeyana sokmuştu ki ağzımdan çıkacak manasız cümleler için çenemi sımsıkı kapamıştım.

Beni görmesini istiyordum ama aynı zamanda beni görecek diye ölesiye korkuyordum.

Nihayet kaldırımda akıp giden insanların arasında heykel gibi bir başına dikilmiş onu izleyen bu aciz kadını gördü, bana baktı. Önce bir yabancı sanarak yüzünü çevirdi, bu bir saniye dahi olsa çok gücüme gitmişti. Sonra dudaklarında izi kalmış tebessüm bir anda suretinden silinip gitti, geriye yalnız bir kara kış kaldı ifadesinde. Gözleri yeniden beni buldu, kalbim bu heyecanı kaldıramadı. Şaşkın bir yeniyetme gibi arkamı dönüp seyrelmiş kalabalığa karışıp koşa koşa uzaklaşmaya başladım.

Arkamdan seslenişi ve ardımdan koşan adımlarıyla sesinin titreyişi bana umut oldu. Onun için buraya dönmüştüm, beni görmesinden korkmuştum, onu aramış ve bulmuştum fakat şimdi ondan kaçıyordum, pek tabii ki gönlümdeki tutarsız istek peşimden gelmesinden yanaydı.

Koştum...

Pekâlâ, biraz soluklanalım... Ben değil, ben hâlâ koşuyordum fakat hikâyeye nefes alma müddeti tanımalıyım. Damdan düşer gibi ortaya serdiğim bu hikâyenin en başına dönmek artık bir zaruretti belli ki. Bu manasız davranışlarımın izahını yapmalıydım.

Bugünün nasıl başladığını ve neden bu şehirde olduğumu şöyle anlatayım...

Buraya geldiğimde vakit ikindiyi geçse de benim için gün, ben havaalanından çıktığımda başlamıştı. Hiddetle gökyüzünden kopan yağmur damlaları, sokakları insanlardan arındırmak ister gibi öfkeli bir annenin şefkatiyle dövüyordu yeryüzünü. Şemsiyesiyle koşuşturan, taksilerin durması için ellerini sallayan ve kaldırımların binalara yakın kısımlarından yürüyen insanlar sanki hiç değişmemiş gibiydi; sanki burayı terk edip gitmemin üzerinden bir buçuk yıl değil de yalnızca birkaç saat geçmişti. Bu şehir hatıralarımdaki gibi hiçbir eksik ve fazlası olmadan yaşamaya devam ediyordu.

Hâlâ adımlarımı Karakoza'nın asfaltında attığımı idrak etmekte zorluk çekiyordum; kaçarak burayı terk edişimin ardından, şimdi koşarak buraya dönmeme sebep olan heyecan göğsümde taptaze saklanırken yıllarca hafızama kazınmış bu yağmur gürültüsünü anılarımla örtüştürdüm. Buz kesmiş parmak uçlarım şehrin serin karşılamasına zihnim kadar hızlı alışamamıştı.

Havaalanında gereğinden fazla oyalanmıştım. Terminalleri seviyorum, insanların özlemle kucaklaştığı bu yerler bizi kimliksiz kılıyordu; ben de birazdan özlemle beklediği insan gelecekmiş gibi, sevdikleriyle kucaklaşacak insanlardan biri olabiliyordum. Kimse onlardan biri olmadığımı bilmiyordu.

Tramvaya doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp mesajlara girdim, beni buraya getiren birkaç cümlenin üzerine tıklayıp buraya kadar gelmeme sebep olmasına rağmen halen gerçekliğini sorguladığım mesajı bir kez daha okudum. Okuduğum bu kısacık cümle, kalbimin sahibi olan adamdandı.

`Karakoza'dayım, seni bekliyorum. Sana ihtiyacım var. -H. T.`

Bu mesajı okuduğumda saatler boyunca aldanmamak için direndim fakat geçen iki günün ardından en azından bunun gerçek olup olmadığını öğrenmek için doğup büyüdüğüm ve ölüp gömüldüğüm bu şehre, Karakoza'ya geri döndüm. Çünkü ruhuma dokunmuş o tek adamın çağrısı, burada kalmış yanımı bana yeniden hatırlattı.

Ben Feza,
Karakoza ise vicdanımın beni ittiği dar bir mezar.

Öncesinde de zikrettiğim gibi bu şehirde doğdum, burada büyüdüm, burada okudum. Ailemi bu şehirde kaybettim. Dedemin aldatmacalı oyununa kanıp kurduğu şeytani örgüte bu şehirde dahil oldum. Şiddeti bu asfaltlarda öğrendim. İlk cinayetimi bu şehrin sokakların işledim. Bu şehirde âşık oldum. Bu şehirde intihar kararı aldım ve vazgeçirildim. Bu şehirde varlık amacımı keşfettim, ölümden sonrasına burada inandım. Yaratıcıyı bu sokaklarda keşfettim. Vicdanım beni bu şehirde kıskıvrak yakaladı. Ve en sonunda... Bu şehirden kaçtım.

Ailemin her şeye sıfırdan başladığı yerdeyim. Babamın kendi babasının güvenlik firmasında çalışmayı reddederek para kazanmak için çırpın-

dığı ve sonunda dostuyla el ele verip son şansları olan, bize büyük bir servetin peşi sıra büyük felaketleri de getirecek şirketi kurmayı planladıkları caddeler buralardı. Ben o zamanlara yabancıydım, henüz küçük bir çocukken bu tip mücadelelere anlam verebilecek idrakte değildim.

Hunt şirketi ben henüz ilk adımlarımı yeni yeni atmaya başlamışken kurulmuştu, babamın keşfettiği bir sistemi ithalata uyarlayıp güçlü bir ağ oluşturmuşlardı. Kurdukları bu ithalat ağı öyle hızlı büyümüştü ki, babam ve kadim dostu Timur Koşaran'ın omuzlarında yükselmiş ve başta şehrin, sonra tüm ülkenin en mühim şirketlerinden biri olup çıkmıştı. Zaman geçtikçe de şehirdeki tüm, ülkedeki ise birçok firma ve bunun yanı sıra büyük ve karanlık insanların üzerinde eli olacak kadar büyük, güçlü ve sarmaşık bir yapı halini almıştı. Kurdukları kuvvetli ağın altında ticaretin en kirli yüzünü de bu oluşumun altına gizlemişti. Şimdi de global çapta kallavi bir prestijin peşindeydi. Türkiye dahil beş ülkenin ithalat ve ihracat ağının büyük bir kısmına hakim olacağı dev bir ihaleyi kovalıyordu.

Fakat ailem bu yükselişin pek azına tanık olabilmişti, şehir çapında kazandıkları önemin ardından ülke çapında ihalelerin peşinde koşarken Timur Koşaran'ın şirketin hızlı büyümesi adına başımıza bir virüs gibi sardığı karanlık işler aileme sıçramıştı. Bir grup öfkeli saldırganla burun buruna geldiğimiz bir sabah, önce ailem sonra tüm evim cani bir saldırıyla ellerimden kayıp gitmiş, cayır cayır yanıp tutuşmuştu.

Dedem o yıkıntıdan beni bulup çıkaran adamdı, aynı zamanda beni ömrümün kalanı için sahiplenen... Beni ve annemi çok severdi ama babama öyle bir saplantıyla düşkündü ki bu kayıp onu darmadağın etmişti. Benim ise küçük bir çocukken kendime bulabildiğim tek dayanak oydu. Ona öyle sıkı sarıldım ki, bana öyle güzel bir aile olmuştu ki ne ondaki o kötücül değişimin farkına varabilmiştim ne de onunla birlikte nasıl bir felakete evirildiğimi görebilmiştim.

Dedem, babam tüm bunlara girişmeden önce halihazırda küçük fakat köklü bir güvenlik şirketinin sahibiydi, en başında söylediğim gibi. Dedem, sözüm ona babamın anısını yaşatmak adına babamın ardında kalan ve şimdi Koşaran'ın başında olduğu şirketin güvenliğinin tamamını üstlendi. Başta sağlam bir güvenlik firması olarak şirketi tüm dış etkenlere karşı kollasa da zamanla dedem amacını tümüyle saptırarak şirketi koruyup kollamanın yanı sıra Koşaran'ın başlattığı yasa dışı işlerin üzerini örtmek ve sonunda da bu yasa dışı işlerin tamamını bir suç mangasıymışçasına üstüne almasıyla sonuçlandı.

Dedem tamamen değişmişti, yaşamı boyunca sahip olduğu tüm ahlak anlayışını çiğneyip hırslı, vahşi bir canavara olan dönüşümünü bizzat izlemiştim. Babamı kaybettiğimizden beri izlerini gördüğüm bu vahşet, gün geçtikçe üzerine tümüyle yerleşmişti.

Sonuç, Hunt şirketiyle birlikte gerek mimarisi gerekse atmosferi sebebiyle çok güzel, naif bir şehir olan Karakoza'nın oldukça çirkin ve cerahatli yeni bir yüzü inşa edilmişti. İnsanlar kirli paralar kazanmaya başlamıştı. Pisliğin kokusunu alan sırtlanlar inlerinden çıkıp bu bataklığa dahil olup onu besledikçe büyümüş ve artık şehri kimsenin göremediği bir çizgiyle ikiye bölmüştü. Karakoza hâlâ güzeldi fakat artık bir yüzü tüm ülkedeki iblislerin akın ettiği bir leş batağına dönüşmüştü. Hangi taraf karanlık, hangi taraf aydınlık, bunu kimse fark edemezdi.

Koşaran önce paraya, sonra bu şehirdeki aç, şeref yoksunu ahmaklara, sonra da bu şehrin emniyetine, sonra da bu şehre sahip oldu ve tüm bunlardan kendine, içindeki pisliği özgürce dökebileceği koca bir dünya oluşturdu. Ve acıdır ki çok da uzak olmayan bir zaman diliminde ben de bu dünyanın bir parçasıydım.

BD yani Bella Donna, hayatımı ilk adımlarımda alt üst eden örgüt; bu dedemin sözde güvenlik firmasının karanlık yüzüydü.

Şirket dedeme ve Bella Donna'ya tüm hizmetlerine karşılık yüklü ödemeler yapar, dedem ise bu kazançla fedailerini geri dönüşü olmayan bu yolda besledikçe besler ve kendine maddi manevi bağımlı kılardı. Dışarıdan bakıldığında bundan daha mantıklı bir iş ortaklığı düşünemezdiniz; bir tarafta dostunu kaybetmiş bir ortağın şirketi ve diğer tarafta oğlunu kaybetmiş bir adamın, oğlundan kalan şirketin ve oğlunun dostunun yanında yer alması. Oldukça mantıklı bir tabloydu.

Fakat işin iç yüzünde dönen bu karanlık işler ve güvenlik firmasının bir suç şebekesine dönüşü, bu masumane madalyonun öteki yüzüydü. Aklanamazdı, özellikle de babamın kıymetli hatıralarıyla. Çünkü babam gibi bir adamın bu karanlığa ortak olduğunu tasavvur etmek bile imkânsız görünürken onun hatıralarını yaşatmak adına yapılmış tüm bu safsatalar ona ancak bir ihanet olabilirdi.

Söylemesi oldukça utanç verici fakat ben de BD denen bu suç şebekesinin fedailerinden biriydim. Hatta en gözde, asli fedailerdendim. Dedem... Aslında ona artık bu şekilde hitap etmek kulağa oldukça nahoş geliyor, ona daha çok Barbaros deriz. Bize fedaileri olduğumuzu söyler ve bu sıfatla aslında katil, hırsız, şantajcı ve işin özünde baştan aşağı suçlu sıfatının yerini bu onurlu kelimeyle doldurduğuna inanırdı. *Ahmak.*

BD ve fedaileri... Aslında bir kiralık katil, bir paralı asker olduğumun daima bilincindeydim.

O da öyleydi, âşık olduğum adam. Zırhı bir asker kadar sert ve soğuk fakat eğer ki kapısını sizin için açmışsa gülüp eğlenmeyi bilen, hatta küçük bir çocuk gibi umursamaz olabilecek kadar özel, zeki bir adamdı ve aynı zamanda örgütün en ileri gelen fedailerinden. Tıpkı benim gibi bir suçluydu ve BD'ye yeni katılan fedailer için gözde bir eğitmendi. Birliğin içindeki o duvar kadar soğuk, duygusuz kadınlar arasında dahi hayranlıkla gözlenen bir adamdı.

Onun babası da şirketle bağlantılıydı, Hunt'ın mühim adamlarından biriydi. Bu yüzden Barbaros'un onun babasıyla köklü bir ilişkisi vardı ve bana gösterdiği ehemmiyetin fazlasını ona gösterirdi, onu çok severdi. Fedailerin ancak yarısının toplandığı zaman ona denk gelebileceğini söyler, onu şımartmayı severdi. Ben torunuysam, o oğlu gibiydi.

Fakat bir gece her şey değişti. Babası öldü. Ona babasının, şirketin düşmanlarının planladığı bir kumpas esnasında öldüğü söylendi. O buna hiçbir zaman inanmadı. Bana bu konuyu hiç açmadı ancak bana kalırsa babasını, Timur Koşaran'ın emriyle Barbaros'un öldürdüğünü düşünüyordu. Çünkü o günden sonra Barbaros'a artık bir evlat gibi değil, bir düşman gibi baktı ama yine de yanından ayrılmadı. O zamanlar hâlâ bir fedaiydi fakat biliyordum ki eğer fırsatını bulsa Barbaros'un mezarını kazmak için bir an dahi beklemeyecekti. Yine de onun hizmetindeydi.

Bu düşmanlığın sebebini hiçbir zaman öğrenememiştim fakat tahminime güveniyordum, Hamza babasının ölümünde Timur Koşaran'ın ve Barbaros'un parmağı olduğunu düşünüyordu.

Ben henüz onlu yaşlarımda bir genç kızken BD'ye dahil olmuştum. Babamı kaybettiğim günden beri Barbaros sayesinde tâbi olduğum sıkı eğitimler dur durak bilmemişti. On beş yaşımda bile yetişkin bir adamı kolaylıkla devirebilecek güce, tekniğe ve dengeye sahip olmuştum. Barbaros bendeki ışığı fark etmiş ve meğerse beni kendi bataklığına çekip bir canavara dönüştürmek üzere kollarını yıllar önce sıvamıştı.

BD denen örgüte girdiğim gün, başta büyük bir aileye dahil olduğum yanılgısına kapılmıştım. Ama nihayetinde gün geçtikçe burada dönen şeyin gerçek bir suç çarkı olduğunu anlamak zorundaydım, bunu anladığımda ise her şeyin tamamen içinde ve yanlış gelen bir şeyler olmasına rağmen dedesine oldukça bağlı bir kızdım. Daha önemlisiyse, Barbaros tarafından ailesinin katillerinin öcünü alma hırsıyla doldurularak gözleri karartılmış bir intikamcıydım.

Barbaros ailemin katillerini bulup öldürmeme izin verdiğinde bunun bir izin değil, bir alıştırma olduğunu fark edememiştim. Hiçbir fedai ne yaptığını tam olarak kavramış bir şekilde bu örgüte dahil olmamıştı zaten ve hepsi bir intikam hırsıyla bu yola girmişti. İşin kötü tarafı, intikamımızı alsak da hiçbirimizin hırsı dinmiyordu ve çok para kazanıyorduk... Çok fazla.

Biz yasal olarak Hunt şirketinin anlaşmalı güvenlik firmasıyken yasa dışı tarafta şirketin ve bağlantıda olduklarının arkasını temizliyor, onlar için insanları korkutuyor yahut öldürüyorduk. Öldürdüğümüz hiçbir insan temiz değildi, tamamının bir pislikten ibaret olduğunu söylemek dahi vicdanımı sızlatmıyor, bu zamana kadar Hunt'ın bu yüzüne bulaşmış temiz bir insan görmedim. Fakat Hunt şirketi de zaten başlı

başına bir pislikten ibaretti, o şan ve gücün altında gizlenen karanlığı hepimiz biliyorduk.

Timur Koşaran'ı ve onun adamlarını öldürmememizin sebebi, bunun için emir almamamız ve bizi finanse edenlerin onlar olmasıydı. Tabii ki böyle başıboş bir kalkışma sonucunda bedelini canımızla hatta çok daha fazlasıyla ödeme ihtimalimiz de vardı.

Hunt şirketine de Timur Koşaran'a da zerre kadar saygım yoktu. Dedemin o adama olan sevgisini ve bağlılığını da anlamlandıramıyordum. Eğer babam yaşasaydı, o adamın yediği bunca halttan sonra değil onunla dost kalmak, yüzüne bile bakmazdı. Fakat Barbaros o adamı oğlunun biricik dostu olarak daima kolluyordu, ne de olsa artık o da bu bataklığa dahil olmuştu. Ve bana kalırsa paranın kokusu ona da oldukça hoş geliyordu.

Başta öldürdüğümüz insanların kötü olduğuna ikna edildik, ki bahsettiğim gibi hepsi öyleydi. Bizim için öldürdüğümüz her insan dünyadan silinen bir pislikti. Fakat sonrasında öldürmek bizim için öyle sıradan oldu ki artık öldürdüğümüz insanlar üzerine düşünmeyi bıraktık. Tıpkı insanların sorgulamadan her gün gittiği o sıkıcı fakat bırakamadığı işler gibi.

Artık öldürdüğümüz insanların iyi ve kötü olması bazılarımız için bir anlam ifade etmiyordu, üzerine düşünmüyor ve sorgulamıyorduk. Arkamız temizleniyordu, biz de birilerinin arkasını temizliyorduk. Rahattık... Bir noktaya kadar.

Dönüştüğüm kimliği yavaş yavaş sorgulamaya başladığımda gerçek, bir balyoz gibi başıma indi ve kaçmam gerektiğini hayatımın bu evresinde anladım.

İşlediğim son cinayette, yıllarca ellerimi dahi titretmeyen profesyonelliğim kaybolup gitmişti ve sanki silah tutmasını yeni öğrenmiş bir acemiye dönüvermiştim. Bedenim rüzgârda kalmış bir yaprak gibi tir tir titremişti.

Öldürdüğüm adam iyi biri değildi, iyiden öyle uzaktı ki hayatı kararmış binlerce insanın vebalini üzerinde taşıyan gerçek bir belayı dünyadan kazımıştım. Fakat sonra o evden kaçıp çıkacakken artık ölü olan o adama, dünya üzerinde sevgiyle bakabilecek tek kişiye ait küçük bir çift gözle karşılaştım, küçük oğluyla.

O gözlerin sahibinin babası masum değildi ama o küçük çocuk öyleydi. Korkulu gözlerine birikmiş birkaç damla gözyaşıyla henüz ne olduğunu anlamamış bir halde öylece dikilmiş gözlerime bakarken konuşmak, hareket etmek gibi yaratıcının bana bahşettiği tüm yetileri bir anda unutuverdim. Küçük çocuk bana babasını sorduğunda ne yapacağımı şaşırarak ondan koşarak kaçmayı düşündüm. Küçük çocuktan özür dilemek, ayaklarına kapanıp ona beni affetmesi için nefes almadan yalvarmayı ve affedildiğimi duymak için canımı dahi oracıkta verebileceğim bu azaptan kurtulmayı istedim.

Fakat o benim yanımdan geçip babasının olduğu odaya koştu, elim ayağım birbirine dolanmıştı. Korkudan ölecektim, çocuğun arkasından koştum. Ondan önce yetişebilmek için, babasını o halde görmemesi için var gücümle koşup odanın kapısını kapattım. Kilitledim ve anahtarı camdan aşağı fırlatıp attım.

Boğazımdan gözbebeklerime kadar beni cayır cayır kavuran vicdanımla çocuğun yanına ulaştım ve babasını öldürürken ellerimde olan eldiveni çıkarıp saçlarının alnına dökülmüş tutamlarını okşadım.

Benden kaçtı, aşağıdan gelen gürültüleri duyduğumda ben de kaçtım. Pencereden atladım ve o evi de sokağı da nefes nefese terk ettim.

Hayatımın bu noktadan sonrası yokuş aşağı freni patlamış süratli bir araç gibi şuursuz ve kontrolsüzdü. Hasta olduğum bahanesiyle günlerce yataktan çıkmayıp BD'den, fedailerden, Barbaros'tan kaçtım. Sevdiğim adamdan bile köşe bucak saklandım.

Dolmuş bir çift minik göz, hatrımda gezindikçe ömrümün sonuna dek bu ıstırabın beynimi kemireceğine inandım. Affedilmek için bir uzvumu kesip oracıkta bırakabilirdim. Zihnim parmaklarımın arasında

yolunan saçlarım gibi darmadağındı, ben beynimin içinde o küçük çocukla karşılaştıkça öldürdüğüm tüm o pisliklerin ardında bıraktıkları, sevdikleri olma ihtimaliyle bedenimde kavruldukça kavruldum. Ve bir gece yatağımdan fırlayıp gözlerimden yaşlar halinde taşacak bu gürültüyü susturabilmek için şuursuz kararlar eşliğinde sokaklara koştum. Bir uçurumun adresi bilseydim şayet, adımlarım o yöne koşacaktı; bir sarhoşun bilinçsizliğiyle, bana ölümü getirecek her türlü belaya susamıştım.

Göz alıcı araba farları görüşümü engellerken aniden yaptığı frenle çığlıklar atan tekerleklerin önüne kendimi attım. Ölüm o an belki de sadece bir metre uzağımda durabilmiş otobüs kadar uzaktı. Korna sesleri beynimle yankılanırken kolum, peşine bedenimi takıp asfalttan çekildi. Beni tutan her kimse bağıran insanları sakinleştirdi, iyi olduğumdan emin oldu ve beni iki ayağımın üzerine dikip sakin bir köşeye çekip oturttu.

Karşımdaki yaşlı adam bana endişeyle bakarak birkaç kelime etmem için bekliyordu. Seksenlerine dayanmış, saçı sakalı bembeyaz kesmiş bu ihtiyarın gözlerindeki parıltı, benim bakışlarımdaki tükenmişlikle öyle zıttı ki belki de hangimizin ihtiyar olduğunu tekrar düşünmeliydim.

Yöneltebileceği tüm sorulara cevapsızdım, biraz çabadan sonra bunu fark ederek soruları kesti ve benden izin isteyerek beni evine, eşinin yanına götürmeyi teklif etti. Korkmadım. Ölümün üzerine hatırı sayılır bir süre düşünmeden ona pek çok kez koşmaya kalkmış biri olarak, tek hamlede yere serebileceğim o ufak tefek ihtiyardan korkma ihtimalim zaten anlamsızlıklardan yalnızca bir tanesi olurdu.

Birkaç cadde ileride, sessiz ve sakin, şehrin kalanına oranla daha mutaassıp bir sokağa gelmiştik. Üç katlı, küçük bir apartmanın giriş katındaki dairenin önüne geldiğimizde kapının önünde bomboş bir halde dikiliyordum.

Tıpkı beni bulan ihtiyar gibi ufak tefek, tıknaz, sevimli bir teyze sıcak bir tebessümle kapıyı araladı. Önce naif bir baş selamıyla eşi olduğundan emin olduğum kadını selamladı, kadın da meraklı bakışlarla beni gözledi.

Amca elini önüme doğru uzatınca kadın geriye çekilip içeri girmem için kapıyı açtı. "Kızım, belki ihtiyacın olan şeye vesile olacak olan bizlerizdir. Çekinme, gir lütfen," dediğinde bir ruh gibi söylediklerini yaptım. İçeri girmemi bekledikten sonra o da girdi, bu kez evi ve karısını yeni bir selamla selamladı. "Selamun Aleyküm."

"Aleyküm Selam."

Uzun uzun hatıraların üzerinden geçmenin pek bir anlamı yok belki de, uzun lafın kısası o gece tanışığım Halim Amca ve Havva Teyze derdimin ne olduğunu dahi bilmeden bana geri dönülemez hatalar, günahlar işlemiş ve tıpkı benim gibi affedilmeyi bekleyen insanların yolunun nasıl Allah'a ve Resulüne çıktığını, onları hangi sözlerle hangi ayetlerle karşıladığını anlattılar. Kim olduğumu bilmiyorlardı, ismim haricinde kim olduğumu hiçbir zaman bilmediler.

Saatler boyunca tek bir kelime bile söylemedim, neden bu halde olduğumu sormadılar. Beni tek bir şey için bile zorlamadılar. O gün Halim Amca'nın her zaman camiden döndüğü yol, bir çalışma sebebiyle kapalıymış, evine cadde üzerinden dönerken de arabaların önüne öylece atlamış olan benimle karşılaşmış. Bense başka bir zaman asla yapmayacağım şekilde onu dinleyip peşine takılmıştım ve ilahi hesap bu ya, yolumun onlara düşmesi için tüm olanaklar hazırlanmıştı.

Vicdanım hiçbir zaman susmadı, o çocuğun gözleri hiçbir zaman rüyalarımdan çıkmadı. Ve öldürdüğüm insanların arasında tek bir masum bile gözden kaçırıp kaçırmadığımı günlerce araştırdım. Öldürdüğüm insanların bazısı insan, bazısı uyuşturucu taciri, bazısı tacizden cinayete, kara para aklamaya kadar her türlü pisliği yapıp sonrasında arkası toplanmış insanlardı.

Biz kötü insanları haklamak için yola koyulan iyilik melekleri değildik, Hunt şirketi öyle pislik işlerin içindeydi ki gerçek manada alakasının olduğu suçsuz, masum insan sayısı varsa bile bir elin parmağını geç-

mezdi. Ellerimizin bu kadar kirli insana değmesinin sebebi de buydu zaten, yoksa biz asla bir grup kahraman olmadık.

Teslim olmama değecek tek bir şey bulabilmek için geçmişimi günlerce araştırdım ve temize çıkaracağım tek bir masum insanı aradım. Fakat şükür ki yoktu, bu beni aklamasa da masum birinin kanına girmemiş olmak en azından hâlâ nefes alacak yüzü bulma yüzsüzlüğü sağlamıştı. Ve şayet teslim olsaydım, örgüt beni bünyesinden öyle temiz bir şekilde sıyırıp atacaktı ki ben onların maşası olduğum cinayetlerin cezasını bir ömür verecektim.

İnsanım ve nefsim var, herkes gibi. Bu konuyu tartışmaya açmayacağım.

O gece tüm hayatım ters çevrilmiş bir kum saati gibi tersine akmaya başladı. Artık o silahı elime alıp örgütün fedaisi olmaya devam etmem ve yeni sahip olduğum tüm o hassasiyetleri, İslam'ı onların arasında yaşamam olanaksızdı. Bir çıkış bulabilmek için yatağımda hastayım diye geçirdiğim günler uzadıkça uzadı. Havva Teyze'nin yanına giderken takip edilmemek için öyle çok yalan söylüyor ve öyle numaralar yapıyordum ki göze batmaya başlamıştım.

Bunu ilk fark eden kişi, oydu; kendimi farkına vardığım, o örgütün içinde olduğum günden beri her şeyiyle sevdiğim adamdı.

Örgütün bu yanına dahil olduğum günden beri onunla aramızda adlandırılmamış kuvvetli bir bağ vardı. Beni sevdiğini söylemekten çekinmiyor ve beni küçük kızıymışım gibi daima koruyup kolluyordu, fedailer isimlerimizi beraber anıyordu. Sağlam bir fedaiydim, insanlar bana ben olduğum için saygı duyuyordu ve dengim olan fedailerle bile aramızda geçen gerginlikler pek azdı. Fakat yine de bana yapılmaya cesaret edilecek bir hadsizlik, gölgem gibi hemen ardımda beliren o adamın gazabından çekinilerek geri duruyordu.

Yıllar geçtikçe aramızdaki bu bağ öyle güçlendi ki artık hayatımın onun olmadığı bir evresini tahayyül edemiyordum. Düşünülen şekilde bir ilişkimiz yoktu. Hatta aramızda büyük bir yaş farkı olmamasına

rağmen yıllarca beni küçük bir çocuk gibi görmekten vazgeçmemişti. Ben onun gözünde yetişkin bir kadın olana kadar hayatında birçok kadın olmuştu.

Beni yalnızca bir kez öpmüştü ve bu artık bana onun kızıymışım gibi bakmayı kesip hayran olduğu bir kadın gibi görmeye başladığı o vakitte oldu. Fakat yalnızca bu kadar. O vakitten sonra yanında başka bir kadın görmedim ama benim için de o tek bir öpücükten daha ileriye gitmedi.

Aramızdaki bu kuvvetli bağı hangi sıfatla tarif edeceğimi asla bilemedim. Yalnızca o benimdi, ben onun. Ne ben onun için basit bir sevgiliydim ne de o benim geçici bir hayranlığımdı. Bu çukurda teselli bulabildiğimiz, nefes alabildiğimiz tek yer birbirimizin yanıydı. Biz bu karanlıkta birdik.

O, Halim Amca ve Havva Teyze'nin yanına gittiğimi fark ettiğinde önce nereye gittiğimi sordu, beni değiştirenin ne olduğunu öğrenmek istedi. Ona anlattım fakat o gece karşılaştığım küçük çocuktan hiç bahsetmedim. Benim için o korkulu gözler dilimin dokunamayacağı kırmızı bir çizgiydi. O konuya değinecek kadar cesaretli sözlere sahip değildim. Bu yüzden ne intihara koştuğum o geceden bahsettim ne de hayatımın kırıldığı o son görevden ya da cinayetten. Halim Amca'yı anlattım, Havva Teyze'yi ve sonra bana anlattıkları tüm o güzellikleri, yeni inançlarımı.

Tek bir söz dahi söylemeden beni dinlemiş fakat hiçbir cevap vermeyerek yanımdan çekilip gitmişti. Onların yanına gittiğim günlerde örgüte karşı arkamı kollamış, bazen beni onların evlerine girene kadar takip etmişti ama hiçbir zaman benimle gelmemişti.

Gün geçtikçe dinlediğim, öğrendiğim güzelliklere karşı daha fazlasını yapmak istedim; sanki Havva Teyze nasıl bir karanlıkta olduğumu görüyormuş gibi bana aydınlığı anlatıyordu, onu çevrelemiş o güzel ışığı övüyordu. Bu bataklıktan kurtulup tıpkı onun gibi dinlediğim ayetleri, hadisleri yaşamaya; onların yolundan alnı ak bir halde yürümeyi öyle istiyordum ki o aydınlığı gördükçe karanlığım daha da zifir oluyordu.

Bir gün canıma tak etti ve onun yanına gidip örgütten ayrılmamız için gizlice yalvardım, ikimiz kaçabilir ve ardımıza bile bakmadan bir başka şehirde, hatta belki başka bir ülkede yeni bir hayat kurabilirdik. Ona öğrendiğim her şeyi öğretebilirdim, hayalini kurduğum bu yolda birlikte yürüyebilirdik. Buradan kaçıp kurtulabilirdik.

Fakat o bunu reddetti, yalnızca kendisi için değil benim için de. Bana güvenli bir yer ayarlayacağını ve eğer istersem örgütten ayrılıp gizlice orada kalabileceğimi söyledi fakat bunu kabul etmem ihtimal bile değildi. İstediğim şey örgütten gizlenip durmak değil, ondan tamamen kaçıp sıyrılarak yeni bir hayata adım atmaktı. Ona bunun için yalvardım ama kabul etmedi, onu burada tutan o tutkulu sebebi asla öğrenemedim.

Bu karar kalbim için nasıl acılı ve ağrılı olsa da onun gözlerindeki hırsı gördükçe ondan da vazgeçtim. Çünkü onu zorla alıp götürsem de bu şehirden, bakışları bana daima geçmişi sunacaktı. Ve bu yüzden onsuz eksik ve kırık kalacak olsam da önce onu terk ettim.

Fedailerle yüz yüze gelmemeye çalışıp örgütün izbe yerlerinde gözden ırak olmak için çabalasam da nihayet deli gibi korktuğum o şey başıma gelmişti. Barbaros bana yeni bir görev haberi göndermişti; göreve bakamadım, yine bir kiralık katil ya da şantajcı mı olacaktım? Bunu artık yapamazdım.

Göreve çıkmamın gerektiği gece belki de bana son kez sevgiyle bakacak olan adamla, onun haberi olmadan sessizce vedalaştım. Görev için arkamdan gelecek gözcü fedaiyi bayıltıp saf dışı bıraktım, Halim Amca ve Havva Teyze'nin yanına gidip onlarla helalleştim. Ve sonra, bugünden tam bir buçuk yıl evvel bu şehirden gizlice kaçtım. Karakoza'yı ve onunla birlikte ardımda kalan her şeyi terk ettim.

Ülkenin en uzak şehrinde, kendine münhasır bir kasabada buldum kendimi. Orada küçük küçük işler yaparak yalnızlığımı kimsenin bozmasına müsaade etmeden bir başıma yaşadım. Okudum, araştırdım, Havva Teyze'nin bana öğrettiklerini günbegün fazlasıyla katladım. Evimin yakınlarındaki bir camiye gidip geldikçe Kuran'ı zorlanmadan okumaya başladım, inandıklarımı daha çok anladıkça daha çok inandım.

Geçmişin pişmanlığını hissetmeyi bırakamasam da, kalbimde daimi bir burukluk olsa da karanlık artık o kadar da zifiri değildi.

Yine de kolay olan sadece kaçmaktı, sonrasında yüzleştiğim hiçbir şey kolay olmadı ama biliyordum ki eğer kalsaydım her şey yalnızca bir felaketten ibaret olacaktı. Ancak... Ne tuhaf çelişkidir, kaçtığım o yerde her zaman biraz eksik hissettim. Ruhumun bir yanını o Bella Donna'ya terk etmiştim ve kaçmıştım, savaşmamıştım. Bir korkak gibi kaçmış ve o koca iblise bir taş atma cesaretinde bile bulunmamıştım. Bu benim utancımdı.

Sevdiğim adama duyduğum özleme de, kalbime sardığı ağrıya da gün geçtikçe alıştım, onunla yaşamayı öğrendim ve bunu bir imtihan bildim. Fakat sonra bir gün bir mesaj geldi, bana ulaşabileceğine ihtimal vermediğim fakat gizliden gizliye bunu canı gönülden hayal ettiğim o adam bana birkaç cümle yazmıştı.

`Karakoza'dayım, seni bekliyorum. Sana ihtiyacım var.`

Göğsüm büyük bir heyecan ve sabırsızlığın eşiğinde kasıldı. Hemen yola düşmemek için kendimi zapt etmek öyle sancılı bir süreçti ki sonunda gece yarısı tüm çabalarıma karşı yenilerek Karakoza'ya giden ilk bileti satın aldım ve o gecenin sabahı bir sırt çantasıyla kendimi bu şehirde buldum.

Şimdi yeniden buradaydım.

Her şeyden önce takip edilmediğime emin oldum, sonra Halim Amca ve Havva Teyze'nin evinin yolunu tuttum. Onları sapasağlam göremekten çok korksam da şükür ki ikisi de bıraktığım gibiydi. Yalnızca Halim Amca yürümek konusunda eskisi kadar dinç görünmüyordu, yaşının aksaklıkları iyiden iyiye üzerine çökmüş gibiydi.

Beni gördüklerinde tanıyamamışlardı, başıma örttüğüm şal beni o kadar da değiştirmiyordu ama son gördükleri günün üzerinden geçen zamanla sanırım bir yabancıya dönüşmüştüm.

İkisi de ne geçmişimi biliyordu ne de neden buradan gittiğimi; sadece beni tanıdıkları gibi kabul ettiler, tıpkı yollarımızın kesiştiği o ilk gecedeki gibi. Uzun uzun özlem giderirken onları bırakıp gitmeme bile sitem edemediler. Ama inkâr etmem oldukça güçtü; onlarla konuşurken bile içim, ardımda bıraktığım o adamla yüz yüze gelme ihtimalinin heyecanıyla dolup taşıyordu.

İkisi de bendeki bu sabırsızlığı fark etmişti ve Havva Teyze birdenbire, hiç ummadığım bir anda bana bir isim söyledi. Sonra tüm hayretim onun ağzından çıkan isme çevrildi. Onun adını söylemişti, bu şehirle birlikte terk ettiğim o adamın.

Onlara onu nereden tanıdıklarını bile soramadan, onun beni tanıdığını söylediğini söylediler. Ve ben gittikten sonra yanlarına geldiğini, onlara beni sorduğunu, bir cevap alamamasına karşın günlerce Halim Amca'ya sabah namazlarında camiye kadar eşlik ettiğini, onları sessizce dinlediğini anlattılar.

Ve en tuhaf kısmı da tıpkı benim gibi bir gece vakti yanlarına gelip buradan gideceğini söyleyerek ikisiyle de helalleştikten sonra onun da ortadan kaybolmuş olmasıydı. Fakat söylediklerine göre benden bir gün önce o da buraya geri dönmüş ve buraya gelip beni sormuştu.

Beynimin içinde koşuşturan düşünceler öyle ani bir tufana tutulmuştu ki olanları idrak edebilmek için bir köşeye geçip dakikalarca meseleyi zihnimde oturtmaya çalışmıştım.

Halim Amca'ya onu nerede bulabileceğimi sordum, geldiğinden beri gittiği bir yer söyledi, orada olabilirmiş. Havva Teyze'yle birlikte benimle gelmeyi teklif etti fakat ne herhangi bir fedainin bizi birlikte görme riskini alabilirdim ne de onların yavaş adımlarına karşı heyecanımı zapt edebilirdim.

Geri döneceğimi söyleyerek evden çıktım, yağan yağmura karşı feracemin üzerine giydiğim hırkanın kapüşonunu başıma geçirdim ve oraya ulaşmak için koşar adım yola koyuldum.

Dilimde ne için ettiğimi bilmediğim binbir duayla o yere ulaştığımda, ne söyleyeceğimi bile bilmemenin çaresizliğiyle karşı karşıyaydım. Onca yolu aşıp buraya kadar gelmişken şimdi akıl almaz bir geriye dönme isteğiyle gülünç bir dilemmaya sıkışıp kalmıştım.

Elektrik direğinin yanı başında, bir heykel gibi hareketsiz bir halde dakikalarca öylece dikildim o kaldırımda. Ben arada kalmışlıklarıma dalıp gitmişken o, onu gözlediğim bahçe kapısından çıkmıştı. Başını okşayıp güzel bir tebessüm armağan ettiği çocuktan yüzünü kaldırıktan sonra sonunda beni fark etmişti.

Ve o adam, *Hamza Tuna* başımdaki şalın ve geçen zamanın beni değiştirdiğini hiç hissetmemiş gibi kim olduğumu daha ilk anda farkında olduğunu gösteren bir duraksamayla yüzüme baktı.

Bana doğru adım attığını gördüğümde parmak uçlarımda dahi hissedebildiğim nabzımın göğsüme vuran histerik coşkusuyla tutarsız bir karar alarak arkamı dönüp koşmaya başladım.

Neydi bu gülünç cesaretsizlik? Bu çocukça davranış ona bir şeyleri kanıtlamak için miydi bilmem ama peşimden geldiğini anladığımda nefes almama engel olan şey bertaraf edilmiş kadar rahatlamıştım.

Bu manasızca kovalamanın böylece sürüp gideceğinden endişe ederken başımdan düşmek üzere olan kapüşonum birden geriye çekildi ve mecburen durmak zorunda kaldım. Bir kedi yavrusu gibi ensemden tutulup geriye çekilirken kendimi onun elinden kurtarıp karşısına dikildim.

Onun, bıraktığım zamandakinden bir farkının olmadığını düşünürken şimdi bunun nasıl bir yanılgı olduğunu görüyordum çünkü bakışları tamamen değişmişti, bana sımsıcak bakan gözlerine şimdi kara kış hakimdi. Oysaki beni buraya çağırdığı için, bana olan ihtiyacını dile getirdiği için umudum gizliden gizliye dallanıp budaklanmıştı.

Yine de ona sarılmak istedim, yıllar önceki gibi sımsıkı ve dünyanın geri kalanı bir hiçmişçesine. Gerçi buna izin verse bile yapamazdım ya, benimkisi sadece hadsiz bir hayaldi.

Ona duyduğum özlemin gözlerimden yaşlar eşliğinde süzülmesi an meselesiyken yüzüme çarptığı sert soğuk beni tir tir titretiyordu. Eskiden beni serin bir esintiden dahi koruyan adam şimdi elimi ayağımı buz kestiriyordu. Eğer içimde kalan azıcık utanç kırıntısı da olmasaydı ona beni affetmesi için yalvarabilirdim.

Bakışları başımdaki örtüyü, üzerimdeki değişimi şaşkınlıkla süzerken bu halim hakkında bir şey söylememek için kendini tuttuğunu görebildim ama sonra gördüklerinde bir tuhaflık yokmuş gibi yeniden yüzünü astı. "Neden geri döndün?" dedi tepeden, buz gibi bakışlarıyla beni adeta ezerken. Onu terk edip gitmişken şimdi bana onu yarı yolda bırakmamışım gibi davranacağını zaten düşünmemiştim ama yine de yüzündeki bu yargı, haddim olmadan gücüme gidiyordu.

Gözlerimi kaçırdım fakat geçmişte bana sevgiyle bakan o adamdan bugüne kalan ufak bir sevgi kırıntısının sıcaklığı için nefes bile almadan bekledim. Bu soğuğun bir maske olduğuna inanıp özleminden açık vereceği anı kalbim kulaklarımda yankılanırken gözledim. Fakat bana sorduğu sorudaki tuhaflık bu dalgınlık haline rağmen kafama dank ettiğinde kaşlarım aniden çatıldı. Neden mi geri dönmüştüm? "Çünkü geri dönmemi sen söyledin!" dedim.

"Ben sana hiçbir şey söylemedim." Bu ithamı sanki bir hakaret saymış gibi yüzünü ekşiterek gözlerini kaçırdı. "Bana buraya geri döndüğünü söyleyen sendin," dedi.

Ortada mantıklı olan tek bir cümle bile yoktu. "Hiçbir şey söylemeyen bendim. Hatta mesajını bile cevaplamamıştım." Mesajını cevaplamamıştım ama koşa koşa ülkenin bir ucundan buraya bir mesajıyla gelmiştim işte.

"Ben sana mesaj atmadım, atan sensin," dedi, aramızda halihazırda var olan mesafeden birkaç adım daha geriledi. "Bana Karakoza'ya geri döndüğünü söyleyen bir mesaj attın."

"Ben hiçbir şey atmadım," dedim, sesim gittikçe kısılırken ama ona da inanıyordum ve bu kalbimi kırıyordu. Çünkü beni yeniden görmek

istemesini düşünmek bile ciğerlerime düğüm atmaya yeterken böyle bir şeyin olmadığını söylemesi içimi derin bir kederle dolduruyordu.

İtiraf etmesek de ikimiz de birbirimizi yalancılıkla suçlamıyorduk. Ben ona mesaj atmamıştım, belli ki o da bana. Burada tuhaf bir şeyler döndüğü artık oldukça barizdi ama ikimiz de birbirimizin attığını zannettiğimiz mesajlar yüzünden koşa koşa bu noktaya dönmüştük.

Pişmandım ama bu şehri terk ettiğim için değil, onu terk-i diyarımda bana eşlik etmesi için daha fazla zorlamadığım için; onu da geçmişteki karanlık yüzümle birlikte gömmeye teşebbüs ettiğim için. Fakat beni o zamana yeniden çekseler, belki o gün yine bu adamı ardımda bırakır kaçardım. Çünkü korkuyordum ve korku peşimden koşan bir saldırgandı, ben de her şeyimi bırakıp canım pahasına kaçmıştım. Ve kırgındım.

Eskisi gibi gözlerimi onun acı kahve gözlerine tasasızca dikemiyordum, belli ki o da öyleydi. Çünkü yüzümde dahi sabit tutmadığı bakışlarını, beni hayrete düşüren bir hassasiyetle sürekli olarak sakınıyordu. Birbirimize bakmaktan bile geri duruyorduk artık. İkimiz de aynı noktaya dönmüştük fakat en son bu noktada olduğumuz insanlardan öyle uzaktık ki göğsümde hissettiğim o sıcacık gönül bağının dışında iki yabancı kabuktuk.

Ve elbette bizi bu noktaya çeken mesajları kimin ya da kimlerin attığını öğrenmeden bu şehirden çıkmayacaktık çünkü o her kimse bildiği çok ama çok şey vardı.

02. YÜZLEŞME

Bugünden tam bir buçuk sene evvel, önce onu sonra bu şehri terk edişimin hayatlarımıza verdiği şekli görmezden gelmek kaderlerimize bir hakaret olurdu. Bu yüzden hayır, gittiğim için pişman değilim. Küçücük bir zaman diliminde kendimle de ne çok çelişmiştim öyle!

Eğer benim gidişim şimdi karşımda gördüğüm adamı oluşturmuşsa, bundan pişman olmam söz konusu dahi olamazdı; yalnızca onun aklında, gitmekten başka çarem olmadığını bilmesini sağlayacak ufak bir kıvılcım çakmasını isterdim. Ona o günlerde karşısında çaresizce kıvranan beni göstermek isterdim. Belki bu terk edilişini affetmesi için ve benim kırgınlığımı görmesi için yeterli olurdu.

Elbette ki o harap halimi hâlâ hatırlıyordur ama o günün üzerinden geçen zaman hatıralarımızı kumları süpüren bir dalga gibi günden güne aşındırmıştı. Şimdi de hafızasında belirgin kalan yegâne şey, onu terk etmiş olmamdı. Ne acı.

Çevremizdeki insanlar saniyeler geçtikçe aceleci adımlarla bir seyrelmişti. Şimdi tatlı bir şiddetle ince ince yağan bu yağmurun altında ne konuşacağımızı bilemeden dikiliyorduk. Birbirimizi gördüğümüz ilk an şaşkınlıkla tutunduğumuz cümleleri sarf edip bitirmiştik ve şimdi elimizde, geçen onca zamanın sessizliği kalmıştı.

Eski sahiplenişine zıt bir yabancılıkla kaşlarını çatmış, gözlerini kaldırım taşlarına dikmişken bir anda boğazını temizledi. Bir kaşını kaldırıp "Geri dön," dedi yalnızca. "Çünkü ben de öyle yapacağım."

İnanmadım, bunu yapmayacağını o kadar iyi biliyordum ki... O mesajları kimin attığını bulacaktı, ikimizin arasındaki bu bağı bilen ancak örgütten biri olabilirdi ve kalıbımı basarım, Hamza bu konunun aslını bilmeden bu şehirden asla ayrılmayacaktı.

Yanağıma doğru düşüp süzülen bir yağmur damlasını elimin tersiyle sildim. "Sana inanmıyorum."

"Neye inandığınla ilgilenmiyorum, bu akşam bu şehirden ayrılacaksın." Bana olan öfkesi iplerini zorlayan bir boğa gibi atılmak istiyordu sanki ve bunu zapt etmek için hayli çaba sarf ettiği belliydi. "Her nereye gittiysen oraya geri dönecek ve bir daha buraya adım dahi atmayacaksın. O mesajı sil, telefonunu değiştir ve daha önce yok olup gittiğin gibi şimdi de..."

"Bana ne yapacağımı söyleme Hamza!" dedim ona olan mahcubiyetime rağmen karşı çıkma cesaretini göstererek. Ve bir de tabii ismini yüzüne karşı telaffuz etmeyi özlediğimden, ağzıma gelen ilk şeyi söyleyivermiştim.

Henüz ona karşı çıkışıma bir cevap vermeden onu hazırlıksız yakaladım, "Neden buradan gittin?" dedim bir cevap alabileceğimi bile ummadan. "Neden sana yalvardığım onca zaman beni dinleyip benimle birlikte gelmedin de tüm bunlar olduktan sonra... Her şey için çok geç olduktan sonra buradan çekip gittin?" Bunlar bir soru değil, bir serzenişti.

Cüretime karşı sahte bir hayretle beni bir kez daha küçümsedi. Elini ağzının üzerine kapatıp çenesini sertçe ovduğunda yüzünü kaplayan öfkeli bir gülüşe mâni olamadı.

"Neden buradan gittin Hamza?" dedim bir kez daha, tüm sınırları zorlayarak.

Gülüşünü başını iki yana sallayarak savuşturdu. "Geç olmasından kastın, beni terk edişin mi? Evet, sen gittikten sonra gittim. Çünkü artık kalmak için bir sebebim kalmamıştı."

Aramızdaki birkaç metrelik mesafeyle kurduğumuz iletişimin komik olmasına rağmen artık ikimiz de o mesafeyi aşacak niyette değildik; bu diyaloğun bile bizi zorladığı göz önündeydi. "Sebebin ben değildim, değil mi?" dedim. "Eğer ben olsaydım, benimle gelmemen için hiçbir neden olmazdı."

"Sen değildin," dediğinde, kalbim bildiğim bu cevapla yine de ince bir sızıyla acıdı. "Ama o sebep sen gittikten sonra eskisi kadar anlamlı gözükmedi."

"Sana gitmek için yalvarmıştım." Elimde artık çekinmek için hiçbir nedenim kalmamıştı çünkü belki de onu bir daha görmeyecektim. "Kaçmamız için günlerce dil dökmüştüm. Hiçbir şey yapmadığımı söyleyemezsin," dedim.

Ellerini ceplerine sokup bana tepeden, ezici bir bakış attığında yüzümü eğip ayaklarının ucuna baktım, o sözleri sarf etsem de fazlasına yüzüm yoktu. "Sahiden..." dedi. "Bir şey yapmadığını düşündüğüm için mi seni bitirdiğimi düşünüyorsun?"

Hayır Hamza, esasen beni bitirdiğini düşünmeye hiç cesaret edememiştim.

"Haklısın," dedi. "Kaçmamızı istediğini söylemiştin, birçok kez. Gitmemek için sebeplerim vardı, bu yüzden seni hep durdurdum. Ama Feza, yine de beni terk edip gideceğin aklımın ucundan bile geçmemişti."

İsmimi ondan duymaya hasret kalmışken böyle bir cümleyle özlemimi gidermek epey acınasıydı. Gözlerime dolan yaşların, üzerimize serpilen yağmur damlaları tarafından örtülmesi nasıl naif bir armağandı, hem de onun karşısında yeterince küçük düşmüşken.

"Fakat benim için asıl ne zaman bittin biliyor musun?" Acımasızlığı dinmiyordu ve sanki bana, beni acıtmanın ona zor gelmediğini göstermek ister gibi benimle soğuk, uzak bir adamın sesiyle konuşuyordu. "Ardında sana ulaşabilmem için tek bir işaret bırakmadan gidip arkanda kalan izleri de bir hırsız gibi silecek kadar benden kurtulmak istediğini gördüğümde bittin Feza."

Yüzumü kaldırıp ona baktığımda üzerimde olan bakışlarını uzaklaşan insanlara çevirdi. "Neyse ne..." dedi. "Bunca zaman sonra bunları konuşmanın bir anlamı yok. Senden yalnızca bir şey istiyorum, bu akşam bu şehri son kez terk et ve bir daha da dönme."

Bana onun adıyla atılan mesajı ona göstermek için telefonumu çıkarıp ekranı ona doğru çevirsem de göz ucuyla şöyle bir bakmanın ötesine geçmedi. "Sil onu ve git," dedi. "Konu her neyse ben ilgileneceğim ve bir daha böyle bir şey olmayacak."

Aramızdaki mesafenin aksi yönünde bir adım attığında onu burada tutmak ister gibi gözlerimi ona diktim. Ne söyleyeceğini bilemeden elini cebinden çıkardı, saçlarındaki yağmur damlalarını eliyle dağıtıp duraksadı. Ve sonra sessizce "Allah'a emanet ol," diyerek yüzüme çarpan birkaç saniyelik son bir bakışla arkasını dönüp gitti.

Onu durduracak hakkımın olmadığını biliyordum fakat bunu bilmeyip onu durdurmaya kalkışacak kadar umursamaz olmak bir an için pek cazip göründü gözüme. Yine de o kaldırımda, yağmur damlalarının arasından tek bir adım bile atamadan öylece dikildim.

Gözden kaybolup yağmurun oluşturduğu ıslak sisin arasında görünmez olduğunda havanın soğuğu iliklerimde hissedilmek isteyerek şiddetli bir titreme ve rüzgârla beni selamladı. Bu şehre dair hep duyduğum o azap vicdanımın kapılarına dayanmıştı, bana yeniden gitmemi söylüyordu. Hiç yoktan kurmaya çalıştığım düzenin ortasına düşen bu karşılaşmanın düzenimi bozmaması gerektiğini biliyordum; ne de olsa bu adamı bir kez arkamda bırakmıştım.

Hayır... Hayır, onu ardımda bıraktığımda ıstırabın sarhoşuydum ve göğsünü rahatlatacak tek bir nefesin peşinde koşan bir şuursuzdum. Aklımda olan tek şey kaçmaktı, bu hayatı bir öneme sahipti. Ama şimdi öyle çok kâbus, öyle çok vicdan muhasebesine maruz kalmıştım ki geçmiş acı bir hatıraydı ama ben sarhoş değildim. Bu zamansız karşılaşmadan sonra onu yeniden terk edecek cesareti nereden bulabilirdim? Belki de onun beni çoktan terk ettiğini kabul etmeliydim.

Yine de onun için mutluydum. Onun, terk ettiğim bu bataklıkta olmadığını gördüğümde sanki sırtımdaki yüklerden birinden kurtulmuştum. Onu o camiden çıkarken gördüğümde kalbim huzurlu bir sıcaklıkla sızlamıştı. Gidişim, yokluğum bize iyi gelmese de ona güzellikler getirmişti belli ki.

Bana acıdan başka bir şey getirmemiş şehrimin sokaklarında sarsak adımlarla yürürken sıradaki eylemimin ne olacağını düşünüyordum ama o boşluk bir türlü dolmuyordu. O mesajın sahibini öğrenmeli miydim sahiden, emin değildim. Şehrin bu tatsız melankolisiyle yüz yüze geldikçe merakım köreliyordu ama Hamza'yı düşündükçe burada kalmak için bahaneler arıyordum.

Telefonum kısık bir mesaj sesinin beraberinde cebimde titrediğimde bunu bekliyormuşum gibi hızla çıkarıp ekran kilidini açtım. Mesajı okudum.

Ve okuduğum şeyle ne yapacağımı bilmediğim bu sallantılı halden çabucak sıyrılıp önümdeki caddeden sağa saparak rotamı değiştirim.

Hayır, bu şehri henüz terk etmiyordum.

Tüm kararımı bir şok etkisiyle değiştiren mesajı açıp tekrar tekrar okudum.

"Karakoza'ya hoş geldin Feza. Seni bekliyorum, eski silah deposunun yanındaki bıçkıhanede."

Eski silah deposunun yanındaki bıçkıhane, eskiden fedailerle gizlice toplanıp kafayı dağıttığımız gizli bölgemizdi ve artık emindim ki şimdi kaçıp gitsem bile ardımda biri beni takip edecekti. O halde, bu çağrı kimdense kulak verip bilmediğim bu şeyle yüzleşme zamanı gelip çatmıştı.

Öyleyse biraz teçhizatla paçamı kurtarabilirdim. Bıraktığım silahlardan kaçı hâlâ buradaydı bilmiyorum ama bu kızgın merak öyle ince çizgilerimde dolaşıyordu ki o silahlara yeniden dokunacak olmak bile beni yeteri kadar ürkütmüyordu.

***

Eski tramvay ağır gürültülerle gelmek istediğim durakta durduğunda aceleci adımlarla aşağı indim. Çevredeki tanıdık figürler sevimsizce gözüme çarpıyordu; şehrin bu güzelliğini, içindeki pisliği örtmek için kullanılan bir maske olarak görmüştüm daima. Çünkü buranın en çirkin yüzüyle pek çok kez karşılaşmıştım.

Hava hafif hafif kararmaya yüz tutmuştu, ara sokakları hızlı hızlı geçip son girdiğim sokağın dönemecindeki dev siyah sokak lambasını gördüğümde ilk hedefime varmıştım.

O lambanın hemen altındaki kahve rengi tentenin önünde durup antikacının kalın, ahşap kapısından içeriye baktım. Kapıda asılı *kapalı* tabelası herhangi bir müşteri için geçerliydi; benim için değil. Hediyelik eşya satın almayacaktım.

Cama vurup içeride birini görmeyi bekledim. Bu, beklediğimden uzun sürdü ama sonunda o huysuz, yaşlı adam dükkânın görebildiğim bir köşesinde belirdi ve kapıdaki tabelayı göstererek gitmem için elini boşluğa doğru salladı.

Israrcı birkaç tıklamayla daha karşılık verdiğimde söylene söylene kapıya ulaşıp camın arkasından bir kez daha gitmemi söyledi. Kapının önünde dikilmeye devam edince gözlerini kısıp ona muhtemelen tanıdık gelen yüzümü seçmeye çalışarak gözlüğünü taktı. Sonra da cebinden çıkardığı eski anahtarla kapıyı açtı.

İçeriyi batırmamak adına üzerimden damlayan suyla dükkânın paspasında bir süre bekledim, sonra yaşlı adamın peşine takılıp içeri girdim.

"Son gelişinden bu yana epey zaman geçti," dedi adam kasaya ilerlerken. "Değişmişsin."

"Evet," dedim. "Sana bıraktıklarımı almaya geldim, tabii onları satmadıysan."

"Meseleye bu kadar çabuk girdiysen, peşinde bir tehlike getirdin demektir. Umarım dükkânıma bir zarar gelmez."

"Hayır, sadece acelem var."

Bir süre yaşının verdiği ahestelikle durup başını salladı, "Döneceğini biliyordum," dedi ve kasanın arka kısmındaki kapıdan girip gözden kayboldu.

Toz, ahşap ve hafif bir tütsü kokusu tüm dükkâna sinmişti. Antika eşyalar ürkütücü bir kalabalıkla dükkânın dört bir yanını kaplarken neredeyse her şeyin son gördüğüm gibi olduğunu fark ettim. Sanki bu şehirdeki hiçbir şey kendini yenilememişti.

Yaşlı adam geri gelip önüme çuval ipinden yapılma büyük keseyi bıraktığında parmak uçlarım, onlara yeniden dokunacak olmanın heyecanıyla buzdan uzantılara dönüşüvermişlerdi sanki.

"Burası silah alışverişi için aranan mekân değil. Birkaçı hariç pahalı ve ender parçalar bunlar ama alıcıları hak ettikleri değeri vermediği için yalnızca iki tanesini sattım. Gerisi bıraktığın gibi burada."

Keseyi açıp gümüş kamanın kabzasına dokunduğumda geçmiş, bir sanrı gibi gözlerimin önünden geçip gitti. Alman yapımı çelik silahın soğuk namlusuna uzandığımdaysa içim bir sancıyla burkuldu ama bu kez bu ıstıraba kapılıp gitmedim. Eski bir ustanın elinden çıkma ahşap, çelik sustalı iki bıçağımı gördüğümde, neredeyse içimde közlenmiş bir özlem bile hissettim.

Bu silahlar benimdi, örgüte ait olan silahlar değil, bana ait olanlardı. Şehirden gitmeden önce buraya gelip onları satmıştım.

Kesenin içinden bir silah ve iki sustalı çekip "Bunları almak istiyorum," dedim.

Adam kalanlara bakıp "Hepsini alacağını düşünmüştüm," dediğinde bu sohbetin uzayıp gitmesini istemediğimden, "Çok kalmayacağım, bunlar yeterli," dedim ve cüzdanıma uzandım.

Silahı çantamın içine yerleştirip bıçaklardan birini belime birini de feracemin kol içine yerleştirdim. Ve bıçkıhaneye gitmek üzere yarı öfke yarı merakla en kestirme yola girdim.

Bazı sokaklarda yaşanmışlıklarım vardı, hoş anılar olduğu iddia edilemezdi. İki fedaiyle birlikte sabaha karşı işlenmiş cinayetlerin ardından, bu caddenin üç sokak ötesindeki bara yürüyüp kendimize birer içki almıştık. Ve hiçbirimiz o gece öldürdüğümüz beş uyuşturucu taciri hakkında tek kelime etmemiştik.

Kadınları pazarlayan bir adamın bir maske gibi kullandığı kuaför salonunu kundakladığım bir gece yarısının sonunda Hamza'yla sokaklarda saatlerce yürümüştük; bu caddeden geçtiğimiz an zihnimde öyle berraktı ki... O gece bir kilometre uzaklıktaki basketbol sahasında saatlerce oyun oynamıştık.

Sokaklar gitgide tenhalaştığında hedefime epey yaklaşmıştım. Etrafta tek tük görünen tekinsiz serseriler bile birbirine bulaşmaya kalkışmıyordu. Şehrin bu yanında gezinen insan sayısı hayli düşüktü, aklı başında insan sayısıysa sıfıra pek yakındı.

Eski silah deposunun yanık, siyah duvarlarını harabe evlerin arasında seçebiliyordum. Altı, yedi sene önce çıkmış ve deponun terk edilmesine sebep olmuş yangın koca binayı pis bir beton yığınına çevirmişti; o yangında patladığı halde yerle bir olmaması her zaman tuhaf gelmişti.

Kullanılmayan otoparkı geçip bir başka deponun yanına döndüğümde silah deposu tam karşıma çıkmıştı. Deponun kararmış duvarlarının çevresine şöyle bir bakıp kimseyi göremeyince duvarın yanındaki yolu yürüdüm ve bıçkıhaneye doğru yol aldım.

Bir elim çantamdaki silahta, diğeri kolumdaki bıçağa her an ulaşabilecek haldeyken temkinli fakat seri adımlarla yürüyordum.

Tüm bunların bir şaka olma ihtimalini hiç düşünmemiştim. Kimsenin böyle tatsız bir mizah anlayışı için izimi tümüyle kaybettirdiğime emin olduğum o ücra yerde benimle iletişime geçebilmek için çabalayacağını sanmıyordum.

Bıçkıhaneye neredeyse ulaşmıştım; köşelerinden dalga dalga paslanmış devasa demir kapıyla neredeyse otuz metre mesafedeydim.

Hamza'ya da bana gönderilen mesaj gibi bir mesajın gönderilmiş olma ihtimali aklımı hayli meşgul ediyordu. Ve itiraf etmek gerekirse merakımın yanında beni buraya kadar getiren sebeplerden biri de buydu.

Nefesimi gürültüyle bırakıp boynumu esnettim, tehlikeye bu kadar yakınken serinkanlı olmak, geçmişte işlediğim suçların mirasıydı.

Adımlarımı deponun duvarının köşesinde durdurdum, çantamdaki silahı mecburi bir kullanım için hazırladım, kolumdaki sustalıyı avuç içime indirip sakladım. "Bismillah..."

Etrafı dikkatle izleyip gözüme takılan ufacık bir kıpırtıyı dahi gözledim, dakikalar geçti. Çıkacak minik bir çıtırtıya kulağımı açmış, bekliyordum. Ortada görünür kimse yoktu.

Silahı çantamdan çıkarıp parmaklarımı yerleştirdim ve ilk adımı atmak için yerimde son kez etrafı gözledim. Sonunda bıçkıhaneye doğru hareketlenmiştim ki... Sağ omzumda konuşlanan bir namlunun sert çıkıntısını hissettim.

Tüm bedenim hareketi kesip taşlaştı fakat telaşa kapılıp gitmedim. Beni böyle kıskıvrak yakalayan her kimse onu nasıl alt edeceğimi zihnimde hesaplamaya başladım. Arkamdan gelen birinin varlığını nasıl hissedememiştim, böyle bir açık epey utanç vericiydi.

Derken o tanıdık ses gösterdiği hayal kırıklığıyla dikkatsizliğimi yüzüme vurdu, "Biri gelip sırtına rahatlıkla silah dayayabilecek kadar sana yaklaşabiliyorken neyine güvenip buraya gelebiliyorsun?"

Belli ki mesaj düşündüğüm gibi ona da gitmişti. Namlu hâlâ omzumdaydı, yüzümü eğip gergince gülümsedim. Gelen herhangi biri değildi, herhangi biri olsa geldiğini hissederdim. Fakat gelen Hamza'ydı, gıcırdayan bir ahşap zeminde bile hayalet gibi dolaşabilen bir fedaiydi, geçmişte.

"Sana gitmeni söylemiştim," dedi bir kez daha.

Elimdeki silahı yavaşça indirdim, karşısında ezilip büzülmenin anlamı yoktu. "Ama gitmedim," dedim.

Öfkeli bir soluğu serbest bıraktığında silahını indirmemekte inat ediyordu. "Bunun BD'den birileriyle bağlantısı olduğu çok bariz, senin de bildiğin gibi. Ve eğer bu şehri zaten geçmişin yüzünden terk ettiysen, gidişinin bir anlamı olmalıydı. Geri dönmen bile büyük bir hatayken ne diye kurcalayıp durdun, defolup gidecektin işte!"

Sessiz kükreyişi içimi titretti. "Sen de geri döndün." Omzumdaki namlu yavaşça indi ama arkamı dönmedim.

"Aynı şey değil."

İnkârı beni güldürmüştü. "Aynı şey!" dedim. "Sen de benden geldiğini sandığın bir mesaj yüzünden geri döndün, ben de."

Konuyu çektiğim yeri görmezden geleceğini biliyordum, öyle de oldu. "Mesajları unutup geri dönmeliydin, daha fazlası..." Cümlesini yarıda kesip bir süre sessiz kaldığında etrafı dinlediğini anladım, bense yalnızca ondan gelecek cevaba odaklanmıştım. Sonunda "Tebrik ederim," dedi, sesi tedbirsiz bir yükseklikteydi. Bu beni şüphelendirdi ve tıpkı onun gibi çevreyi dinledim.

"Artık gözlemlemene lüzum yok, muhtemelen son beş yüz metredir yalnız değiliz."

Etraftaki sessiz ve kontrollü hareketliliğe bakılırsa evet, kesinlikle yalnız değildik.

Ne kadar öfkelendiğini düzensiz soluklarından anlayabiliyordum. "Kaçıp gittiğin bir buçuk seneyi başarıyla ziyan ettin, tebrik ederim!" dedi bir kez daha. Ve sonra elleri silahlı on, on beş adam kenar köşeden çıkıp etrafımızı sardı, Hamza sinirle duvarı yumruklardı, bense hiçbir şey hissetmeden öylece bize doğrultulmuş namluları izledim.

03. BIÇKIHANE

Başka bir yere değil, tıpkı mesajda yazdığı gibi bıçkıhanenin içine girmek için çevremizdeki silahlılar tarafınca zorlanmıştık. Tam şu anda bir şey hissettiğimi söylemek çok zordu. Hamza'nın söylediği gibi bu şehirden kaçıp gittiğim tüm o zamanları merakım yüzünden ziyan mı etmiştim, ben henüz o kadar emin değildim.

Hamza doğrultulan silahlara rağmen muhakkak bir atak yapabilirdi ama yalnız değildi, yanında ben varken bir başına olduğu kadar gözü kara davranamadığını biliyordum, tıpkı geçmişteki gibi.

Etrafımızdakilerin fedailer olduğunu düşünüyor ama pek tanıdık bir yüz göremiyordum, yalnızca birkaçını bir yerden gözüm ısırıyordu o kadar. Hepsi robotik bir temkinle silahlarını bir santim indirmeden, bizi ortasına aldıkları çemberi bozmadan yürüyordu.

İçeri girmiştik, iş makinelerinin arasından geçip geçmişte istiflenip bırakılmış kerestelerin olduğu geniş depoya çıktık. Ve sonra görmeyi beklediğim çoğu yüz, birer birer karşıma çıktı. Düzensiz bir sırayla ortada duran yirmi, yirmi beş fedainin bazısı benim bazısı Hamza'nın devresindendi. Fakat uğradıkları küçük değişimler dışında hepsinin yüzünü bütünüyle hatırlıyordum.

İşin tuhaf kısmı, onlar da bizim gibi bu eli silahlı topluluk tarafından buraya toplanmış gibiydi ve hiçbiri bu durumdan hoşnut görünmüyordu.

"Sonunda!" dedi görünmeyen kısımdan yükselen bir ses, bu sesi on yıl bile duymamış olsam tereddüt etmeden tanırdım. *Mars*.

Ve sonra görüşümüzün yetmediği kör noktadan çıkıp yanımıza geldi. Küt saçları daima onu hatırladığım şekliyle ensesinde toplanmıştı. Son gördüğüme kıyasla gözlerinin kenarlarındaki ince çizgiler, zamanın tuttuğu bir çetele gibi çoğalmıştı fakat kırklarının ortasında bir kadına göre genç ve alımlıydı. Hâlâ üzerindeki siyah ceket ve kot pantolon gibi sıradan kıyafetlerle kendi halinde, sevimli bir kadın gibi gözükebiliyordu, tüm suç çetesini yöneten bir elebaşı değilmiş gibi.

Mars babamın eski asistanı ve şimdi dedemin, yani Barbaros'un sağ koluydu. Babamın ölümünden sonra, Barbaros Bella Donna'yı inşa ettiği zamanlarda bu batağa dahil olmuş ve her konuda onun yanında durmuştu.

Mars her zaman babama oldukça sadık bir çalışanmış ama ben babama olan hislerinin yalnızca bu kadar olmadığı hakkında her zaman şüphelenmiştim. Babamdan bahsederken parlayan gözleri, kendisi hakkında gizleyemediği tek şeydi belki de.

BD'nin patronu Barbaros olsa da idare ve yönetim görevi Mars'taydı. Fedailer bir koyunsa Mars çobandı, Barbaros ise Mars dahil hepimizin sahibiydi.

O halde artık hiç çıkarı olmadan örgütle yeniden yüz yüze geldiğimizi söyleyebilirdik ve bana kalırsa buradan ya ölerek ya da öldürerek çıkacaktık.

Mars'ın bakışları fedailerin oluşturduğu bu biçimsiz dairede dolaşıp sonunda Hamza ve bende sabitlendi, "İkinizi yeniden görmek ne güzel," dedi adımları bize doğru yönelirken. "Hem de eskisi gibi, yan yana."

Hamza ve benim aramda metreler vardı ve bunca zaman sonra gerek maddi, gerekse manevi bir yakınlık söz konusu bile değildi.

"Feza, sen..." Gözlerini kısıp içerideki birkaç fedainin yaptığı gibi başımdaki örtüyü inceledi. "Sen, değişik görünüyorsun. Seni böyle karşımda görmek beni şaşırttı."

Bu hayretine karşı herhangi bir tepki vermeden, gereksiz ilginin üzerimden akıp gitmesini bekledim, korktuğum kadar uzun sürmedi.

"Hamza," dedi kollarını göğsünde kavuşturup Hamza'nın önünde dururken. "Barbaros da şu sıralar aslanını ne kadar özlediğinden bahsediyordu."

Barbaros için Hamza daima özeldi ve ona onun aslanı olduğunu söylerdi, elindeki en güçlü kart ve en değerli fedai olduğunu.

"Ben de onu çok özledim, selamımı söyle lütfen," dedi Hamza, küçümser bir tebessümle cümleleri yüzüne çarpar gibi. "Yakın zamanda ziyaretine gelip kafasına sıkmayı planlıyorum."

Mars bildiği bir espriye güler gibi içten bir kahkahayla karşılık verdi, "Sizi sahiden özlemişim!"

"Mars," dedi Hamza, olağanca soğukkanlılığıyla kendinden emin bir tehdidin öncesinde, "Adamlarından birkaçının silahını kolaylıkla alır ve daha bu çaylaklar ne olduğunun farkına varamadan seni vurabilirim."

Etrafımızdaki adamlar tedbirden bir adım gerilediklerinde Hamza ve ben onların bu aciz korkaklığına güldük, Mars ise eğleniyor gibiydi. Hamza kolunu hafifçe kıvırarak ceketinin cebinden inen küçük silahı eline düşürüp avucunda kavradı. "Belki de kimsenin silahını almama bile gerek kalmaz."

Hamza'ya doğru hamle yapmak üzere gerilmiş birkaç adam Mars'ın "Durun!" ikazıyla yerlerinde kaldı. Mars'ın yüzündeki keyif emareleri hâlâ dudaklarında geziniyordu, kısa bir kahkahayla söze başladı. "Birçoğunuzun hamladığını düşünerek durumu biraz hafife aldım fakat seni es geçmişim Hamza... Size zarar vermek gibi bir niyetim yok, burada olduğunuzdan ne Barbaros'un ne de başka bir fedainin haberi var. Amacım sadece sizinle konuşabilmek. Hamza, silahın sende kalsın. Beni dinlemeniz benim için yeterli olacaktır."

Mars ellerini kaldırdı ve bizi asıl varmak istediği noktaya davet eder gibi dağıldığını düşündüğü tüm dikkatleri üzerine çekti, aslında hepimizin gözü hâlâ onun üzerindeydi.

"Fedailerim!" dedi etrafında dönüp her birimizin yüzüne tek tek bakarak. "Biliyorum, artık size bu şekilde hitap etmemden hoşlanmıyorsunuz ve işin aslı, artık ben de bundan hoşlanmıyorum... Sizi buraya böyle yaka paça getirdiğim için beni affedin ama başka bir çözüm düşünemedim. Sizi böyle bir durumda daha fazla tutmak istemediğim için, burada olma sebebinizi çabucak açıklayacağım. Anlatacaklarımın sonunda da burada kalmak ya da buradan gitmek tamamen size kalacak..." Kendi çevresinde bir kez daha aheste aheste dönerek her birimizin bakışlarının üzerinde olduğundan emin oldu. "Öncelikle bilmenizi isterim ki karşınızda artık bir BD yanlısı yok. En azından manevi olarak... Artık Barbaros'la aynı tarafta değilim, tıpkı sizler gibi karşı saftayım. Fakat bu isyanım sizinkisi gibi değil, hâlâ BD'nin içerisindeyim ama amaçlarıma uygun olarak. Bunu bir nevi casusluk bilin."

İçerideki herkes bu tuhaf cümleleri algılamaya ve Mars'ın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordu, örgüte bir köpek kadar sadık olan Mars'ın ağzından duyulabilecek sözler değildi bunlar.

Mars yeniden söze başlamadan önce yeni idrak ettiğim bir ayrıntıyı farkında olmadan soruverdim, "Tıpkı sizler gibi mi?" Bu söz, Hamza ve benim dışımdaki diğer tüm fedailere de söylenmişti fakat onları gördüğüm son seferde hepsi BD'ye ve görevine sadık birer fedaiydi.

Mars benim olduğum yöne dönerek, "Evet," dedi. "Sen örgütten kaçtıktan sonra Hamza da gitti ve ikinizin gidişi sizin devrenizdeki birçok fedaiyi uyandırdı, aslında en güçlülerinizi. Örgütten ayrılmanın imkânsız olduğu algısını kırdınız ve bu odadaki her fedai gerek bireysel gerekse küçük gruplarla örgütü terk edip kaçtı. Buradakilerin dışında çok daha fazla kaçan oldu elbette fakat örgüt onları buldu ve ortadan kaldırdı." Adımları ağır ağır bana doğru yaklaştı. "Senin kaçışın örgütü birbirine kattı ve bu yüzden çok kişinin canı yandı Feza, bunu engellemek için alınan önlemler ve caydırıcı cezalarla birlikte öyle çok kişinin canı yandı ki..."

Bakışlarında gurur mu vardı yoksa kin mi emin olamadığım bir bilmeceyle gözlerini yüzüme dikmişti. "Fakat..." dedi. "Sana kızmıyorum. Kaçmaya ilk cesaret eden sendin, bu büyük bir şey." Yüzü buruk bir tebessümle rahatlarken bana bakan bakışları birkaç saniye için dalıp gitti. "Tıpkı baban gibi gözü karasın..." Elini omuzuma koydu ve dostane olup olmadığına emin olamadığım bir cana yakınlıkla hafifçe omzumu sıktı. "Onun kızı olduğun ne kadar belli."

"Konuya dön," dedi Hamza. Mars'ın bana olan bu yakınlığından rahatsız olmuş gibi. Hamza'nın bu korumacı tavrı yalnızca geçmişten kalan birkaç küçük kırıntıydı.

Mars elini omuzumdan çekip "Birbirinizden o kadar uzak kalmanıza rağmen ikinizin arası pek değişmemiş, öyle mi?" Oyunbaz bir gülüşle yerine dönerken ne Hamza ne de ben durumun öyle olmadığını söyleme zahmetine girdik.

"Şöyle ki..." diyerek bahsettiği şu mühim açıklamaya döndü. "Barbaros artık sınırı aştı ve kendini kaybetmiş durumda. Sizinle tamamen açık konuşacağım..."

Köşeye bırakılmış birkaç gazeteyi alıp kaldırdı ve parmağıyla gazetenin belli bir noktasına işaret ederek "Benden kardeşimi aldı," dedi. Gösterdiği haberi okuyabilecek mesafede değildik fakat belli ki kendisi zaten içeriğinden bahsedecekti. "Barbaros kardeşimi öldürdü. Hem de beni aptal yerine koyarak. Onu bir sokağın kenarında uyuşturucu komasına girmiş halde buldum. Bunun Barbaros'un işi olduğunu biliyorum, tam da onun tarzında. Kardeşim çok zeki bir çocuktu, yazılımla uğraşırdı ve birkaç kez Hunt'ın güvenlik yazılımını zorlamıştı. Bu Timur Koşaran'ın sinirlerini epey bozmuş belli ki. Fakat kardeşimin bunu bir amaç uğruna yapmadığını biliyorum, sadece yeniyetmelerin kendini kanıtlama arayışlarından... Çünkü o kimse için çalışmazdı." Çattığı kaşlarının altında acıyla kısılan gözlerini bizden çevirip yere yıktı. "Barbaros kardeşimin ne yaptığını bildiğimi bilmiyor, ölümü ve onun arasında bağlantı kurabileceğim her kanıtı ortadan kaldırmış. Onun öldürdüğünü bilmediğimi sanıyor ama ben öğrendim... Biliyor

musunuz çocuklar, kardeşimin cenazesine birlikte gittik. Ve dalga geçer gibi beni teselli edişine katlanmak zorunda kaldım."

"Barbaros sizi ve tabii ki beni, bir silahtan öte görmüyor, onun için canımızın bir önemi yok. Tek derdi şirketin ona ödediği para ve hayır, artık Timur Koşaran'ın, kendi oğluyla olan eski dostluğu falan da onun için pek mühim değil. Barbaros'un düşündüğü tek şey daha fazla para ve nüfuz... Bu ihanetin karşısında bir intikam almayıp elim kolum bağlı durmam söz konusu bile değil."

"Kardeşini yalnızca bu sebepten mi öldürttü?" dedi eski fedailerden biri.

"Koşaran'ın yoluna taş koyanlara nasıl tahammülsüz olduğunu bilirsiniz, önünden sinek uçsa ölümü için emir verir. Kardeşim çok temiz işlerle meşgul değildi, bildiğim tek şey bu. Fakat çocuklar, yine de o benim kardeşimdi ve Barbaros benim onunla bağımı en iyi bilen insandı. Buna rağmen Koşaran için bu önemli olmadı." Bu konuyu aceleyle geçip daha fazla deşmeyi istemiyor gibi bir hali vardı. "Yani, Barbaros gözünü bile kırpmadan yıllardır onun yanında verdiğim emekleri hiçe sayarak beni ezip geçti. Bir açıklama dahi yapmadı. Ben de bundan böyle kendi hesabımın peşindeyim. Burada olan her fedainin geçmişinde Barbaros'un acı bir izi vardır, bazılarınız bunu biliyor fakat bazılarınız habersiz."

Sözünü bitirir bitirmez ortasında dikildiği grupta kıvırcık saçlı, ufak tefek bir kız olan Aslı'ya döndü. "Aslı..." dedi ona doğru attığı ağır ağır adımlarla. "Dedendi değil mi? Dedeni, seni örgütten almak isteyip Barbaros'u tehdit ettikten bir hafta sonra kaybetmiştik... Bunun Barbaros'un işi olduğunu biliyordun ama sesini çıkaramadın. Çünkü babaannenin hayatta kalmasını istiyordun."

Aslı'nın deşilen yarası yüzünde bir öfke doğurmuştu, solukları kabaran burun deliklerinden hiddetle ciğerlerine çekiliyordu. Mars damarı yakaladığını hissetmişti ve Aslı'nın daha çok üzerine gitmek için iyice yanına sokuldu. "Ve Aslı, sen buradan kaçtıktan sonra babaanneni de kaybettik. Onu almak için geri dönecektin ama dönemedin... Bundan haberin vardı değil mi? Bu durumun sonunda da kapıların Barbaros'a açıldığını biliyordun."

Aslı'nın yüzüne saniyeler içinde dökülen hırs ve hüzün, onu ayakta durmakta zorlayan bir öfke sarhoşluğuna sokmuştu.

Mars istediği tepkiyi almış ve bir başka fedainin yanına yönelmişti. "Kenan," dedi uzun, zayıf fakat geçmişten hatırladığım kadarıyla görünüşüne göre tahmin edilemeyecek bir çevikliğe sahip olan adamın önünde durdu. "Kardeşin bildiğin çocukluk arkadaşın Hunt şirketinin emri üzerine mi öldürülmüştü? Senin dostluğun Barbaros'un umurunda oldu mu? Onun karşısına çıkıp canını okumak istediğin kaç gece geçirdin?"

Mars, Aslı'ya göre daha soğukkanlı fakat sıradan bir insana göre bitik bir insanı daha arkasında bırakıp bir başka fedaiye yöneldi. "Sanem, Murat?"

Sanem ve Murat kardeşti, örgütte birbiriyle kan bağı olan tek fedailer onlardı.

Mars tüm acımasızlığıyla gözünü bile kırpmadan sözlerini sürdürdü, "Abinizin kanı Barbaros'un ellerinde. Biliyorsunuz değil mi?"

Hız kesmeden devam etti. "Koray, sevdiğin kadın gerçek mesleğini öğrendiğinde seni buradan çekip çıkarmak için nasıl çırpınmıştı, biliyorsun. Fakat sonra onu bir trafik kazasında kaybetmiştin..." Koray bir şok dalgasıyla adeta yerine çivilenmişti, diğerleri başlarına geleni biliyordu fakat o durumdan tümüyle habersiz görünüyordu. "O trafik kazası sahiden öylesine bir kaza mıydı Koray?" dedi Mars. "Sahiden bu zamanlama öylesine miydi? Barbaros'un o kızın tehlikeli tehdit ve çırpınışlarını görmediğini mi sandın?"

Tüm fedailer gözünü Koray'a dikmişti, diğerleri kendi zamanlarında intikamdan vazgeçip korkuyla kabullenmişken Koray bunun bir cinayet olduğunu bile bilmiyordu.

Mars, bir sonraki kurban gibi yüzüne vurulacak gerçeği bekleyen fedailerin arasında dolaşmaya devam etti. Sonunda geçmişte bana gösterdiği ilgiden ötürü Hamza'yla sürekli bir çatışma halinde olan Enis'in önünde durdu. "Örgütten ayrılıp kendi işini yapmak istediğinde, tüm hayatın boyunca uğruna çalışıp didindiğin ve sonunda elde ettiğin tahsilini bir hamlede yakan, çabaladığın tüm yılları değersiz bir çöpe çevirip tahsil hayatını bir daha var olmayacak şekilde bitiren Barbaros'a karşı öfken dindi mi?"

Mars, çemberde dimdik duran her bir insanı tek tek dolaşıp ardında yıkıntılar bırakırken kimisinin öldürülen yakınlarını konuştu, kimisinin iflasa sürüklenip borç batağına sokulan ailelerini, kimisinin de tek çaresi BD olacak kadar hayatının kararsılmasını anlattı.

Barbaros bu kontrolsüz baskı, önlem ve yıldırmalarla kendine düşmanlar yetiştirmişti ve şimdi korkuyla bastırdığı o düşmanlar kontrolünden çıkıyordu. Allahım, Barbaros sahiden de bilinçsizce örgütünün sonunu hazırlıyordu ve bu sona katkıda bulunmaktan nasıl geri durabilirdim ki... Mars'ın nasıl hırsla konuştuğunu görmek bile beni heyecanlandırıyordu.

Sonunda Hamza ve ben kaldığımızda, birkaç metre ötemdeki Hamza'ya bakmasam bile gerginlikten kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum. Mars ona bakıp, "Babanın ölümünün..." dedi. Dedi demesine ama Hamza ona konuşacak tek bir kelime bile bırakmadı. "Devam etme," dedi olağanca soğukluğuyla. "Derdin ne, henüz çözemedim Mars ama sus, bu manasız oyununda beni es geç. İleri gitme."

Tam tahmin ettiğim gibi... Barbaros'la bir baba-oğul kadar yakın olan bu adamın birdenbire beslediği düşmanlık, babasının ölümüyle direkt ilişkiliydi. Barbaros'un bu kadar ileri gideceğine ihtimal vermediğim için bunu düşünmeyi istememiştim. Sonuçta o benim dedemdi; onunla olan kan bağımla gurur duymasam bile ailemden birinin Hamza'nın ailesine zarar verme düşüncesini kabullenmek istemedim. Fakat artık Barbaros'un nasıl acılara sebep olduğuna canlı canlı şahitlik ediyordum. Bir zamanlar evlat gibi davrandığı Hamza'nın babasını da Barbaros öldürmüştü ve bu başka ihtimal olmaksızın Koşaran'ın emriydi.

Hamza yalnızca babasını kaybetmemişti. Babasını kaybettikten sonra zaten Hamza'dan çok haz etmeyen ve ruhsal bunalımlarla cebelleşen annesinin, Hamza'yı suçlayarak onunla iletişimi kestiğini ve sonunda onu bırakıp gittiğini biliyordum.

Fakat anlamadığım bir şey vardı. Hamza'nın babasının pek de iyi bir insan olmadığını az çok biliyordum. Onu daha önce hiç görmemiştim ve birebir tanımamıştım ama Hamza'nın ne olursa olsun böyle bir ihanet karşısında asla sessiz kalmayacağını da biliyordum. Onun böylesine elini kolunu bağlayan şey neydi, bunu bir türlü tasavvur edemiyordum. Neden o da diğerleri gibi susup bu meseleyi sindirmişti?

Mars, Hamza'nın terslenişine karşı yüzünü hafifçe eğip kabulleniş sayılabilecek fakat altında saklı meydan okumanın hissedildiği bir tebessümle duraksadı, ardından bana baktı. Bu manidar bakışın üzerine sarf edeceği birkaç cümleyi bekledim ama o yalnızca, "Anladım," dedi bir tehdit gibi, "Neyse..."

"Benim canımı yakmak için söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye çıkıştığımda, "Hayır," dedi. "Henüz senin için söyleyeceklerime başlamadım bile. Fakat korkma, uzun uzun anlatmayacağım. Sen zaten Barbaros'un senin hayatını nasıl bir cehennemde inşa ettiğini gayet iyi biliyorsun. Sen bu bataklığa doğdun ve ömrün boyunca bunun yükünü taşıyacaksın. Barbaros eğer isteseydi sana temiz bir hayat sağlayabilirdi ama bunu denemedi bile. Seni en başından zaten bir silah gibi yetiştirdi."

Yıllardır vicdanımı bir asalak gibi kemirip tüketen tüm acı anılar salise salise gözlerimin önünden geçerken Mars'a cevap verecek gücü bulamadım.

Hamza sıkılgan bir tavırla, bana söyleyeceği sözlerine devam etmek için hazırlanmış olan Mars'a mâni oldu, "Sus artık. Sadede gel, etrafımızda dönüp durman epey canımı sıkmaya başladı."

Mars, Hamza'nın çıkışına hiçbir tepki vermeden yanımızdan ayrıldı. Nihayet hepimizin gözlediği sadede gelebilmek için bir kez daha söze başladı. "Kendi intikamımı örgütten de, Barbaros'tan da alacağım

fakat ne kadar çok şey bilirsem bileyim ne yaparsam yapayım ben ve arkamda olan küçük bir grup niteliksiz insan bu intikam için yetersiz kalacaktır. Ve bu yüzden bu intikama dahil olacak kadar geçerli sebeplerimiz olduğunu size hatırlatmak istedim. Sizin de alacağınız intikamlarınız vardı ama bu suç mangasına karşı bir başınıza olduğunuz için tek çareniz kaçmaktı. Fakat çocuklar, size artık bir çareniz daha olduğunu gösteriyordum... BD'yi bitirmek ve Barbaros'tan alınacak tüm intikamların hesabını kesmek için canım pahasına savaşacağım, sizden de bu yolda benim yanımda olmanızı istiyorum."

"Yani özetle kendine yeni bir ordu kurmak istiyorsun," dedi Aslı, Mars ona karşı çıkmadan başını sallayarak sözlerini onayladı.

Hamza Mars'ın hırsına karşı takındığı alaycı gülüşle dikkati üzerine çekti. "İntikam almak için bize verdiğin her sebepte senin de parmağın vardı Mars, yoksa unuttun mu? Barbaros'un sadık köpeği sendin. O halde bu hesap sana da dönmeyecek mi?"

"Ah Hamza, halbuki hepimizin Barbaros'un bir kuklası olduğunu en iyi sen biliyorsun. Bize emrettiği her şeyi sadık bir köpek gibi yerine getirmekten başka çaremiz olmadığını da en iyi sen biliyorsun. Misal, bize kendi ailemizi öldürmemiz gerektiğini söylese ya ailemizi öldürürüz ya da kendimiz ölürüz..." Yüzünde açan bu manidar gülüş tüylerimi ürpertmişti. "Bizler birer kuklayız, eğer kollarımıza ve bacaklarımıza bağladığı iplerle oynamak isterse, tetiği çeken sahiden biz mi oluruz? Yoksa unuttun mu?" Ona bir meseleyi hatırlatmak ister gibi kaşlarını kaldırıp gözlerini üzerine dikti, ardından bana baktı ve yeniden gülüp başını iki yana salladı. "Hayır, unuttuğunu hiç sanmıyorum."

"Biliyorum, bazılarınız maddi olarak epey zor durumda," dedi konuyu dağıtarak. "Tabii ki size yaptığım bu teklifimin yanında maddi olarak da asla boş dönmeyeceksiniz. Her birinize, bir fedaiyken BD tarafından ödenen paranın iki katını ödeyeceğim."

"İki katı mı?" dedi kalabalıktan biri, "Buna sahiden tek başına gücün yetecek mi? Bu çok büyük bir miktar."

"Emin olmadığım bir şey için sizi buraya toplamadım ya, her biriniz benim yanımda olmaya karar verdiğiniz anda paranın ilk yarısını alabileceksiniz."

Kalabalıktan biri, "Neden onu direkt öldürmüyorsun ki?" diye sorduğunda Mars aşağılayıcı bir kahkaha kopardı, "Çocuklar, intikam almak istiyorum, dedim. Hayatımı bitirmek gibi bir derdim yok. Kalan hayatımı bir ölü olarak ya da bir kaçak olarak geçirmemek gibi önceliklerim var."

Koray, "Ne kadar sürecek?" dedi. Maddiyatla ilgili söyleyişlerini umursamamıştı. "Ne kadar sürede istediğin intikamı alacağız?" İki yanında sıktığı yumruklar, sabırsız ve vahşi bir adamın bedenine koyduğu geçici sınırlamalardı.

Sanem Mars'a cevap verme fırsatı bırakmadan, "Ya da o örgütü bitirebileceğine sahiden inanıyor musun?" diyerek aklımdaki soruyu dillendirdi. "Kendine bu kadar güvenmenin sebebi ne?"

Mars etrafımızı çevreleyen silahlı adamlarına bakıp dalgın dalgın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Elimde oldukça güçlü kozlar var çocuklar." Dalıp gittiği düşüncelerden kendinden emin bir dikkatle sıyrıldı. "Ben o örgütün ana damarlarından biriyim, bu sebeple bildiğim çok şey var. Nasıl bir yoldan ilerlememiz gerektiğini de iyi biliyorum ve tahminimce iki, üç aya planımın meyvelerini göreceğiz. Çok uzun sürmeyecek, çünkü örgüt en zayıf dönemlerini yaşıyor. Sizin kaçışlarınızdan sonra eski heybetini bir türlü toparlayamadı, bunu belli etmemek için elinden geleni yapsa da yapı taşlarının çoğunu zaten kaybetti. Ben de en az sizler kadar sonucu görmek ve Barbaos'u o iblis örgütüyle birlikte devirmek için deliriyorum."

Mars'ın ağzından BD'yle ilgili böyle şeyler duymak beni hâlâ hayrete düşüyordu. Şüphelerimden bir an bile emin olamamıştım ama kardeşinin ölümü gerçekse o halde bu tavırlarına biraz olsun güven duyabilirdim.

Tüm fedailer derin bir düşünme ve karar sürecine dalmışken Hamza saatine baktı, "Bitti mi?" dedi olağanca umursamazlığıyla.

Mars yüzünü ekşitip ondaki bu aceleciliğin sebebini öğrenmek için ona döndü, "Yetişmen gereken bir yer mi var Hamza? Tek randevunun benimle olduğunu sanıyordum."

Hamza bana doğru sahipsiz bir bakış atıp yeniden saatine baktı, "Vaktin geçmesine az bir zaman kaldı. Sözlerin bittiyse ya da bitmediyse de namaza gitmem gerek." Baş parmağıyla belli belirsiz beni işaret etti, "Ve tabii ki onun da."

Fedailerin birçoğu kendi derdiyle meşgul olduğundan Hamza'nın söylediklerine kulak asmadı ama bazıları da tıpkı Mars gibi hayretle Hamza'ya baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi dünya üzerine işittiği en hayret verici durumu izler gibi, gözleri irileştikçe irileşti. "Tüm bu anlattıklarımdan sonra bana söylediğin şey bu mu? Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun! Her zaman aynı kalacaksın değil mi?"

"Ciddiye aldığım bir şeyler var Mars," dedi Hamza, bir elini cebine atıp çıkmayı beklediğini her haliyle hissettirerek. "Fakat eğer kendini kast ediyorsan, haklısın. O konuda hâlâ bunu başaramıyorum."

Hamza ve Mars hiçbir zaman anlaşamazdı ama Hamza her zaman onun en güçlü fedaisiydi, bu yüzden onu saf dışı bırakmayı da hiçbir zaman göze alamadı. Ona karşı kişisel olarak oldukça disiplinsiz haller gösterse bile.

"Namaz demek..." Yüzünde hangi duyguya ait olduğunu bilmediğimiz bir gülümseme belirdi. "Belki de gerçekten değişmişsindir. Gülmeme aldırma lütfen, sadece buna alışmam zaman alacak. Feza'nın başına örttüğü o şey de... Siz ikiniz epey değişmişsiniz çocuklar." Sonra duraksadı ve gözlerini kısıp işaret parmağını Hamza'ya doğrultarak yeni çözümlediği bir durumu açıklar gibi, "Ve biliyor musun, elinde güçlü bir sebep varken neden BD'yi terk ettiğini hep merak etmişimdir. Sanırım şimdi yavaş yavaş oturuyor," dedi.

Ardından ellerini çırparak konuyu daha fazla üstelemedi, "Tamam, tamam size söylediğim gibi sizi serbest bırakacağım. Size anlattığım tüm bu şeylerden sonra kaçıp gittiğiniz yerlere geri dönmek isterseniz size hiçbir şey yapılmayacak, istediğiniz zaman şehirden çıkabilirsiniz. Fakat eğer sizden ömrünüzün büyük bir kısmını ve belki tamamını çalıp ömrünüz boyunca dinmeyecek kabuslara mecbur bırakan örgütün bitişini görmek ve çok para kazanmak istiyorsanız, sizi tam üç gün sonra cuma günü öğlen saat birde burada bekliyor olacağım. Gerekli detayları da o zaman konuşacağız."

Hamza Mars'ı zorlamak için ant içmiş gibi hızlı bir cevapla, "Gelemem," dedi.

Mars göstermekten geri durmadığı bir hayal kırıklığıyla ona döndü, "Kararını bu kadar çabuk verme Hamza, üç gün düşünme süren var."

"Karar verdiğimden değil kabul edeceğimden de değil ama binde bir ihtimal gerçek olsa ve bu tuhaf teklifini kabul edecek olsam bile cuma günü öğlen vaktinde burada olamam."

Sahiden mi? Sebebi öyle açıktı ki... Ondaki bu hassasiyeti hem yadırgıyordum hem de tuhaf bir gururla göğsüm kabarıyordu. Fakat bir yandan da dudaklarımdan kaçıverecek bir kahkahayı güçlükle zapt ediyordum.

Mars konuyu anlamış olacak ki "Cuma namazı falan demeyeceksin, değil mi?" dedi şaşkın ve sinirli bir gülüşle, "Ciddi misin?"

O ise tuhaf olan hiçbir şey yokmuş gibi hal ve hareketleriyle sabrının sınandığını gösteriyordu. "Bunu daha kaç kez soracaksın?"

Mars hareketsiz bir halde, irileşen gözleriyle Hamza'ya bakıp sonunda bir kahkaha kopardı, "İnanılır gibi değil..." Bu şaşkınlığa eşlik etmelerini istiyormuş gibi fedailerin yüzlerine bakıyordu. Ve sonunda başını eğip yavaşça iki yana salladı, telefonunu çıkardı ve ufak bir kurcalamanın ardından, "O halde cuma günü akşam dokuz, size uygun mu? Geçecek herhangi bir namazınız ya da başka bir ritüeliniz var mı?"

Hamza kışkırtıcı bir sakinlikle derin bir nefes aldı, "Eğer kıyamet kopar da teklifini kabul edersem evet, dokuz uygun."

Mars telefonunu cebine atıp saçlarını düzeltirken söylenmeyi ihmal etmiyordu, "İflah olmayacak bir adamsın." Çevremizdeki adamlarına küçük bir el işareti yaptığında silahlıların tümü etrafına toplandı. Hepsi birlikte bıçkıhanenin arka tarafına doğru yönelmek üzere hazır beklerken durup yeniden bize baktı, "Çocuklar, biz gidiyoruz. Geceleri ortalıkta dolaşmanızı pek tavsiye etmem, her an tanıdık bir yüzle karşılaşabilirsiniz. Gündüz buralar daha güvenlidir. Karakoza'da dolaşırken de temkinli olun, biliyorsunuz ki Barbaros bu şehre tümüyle musallat ve geldiğinizden haberi olabilir. Bu da sizin için hiç iyi olmaz."

Mars'ın çevresindeki adamlar bizden aldıkları silah ve çantaları bize geri verdi. Çantamı hızla sırtıma aldım ve silahlarımı şimdilik elimde tutmayı tercih ettim.

Ardından çıkışları eliyle üstünkörü gösterdi, "Lütfen teker teker ve farklı kapılardan çıkın, her halükârda topluca görünmeniz iyi olmaz," dedi ve "Cuma günü, akşam saat tam dokuzda burada sizi bekleyeceğim. Görüşmek üzere," diye ekledi, bizi alıkoyan tüm kalabalık aramızdan tümüyle çekilerek bıçkıhanenin diğer yanına doğru yol aldı ve bizi, geçmişin fedailerini yalnız bıraktı.

Mars herkesin zayıf bir yönünü bulup kışkırtarak bizi buraya kendi irademizle sürüklemişti ve şimdi sanki ne yaptığımızın yeni yeni farkına varıyor gibiydik.

İçerideki bu küçük kalabalık bir süre afallamış bir halde yerinden ayrılmadı. Ya hezeyan içinde birbirlerine bakıyor ya da dalmış bakışlarla öylece ayakta dikiliyorlardı. Daha önce onlarca kişinin korkutulmasında, canının alınmasında bir maşa gibi kullanılmış bu topluluk, bu pislikten arınmak isterken yeni bir amaç uğruna yeniden bataklığın kıyısına sürüklenmişti.

Bense neye karar vereceğimden bihaber buradaydım. Kaçıp saklandığım o yere geri döndüğümde bir yanım adlandıramadığım bir amacın

yoksunluğuyla yönünü kaybediyordu. Orada yaşıyordum ama sanki kimliğimden bir hiç uğruna vazgeçmiş bir kaçak gibi, yaptığı hataları yanına kâr bırakan işe yaramaz bir kaçaktım yalnızca.

Fakat burada kontrol yeniden ellerime verilmişti. Hayatımı mahveden o düzenin karşısında bana verilen rol; hayatımın sahnesinde perdelerin ardına saklanmaktansa bana gerçek bir oyun sergileme fırsatıydı.

Yine de ne yapacağım konusunda netlik kazanmış tek bir söz sarf edemezdim, tıpkı diğerleri gibi. Mars'a güvenip güvenmeyeceğim meçhuldü. Benimle aynı bilinmezlikte olmayanların bir kısmı burayı arkasında bırakıp geldikleri yere geri dönmeye ve bir kısmı da intikam için silahlarını kuşanmaya hazır bekliyordu.

Murat, Sanem'in koluna dokunup "Önce biz çıkacağız," dedi bize hitaben. Cebine sıkıştırdığı bereyi takıp, boynundaki atkıyı burnuna kadar çekip yüzünü örttü. Sanem de aynısı yaparken Hamza küçümser bir kahkahayla onları cevaplayan tek kişi oldu. Bu gülüşün onlara olduğunu fark etmeyen tek bir kişi bile yoktu.

Murat ters bir bakışla, "Ne oluyor?" dediğinde Hamza samimiyetsiz gülüşünü kesip başını iki yana salladı. "Sahiden..." dedi ellerini ceketinin ceplerine yerleştirirken. "Sahiden, Barbaros'un şehre girdiğimizden haberinin olmadığına inanıyor musunuz?" Yüzünde oluşan küçümseyici ifadeyle, "Uçağa bindiğiniz anda bundan haberi olduğuna eminim," dedi. "Siz yıllarca bu adamın yanındaydınız ve şimdi sizden haberi olmayacağı ihtimaline karşı tedbir alıyorsunuz, öyle mi?"

Sanem alenen beliren korkusuyla kardeşine döndü, "Eğer öyleyse tehlikedeyiz."

"Sizi buraya getirecek o tuhaf mesajları aldığınızdan beri tehlikedesiniz," dedim, bunun en başından beri farkındaydım fakat Hamza'dan gelen o mesajın bende oluşturduğu zafiyet yüzünden buna gereken ehemmiyeti göstermemiştim.

Fedailerin bir kısmında oluşan tedirginlik hali Hamza'nın dudaklarında umutsuz, yavan bir tebessüme sebep oldu. "Eğer bunun farkına yeni varıyorsanız, vay halinize."

Enis, Hamza'nın kendinden emin tavırlarından rahatsız gibi görünüyordu. "Çok akıllıymış gibi alay edip duracağına bir çözüm üretmeye ne dersin?" Mars, Hamza'nın itirazı doğrultusunda buluşma saatini değiştirdiğinden beri aksı bakışlarının farkındaydım. Hamza'dan hiçbir zaman hoşlanmazdı.

Hamza umursamazlığından hiçbir şey kaybetmeden göğsünü şişiren nefesi bırakıp önemsizliğini hissettirdiği bir bakışla Enis'e baktı, "Çözüm mü üreteyim? Bir grup çürük fedaiyi korumak için çözüm üreteceğime seni inandıran nedir?"

"Biz artık fedai değiliz!" diyerek çıkıştı Aslı.

"Ne olduğunuzu sence önemsiyor muyum?" Ceketinin yakasını düzelterek gitmek için hazırlandı. "İsterseniz burada kalın ve Mars'ın intikam saçmalığına dahil olun, isterseniz de aklınızı kullanın ve arkanıza bakmadan bu şehri terk edin."

"Sen de bir sebepten buraya döndün Hamza," dedi Enis. "Hepimiz gibi sen de aldatıldın, kendini bizden çok da üstün görme." Bakışları Hamza'dan bana döndüğünde yüzümü ondan çevirip yere indirdim.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum." Koray, Mars gittiğinden beri ilk kez bir şey söylemişti, yaşadığı o ani hezimet onu yerle bir etmişti. "Burada örgütün karşısında olan her kimse onunla olacak ve gerekeni yapacağım." Hiç kimseye söz hakkı tanımadan arkasını dönüp herkesten önce çıkıp yanımızdan ayrıldı.

Koray'ın çıkışının ardından içeriye aniden bir kargaşa hâkim oldu. Herkes bir şey söylüyor ve hepsi birbiriyle tartışıyordu. Bu gürültü katlanılamaz bir hal aldığında Hamza'ya bile bakmadan bıçkıhaneden çıktım.

Hemen arkamdan gelen birinin adım seslerini duyduğumda Hamza'nın tıpkı eskiden olduğu gibi beni yalnız bırakmadığı düşüncesiyle tüm bu kargaşaya rağmen içim sımsıcak oldu.

Fakat arkamdan gelen kişi, adımı seslendiğinde geçmişten gelen bu yanılsama tüm hayallerimi çürütüp gerçekliği yanı başıma bıraktı. "Feza, bekler misin?"

Enis bana yetişip kolumu kavrayacağı sırada atik bir hareketle elini savurup bedenimi ona çevirdim. Önce havada kalan eline ufak bir duraksamayla baktı, ardından başımdaki örtüye dikti gözlerini. "Sen... Farklı görünüyorsun."

"Sahiden mi?" dedim sahte bir tavırla, bunu duymak bezdirici bir hal almıştı.

"Yani seni son gördüğüm seferden daha farklısın."

Ona söyleyecek herhangi bir şey arasam da "Öyleyim," demekten başka bir şey çıkmamıştı ağzımdan. Geçmişten beri bizi tanıyan herkes Enis'in gerek sözleri gerekse hal hareketiyle bana olan ilgisinin farkındaydı. O iyi bir adamdı fakat benim için her zaman Hamza vardı... Şimdi olmasa dahi geçmiş her zaman böyleydi.

"Senin kararın tabii ki, sana her zaman saygı duyarım, biliyorsun. Sadece biraz farklı geldi, seni hiç böyle görmemiştim. Neyse, bu konuyu uzatmamdan hoşlanmayacağını bildiğim için..."

"...dedi ve uzattıkça uzattı." Bu ses Hamza'nındı, onu görmek için etrafıma bakındım. Ne ara yanımıza geldiğini bilmediğim Hamza, kendine münhasır tavrıyla birkaç metre ileride duruyordu.

Enis gözlerini kapatıp nefesini sinirle bırakırken Hamza, bulunduğum yer yalnızca bir boşlukmuş gibi bir kez bile bana bakmadan yanımızdan geçip gitti. Tüm dikkatim dağılmıştı. Ellerimi ceplerime sokup Enis'le olan konuşmayı kısa kesmek için yeniden ona döndüm. Fakat zaten benim bunu yapmama gerek kalmadan içeriden çıkan küçük grup çoktan bu konuşma ortamını dağıtmıştı. Eski fedailerin bazısı

birbiriyle tartışıyor ve bazısıysa etrafı kolaçan ederek bu ortamdan hızlı adımlarla uzaklaşıyordu.

Enis bu sırada cuma günü buraya gelip gelmeyeceğimi sordu. Ona karar vermediğimi söyledim ama bir yanım bunu yalanladı. Bana ulaşabileceği bir numara istese de ona bunun mümkün olmadığını ve gitmem gerektiğin söyledim. Israr etti, geri çevirdim.

Konuşmayı apar topar keserek yanından ayrıldım, kapüşonumu başıma çekip geçmişten kalan tüm bu insanların yanından koşar adım uzaklaştım. Hamza'nın nereye gittiğine dair bir fikrim yoktu, aklım onunla takılıp gitmişti.

Bir camiye girip namazımı kıldıktan sonra peşimde kimsenin olmadığını anlayabilmek için bir saat kadar sokaklarda ve birkaç mekânda bekledim. Nihayet yalnız olduğumu anlayınca bu şehre adım attığımda ilk gittiğim kapının yolunu tuttum.

Halim Amca ve Havva Teyze'nin bu kadar ulaşılabilir bir konumda olması yüzünden içim hiç rahat değildi, bunu onlarla konuşmalıydım.

Tedbirli bir şekilde, yolu uzata uzata gelip bir takipçim olmadığını anlayana dek evlerinin sokağına yaklaşmadım. Sonunda evlerinin önüne geldiğimde, evin ışığının yanmaması ani bir paranoyayla boğazımı düğümledi. Vakit çok geç değildi. Belki de onları ziyaret etmem en başından beri bir hataydı, onları riske atmıştım.

Bu telaşı derhal bertaraf edebilmek için içeri girip kapıyı çalmayı istedim ama aniden bu ıssızlığa dahil olan bir ses beni olduğum yere çiviledi. "Evde değiller."

Onu görebilmek için gerileyip etrafı gözledim, "Neredeler?" dedim onun sesine karşı içimde aniden filizlenen heyecanı sesime düşürmeden.

"Aradım. Oğlu bir aile ahbabında olduklarını söyledi. Birkaç güne dönerlermiş."

Oğullarını belki bir, belki iki kez görmüştüm, yüzünü bile hatırladığım söylenemezdi. Yalnızca çok meşgul bir polis olduğunu biliyordum.

Muhtemelen benim kim olduğumu bilse ailesini benden köşe bucak saklar, benim de canımı okurdu.

"Evine dön Feza," dedi defalarca tekrar ettiği sözleri yinelemekten usanmadan.

Tekrarına fevri bir terslikle çıkıştım, "Dönmeyeceğim, vazgeç artık." Bana karşı ördüğü duvarlarına çarptıkça sözlerim bir feverana dönüşüyordu.

"Buraya dönmen bir aptallıktı, gör artık." Benim çıkışlarıma karşı duruşu zerre değişmemişti, hâlâ buz gibi bir soğukluk saçıyordu. "Nerede kalacaksın?"

"Bir yerde," diyerek konuyu kapatmaya çalıştım, yeni bir tartışmayı geçiştirme gayretindeydim.

"Bir yer, kulağa güvenli gelmiyor." Ellerini cebine sokup burun deliklerini büyütecek kadar derin ve gergin bir nefes aldı. "Bak ne yapacağız biliyor musun, seninle havaalanına gideceğiz ve seni ilk uçakla..." Vesaire vesaire... dedi demesine de, o da bunu yapmayacağımın, yapsam bile bu şehri bu kadar aceleyle terk edip gitmeyeceğimin farkındaydı.

"Bana ne yapacağımı söyleyip durma!"

Sabrı tükenmiş bir halde saçlarını karıştırıp kendi kendine söylendi, "İnatçı kadın..."

Duymamış gibi davrandım.

"O halde benimle gel. Bu şehir kaçak bir fedai için güvenli değil." Bu sözler ilgili bir adama ait gibi görünse de bunları telaffuz eden adam, beni yok sayan ve geçmişten kalan bir yüke, bana tahammül etmeye çalışan bir mecburiyetle karşımdaydı.

"Buna gerek yok," dedim yüzündeki soğuğa ve tahammüle karşı gizli bir kırgınlıkla.

"En azından bildiğim bir yerde ol," dedi bir kez daha, sıkılgan bir ısrarla.

Ona beslediğim derin hasret yalnızca söylediklerini cımbızlıyordu fakat gerçekliğim, onun geçmişi bir yük gibi taşıdığını görüyordu. Daima korumacı bir adamdı ve bunca yıl bana olan düşkünlüğü şimdi arkasını dönüp gitmesinin önüne geçiyordu. Buraya benden geldiğini sandığı bir mesajla gelmesi de bundan sebepti.

"Benim için bir şey yapmana gerek yok Hamza," dedim bana dokundurmadığı bakışlarına karşılık yüzümü ondan çevirirken.

"Bak..." Bir eliyle yüzünü sıvazlayıp gergin bir halde yeniden saçlarını karıştırdı. "Mecbur olmadıkça seni görmem, seninle konuşmam, bir araya gelmem. Mahremim değilsin ve zaten bundan böyle aramızdaki bu şey de imkânsız. Eskisi gibi olmamız imkânsız. Bu tavırlarımı yanlış anlama. Fakat bu korumacı tavrımı da geçmişten gelen, kurtulamadığım bir alışkanlık olarak say. Ve lütfen bunu bir tartışmaya çevirme."

Düşüncelerimi doğrular gibi sarf ettiği bu sözler kalbimi kırdı ama beni, kırık bir kalpten daha çok şaşırtan bu şey; benim, geçmişte aramızda olan yakınlık yüzünden şimdi ikimiz arasındaki helal haram çizgisini bir türlü tam olarak kavrayamamış olmam ama onun fazlasıyla kavramış olmasıydı. Bu duruşu beni öyle gururlandırmıştı ki bir an için, iyi ki bu şehri onsuz terk etmişim, iyi ki ondaki bu değişime sebebiyet veren şey yaşanmış, dedim.

"Eğer bu kadar imkânsızsa, geçmişi silmelisin Hamza," dedim bu kez kırık bir kalple. "Alışkanlıklarını da öyle... Haklısın, birbirimize helal değiliz ve sen benden mesul değilsin, bu doğru değil. Bu yüzden bırak, ben başımın çaresine bakarım."

Bundan başka söyleyecek bir şey varsa bile doğru bir şey değildi. Bu yüzden onun yanından geçtim ve uzaklaşmak üzere adımlarımı hazırladım. Fakat içimde, ben bu şehirde olmaya devam ettikçe onun da olacağını bilmenin rahatlığı vardı, onu bir daha görecektim.

Aramızda birkaç metre daha açıldığında bir an için dilime dökülen ani bir duygu seliyle durakladım. "Hamza," dedim geçmişe hitaben son birkaç söz için. "Eğer o zaman bu şehirde kalmaya devam etseydim, canlı kalamazdım. Ya ölürdüm ya kendimi öldürürdüm. Kaç kez intihara niyetlendiğimi ve intihara kalkıştığımı hiç bilmedin. Halim Amca'nın beni intiharın kıyısından çekip aldığını bilmiyordun. Sana gidelim diye yalvardığımda sadece tedirgin değildim, sen öyle sandın ama ben ölümün kıyısında salınıyordum." Ona dönmek ve bu sözlerin tesirini görmek istedim ama yüzüm bir santim dahi kıpırdamadı. "Sen beni göremedin."

Ondan cevap beklemeden yürümeye devam ettim ama zaten bir cevap vermeyeceğinden de emindim.

Yürüdüm, yürüdüm... Aklımda geceyi geçirebileceğim iyi birkaç yer ve kendimi kollamaya yetecek silahım vardı, kolayca idare edebilirdim.

"Onu da bu şehirle birlikte terk ettiğim için kendim adına çok pişmanım," dedim ıssız sokakta, kendi kendime. "Ama onun adına pişman değilim." Belki benimle birlikteyken de İslam'ı bulabilirdi ama şimdi dönüştüğü bu adam olacağına nasıl garanti verebilirdim ki? O daima inatçı bir adamdı, kendisinin bulmadığı yolda yürümezdi... Ona bunca zaman sonra yeniden hayranım, hiç olmadığım kadar.

"Bu şehri terk ettiğim içinse oldukça mutluyum, iyi ki o zaman buradan defolup gitmişim." Çöp kutusunun yanında poşetleri eşeleyen bir kedi başını kaldırıp bana baktığında, "Evet," dedim ona. "Şimdi burada olabilirim ama o zaman burada olmamam gerekiyordu." Kedi beni zerre umursamadan eşelediği çöplere dönüp hengâmeli arayışına geri döndü.

Bu şehirden kaçmama sebep olan şey, artık bu şehrin bataklık safında durmanın bana verdiği öldürücü ıstıraptı. Bu pisliğin karşısında durmaya da gücüm yoktu, bu yüzden kaçtım.

Fakat şimdi ağlayarak kaçıp gittiğim bu şehrin sokaklarında BD'nin sonunun geldiği günün hayalini kurarak yürüyordum. Gözlerimi açtı-

ğım bu şehirden bu melun karanlığın kazınabildiğini düşlemek bana müthiş bir cesaret veriyordu.

Buraya gelme amacım farklıydı ama gidişat karşıma yeni bir amaç çıkarmıştı ve ben bununla en az ilk amaç kadar cezbedilmiştim.

Derin bir nefes alıp başımı karanlık gökyüzüne çevirdim ve içimdeki düğümlere takılıp düşmeden adımlarıma mukayyet olmak için çabaladım. Bu muamma ipinde dalgın bir cambaz gibi ilerliyordum, bir meçhule dahil olsam da yeni uyanmış, yeniden nefes alıyor gibiydim. Bundan sonra olayların nasıl işleyeceğini kestiremiyordum, bu şehirde kalma kararım öyle baskındı ki...

Buradan uzak kaldığım onca zaman kendimi bulmuş ve tamir etmiştim, buraya yeniden gelip güçlü kalacak kadar sağlamlaşmıştım. Ve şimdi de olmam gereken yerde olduğumu hissediyordum; uzakta bir yerde geçmişin sancısıyla kıvranmaktansa şimdi geçmişin ta kendisiyle dişe diş savaşacak olmak çok daha iyi hissettiriyordu kendimi. Bu kez kaçmıyordum, işe yarasın ya da yaramasın, o düzeni yıkmak için mücadele etme ihtimali beni delicesine cezbediyordu.

04. TAKİPÇİ

KAKTÜS TEAM

"Bir kötülük gördüğünüz zaman elinizle, gücünüz yetmezse dilinizle, ona da gücünüz yetmezse kalben buğz ediniz."
(Hadis-i Şerif)

Cuma günü gelip çatmıştı, bugün bıçkıhanede toplanılacak gündü.

Geçen üç gün süresince aklımda dönüp duran bu hadisi, burayı terk ettiğim gün Halim Amca'dan duymuştum. Bana anlattığı bir kıssanın içinde geçen bir hadisti ve o zamana kadar bu hadisin suçluluğu omuzlarımda ağır bir külfetti fakat onunla amel edecek güce de gözü karalığa da sahip değildim. Gittiğim her yer, saklandığım her köşede vicdanım uzanmaya mahkûm olduğum dikenli bir döşekti bana... Fakat gözyaşlarıyla kaçtığım bu şehrin karanlık yüzüyle tek tabanca yüzleşecek kuvvete erişmem söz konusu değildi.

Fakat şimdi Mars'a tamamıyla güvenmesem de, o gün o bıçkıhanede toplanan çemberden geriye kaç eski fedai kalacak bilmesem de yalnız olmayacağımı hissediyordum. Hamza buradaydı ve BD'nin bir fedaisi olarak değil, onu terk etmiş bir adam olarak buradaydı artık. Emin olduğum bir şey varsa o da ben burada olduğum müddetçe Hamza'nın da burada kalacağıydı. Onun emanet bildiğine sahip çıkma hassasiyeti söz konusu olduğunda, zaman ve vaziyete karşı nasıl fütursuz bir hal içinde olduğunu bilirdim. Beni ister sevsin ister sevmesin, ben onun

geçmişinden kalan emanettim, ziyan olmama göz yummazdı. En büyük dayanağım da buydu ya...

Mars'ın kardeşi tam da söylediği gibi öldürülmüştü, bundan interneti ve tabii ki şehirdeki tüm kaynaklarımı kullanarak emin olmuştum. Cenaze töreni haber sitelerinin tamamında küçük de olsa bir yer bulmuştu. Barbaros'un Mars'ı teselli edişini görmek midemi bulandıran bir tiksintiyle kinimin perçinlenmesine sebep oldu.

Üç gün boyunca konakladığım bu eski otel, eskiden başımı dinlemek için sığındığım gizli bir yerdi. Burada her yer geçmişten kalmış, ahşap, tozlu mobilyalarla döşeliydi. Burayı severdim, güvenliydi, BD'nin bilgisi dışında kalan mekanlardan biriydi.

Hamza da burayı çok severdi. Burada olduğumu bilip bilmediğinden emin değildim, bana hiç ulaşmaya çalışmamıştı. İtiraf etmekten çekinsem de bu sessizliği biraz kırmıştı. Halim Amca ve Havva Teyze'yi de görememiştim hâlâ, acaba dönmüşler miydi? Ortalığın sakin olduğu bir vakitte yeniden ziyarete gitmeliydim.

Gün içerisinde yemek yemek, üzerimde taşıyabileceğim kadar silah temin edebilmek ve güvendiğim birkaç kaynaktan örgütün şimdiki durumu hakkında bilgi almak ve tabii ki biraz kahve içmek için kaldığım mekândan sık sık ayrılmıştım. En büyük araştırmalarımdan biri de Hamza'yı tanıyan eski, güvenilir dostlarla olmuştu. O gün Mars'ın, Hamza'nın babası hakkında sarf ettiği sözler, onun bunca zaman ailesinin meselesini hiç açtırmadan geçiştirmesi bende geçmişten gelen o büyük merakı körüklemişti.

Mars'ın sözlerinden sonra babasının ölümünde Barbaros'un ve dolayısıyla Koşaran'ın kesinlikle bir parmağı olduğuna emindim artık. Ona olan ani düşmanlığı yüzünden geçişmişte de bunu tahmin ediyordum ama tam olarak sebebini öğrenebilmeyi istiyordum. Babasının zamanında Hunt şirketinde önemli bir karakter olduğunu biliyordum ama hangi gerekçeyle ortadan kaldırıldığını bir türlü öğrenememiştim.

Anlaşılan o ki bunu uzunca bir süre daha anlayamayacağım belli olmuştu çünkü kimse bu konu hakkında bir şey bilmiyordu. Hamza'nın bu meselenin deşilmesine müsaade etmeyeceği de gün gibi aşikârdı.

Örgüt hakkında aldığım bilgilerde pek büyük bir değişiklik yoktu. Eskiden bu şehrin cerahatli bir yarası olan Hunt ve türevlerinin oluşturduğu şehrin o karanlık yüzü büyüyerek varlığını sürdürmeye devam ediyordu. Ve söylenene göre Hunt şimdi bu zamana dek aldığı tüm ihalelerin toplamından daha mühim, kallavi bir ithalat, ihracat ihalesinin peşindeydi ve örgüt bu ihalede Timur Koşaran'ın aleyhine olan, ihaleyi kazanmalarına mâni olabilecek her pürüzü tereddütsüz ortadan kaldırmak için fedailerini bu şehre ve diğer şehirlere yaymıştı. Bu sıralar örgüt epey meşguldü ama söylentilere göre donanımlı fedailerinin bir bölümünün kaçışıyla yaşanan açık onu zorluyordu.

Şehrin emniyetine daha fazla sızmışlar ve halihazırda kendi emelleri doğrultusunda satın aldıkları polislerin nüfuzu artmış, onlara resmiyette sıkıntı çıkarak birçok unsur ortadan kaldırılmıştı. Şeref sahibi polisler bile en başlarında satın alınan adamların olması sebebiyle seslerini çıkaramıyordu. Çıkaran da çabucak susturuluyordu.

Açık vermeden insanların ağızlarını aradığımda kimse Mars'ın Barbaros'la ters düşmesinden haberdar değildi. Mars sahiden de söylediği gibi bunu oldukça gizli yürütüyor olmalıydı çünkü ufak bir söylenti bile olsa Barbaros önlemini alıp gözünü bile kırpmadan Mars'ın fişini çekerdi.

Tüm bu düşünceler bir yana, şu anı ilgilendiren bir aksilik vardı. Otele yerleştiğim günden beri içeri girip çıkarken ve ortalıkta dolaşırken takip ediliyordum.

Bir evsizi anımsatan kılığıyla bir erkek çocuğu tarafından profesyonel bir şekilde izleniyordum. Bu Mars'ın işi miydi bilmiyordum ama örgütün işi olduğunu sanmıyordum. Barbaros'un böyle yeniyetme çocuklara iş verdiğine daha önce rastlamamıştım, yine de emin olamıyordum.

Bunca zaman çocuğu dikkatle izlemiş ve farkına varmamış gibi davranmış, durumu anlamaya çalışmıştım ama artık sadede gelme vaktiydi.

Etrafımda bize dikkat kesilen kimsenin olmadığına emin olduğumda, ön ve arka giriş çıkışını çok iyi bildiğim bir binaya doğru yol aldım. Sokağın köşesini dönerken çocuğun arkamda olup olmadığından son kez emin oldum. Oradaydı, insanların arasına kamufle oluşu oldukça zekiceydi. Takdir ettim. Aynı zamanda kesinlikle amatör bir çocuk olmadığını da anlamıştım.

Binaya ulaşıp sakince içeri girdikten sonra hızlı adımlarla merdivenleri inip bodrum katına ulaştım. Aşağısı karanlıktı, demek hâlâ bu katın ışığı tamir edilmemişti. Köşede kalan arka çıkış kapısına omzumu yaslayıp açmak için zorladım. Uzun zamandır açılmadığını gösteren paslı demirin surtünme sesiyle beraber kapı güçlükle aralandı. Açılan küçük aralıktan geçip kapıyı kapattım ve koşar adım binanın çevresinden dolandım.

Köşede bekleyip binaya doğru yaklaşan çocuğun adımlarının tam olarak girişte durmasını bekledikten sonra köşeden çıkıp sessiz adımlarla binanın girişine yaklaştım. Çocuğun tam arkasında durup hırkamın iç tarafına gizlenmiş bıçağın kabzasını sırtına yasladım, çocuk donup kaldı.

Bir çocuğa silah çekmeyi hayatımın en kanlı dönemlerinde bile ahlaken ayıplardım fakat bu küçük köstebeğin profesyonelce yürüttüğü takibe bakılırsa onu hafife almak bana zarar verebilirdi.

"Gel benimle," dedim elimi omzuna sarıp diğer insanların sevecen göreceği bir ifadeyle onu yürümeye zorlayarak. Çocuk ağlayıp yaygara koparmadan sessizce, yönlendirmeme ayak uydurup yürümeye başladı. Binaların arkasına doğru yol alıp en yakın tenhalığa ulaştığımda çocuğun sırtını duvara yaslayıp bıçağımı ona doğru çevirdim.

"Evet," dedim. "Anlat bakalım, derdin ne?" Yüzündeki yuvarlak, çocuksu uzuvlar bu yaşta tecrübe ettikleriyle olgunlaşmış, korkusuz bir ifadeye sahipti. Bıçağımı ona doğru kaldırmış olmak beni rahatsız etti, elimi indirdim. "Ya da seni bunca zamandır peşime takan kim?"

Çocuk konuşmak için göğsünü derin bir solukla doldurduğu sırada çocuğun üzerinden bir zil sesi yükseldi. Tereddüt etmeden cebine uzanıp eski bir telefon çıkardı ve açıp telefonu bana uzattı.

Bıçağımı indirdim, anlam veremeden telefonu alıp öylece ekranına baktım, çocuk kulağıma götürmemi işaret edince dalgınlıktan sıyrılıp telefonu kulağıma yasladım.

"Gördüğüne aldanıp silahını indirmek için erken davrandın," dedi telefonun ucundaki adam. "Bu büyük bir açık, karşındaki çocuk kötü niyetli olsa bu açığından faydalanıp sana kolaylıkla zarar verebilirdi. Bu şehre güvenemezsin Feza."

Hamza.

"Bu çocuğu peşime takan sen miydin?" Günlerdir benimle hiçbir iletişim kurmaması şimdi bir anlam kazanmıştı. Farkında olmadan aptalca bir gülümseme dudaklarıma ulaşmaya çalıştı, onu bastırdım.

Burada bir yerde olmalıydı. Onu görebilmek için etrafıma bakındım ama hiçbir şey göremedim.

"Yanlış anlama," dedi. "İnatçılık ettin, ben de sadece güvenliğinden emin olmak istedim." İlgisiz sesi yaptığı şeyle büyük bir tezat içindeydi.

Karşımda duran burnu kızarık çocuğa baktığımda yüzündeki serinkanlılıkla beni izliyordu. "Küçük bir çocuğu kullanmanın çok etik olduğunu sanmıyorum."

"Küçük bir çocuk mu? Onu küçümsemen başına çok büyük dertler açabilir." Sesinde hafif bir gülümseme sezsem de bunu çabucak bertaraf ederek sözlerine yeniden soğuk rüzgârları kattı. "Ve benim senin peşinde dolaşıp durmam pek de uygun olmazdı," dedi konuşmayı kısa kesmek isteyerek. "Neyse, çocuğu bırak Feza. Ve yol yakınken evine dön."

"Dönmeyeceğimi biliyorsun." Kaçtığım o yer güvenli ve sessizdi fakat oraya evim diyecek kadar oraya ait olduğumu hiçbir zaman hissedememiştim.

Tatsız bir gülüşle nefesini bıraktığını duydum. "Ne kadar inatçı olduğunu nasıl unutabilirim." Ve sarf edilecek başka bir kelimeye mahal vermeden telefonu kapattı.

Karşımda dikilmeye devam eden çocuğa bakıp "Git hadi," dediğimde elini bana doğru uzatıp telefonunu istedi. Ona telefonunu verdiğimde bir süre daha yüzüme bakıp "Hamza'nın değer verdiği biriyle tanışmak beni onurlandırdı," dedi yaşına zıt bir büyüklükle başını hafifçe eğerek. Sonra arkasını dönüp koşa koşa uzaklaştı.

Onu tanımıyordum ama bu şehirde Hamza'nın düşmanları olduğu kadar dostları ve hayranları olduğunu da biliyordum, onlardan biriydi. Onun kanına susamış bir dolu insanın olduğu gibi onu tıpkı bir aile gibi kollamaya gönüllü öyle çok insan vardı ki... Ona daima imrenirdim. Çünkü ben insanlara onun kadar yakın değildim, hasım kazanmamak için hısımdan da uzak dururdum.

Avucuma inmiş bıçağımı koluma çekip dikildiğim bu izbe yeri hızlı ve temkinli adımlarla terk ederken saatimi kontrol ettim. Mars'la buluşmamıza kalan vakit giderek tükeniyordu.

05. GÖREV

KARTUS TEAM

Cuma günü ve akşam dokuz kırk yedi.

Yatsı namazımı kıldığım camiden çıkar çıkmaz kendimi burada bulmuştum.

Ben, Hamza, geçen gün burada toplanan eski fedailerin üçte biri ve Mars, tam kırk yedi dakikadır bu bıçkıhanedeydik. Çemberdekilerin çoğunluğu yoktu, Mars bunu beklediğini söylese de hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. O günkü tüm kışkırtmalarının karşılıksız kalacağını düşünmüyordu belli ki.

Kalanlarımızın büyük çoğunluğu benim devremden fedailerdi, sima olarak hepsini, ismense çoğunluğunu tanıyordum. Enis buradaydı, Aslı, Sanem ve Murat, David, isminin Ahmet olduğunu hatırladığım bir adam, ismini hatırlayamadığım birkaç kişi daha... Pek tabii ki bunların yanında Koray da buradaydı.

Koray'ın o gün yaşadığı dehşeti ve nefreti hepimiz hatırlıyorduk.

Mars dakikalardır bize planından bahsediyordu, beraberinde getirdiği adamları bıçkıhanenin dört bir yanını sarmış, hiç kimsenin bize kulak kesilmediğinden emin oluyordu.

Planı basitti fakat olur da bir ihtimal gerçekleştirilirse sahiden de etkili olabilirdi.

Timur Koşaran'ın, yani Hunt'un gireceği şu büyük ihaleyi anlattı önce, bağlantılarımdan duyduğum bilgileri doğruladı ve yeni bilgiler ekle-

di. Örgütün canla başla bu ihaleye pürüz çıkaracak insanları ortadan kaldırdığını bir kez de ondan dinledim.

Yaptığı plan tam olarak bu çizgi üzerinden gidiyordu. Mars örgütü bitirebilmek için örgütün yalnız bırakılması gerektiğini söylüyordu. Örgütle maddi manevi bütün olan Hunt şirketinin örgütle ilişkisini zedelersek ve hatta zedelemekle de kalmayıp onu şirketin safından çekip karşı safına geçirebilirsek örgüt kendi kendine çürüyecekti. Tüm finansal destek kesilecekti, eğer Hunt ve örgütün arası bozulursa Timur Koşaran BD'yi tamamıyla ortadan kaldırmak isteyecekti.

Bunun için ihalenin elimizde büyük bir fırsat olduğunu söylüyordu. İhale sürecinde Hunt'ın örgüte verdiği emirler yerine getirilmez ve hatta bu emirlerin tersi uygulanırsa nifak tohumları yavaş yavaş ekilmeye başlanacaktı.

Pek tabii ki Barbaros bu tersliği fark edip sıkıntıyı ortadan kaldırmaya çalışacaktı ama bir kere suyu epey bir bulandırmış olacaktık.

Mars örgütte hâlâ Barbaros'a olan sadakatini koruyor gibi gözüküyordu fakat içeride olan fedailerden bile kendisine casusluk yapanların, kendisi için çalışanların olduğunu anlattı. Mars'a gelen tüm emirlerden, önce bizim haberimiz olacaktı. Mars ve casusları içeriden, biz de dışarıdan çalışacak; gelen tüm emirleri tersine işleyecektik.

Hunt'ın yoluna çıkmış sorunlar temizlenmeyecek, yavaş yavaş sıkıntılar baş göstermeye başlayacaktı, Barbaros durumu düzeltmeye çalıştıkça Mars içeride onun sıkıntıyı çözmeye ve sebebini öğrenmeye çalışan çaresizi oynayacak fakat bir yandan emirleri bize iletmeye devam edecekti. Yapılan tüm tersliklerin, örgütün emriyle fedailer tarafından yapıldığı gösterilecekti.

Ve Hunt aç, saldırgan bir hayvan gibidir; müsamahası pek azdır. Timur ve Barbaros'un arası gerilip güven sarsılmaya başladığında, BD finansal olarak da resmiyette de büyük bir sarsıntıya uğrayacaktı. BD ve şirket arasındaki kemikleşmiş o güveni kıracak, sonra da temeli bozulmuş bir bina gibi onu yıkacak esintiyi bekleyecektik.

Mantıklı bir plandı, pek çok riski vardı ama duruma bakıldığında en iyi seçenek buydu. Örgütü, ardında Hunt varken devirmemiz imkânsızdı, yapmamız gereken ilk şey bu dayanağı ondan almaktı.

Mars'a ve anlattıklarına olan güvenimin sarsılmaz olduğu söylenemezdi. Ona güvenmemiz için hiçbir sebep yoktu fakat ona güvenmek istememiz için birçok sebep bulabiliyorduk. Zaten burada kalmış insanların, örgütü bitirebilme ihtimali olan bir plana dahil olmaktan daha iyi bir seçeneği yoktu.

"BD, Hunt'ın kuklası," dedi Hamza. Mars'ın anlattıklarına karşı zerre kadar ciddiyet göstermemişti. Ona güvenmediğini ve inanmadığını yüzündeki küçümseyici ifadeden anlamak hiç de güç değildi. "Eğer bir taş atacaksam neden kuklayı hedef alayım ki? Bu neyi değiştirecek?" İçeridekilere bakıp umutsuz bir şeyi izler gibi başını iki yana salladı. "Kişisel intikamınızın peşine düşecekseniz geçmişteki halinizden ne farkınız kalacak? Bize o emirleri Mars verdi, Mars'a Barbaros verdi ve ona da Timur denen o herif ve onun altında çalışan köpekleri verdi. Bu çaba ve plan, benim intikam için hemen şimdi silahımı çekip Mars'ı beyninden vurmam kadar anlamsız."

İçerideki herkes Hamza'nın sözlerine karşı duraksadı; bazıları sözleri üzerine düşündü, bazıları hemen reddetti. Fakat içerideki bu insanlar intikam istiyordu. Geçmişlerinden, onlardan çalınanlar için bu örgütten alınacak intikamı, onun yerle bir olduğunu görmek istiyordu.

Bense yalnızca gücümün yetebildiği bir iblisi ortadan kaldırmak için savaşmak istiyordum. "Timur Koşaran'ın geberip gittiğini görmek için birçok şeyi feda edebilirim," dedim. "Fakat buna gücüm yetmez. Bu yüzden eğer kuklayı vuracak bile olsam, bu kuklacıyı rahatsız eder. Elimden gelebilecek buysa da bunu ardıma koyamam."

Hamza'nın, bana attığı kısa bakışında sezdiğim gurura rağmen hiçbir sözümü desteklemedi. Aksine fuzuli bir iş yaptığımızı ima ettiğine dair ezici tavrını sürdürdü.

Mars kollarını göğsünde kavuşturup topuklarını yere vura vura ona doğru yöneldi. "Hâlâ gücünü kullanabilecek olman seni heyecanlandırmıyor mu sahiden? Güç, zekâ ve kendi devrendekilere karşı bile üstünlüğün seni mutlu etmiyor muydu Hamza Tuna?"

Hamza gülünç bir şey işitmiş gibi yüzünü eğip alayla güldü. "Deli misin? Geçmişte aşağılık bir katil olmak benim çocukluk hayalimdi! Buna önayak olduğun için başta sana, ardından tüm emir erlerine minnettarım."

Mars uslanmaz bir adamla uğraşmanın ne kadar meşakkatli olduğunu göstererek omuzlarını düşürüp derin bir nefes bıraktı.

"İntikam listesine girersen zararlı çıkarsın Mars," dedi Hamza. "Çünkü senin mantığınla hareket etmek için bu listenin başından başlamak gerek, o halde silahlarımızı önce senin için çekmeliyiz."

Mars duydukları karşısındaki hoşnutsuzluğunu öfkeli bir bağırışla geçiştirdi, "Şunu yapmayı kes!" diye çıkıştı bir açıklama bile yapmaktan aciz halde. "Ben de sizden biriydim, ben yalnızca emirleri size iletiyordum."

Hamza epey sıkılmışa benziyordu. Bunalmış bakışları beni bulduğunda konuşmasına gerek olmadan bir kez daha gitmemi söyler gibi bir ifadeye büründü. Gözlerimi kaçırıp teklifini bir kez daha reddettim. Sabırsız bir iç çekişle, "Bu ahmakça konuşmayı başa sarmayacağım, herkes ne söylediğimi anladı," dedi. "Umarım."

Hamza'nın ne söylediğini pek tabii ki hepimiz anlamıştık fakat onun anlamadığı şey bizim BD'ye olan kişisel kinimizdi. Boyumuz Hunt'a yetmezdi. Biz de en yakın düşmana saldırmak için hırslanıyorduk.

Mars cebinden çıkardığı küçük bir çakıyı parmaklarının arasında döndürürken düşünceli bir tavırla, "Her şeyi bir yana bırak Hamza," dedi. "Senin Barbaros'tan alacağın intikam için hepimizden daha sağlam bir sebebin var, neden görmezden gelmeyi tercih ettiğini anlayamıyorum."

Hamza, Mars'ın bu imasını geçiştirdi, "Bazı şeyleri deşmemek gerek Mars," dedi tehditkâr bir uyarıyla. "Bazı şeyleri olduğu gibi bırakmak ve yalnızca uzaklaştırmak gerek. Çünkü o durumda da asıl hedefim sen oluyorsun."

Mars keyifle gülüp bana döndü, varlığım elinde bir kozmuş gibi tatminkâr bir ifadeyle omuzlarını dikleştirdi. "Onu buradan uzaklaştırman çok zor gibi görünüyor," dedi Hamza'ya, yüzünü benden çevirirken. "Kalmak konusunda oldukça ısrarcı."

"Artık çeneni kapamanı rica ediyorum, işine bak."

Hamza Mars'ın göndermesini unutturmak ister gibi konuyu çabucak kapattı. Aralarındaki şüpheli imalar beni meraklandırıyordu. Ne yazık ki ikisinden de cevap alamayacağımı görüyordum.

"Sahiden bize katılmayacak mısın?" Mars son ısrarlarını kullanıyordu. "Biliyorsun, bir depo mühimmat ve senin aranda seçim yapmak zorunda kalsam, seni seçerdim. Gücünü ziyan etme."

Hamza elini göğsüne koyup ilgisizliğini sergilemeye devam etti. "Abartı bende mide bulantısı yapıyor, biliyorsun."

"Sen de abartmadığımı biliyorsun."

"Neyse ne..."

Ortamdaki diğer fedailerden yükselen hoşnutsuz fısıldaşmaları duyabiliyordum. Enis'in öfkeli bakışlarından anlaşıldığı üzere Mars'ın Hamza'ya olan itimadı onu epeyce rahatsız ediyordu. "Plana dahil olmayacak fakat yanımızda duracak öyle mi?" dedi hayretle, "Bize dahil olmazsan sana nasıl güveneceğiz?"

Hamza kaşlarını alayla kaldırıp yüzünü Enis'e doğru eğdi, "Bana sakın güvenme Enis, hata edersin."

Mars, "Onun kimin için yanımızda duracağını hepimiz biliyoruz çocuklar. Belki bu sayede bize dahil olmak zorunda kalır. İstediğini yapsın. Sonuçta kimseyi burada zorla tutmadık," dediğinde birçok

fedainin gözü bana dönmüştü, yüzümü eğip üzerime dikilen gözlerin çekilmesini bekledim.

Enis, Hamza'yı kindar bakışlarla gözlerken "Şu adama veli nimet gibi davranmayı bırakmadığınız sürece..." diye söze başlasa da fedailerden birkaçı bu sataşmadan sıkıldığını açıkça gösterdi.

Koray Enis'in sözünü kesip "Artık ağız dalaşını bırakıp icraatı konuşmaya devam edebilir miyiz?" diye esas meseleye dönmemizi sağladı.

Hamza kollarını göğsünde kavuşturup köşede sessizce bizi dinledi. Mars aramızdan üç kişiye bugünkü görevini verdi. Görev; örgütün öldürmek için bu gece fedailerini görevlendireceği dört adamı, fedailerden önce kaçırıp onları Mars'ın bize verdiği güvenli adrese götürmemizdi. Bu sayede şirket tarafından verilen ilk emir aksayacak ve bu pürüz Barbaros'un başına biraz iş açacaktı.

Görevlerden biri bana aitti, görev alan diğer isimler Sanem, Enis ve Koray'dı. Hamza ses çıkarmasa da itiraz dolu öfkeli bakışları Mars'ın ona güvende olacağıma dair bir açıklama yapmasına sebep olmuştu.

Görevimiz basitti. Altından kolaylıkla kalkabileceğim bir işti. Yalnızca eskisi gibi birilerine zor kullanacak olmak avuç içlerimi terleten bir gerginliğe sebep oluyordu.

Mars bize ihtiyacımız olan silahları verse de zaten hepimiz buraya gelmeden önce çoktan silahlanmıştık. Yine de Mars'ın verdiği silahlardan birkaçını üzerime aldım.

Hırkamın iç cebine ve çizmemin tokasının iç tarafına bağlanan yerine iki sustalı yerleştirip üzerimi düzelttim. Hırkamın içinden belime sabitlenmiş silah sanki hiç ağırlık yapmadan tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi bir uzvunmuşçasına beni bütünlüyordu.

Silahlarımın bedenime olan uyumu bana geçmişi hatırlattı. Bu beni fazlasıyla ürkütüp kaygılandırsa da sanki içimde bir şey, yeniden kendime geldiğimi fısıldıyordu.

Mars kaçırılacak adamın fotoğrafını gösterip hakkında ihtiyacım olan tüm bilgileri verdi. Onu dikkatle dinledikten sonra bıçkıhaneden çıkacağım vakti gözledim. Bu akşam görev yapacak diğer eski fedailer de Mars'tan ihtiyaçları olan bilgiyi alıyordu.

Hamza'nın onaylamaz bakışları yakınlarımda gezinse de bana temas etmeden çekiliyor, sonra yeniden benim yanıma yöneliyordu. Beni vazgeçirmek konusunda pes etmişti belli ki ve benim için burada olduğunu da açık yüreklilikle dile getiriyordu. Sebebi içinse, geçmişte değer verdiği birinin, ki birine içtenlikle değer vermesi oldukça ender görülen bir ayrıcalıktı, kendini ziyan etmesine göz yumamamak olduğunu söylüyordu.

Bir ara kerestelerin arkasında ceketini yere serip yatsı namazı için durduğunu fark ettiğimde Mars, ikisinin arasındaki gerginliği kızıştırmak için çabalar gibi o namazdayken bana görev zamanımın geldiğini söyledi.

Ben bıçkıhaneden çıkarken Hamza'nın namazını bitirdiğini ve Mars'a bu kasıtlı zamansızlığı için ters birkaç söz sarf ettiğini duydum.

Beş on metre ardımda, adımlarını benim adımlarımın gürültüsüne katarak sessizce yürümeye başlamıştı. Uzun süre ne ben dönüp ona baktım ne de o beni ona bakmaya itecek bir şey söyledi.

Yaklaşık yüz metre öteye park edilmiş, Mars'ın bana anahtarını verdiği siyah sedana ulaştığımda ne yapacağımızı bilemeyerek Hamza'yla göz göze geldik. Elini bana doğru uzatıp anahtarı istese de "Bu görev benim," dedim sürücü koltuğuna geçerken. Ellerini beline yaslayıp ne yapacağına karar vermeye çalıştığı birkaç saniyenin ardından motoru çalıştırmamla birlikte aksi bir ifadeyle arka koltuğa geçti.

Yolda telefonuma bakıp adamın saat kaç sularında ulaşacağım mekânda olacağını bir kez daha hesapladım.

Adamı, Hunt'ın ve birkaç şirketin verdiği ortak bir çalışan partisinde gerçekleştirilecek gayri resmi toplantının ilk yarısında verilen mola esnasında alacaktım.

İşi insanların arasına karışmadan kenar köşeden halledecek, adamın tenha yerlere yaklaştığı anları kollayacaktım. Tabii arka koltuktaki adam duruma müdahale edip işimi kolaylaştırmaya karar vermezse.

"Ne diye bekleyip adamı evden almıyoruz ki?" dedim kendi kendime söylenerek.

Söylenmeme hitaben arka koltuktan bir homurtu yükseldi, "Bekle de, sonra fedailerden cesedini alırsın."

Haklıydı, muhtemelen ben adamı aldıktan kısa bir süre sonra örgütten bir fedai toplantının ikinci oturumu başlamadan önce işini bitirmek için gelecekti. Çünkü o adamın ölümüyle aynı zamanda diğerlerine bir mesaj vermeye çalışıyorlardı.

Partinin olacağı otelin arka kapısına ulaştığımızda içeri girmenin düşündüğümden daha zahmetsiz olacağını görebiliyordum. Ön kapıyı kullanmayacaktım. Kabak gibi kamera görüntüleri gelecekte canımı sıkabilirdi ve dahası Barbaros'a da bir vesikalık yollamış olmak hoş olmazdı, tabii zaten varlığımdan haberdar değilse.

***

Fazladan bir güvenlik önlemi alınmaması bir tehlike beklenmediğinin alametiydi, bu tedbirsizlik epey işime yarayacaktı.

Dakikalardır adamı gözlüyordum. Toplantının ilk yarısı bitmiş ve ara verilmişti. Adamın yerinden kalkması için kısa bir süre bekledim ama hareketlenmeye niyeti yoktu. Zamanım kısıtlıydı çünkü şimdi bile bir fedai adamın işini bitirmek için bir köşeye konuşlanmış olabilirdi.

İşi gidişata bırakmaktan vazgeçip ortalıkta gezinip boş tabak, bardakları toplayan küçük bir garson grubunun arkasından mutfağa girdim. Gördüğüm ilk yarım bırakılmış bardağı kapıp dışarı çıkacakken lekeli, beyaz önlüğüyle çalışmaktan saçları tokasından tutam tutam ayrılmış bitkin bir kadınla göz göze geldim. Neyseki beni daha fazla umursamadan isteksizce yürüttüğü işine geri döndü.

Telefonumu çıkarıp çok hararetli bir konuşmanın tam ortasındaymış, sesli ve heyecanlı bir konuşma yapıyormuş gibi davranıp dikkatsizce yürüdüğüm izlenimini vererek masaların arasından geçmeye başladım. Ve hedefim olan masaya yaklaştığımda ayağımı sandalyenin köşesine takıp elimdeki bardağı doğruca birazdan buradan çıkaracağım adamın üzerine boca ettim.

Bir yandan telefondaki mühim konuşmaya devam edip bir yandan adamdan özür dilerken bir yandan da toparlanmaya çalışmak, etrafımdaki insanların dikkatsizliğimi bu sözde meşgul halime vermelerini sağlamıştı.

Adamdan art arda özür dileyerek acilen yetişmem gereken bir yer varmış gibi hararetli konuşmamla birlikte ortamdan çıktım. Huzursuz söylenmeler dışında kimse beni peşime düşecek kadar önemsememişti, tam da istediğim gibi.

Telefonu cebime atıp adamın benden önce tuvalete gitmemesi için dua ederek hızla koridoru dolaştım. En yakın erkekler tuvaletine ulaştığımda Hamza içerideki garsonların üzerinde olan yeleklerden biriyle karşıma çıkıp elindeki *Arızalı* yazılı küçük tabelayı fark ettirmeden tuvaletin kapısına yapıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştığım sırada beni susturup koridor duvarının çıkıntısına doğru itti, ellerini bir garson gibi karnının altında birleştirdi.

Beş saniye geçmeden beklediğim adam, gömleğinde benim sebep olduğum koca bir lekeyle çıkıp tuvalete girmek için davrandı. Fakat Hamza kapıdaki uyarıyı göstererek, "Ufak bir arızadan dolayı geçici olarak kullanım dışı, isterseniz lobi katındaki yahut koridorun hemen sonundaki lavabolarımızı kullanabilirsiniz."

Adam sabırsız bir iç çekişle diğer lavaboya gitmek için Hamza'nın gösterdiği koridora girdi. Hamza adam lavaboya girdiği anda kapıdaki, *Arızalı* yazısını çabucak çıkarıp adamın peşinden koridora yürüdü, ben de onun peşinden.

Adamın lavaboya girdiğini gördüğümde, "Neydi bu şimdi?" diye fısıldadım işime karışmasına karşı tepki göstererek.

"Sahiden hamlamışsın," dedi ben peşinden yürürken. "İçeride birinin olma ihtimali ya da içeriye birinin girmesi durumu... Tam göz önünde olan bir tuvalette bu işi halletmeyi planlandığında alacağın riski hiç düşündün mü?"

"Vakit dar, birkaç insan karşısında idare edemeyecek kadar amatör değilim," diye diretsem de "Düşüncesizce bir riskti," diyerek kestirip attı.

Koridorun sonundaki lavabonun kapısında yaklaştığımızda elindeki yazıya bakıp "Bunu nereden buldun?" dedim.

Lavabonun kapısının önünde durduk, "Buradan buldum," dedi ve elindeki yazıyı bu kez bu kapının üzerine yapıştırdı. Elini belindeki silahın üzerine koyup içeri girdiğinde ben de boş koridora son bir bakış atıp peşi sıra içeri girdim.

Adam lavabonun önünde gömleğiyle uğraşırken Hamza ve benim aynadaki yansımamızı gördü, yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anlaması çok uzun sürmedi. Geri çekilip bir kaçış yolu aramaya koyulduğunda ona fırsat vermeden silahımı çekip ona doğrulttum. "Bizimle geliyorsun."

Ellerini kaldırırken oldukça korkmuş ve teslim bir haldeydi, "İstediğiniz neyse veririm."

Hamza elini silahından çekip kollarını göğsünde kavuşturdu, bana döndü. "Onu silah zoruyla mı buradan çıkarmayı düşündün yoksa bayıltıp mı çıkaracaktın?"

"Hemen karşımızdaki asansörle silahla tehdit..." Konuşmayı kesip sinirle gülmeye başladım, "Hani sadece beni kollamaya gelmiştin, işime böyle burnunu sokup durman ne oluyor?"

Adamın korkulu bakışları ikimiz arasında mekik dokurken becerik-siz birkaç kaçma girişiminde bulundu fakat anlamsız çırpınmalara benzeyen tüm bu girişimler ikimiz tarafınca bir çocuğu geçiştirir gibi savuşturuldu.

Göz ucuyla benim olduğum yana ters bir bakış atıp "Sen bunca zaman boyunca tüm becerini körelt, sonra eskisinden hiçbir farkı yokmuş gibi bir anda her türlü riski üzerine almaya çalış..." dedi silahını çıkarıp adama yaklaşırken. "Ne bu cengaverlik anlamıyorum ki."

Bir yeniyetme gibi omuzlarımı silktiğimde sanki beni küçümseyen sözlerini, fark etmeden doğrulamıştım.

Bu işin altından kalkabilirdim, belki aldığım riskler düşünüldüğünde biraz zorlanabilirdim ama söylediği gibi vücudum da yetilerim de hamlamış olsa bile becerilerimi unutmamıştım. Yine de biraz yardım fena olmamıştı.

Adam silahla üzerine gelen Hamza'ya karşı bağırmaya niyetlense de bu girişim çabucak bastırılmıştı, "Canından olursun," dedi serinkanlı bir şekilde. "Burada bir yerde seni öldürmek için bekleyen insanların olduğu söyleniyor, gürültü çıkarırsan yalnızca onları çağırmış olursun. Susup seni güvenli bir yere götürmemize izin ver."

Adamı arkadaki asansörle, hemen sırtına kimsenin fark edemeyeceği bir silah yaslanmış vaziyette indirip üçümüz birlikte dışarı çıktık. Hamza adamla birlikte arka koltuğa geçip toplantıdakilere ikinci oturuma katılamayacağı, acil bir işinin çıktığıyla alakalı zırva bir mesaj attırıp telefonunu aldı.

Ben de arabayı Mars'ın bize verdiği adrese doğru sürmeye başladım fakat Hamza beni yarı yolda durdurdu. Telefonunu çıkarıp bir adres gösterdi, "Buraya gideceğiz."

"Neden?"

"Mars'a güvenmiyorum. Güvenmediğim bir insana karşı kozum olmalı..." Yol boyunca ona bir şey yapmamamız için yalvarıp yakaran adama dönüp sessiz olmasını, ona zarar vermeyeceğimizi söyleyerek çenesini kapadı. "Adam yine güvende olacak fakat Mars'ın söyledi-

ği yerde değil, benim bildiğim mekânda." Adamın başına gözlerini kapatan kalın bir bandana sardı. "Ve kendimi haklı çıkarmak için bir yeme ihtiyacım var."

Katı bir şartla, "Kimsenin ölmesini istemiyorum," dedim. Kim olduğu, iyi ya da kötü biri olması mühim değildi, elimin birinin kanına daha bulaşmasını istemiyordum. BD'yle savaşmayı istememin sebebi zaten beni yıllarca bunun için kullanmış olmasıydı.

"Eğer işler düşündüğüm gibiyse zaten her halükârda birileri bu yemi yutacak," dedi. "Hatta ben bunu engellemeye bile çalışıyorum. Ama eğer hedef buysa... Yapacak bir şeyimiz kalmaz."

Söylediklerine bir anlam vermek ve kafasında kurguladığı planı çözümleyebilmek için düşünsem de Hamza bunu bana ancak haklı çıktığı durumunda izah ederdi.

Ona güveniyordum ve adam her şekilde güvende kalacaksa, Mars'a bir konuda karşı çıkmam onun için de sıkıntı teşkil etmemeliydi.

Hamza yolda birkaç tanıdığını arayıp mekânı ayarladı. Onun verdiği adrese geldiğimizde iki adamla el sıkışıp yanımızda getirdiğimiz adamı onlara teslim etti ve dönüş yoluna girdik.

Ben arka koltuktaydım, bu kez Hamza direksiyon başına geçmişti. "Adamı nereye bıraktığını Mars'a sakın söyleme," dedi. "Ben otelde adamı araca yerleştirdikten sonra senden ayrıldım, ona böyle anlat. Seninle birlikte gelmedim. Sen de Mars'a, ona güvenebilmen için adamı kendi tanıdığın insanlara teslim ettiğini söyle. Asıl amaç zaten adamın güvende kalması olduğu için sana kızsa da karşı çıkamayacak."

Sessiz ve soğuk bir yolculuktu. Aracı bıçkıhanenin yakınlarında bir sokağa park etti. Birkaç sokak ötedeki camiden yükselen sabah ezanı yeni başlamıştı. Arabanın kapılarını aynı anda açmıştık. Aşağı inmeden önce günlerdir düşündüğüm şeyi sormaya yeltendim, "Mars'ın babanla ilgili söylediği sözler..." dedim.

Fakat o konunun bir adım daha ilerlemesine müsaade etmeden set çekti, "Bu seni hiç ilgilendirmez." Arabanın anahtarını bana uzatıp verdikten sonra aşağı indi. Alacalı sokak lambalarının aydınlattığı karanlık sokakta karşı kaldırıma geçip camiye doğru yürümeye başladığında ben de aşağı inip diğer kaldırımda yürümeye başladım.

Birbirimize hiçbir söz sarf etmeden, birbirimizi görmeden ve beni kollama mecburiyetine büründüğünde benimle kurduğu diyalogların hiçbirinin lafını yapmadan sokağın iki köşesinde ayrı ayrı yürüdük.

Biraz önce girdiğimiz tüm olaylar saniyelik bir rüyanın parçasıydı ve bize ait değildi sanki, şimdi sıradan insanlarmışız gibi sokakta serbestçe yürüyorduk.

Bana babasından bahsetmeyecekti. Bana neredeyse hiçbir şeyden bahsetmeyecekti. Beni kollamakla ilgili bu takıntısının da bir zaman sonra kaybolacağına duyduğum korkuyu bastırdım. Benim yanımda durmasının tek sebebi buyken, bu da yitip giderse bir daha ona ulaşabilmem mümkün müydü?

Caminin avlusuna girdiğimizde yüzlerimiz bir kez dahi birbirine dönmemişti. Ben camiye girmiştim, o ise abdest almak için şadırvana.

Namaz başlayana kadar üzerimdeki hırkayı bir kenara bırakıp silahların bir kısmının ağırlığından kurtuldum. Sonra derin bir nefes aldım, tüm derdimi günün sonunda kendimi huzurda bulduğum bu kapıya açtım.

Allahım, ne yaptığımdan çok emin değilim. Yalnızca iyi bir şeyler yapabilme ihtimalimin tatminini yaşıyorum. Lütfen çabamı batıla değil, doğru yola çıkar. Ve bir de... Onun kalbini bana yumuşat, benim tasavvur edemediğim her şeye hâkim olan sensin.

06. ZAMANSIZ

Oğuz Tuna, Hamza Tuna'nın babası.

Timur Koşaran'ın sözde yardım kuruluşlarının müdürü ve aynı zamanda güvendiği sayılı çalışanlarının başındaki isim. En azından öyleydi, ölmeden önce. Yıllar önce kimliği bilinmeyen saldırganlar tarafından öldürüldüğü birçok haber mecrasında yer bulmuştu. Tabii haberlerin pek çoğu Timur Koşaran'ın en iyi çalışanını kaybetmesiyle yaşadığı derin hüznün başlığı altında işlenmişti.

Fakat bu kadar. Daha fazlası yok.

Uzun zaman boyunca bu olayın açıklanamaz şekilde Hamza'da inşa ettiği Barbaros düşmanlığını izlemiştim. Ona itaat etmeye devam ediyor fakat kinini yansıtmayı bir an olsun bırakmıyordu. Bu da herkesi malum ihtimali düşünmeye itiyordu.

Karakoza'daki bağlantılarımın çoğuyla görüşüp bu konu hakkında bilgi almaya çalışsam da kimse adam hakkında bilgi sahibi değildi. İşin ilginç yanı, eğer bu adam bir şekilde bu şehrin o çirkin yüzüne aktif bir şekilde dahil olmuş olsaydı, o adam hakkında pek çok insandan bilgi alabilirdim. Çünkü Karakoza'nın bataklığında tüm çakallar hasmını ve hısmını bilirdi. Ama bu adam hakkında neredeyse kimsenin medyada çıkanlar haricinde fikri yoktu.

O halde kapı, Oğuz Tuna'nın en azından fiilen karanlık sularda ayağı olmadığına çıkıyordu. Bunca zamandır duyduğum, gördüğüm şeylerden yola çıkarak Hamza'nın babasının Barbaros'un emriyle öldürüldüğü

ihtimaline tutunmuştum ve Barbaros emirleri Timur Koşaran'dan alırdı. Fakat neden?

Eğer Oğuz Tuna o kadar da kirli bir insan değilse Barbaros'un, Timur'un onunla ne işi vardı, bunun basit bir cinayet olduğunu sanmıyordum. Hamza bunu bile bile neden fedailiğinde Barbaros'un emirlerine başkaldırmamıştı? Ne büyük çıkmaz!

Görevi aldığım günün üzerinden birkaç gün geçmişti ve bu zamanı Hamza'nın babasını araştırmak için kullanmıştım ama elime geçen şey, birkaç dakikalık internet araştırmasında bulunabileceklerden fazlası değildi.

Mars'ın tüm o imaları ne içindi, bunu muhakkak öğrenmeliydim. Hamza'yla bu konuyu konuştuğu sırada bana olan imalı bakışlarını fark edemeyecek kadar ahmak değildim. Bu işin içinde göründüğünden daha çirkin şeyler olduğunu hissediyordum.

Neyse ne, bu konu bilahare hakkıyla deşilecekti. Şimdi Havva Teyze'nin yanına gelmiştim. Dakikalardır özlem giderip sohbet ediyorduk. Halim Amca ben gelmeden beş, on dakika önce camiye gitmişti.

Havva Teyze'nin söylediğine göre birkaç gün önce eve dönmüşlerdi. Oğulları onlar için endişelendiğinden ara sıra bu şekilde evden gidip yakınlarında kaldıklarını söyledi.

Oğlunun ne için endişelendiğini anlayamadım, Havva Teyze daha fazla üzerinde durmayıp konuyu değiştirince dikkatim dağıldı ve soracağım soru bile aklımdan uçup gitti.

"Hamza'yı gördün mü?" dediğinde tenime bir diken değmiş gibi irkilip yarım yamalak bir şekilde, "Evet," diye mırıldandım.

Havva Teyze de, Halim Amca da Hamza ve benim aramdaki bağı bilmiyordu. Esasen onlar bizim hakkımızdaki hiçbir şeyi bilmiyordu. Kim olduğumuzu, ne yaptığımızı, ne yapacağımızı; hiçbir şeyi bilmiyorlardı. Geçmişte ara sıra sormaya yeltendiğinde rahatsız olup geçiştirdiğim için ben bir şeyleri açmadan meseleleri irdelemiyorlardı. Ne cesaret

ama, hiç tanımadıkları insanları sevip onlara evlerini açabilmek ne cesurca bir yüce gönüllülük.

Onlar için sıradan insanlar oluşumuzu seviyordum ve bunun değişmesini istemiyordum. Ancak Hamza'yla aramdaki ilişkiden bahsetmesek bile görünürde haberdarlardı. En azından bir bağımız olduğunun farkındalardı belli ki.

"Beni yanlış anlama, bize kızma da..." diye söze başladığında bir miktar gerildiğimi inkâr edemem. "Halim Amcan, Hamza'yla senin hakkında konuşmaya çalışmıştı. Çünkü bir şeyler olduğunu görüyoruz kızım, anlatmasanız da... Hamza geçmişte sen buradan gittiğinde seni bize nasıl sordu bir görseydin, şu kapıyı her gün nasıl aşındırdı... O zaman anlamasak aklımızdan şüphe edilirdi zaten."

Kendi kendine gülüp çayından bir yudum aldı. "Fakat sonra o da terk edip gitti buraları. Şimdi siz ikiniz de bir anda çıkıp geldiniz..." Ovuşturduğu elleriyle mahcup bir hale büründü. "Halim Amcan dilini tutamamış, biliyorsun o ihtiyarı her şeyi düzeltmeye çalışır. Hamza geri döndüğünde ona aranızın nasıl olduğunu sormuş."

Bu konuşma beni giderek heyecanlandırıyordu, cevabını duymak için beklerken çocukça bir heyecanla dudağımı dişledim.

"Hamza oğlum da deli fişek bir çocuk, konuşmak istemediği bir meseleyi uzatıp eşelemeye gelmiyor. Bizden bir şey olmaz, diye kestirip atmış."

Kalbim kurak bir toprak gibi damar damar çatladı sanki. Ona nispet eder gibi, "Haklıymış, olmaz," dedim, sanki görüp bilecekmiş gibi bu nispetimi.

"Hamza hayırlı bir adam Feza, sen hayırlı bir kadınsın. Bize anlatmadıklarınızı bilemeyiz ama gördüklerimizden bildiğimiz kadarıyla sizi evlatlarımız bildik. Birbirinize olan bu hislerinize tanık olmasak şurada şu meselenin adını bile geçirmem ama eğer ikiniz için bir hayra vesile olacaksam..."

Konuşmasına hevesle devam etmeye hazırdı fakat kapı zili onu gürültüyle bölüp yerinden kaldırdı. Halim Amca gelmiş olmalıydı, onu karşılamak için ayağa kalktığımda üstümü başımı şöyle bir düzelttim. Elim feracemin beline gizlenmiş sustalımın sert yüzeyine çarptığında bu eve silahlı girmiş olmaktan dolayı rahatsız hissettim kendimi.

Halim Amca neşeli sesiyle, "Selamun Aleyküm!" diye uzata uzata selam vererek içeri girdi.

"Aleyküm Selam," dedim. Açık kapıda beni gördü ve o beyaz sakallı, yusyuvarlak yüzü sanki daha fazla gülümseyebilirmiş gibi keyifle gerildi. "Benim güzel kızım gelmiş hanım, arayıp bir haber verseydin."

"Namazda mı konuşacaktın benimle?" diye karşılık verdi Havva Teyze.

"E niye hanım, dinde kolaylık yok mu? Konuşurduk ne olacak." Şakasına herkesten önce kendisi gülerken arkaya kaymış takkesini düzeltti. "Tövbe estağfurullah..."

Seksenlerinin ortasında bir ihtiyar için daima hayat dolu ve şakacıydı. Gülmeyi severdi, insanlara takılmayı da öyle. Tontonluğu daima kazanıyor ve herkesi neşelendirmeyi başarıyordu.

Titreyen ellerindeki poşeti Havva Teyze'ye uzatırken "Gelirken tatlı aldım, sizin de burada olmanız iyi oldu," dedi.

"Halim Amca, Allah aşkına ne tatlısı!" diye çıkıştım, "Bunlar size iyi gelecek mi?"

"Bu kız bizi toprağa gömdü hanım," dedi Halim Amca alıngan bir vaziyette. "Yahu ecel geleceği vakit gelir, karışmayın siz."

"Bırak kızım bırak, kendini hâlâ genç sanıyor," dedi Havva Teyze onun alınganlığına aldırış etmeden. Kapıyı kapatmak için davranmıştı ki Halim Amca onu durdurdu.

Açık kapıdan binanın kapısının açılıp kapanma sesi duyuldu. "Heh, geldin mi Hamza?" dedi kapıya doğru.

Kapıda öyle dikilirken elimin ayağımın birbirine dolaşmasına fırsat kalmadan Hamza tüm heybetiyle kapının önünde belirdi, mütebessim bir şekilde Havva Teyze'ye selam verdi. "Camiye girmeden önce yakaladı beni," dedi Halim Amca. "Ben de tuttum eve getirdim."

Havva Teyze selamını alıp neşeyle, "İyi yaptın, iyi yaptın," dedi Hamza'yı bir anne gibi karşılarken.

Hamza bana doğru yaklaşan tek bir bakış bile atmamıştı, birbirimizi görmezden geliyor gibiydik.

Kapının önünde dönen kısa bir sohbetin ardından Halim Amca, "Ben Hamza'dan bir ders dinleyeyim, bunca zaman ne kadar ilerlemiş bakayım," diyerek Hamza'yı da alıp arka odaya geçti, biz de oturduğumuz yere geri döndük.

Evdeki varlığına aklı havada genç bir kız gibi elimi ayağımı buz keserek tepki veriyordum. Havva Teyze'nin durumumun hayli farkında olduğu belliydi, şükür ki beni daha fazla köşeye sıkıştırmayıp Hamza konusunun üzerinde durmadı.

Bir süre ondan bundan sohbet ettikten sonra Havva Teyze tuhaf bir şekilde sessizleşip bir şeye kulak kesiliyormuş gibi gözlerini kıstı. Ardından işittiği tok, makamlı sesi ben de fark ettim ve onun gibi dikkatle dinledim. Halim Amca, Hamza'dan söylediği dersi alıyordu belli ki.

Bu Hamza'nın sesiydi. Ondan daha önce hiçbir zaman duymadığım sözleri duyuyordum, Kuran okuyordu. Havva Teyze gururlu bir hal ve şefkatli bir tebessümle dinlemeye devam etti, ben de öyle.

Yıllar önce bu adamın ağzından ayet çıkacağını, hele de böyle güzel çıkacağını aklımdan bile geçiremezken şimdi ondan nasıl güzel bir tilavet dinliyordum böyle... Sahiden bunlara sebep olan, benim onu terk edişim miydi? Öyleyse bu terke şükürler olsun.

Onların olduğu odanın kapısının açıldığını hissettim çünkü ses artık daha kuvvetli duyuluyordu.

"Maşallah..." dedi Havva Teyze dolu dolu gözlerle, "Maşallah... Ona Kuran okumayı burada Halim deden öğretmişti," dedi. "Günlerce hece hece okudular. Buradan giderken de Halim artık okurken hecelemiyor, güzel okumaya başlıyor diye seviniyordu. Şimdi şu haline bir bak..." Art arda maşallah dese de sanki bu tekrar ona yetmiyordu.

Hamza okumayı bitirdi, tüm evde geçici bir sessizlik şöyle bir dolaşıp gitti.

Göğsüm gururla dolup taşıyordu, onunla gurur duyuyor ve artık onu kıskanıyordum. Onun gibi bir tilavete sahip değildim, hatta belki sesli oku deseler utanır sıkılırdım okuyuşumdan, takılmadan okuyamazdım. Fakat onun sesine oturan o ayetler onunla nasıl bir uyum içinde, berrak bir nehir gibi duru bir halde sakince akıp gidiyordu.

"Hanım," diye seslendi Halim Amca diğer odadan, "Duydun değil mi?"

"Duymam mı?" dedi Havva Teyze gururlu bir anne gibi. "Nasıl güzeldi öyle..."

"Güzel ders vermişler," dedi Halim Amca, "Ama ben temelini sağlam atmıştım. Yoksa toparlayamazlardı." Muzip sözlerine rağmen onun da nasıl gururlu olduğu sesine yansıyan gülümsemeden anlaşılıyordu.

Hamza küçük bir kahkaha attı. Kahkahasıyla sanki kemiklerim eriyip sıcacık göğsüme aktı.

"İşine bak sen," dedi Havva Teyze, gülerek. "Sanki maharet sendeymiş gibi. Sen bile öyle okuyamazsın Halim Efendi. Boynuz kulağı geçmiş!"

"Sizin en hayırlınız Kuran'ı öğrenen ve öğretendir, diyor Hz. Peygamber. Ama sen hâlâ bu garip Halim'i ez dur," dedi sahte bir yakınmayla. "Bak Hamza, ne mübarek adamım ama hâlâ bu Havva nenen beni hor görüyor."

"Ben de Feza kızıma öğrettim de, senin gibi gerine gerine dolaşmadım. Sus da sevabını kaçırma."

İkisinin oturdukları yerden kalkmadan odadan odaya güle güle atışmasını izlemek oldukça keyifliydi. Havva Teyze artık Halim Amca'nın sözleri öksürükle kesilmeye başlayınca Havva Teyze alışmış bir şekilde, "Hamza, oğlum şu ihtiyara su ver. Allah korusun laf yetiştirirken son nefesini verecek," diye son lafı keyifle oturtup atışmayı kesti.

Halim Amca hâlâ söyleniyordu ama Havva Teyze ona kulak asmadı. Gülmekten yanaklarım sızlıyordu, bu ikisini ne özlemiştim ama. Şimdi daha iyi anlıyordum.

Mars'ın bu gece için yeniden bıçkıhanede toplanacağımızı söylediği mesajı hatırlayınca daha çok vakit olmasına rağmen ayaklandım. Havva Teyze ısrar etse de sonra yine geleceğimi söyleyerek ikisiyle de vedalaşıp çıktım.

Hamza yanlarında kalmıştı, bir süre peşimden geleceğini düşünerek fuzuli yere kalbimin dört nala atmasına sebep olmuştum.

Sokağa çıkarken birkaç dakika boyunca etrafta benimle ilgisi olan kimsenin olmadığından emin olmakla uğraştım. Onların yanına gelirken daima takip edilmediğimden emin olurdum, ancak emin olsam da her seferinde farklı bir yerden dolana dolana gelirdim evlerine. Havva Teyze ve Halim Amca'yı riske atacak her türlü tedbirsizlikten kaçınırdım. Benim yüzümden onların başına bir şey gelmesinden çok korkuyordum.

Kimsenin olmadığından emin olunca sokaktan çabucak çıkıp kaldığım yerin yolunu tuttum fakat ondan önce küçük bir işim vardı.

***

Elimdeki katlanmış eski fotoğrafta Oğuz Tuna'nın, Timur Koşaran'la çekilmiş dostane, samimi bir anı yakalanmıştı. Fotoğrafın hemen arkasındaki gazetenin manşetlerinden birinde Timur Koşaran'ın, Oğuz Tuna'nın cenazesinde habersizce çekilmiş yanıltıcı derecede gerçekçi, hüzünlü bir fotoğrafı vardı. Sanki sahiden bir dost kaybetmiş, canı yanmış bir adamın ifadesiydi yüzündeki.

Bu her şeyi daha karmaşık bir hale getiriyordu.

Hamza'nın babası meselesinin peşini bırakmış değildim, en azından şimdilik. Bana borcu olan eski, güvenilir bir tanıdıktan son birkaç bilgi alabilme umuduyla onun yanına gelmiştim, daha önce konuştuğumuzda bana araştıracağını söylemişti ve şimdi elime bir fotoğraf ve o zamanlardan kalma bir gazete tutuşturmuştu. Fakat bunların bir anlamı yoktu, bunları kendim de bulabilirdim.

Karşımdaki kadın, ellerini yaramaz bir oğlan çocuğu gibi kısacık kesilmiş saçlarının arasından geçirirken "Koşaran sahiden üzgün görünüyor," dedi. Söylediğine dikkat edemeden onu son gördüğümde omuzlarına dökülen parlak, kıskanılası saçlarını hatırlayıp ona ne kadar yakıştığını düşündüm.

"Sence de öyle değil mi?"

Bir kez daha bana seslendiğini fark edince başımı hafifçe sallayıp özür diledim, "Affedersin, dalmışım. Ne demiştin?"

"Koşaran diyorum, sence de üzgün görünmüyor mu?" Parmağını elimdeki gazeteye vurdu. "Baksana. Bu adamın bu kadar iyi rol yapabildiğini sanmıyorum."

Ona katılıyordum, daha önce bu adamın en yakınındaki adamlar için ölüm emri verdiğini fakat hiçbirinde bu şekilde gerçekçi bir kedere bürünebildiğini görmemiştim. Yine de bu herhangi bir şey için geçerli bir kanıt değildi.

"Üzgünüm," dedi. "Senin için daha fazlasını yapmak istedim ama elimden başka bir şey gelmedi."

Zoraki bir tebessümle başımı eğdim. "Peki ya Oğuz Tuna'nın katili hakkında bir şey bulabildin mi?"

"Bunu sorup soruşturdum, birkaç polis tanıdığım var. Ama kimliksiz bir saldırgandan başka bir şey bulunamıyor. Üzeri örtülmüş gibi."

Tabii ki üzeri örtülmüştü, bu cinayeti şüphesiz ki BD işlemişti ve Koşaran da üzerini örtmüştü.

"Tamam, sağ ol," dedim gazeteyi kolumun altına sıkıştırırken. Fotoğrafa bir kez daha baktım ama Oğuz Tuna'nın fazlasıyla tanıdık gelen suretinden başka hiçbir şey yoktu.

Hamza'nın babasını bu iki, üç gün öncesine kadar daha önce hiç görmemiştim. Hamza babasının kim olduğundan bile bahsetmemişti. Bunu daima deşilmemesi gereken bir çeşit yasaklı bölge haline getirmişti. Onu kırmamak ve zorlamamak adına o zamanlar hiç üzerine gitmemiş, yalnızca babasının kaybı sebebiyle sessizce çektiği acıyı onunla paylaşmış, onun yanında durmuştum.

Gitmek için hazırlanırken "Bundan Hamza'nın haberi olmasın olur mu?" dedim. "Aramızda kalsın lütfen."

Gülünç bir homurtu çıkardı. "Geç kaldın."

Bu kadar çabuk ele verilmek gururuma dokunmuştu. "Ona söyledin mi?"

"Hayır, hayır." Benim bir şeyi fark etmemi bekliyor gibi ellerini iki yana açtı. "Ama bak, bana kalırsa onun bu durumdan çoktan haberi olmuştur. O adamın bu şehrin her yerinde eli kolu var, kaç gündür babası hakkında bilgi kovalıyorsun. Haberinin olmaması mümkün mü?"

Haklı oluşunu görmezden gelerek "Neyse," dedim. "Teşekkür ederim."

Başını yavaşça eğerek teşekkürümü karşıladı, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana yeniden ulaş." Arkasını dönüp benden önce gitmeye davrandı. "Bu arada," dedi. "Seni görmek güzel ama bence buraya dönmen bir hataydı. Barbaros'u pek tanımam ama acımasız bir herif olduğunu biliyorum. Arkanı sıkı kolla."

Elimi kaldırıp ona veda ettim, "Tavsiyen için teşekkürler, kendine iyi bak."

Karakoza yine yağmur altındaydı, şehrin bu damlalardan arınmış bir yüzü daha var mıydı emin değildim. Kasvet sürekli bu sokaklarda kol geziyordu fakat şehrin bu ıslak, gri kederi beni daima cezbederdi.

Kaldığım otele birkaç sokak kala kendime sütlü, şekersiz bir kahve alıp yavaş adımlarla yoluma devam ettim.

Yağmur kapüşonumu ve omuzlarımı büyük lekelerle ıslatsa da yağmura rağmen rüzgârsız, dingin hava beni üşümekten koruyordu. Etrafımdaki insanlar aceleci adımlarla yağmurdan kaçmaya, bazıları da şemsiyesine sıkı sıkı tutunmaya çalışıyordu. Hâlâ aynıydı, kendimi bildim bileli Karakoza'daki insanlar şehri sık sık ziyaret eden yağmuru, hayatlarında ilk kez görmüş gibi koşuşturup duruyordu.

Kaldığım yere girmeden önce bir köşede durup etrafa şöyle bir baktım, yol boyu kontrol etmiştim fakat yine de takip edilmek bir anlık dalgınlığa bakardı. Yüksekçe bir binanın duvarına yaslanıp kahvemin keyfini çıkarırken çevreme ilgisiz fakat bir yandan da epey ilgiliydim.

Aslında bu kafeinli sessiz gözlemim pek uzun sürmedi çünkü karşı kaldırımdan bana doğru yaklaşan öfkeli adam tüm heybetiyle bir takipten fazlasını yapacakmış gibi görünüyordu.

Göğsüm heyecanla sıkıştı, onu gördüğümde verdiğim tepki neden zaman geçtikçe hafifleyen diğer her şey gibi usulüne uygun şekilde ehlileşmiyordu? Neden her seferinde etekleri uçuşan yeniyetme bir kıza dönüşüyordum?

Siyah çizmeleriyle ıslak zemindeki damlaları saça saça benim durduğum kaldırıma ulaştığında sıktığı çenesinde iki göçük oluşmuştu. Benim önümden geçip binanın hemen köşesinden döndüğünde bunun ne demek olduğunu pek tabii ki biliyordum.

Kalan son sıcak birkaç yudumu da alıp karton bardağı çöp kutusuna attıktan sonra dönüp onun peşine takıldım.

Cadde üstünden çok daha sakin bir köşede Hamza'nın beni beklediğini gördüğümde adımlarım isteksizce yanına sürüklendi. Yüzündeki öfkeden anlaşıldığı üzere ya bana sinirliydi ya da bana sinirliydi. Beklenen üzere, öğrenmişti demek.

Ceplerine soktuğu elleri sabırsızlıkla havalandı, "Ne halt yemeye..." Dikildiği yerde bir arkasını, bir önünü dönüp doğru kelimeyi aradı. "Üstüne vazife olmayan konuları bir acemi kadar dikkatsiz bir halde eşeliyorsun?"

Bu meseleyle bu kadar çabuk yüzleşeceğimi sanmıyordum. Cevap vermedim.

"Neden Feza?" diye kontrollü bir bağırışla çıkıştı Hamza, "Neyin peşindesin?"

"Mars'ın o gün seninle ilgili, babanla ilgili söylediği şeyler..." diyerek bir şeyler geveledim fakat sözlerim devam edecek kadar dayanıklı değildi.

"Sana ne!" diye gürledi. "Sana ne be kadın!"

"Bağırma." Çevredeki tek tük insanların arasından birkaç kafanın bize çevrildiğini fakat sonra ilgisizlikle önüne dönüp devam ettiğini gördüm.

"Bak ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama arkasında sadece aptal bir merak olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Bu konuyu bir daha kimseyle konuşmayacak ve üzerine düşünmeye devam etmeyeceksin."

Verdiği emirler adeta bir taş gibi kafama dürtüldü, "Yapma ya," dedim üzerimdeki ezici baskısından sıyrılmak için çenemi dikerek. "Bunu bana sen mi yaptıracaksın? İstediğimi düşünür, istediğimi yaparım."

Acı kahve gözleri hiddetli bir öfkeyle parlasa da dişlerini sıkmaktan öte bir belirti göstermedi, "Neden?" dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Bu hareketler çok yanlış hareketlerdi Hamza Tuna çünkü sen bana böyle sınırlar koydukça ben senin bu tuhaf hiddetinle o sınırları geçmeye daha hevesli oluyorum. Ardında ne var, deli gibi merak ediyorum.

Dedim içimden ama dudaklarımdan dökülen şey sadece onu tekrar eden bir soruydu, "Neden?" dedim onun gibi. "Neden planlara dahil olmak istemediğin halde hâlâ buradasın?"

Sözlerimi beklemediği apaçıktı, bu onu afallattı. Kısa sakallarla çevrilmiş çenesini gergince ovup "Bunu zaten biliyorsun," dedi. "Ve konu bu değil."

Son cümlesine kulaklarımı tıkayıp "Beni korumak mı?" dedim. "Bu epey gülünç! Beni niye koruyasın ki!" Parmaklarımın ucuna yükselip ceketinin yakalarına yapışarak onu sertçe sarstığımı hayal ettim, avuçlarım bu hayalin yoksunluğuyla kaşındı.

Sinirle kapanmış çenesi yakın zamanda bir cevap için açılmaya niyetli gözükmüyordu. Alakasız bir şekilde onun tüm uzuvlarını kaplayan bu öfkeli halin kalbimi tekleten bir ürkünçlüğe sebep olduğunu hissettim. Söylemiştim, bu adamın karşısında olgunluğum pek istikrarlı değildi. Ne aciz bir duruş ama!

"Burnunu alakan olmayan işlere sokma!" dedi benim durulduğum o ahmaklık vaktinde.

"Sorum senin için bu kadar mı zor? Ne diye hâlâ beni kollamaya uğraşıyorsun? Sen kimsin Hamza, sen ne vasıfla beni kolluyorsun? Hem de artık bunun uygun olmadığının fazlasıyla farkındayken..." Elimi kaldırıp gelebilecek bir bahanenin yolunu kestim. "Sakın bana geçmişin emanetinin bilmem nesi, deme! Ben seni terk ettim, evet. Ben seni bu şehirle birlikte terk ettim. Buna ihtiyacım vardı, yaşamaya devam edebilmem için BD'yi terk etmeye yanaşmayan o adamı da burayı da terk etmeye mecburdum! Beni bunun için mi suçladın? Pişmanım ama değilim de. Eğer o güne dönsek, seni de bırakmam gerekenleri de yine terk ederdim."

Kaşları hafifçe havalandı, "Öyle mi?" dedi gözleri tiksinir gibi irileşirken.

"Aptal mısın be adam!" diye sessizce bağırdım. "Sana birlikte kaçmak için yalvardım. Beni görmedin bile, nasıl kıvrandığımı görmedin! Bu beni daha çok mahvetti. Arkamda hiçbir iz bırakmamamdan bahsedeceksen zahmet etme çünkü bana geçmişi hatırlatıyordun. Beni geri döndürmeye çalışmayacak olsan bile bir yanın hâlâ BD ile olacaktı ve ben o lanet bataktan yine kurtulamayacaktım."

Nefeslenmek için bir saniye duraksadım ama bir şey söyleyip sözlerimi bastıracağında korkarak çabucak devam ettim, "Bana ihtiyacın olduğunu yazan o mesaj tüm irademi kırdı, kendimi yine burada buldum. Fakat eğer seni bıraktığım gibi bulsaydım, kendimde o gücü bulduğum an yine giderdim. Çünkü o batak beni zehirliyor, çürüyorum..."

Nefes nefese durdum, aklımda toparladığım cümleler buraya kadardı. Sonrası için neler söyleyebileceğimi düşünmemiştim. Fakat Hamza sımsıkı kapadığı dudaklarından tek bir kelime salıvermediğinde devam edecek cesareti buldum, "Buraya geldim, kaçtığım o adamı öyle bir halde gördüm ki keşke ben senden yardım istediğimde de karşımda böyle bir adam bulsaydım, dedim. Ama ziyanı yoktu, benim gidişimin sana nasıl bir vesile olduğunu gördüm. Bunun için özür bekliyorsan, bunu yapmayacağım. Eğer benim kaçışım böyle bir adamın inşasına sebep olmuşsa, iyi ki gitmişim."

Gözlerinin üzerinde düz, kalın bir çizgi gibi duran kaşları yavaş yavaş çatıldı. Bakışları benim dışımda sokağın her köşesini arşınlamıştı. Gözlerinin bu kaçışı, sözlerimi dikkatle dinlerken ifadesine sızdığına yemin edebileceğim o şefkat kırıntısından sonra perçinlenmişti. Bu adam açık açık bana karşı filizlenecek güzel her bir hisle savaşıyordu.

Bu çelişki beni umutlandırdı ama bir yandan da karşı koymasındaki gayreti boğazımdaki düğümle bir oldu, soluğumu kesti.

Derin bir nefes aldı ve bir karara varmış gibi kendi kendine başını salladı, "Haklısın," dedi. Heyecan, parmak uçlarımda aklını yitirmiş bir nabız gibi atıyordu.

"Haklısın," dedi bir kez daha. "Bu çok yanlış. Bu takıntı, yaradan söküp atmam gereken bir kabuktan başka bir şey değil."

Düğüm boğazımı sıktıkça sıktı.

"Ben de şimdi öyle yapacağım." Kısa saçlarında biriken damlaları eliyle silkeleyip gitmeye hazırlanır gibi hafifçe omuzlarını esnetti. "Daha önce gittiğin için teşekkür ederim. Evet, haklıydın. Ve evet, bir diğer konuda da haklıydın. Seni neden kollayayım ki?" Başını bir veda gibi hafifçe eğdi. "Sana buradan gitmeni son bir kez daha önereceğim çünkü tüm bunlar çok anlamsız ama bu sana kalmış. Geçmiş geçmişte kaldı. Bunu sürdürmenin anlamı yok. Ben buradan gidiyorum, artık yalnızsın."

Yalnızca söyleyeceği son cümlenin ne olacağını merak ettim. İndireceği son darbe ne kadar acıtacak, çok merak ettim.

"Şimdi buradaki varlığının, buradan kaçışını nasıl ziyan ettiğini görmeni umuyorum."

Ah, tabii ki...

Gözleri yaramaz bir çocuk gibi etrafta agresif bir hızla gezindi ve gözlerime bir saniye için dokunup geçti. Sonra arkasını döndü ve hızlı adımlarla köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Kendimi bu ihtimal için hazırlamamıştım, şimdi aniden gerçekleşmiş bu vedayı algılayamıyordum. Göğsüm, kaburgalarım zalim bir piyano gibi gürültüyle birer birer göğsüme saplanmış gibi bir acıyla sancıdı. Zamansızlık beni kıskıvrak yakalamıştı.

Bu gerçekten kalbimi kırmıştı.

07. PÜRÜZ

KARANLIK TEAM

Bana dikilmiş yargı dolu birkaç bakışı görmezden gelmeye çalışmak pek keyifli değildi. Geçen gece çıktığımız ilk görevde talimatlara tümüyle uymadığım için içeridekilerin bir kısmı Mars'ın üzerime çevirdiği suçlama oklarıyla hâlâ beni suçluyordu.

Görev gecesinden sonraki gün bu bıçkıhaneye döndüğümüzde, Mars'a adamı kaçırdığımı fakat ona henüz güvenmediğim için kendi güvendiğim insanların olduğu korunaklı bir yere emanet ettiğimi söylediğimde önce küplere bindi. Bana başıma buyruk davrandığımı söyleyip eski fedailerin bile bana kızmasına sebep olacak bir sorumsuzluk suçlamasında bulundu. Çünkü görev alan diğerleri görevlerini eksiksiz bir şekilde yerine getirip kaçırdıkları insanları Mars'ın verdiği adrese götürmüşlerdi.

Epey bir tepki çektikten sonra o gün Hamza onun ağzını kapatacak birkaç söz sarf etmiş ve Mars bir daha emirleri eksiksiz yerine getirmemizle ilgili bir iki söz sarf edip susmuştu. Ama belli ki konu sandığım kadar kapanmamıştı.

O geceden sonra diğer eski fedailer de bizimkine benzer görevler almış ve sonraki günlerde bunları yerine getirmişti. Kalanlarımıza ise bu zamana kadar ondan haber beklememiz gerektiğini söylemişti.

İçerideki herkes Hamza Tuna'nın eksikliğinin farkındaydı fakat bunu yalnızca Mars sormaya yeltenmişti. Bilmediğimi söyleyerek üzerimdeki ilgiyi savuşturdum da moralsizliğim kolayca göze batıyordu.

O konunun yakınlarına bile adım atmak istemiyordum, üzerime yüklenen kalp kırıklığı canımı yakmak için bir yırtıcı gibi ağzının suyunu akıtarak beni bekliyordu. Şimdilik o meseleden koşa koşa kaçıyordum, ayağım takılıp düşene kadar yolu vardı.

Mars ilk gece kaçırdığım adamı ne zaman verdiği adrese götüreceğimi sorduğunda ısrarcılığı beni işkillendirdi, "Orada güvenli," dedim. "Senin de bize söylediğin buydu, güvende ve fedailer tarafından ulaşılamaz olmaları gerektiği. Orada tam da öyle Mars, eğer bir sorun olursa bu konuda tüm mesuliyet benim üzerimde."

Hamza'nın dostlarına olan güveni sebebiyle üzerime bir sorumluluk almıştım, hem de o adam arkasını dönüp beni burada bırakıp gitmişken ama yine de ona güvenim su götürmez bir gerçekti. Ve eğer Mars sahiden de bize söylediği gibi ihale zamanına kadar o insanların güvende olmasını dert ediyorsa o halde daha fazla ısrar etmemeliydi. Bu, ondan şüphe etmek için bana bir sebep verirdi.

"Pekâlâ," dedi düşünceli bir halde, "Pekâlâ..." Gözlerime baktığında bende birisini arama gayretinde olduğu çok açıktı. "Tıpkı baban gibisin," dedi, bu cümleyi kurarken yüzünde beliren hayranlığı ve özlemi perdelemeye gerek duymadan. "Baban güvenini kazanması zor biriydi, onun güvenini kazanmak bir mükafattan farksızdı... Sende ondan izler görüyorum."

Hayır, esasen babama pek benzemiyordum. Babama benzeyen Hamza'ydı, güveni kazanılması zor olan oydu, bense hırslarım doğrultusunda işe çabucak kollarını sıvayandım.

Mars'ın babama olan bu uygunsuz itimadını görmezden gelerek yüzümü çevirdim, konu kapanmıştı.

Mars ellerini ovuşturarak içerdeki her fedainin dikkatini çekerek birazdan yanlarına geleceğini söyleyerek arka kısımda kalan küçük bir deponun olduğu tarafa yöneldi. "Şimdi Feza, Sanem ve Murat..." diye seslendi bize yürümeye devam ederken. "Bu gece göreve siz çıkacaksınız. Gelin, bunun üzerine konuşalım."

***

Sanem ve Murat önde, ben arka koltuktaydım. Gece yarısı şehrin bir ucundaki otele ulaşmıştık, Murat aracı otelin bir sokak aşağısına park edip kapatmıştı, o araçta bizi bekleyecekti.

Tüm gece müşteri gibi dönüşümlü olarak otele girmiş ve içerideki her bilgiye ulaşmış, gerekli tüm gereçleri temin etmiştik. Sanem otele iki gün önceden giriş yapmıştı ve bu gece otele geri döndüğünde kolyesinin kasada olmadığıyla ilgili bir şikâyette bulunup yetkili kişilerle görüşmek istemişti. Kamera kayıtlarına bakmakta ısrar edince çalışanlar mecburen kamera görüntülerini açmıştı. Böylelikle kata yerleştirilmiş tüm kameralara ve kamera açılarına ihtiyacımız olduğu kadar hâkim olmuştuk.

Sonrasında Sanem tekrar odasına dönmüş ve kolyesini valizinde unuttuğunu söyleyerek özür dilemiş, olayın üzerini şüphe çekmeden kapatmıştı.

Saat sabah sekize vurmuştu, herkesin biraz rahatlayıp gevşediği bir vakitteydik ve şimdi asıl planı uygulamanın vaktiydi...

Ben en yakındaki camide sabah namazımı kılıp geri döndüğümde Sanem de Murat'ı araçta bırakıp yanıma geldi. Otele doğru dikkat çekmeden aheste adımlarla giderken havadan sudan konuşan iki arkadaş gibi görünüyorduk.

Ben tümüyle plana odaklanmışken Sanem'de az da olsa bir rahatsızlık seziyordum. Gözlerimi üzerine diktiğimde sanki çözülmeye hazır bekliyormuş gibi konuşmaya başladı. "Geçen sefer bir görev daha yaptım, Mars beni ve Koray'ı görevlendirmişti. O gece sen yoktun," dedi Sanem, gerçek bir konudan bahsetmesine şaşırsam da onu geri çevirecek bir şey yapmadım.

"Ve beni rahatsız eden bir şey oldu," dediğinde yüzümü ona çevirip bu kez sahici bir ilgiyle söyleyeceklerini bekledim.

"Bundan sana bahsedeceğim çünkü beni anlayacağını biliyorum." Yüzüme bakıp benden bir onay beklediğini gördüğümde hafifçe başımı salladım. "Ben ve Murat senden sonra kaçan ilk fedailerdendik. O yüzden bu işlere yeniden bulaşıyor olmak bizi fazlasıyla rahatsız ediyor ama karşı safta olmak da işe yarar hissettiriyor..."

Eskiden Sanem'i tanırdım. İyi bir fedai olduğunu biliyordum, sağlam dövüşüyor ve kilitleri açmayı iyi beceriyordu ama gözlerinde daima vicdanına sığınan sessiz bir kız vardı.

"Ben geçen gece bir adamı korkuttum," dedi. "Tıpkı eskisi gibi Feza. Hayır, o kadar şiddetli değil fakat ben adamın canını yaktım. Bir hayli feci bir şekilde korkutup tehdit ettim, ona şantaj yaptım. Çünkü Mars'ın bana verdiği görev buydu."

Ne hissettiğini bütünüyle anlayabilecek bir konumdaydım.

"Koray ise daha sert bir görev aldı," diyerek devam etti. "O bir kadın ve adamı yaraladı... Ona bu kadarının fazla olduğunu söyledim ama Koray intikam isteğinde fazla kararlı, beni ciddiye almadı."

Otelin kapısından girerken sesini iyice alçalttı, görevlilerin yanından geçerken bir süre sustu ve sonra burada kalan sıradan konuklarmışız gibi asansöre yöneldiğimizde, "Bu iyi hissettirmiyor," dedi. "BD'ye karşı çalışacağımı duyunca iyi hissettireceğini sandım ama hayır. Bu tıpkı eskiden olduğum o fedaiyi anımsatıyor. Ve biraz daha ilerlediğimizde bize vereceği görevlerin boyutundan korkuyorum..."

"Mars devam edip etmemenin bizim kararımız olduğunu söyledi," dedim fakat gerçek şuydu ki bu sözlerime benim bile pek itimadım yoktu. "Eğer işler gitmesini istemediğimiz bir noktaya kayarsa yine arkamızı döner gideriz. Değil mi?"

"Evet," dedi. Yine de içine sinmeyen şeyleri göz ardı edemediği belliydi. "Gideriz."

Beni de içten içe rahatsız eden bu mesele, şimdi güvensizliğin beraberinde aklıma bir virüs gibi sızmıştı ve bunu Hamza'yla konuşup... *Pekâlâ, bunu onunla konuşamam. O gitti.*

Gitmiş miydi sahiden? Bunu algılamayı sürekli bir şekilde reddediyor ve boğulacağım kederi erteleyip duruyordum. Açıkçası hayır, aniden değişen bir fikirle beni burada bir başıma bırakacağına inanmıyordum.

Ne acziyet ama! İnanmıyormuşum, bu apaçık çaresiz, zavallı bir temenniden başka bir şey değildi.

"751" dedim asansör mekanik bir biçimde hareket ederken. 751 numaralı odaya girecek, Hunt'ın zamanında imzalamış olduğu, şimdiyse aleyhine kullanılacak sözleşmeleri, bir harici depolama diskini ve bir bilgisayarı alacak ve onları ihale vaktine dek hiçbir zarar gelmeyecek şekilde muhafaza etmek üzere Mars'a teslim edecektik.

Benim tüm bu mühim evrak ve dosyaları teslim etme konusunda hâlâ belli başlı şüphelerim vardı fakat şimdilik şu işi halledip bunun üzerine daha sonradan düşünecektim.

İş bununla da bitmeyecek, bu bilgi ve belgelerin korunma ve depolanmasından sorumlu, aynı zamanda bu gece burada konaklayacak olan, iki çalışanını alıp geçen sefer olduğu gibi onların güvenliğinden emin olmak adına Mars'ın söylediği yere götürecektik.

Çünkü fedailer bu bilgi ve belgelerin asıllarını geçen hafta öldürdükleri üç adamla birlikte imha etmişti. Şimdiyse kalan son kopyaların ve bundan sorumlu adamların Hunt'tan ve tabii ki örgütten korunması gerekiyordu. En azından Hunt için bir kırılma ve durdurulamaz bir yükseliş noktası olacak o ihale vaktine kadar. Çünkü Timur Koşaran aç bir hayvan gibi önüne çıkan her engeli parçalayıp atmaya öyle hazırdı ki... Örgüt de bu isteği üzere adeta sessiz bir soykırım ilan etmişti. Bazı rakip markalar çoktan korkup geri çekilmişti bile fakat dişli ve gözü pek bir kısmı pazarda varlığını korumaya, Hunt için büyük bir tehdit oluşturmaya devam ediyordu.

Odanın bulunduğu kata gelmiştik, köşedeki personel odasına girip geçen gece buradan aşırılan görevli üniformalarını apar topar üzerimize geçirip havlu ve çarşafların toplandığı büyük arabaları yanımıza alarak dışarı çıktık.

Korumalar odanın önünde cansız bir heykel gibi taşlaşmış bir vaziyette dikiliyordu. Ortalıkta dolaşan diğer birkaç koruma da basit görünüyordu, kolay atlatılabilirdi.

Bunu zaten bunun için yapmıyor muyduk, bu korumalar bir halta yaramazdı. Tek bir fedainin bile tüm bu adamları kolaylıkla atlatıp içerideki adamın cesedini hiçbir iz bırakmadan buradan çıkarabilmesi işten bile değildi.

Gerçi zaten biraz daha gecikirsek sahiden bir ya da birkaç fedai gelecek ve tüm bu ihtimalleri icraata dökecekti.

Öğrendiğimize göre katın temizlik saati bundan tam bir saat sonra başlayacaktı fakat bunu korumalar bilmiyordu. Kameralardan fark edilse bile, olağa dışı bir iş yapmadığımı için önemsenmeyecekti. Buna benzerini yıllar öncesinde de bir kez yapmıştım.

Kattaki hangi odaların boş olduğunun bilgisine sahiptik ve elimizde aşırılması epey kolay olan, her kapıyı açan şu görevli kartlarından vardı. Mahremiyet nasıl bu kadar ulaşılabilir olabilirdi, bu kartlara öyle küçük bir çabayla ulaşmıştık ki... Otel odaları kesinlikle güvenli mekânlar değildi.

Sanem ve ben kendi aramızda havadan sudan konuşa konuşa kattaki boş odalara girip çıkmaya ve göstermelik havlu, çarşafları değiştirmeye başladık.

Korumaların birkaçı göz ucuyla bize baksa da yorgun vaziyetleriyle dikkatleri çabuk dağılmıştı.

Boş olduğunu bildiğimiz odaları tek tek temizlemişiz gibi sonunda 751 numaralı odanın önüne ulaştım, Sanem diğer odalardan birindeydi. İlgisiz bir şekilde adamlara bakıp "Temizlik," dedim.

Adam tereddütle yanındakine baktı, akıllarını karıştırmak için, "Temizlik için dün gece resepsiyon aranmış, gece hizmet veremiyoruz. Sabah gelmemizi söylemişler ama eğer istenmiyorsa daha sonra gelebilirim," dedim ve isteksiz görünerek oradan ayrılmak istermiş gibi arabayı itip yürümeye çalıştım.

"Bekle," dedi adamlardan biri. Diğeri şüpheli bir şekilde adama baksa da koruma tereddüt ederek elindeki kartla kapıyı açıp geçmem için bekledi. Önümdeki büyük aracı döndürüp içeri sürerek odaya girdim fakat beklediğimin aksine beni içeri alan adam da benimle birlikte içeri girip kapıyı kapattı.

Burası bir oda değil, geniş bir süitti ve işin aslı bu durum daha çok işime yarayacaktı.

Koruma, "Ben haber vereyim," diyerek içeri yöneldiği sırada, çıkacak ufak gürültüler için kapıdan biraz uzaklaştım. Elimdeki ilaçlı bezi avucumun içinde sıkarak adamın arkasından ilerledim ve omzuna doğru zıplayıp dirseğimi boynuna sıkıca sardım. Elimdeki bezi adamın ağzına kapattığımda adam belindeki silaha davranmıştı. Silahı ayağımla tekmeleyip düşürdüğümde adam var gücüyle çırpınmaya başladı, kol kaslarım adamın keskin hareketleriyle gerilirken gürültü çıkarmamak için bir itiş kakıştan ziyade onu etkisiz bırakmaya odaklandım.

Uzun bir mücadelenin sonunda elimdeki bezden aldığı derin soluklar ve boynuna uyguladığım baskıyla birlikte adamın iri bedeni güçsüz düştü ve hareketleri yavaş yavaş zayıfladı. Adamın kollarını tutarak yere düştüğünde çıkacak gürültüyü önledim ve onu halının üzerine çekip yavaşça bıraktım.

Vücudunun yaşadığı geçici afallamadan faydalanarak ellerini ve kollarını sıkıca bağlayıp ağzını kapattım. Yarı açık gözleri ve hâlen sağa sola savurduğu uzuvlarıyla bu uyuşukluk halinde çok fazla kalmayacağını biliyordum. Baygın değildi, bitkin uyuşukluğu birazdan kaybedecek ve feci gürültüler çıkararak adamların içeri girmesine sebep olacaktı.

Neticede adama zarar vermek gibi bir gayem yoktu.

Sonrası kolay oldu. Dolabın içindeki kasayı birkaç dakikalık bir uğraştan sonra açıp içindekileri çantama koydum. Otel kasalarına şu devirde hâlâ güvenen var mıydı sahiden?

Masanın üzerindeki bilgisayarı alıp çantamla birlikte çamaşır arabasının içine dikkatlice yerleştirdim.

Yerde yatan adamın hareket kabiliyetini yavaş yavaş kazandığını fark edince elimi çabuk tuttum, zaten hali hazırda epey risk alıyordum.

Yatak odasına girdiğimde adamın yatağın kenarında anlamsız bir şekilde, dün geceki kıyafetleriyle hareketsiz bir vaziyette uzandığını gördüm. Muhtemelen odaya kendini zor atmıştı.

Bu da Murat'ın işiydi, dün gece Sanem'le birlikte otele girip adamların barda içtiği son içkilere bir şekilde müdahale edebilmiş ve onlara zarar vermeyecek azami dozda birkaç ilaca başvurmuştu. Geriye belki ikindiye kadar sertçe hırpalansa dahi uyanmayacak adamlar kalmıştı.

Adamı kolundan tutup içeriye kadar sürükledikten sonra omzundan tutup sırtıma kaldırdım. "Bismillah..." Adamı, ağır cüssesi altında ezilmeden dikkatli bir şekilde temizlik arabasının içine bıraktım. Bu kadar harekete rağmen hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Adamın üzerine, katlı havlu ve çarşafları istifleyip dikkatli bir şekilde odadan çıktım. Kapıyı hemen arkamdan çekerek korumaların arasından geçip koridora çıktım. Dikkatleri üzerime çekmeden sakin sakin yürüyüp temizlik aracıyla beraber asansöre bindim ve duvara yaslanıp derin bir oh çekerek dinlendim.

Epey formdan düşmüştüm, örgütten kaçtığımdan beri küçük koşu ve sporlar haricinde eski antrenmanlarımı yapmıyordum. Biraz önce odadan çıkarken neredeyse nefes nefese kalmıştım ve kalp atışlarım adrenalin eşliğinde, uçmaya hazırlanan bir kuş gibi göğsümden taşıyordu.

Bodrum katına indiğimde Sanem'in içinde baygın bir adamın taşındığı ikinci bir temizlik arabasıyla beni beklediğini gördüm. Onun işi daha kısa sürmüştü demek.

Sürüklediğimiz arabaları otoparkın kör noktasına doğru yavaş yavaş çekip aracı oraya getirmiş Murat'ın yanına ulaştık. Murat temizlik arabalarındaki iki adamı sırtlanıp aracın içine yerleştirmişti bile.

İki adamın da elini kolunu bağlayıp arka koltuğa bıraktık, Murat onların sağa sola düşen bedenlerini zapt edebilmek için yanlarına geçti. Arabayı çalıştırıp otoparktan çıktım.

Daha otel görüş alanımızdan çıkmamıştı ki adamlardan biri yavaş yavaş kendine geldi. Sanırım ikindiye uyanacaklarını düşünmek biraz abartı olmuştu, şükür ki hızlı davranmıştık.

Uyanan adam yerinde korkuyla debelenip mahmurluk ve korku karışımı bir uyuşuklukla art arda soruları etrafa saçmalaya başladığında Murat bir silah çıkarıp ağzını kısa yoldan kapamayı tercih etti.

Bu fevrilik beni rahatsız etmişti.

"Bizden ne istiyorsunuz?" dedi adam sonunda doğru düzgün bir cümle kurmayı başararak.

Sanem de ben de sessiz kaldık, açıklama yapma görevi tümüyle Murat'a kalmıştı. "Bir şey istemiyoruz, sizi koruyoruz."

Adam ikna olmamış korkulu gözlerle boğazından tiz bir ses çıkardı, "Kaçırarak mı?"

"Ne o verilere sahip çıkabiliyorsunuz ne de adamlarınız sizi doğru düzgün koruyabiliyor. Biz sizi oradan almasaydık bu akşama cesediniz çıkacaktı, sizi nasıl kısa sürede paketlediğimize baksana!" Sabırsızlıkla iç çekti, "Timur Koşaran'ın nasıl bu kadar ileri gidebildiğini görememek için aptal olmak gerek."

"O halde neden üslerimizin böyle bir plandan haberi yok?"

"Kime güvenebileceğini nereden bilirsin? Timur denen herifin her yerde eli var."

"Başkaları da mı var?" Adamın bilinci iyice açılmıştı ve belli ki durulmazsa sorularının ardı arkası kesilmeyecekti.

Murat, "Tamam, daha fazla bilgi yok," dediğinde adamı susturan şey Murat'ın sözleri değil, ona doğrulttuğunu bile unuttuğu silahtı.

Sanem başını elindeki çantada hızla kaldırdı ve tedirgin bir şekilde bana baktı, "Feza," dedi. "Depolama diski yok."

Ani bir frenle aracın içindeki herkesi sarsarken kasadan diski çıkardığım ve çantanın içine attığım an net bir şekilde gözlerimin önündeydi, "Orada olmalı."

"Yok," dedi çantanın içindeki her şeyi kucağına dökerken, "Düşürmüş olabilir misin?"

Zihnimi kısaca tarayıp bu ihtimalin gerçekleşebileceği bir nokta aradım ve bulduğumda ani bir manevrayla ters istikamete döndüm. Aracın arka tekerleri acı acı bağırıp savruldu, gaza yüklendim.

Otelin girişine yakın bir yerde durup Sanem'e şoför koltuğuna geçmesini söyledim. Aşağı inip otele ön kapıdan girdim, otoparkta bekleyen görevliye açıklama yapmakla uğraşamazdım. Asansörle otopark katına inip bıraktığımız temizlik araçlarının hâlâ orada olması için dua ettim.

Otopark boştu, koşarak arabaları bıraktığımız noktaya ulaştım. Arabaların ikisi de hâlâ fark edilmemişti, bıraktığım gibi oradaydı. Günün ikinci derin nefesini bırakırken bu acemi hata için kendime söyleniyordum.

Telefonumu çıkarıp Sanem'i aradım, ilk çalışta açtı. "Otopark çıkışına gel, diski buldum."

Sanem'in verdiği cevabı duymama mâni olan bir ses otoparkın arka tarafında bir yerden seslendi, "Bakar mısınız?"

Tedirginlikle arkamı dönüp bana doğru hızlı adımlarla yaklaşan adama baktım, "Buyurun?" dedim oldukça doğal davranmak için gayret ederek. Adam, birbirimizi tümüyle görebileceğimiz kadar yaklaştığında yüzündeki şüpheli bakış beni ürküttü.

Genç adam elini belinde bir yere koymuş emin adımlarla bana doğru geliyordu. "Biraz önce odaları temizliyordunuz. Bu saatte otelde sizden başka temizlik görevlisi göremedim ve..." Elini beline koyduğu noktadan bir silah çıkacağına öyle emindim ki, adımdan bile bundan daha fazla şüphe ederdim.

Bazen cümlenin devamını beklemeden arkaya bile bakmayıp kaçılması gereken anlar vardır, bu an kesinlikle o anlardan biriydi.

Henüz telefonu kapatmamış Sanem'e sessizce, "Hemen otelden uzaklaşın, ben daha sonra geleceğim," diyerek telefonu kapattım. Eve kendim de dönebilirdim ama eğer o adamlarla yakalanacak olursak başımıza fena dertler saracaktık.

Araçların arasından dolanıp bir saniye bile beklemeden koşmaya başladım. Adam da belli ki hiç vakit kaybetmeden peşime takılmıştı. Dolambaçlı, karışık bir otoparkın içindeydik. Adamı atlatmak çok zor olmayacaktı, geçmişte peşimde çok daha fazla insanla, çok daha zorlu yerlerden kaçıp kurtulmuştum.

Kısa bir süre sonra bir aracın arkasına tünedim fakat işin kötü yanı, benim sessizliğimin yanında başka bir ses yoktu, adam da sessizliğe gömülmüştü. Ayak seslerine kulak kesildim, duyularım kuvvetliydi.

Sessizlik sonu gelmeyen bir sökük gibi sürüp giderken yavaş yavaş çıkışa doğru yaklaşmak için sessizce hareketlendim. Birkaç aracı geride bırakmıştım ki betonda belli belirsiz bir sürtünme sesi duydum. Sesin olduğu tarafa dönmeme kalmadan bir ses duyuldu. Hemen arkasından bir kurşun sol bacağımın derisini sıyırıp geçti.

İşte bu hiç beklemediğim bir hareketti.

Olduğum yerde donup kalmak birkaç saniyemi aldı. Bacağıma yayılan sıcak kanın sert havayla soğuk bir ıslaklığa dönüştüğünü fark edince çabucak toparlandım. Ve elimi bacağımın üzerine kapatıp art arda dualar ederek yeniden koşmaya başladım. Adam her kimse beni görmüştü ve birazdan görevliler ses yüzünden buraya gelecekti. Paçamı kolaylıkla

sıyıracağımı düşünmek büyük bir ukalalıktı, hem de artık geçmişteki o atik fedai değilken.

Feci şekilde kapana kısılmıştım.

KAKTÜS TEAM

08. KIRILMA

Eskiden olduğum o çevik dövüşçü değildim, artık her delikten girip her köşeden bir kedi gibi sıvışabilecek o fedai değildim. Onlarca insan tarafından kuşatılmış bir binadan çıkıp kaçmanın benim için neredeyse eğlenceli olduğu zamanlara karşın şimdi çaresiz, yaralı bir hayvan gibi köşeye sıkışmıştım.

Otoparktaki adamla aramda kaç araba vardı bilmiyordum. Yaralı bacağımı tuta tuta aramıza biraz mesafe açmayı başarabilmiştim. Bir elimde silahım, bir elimde sustalımla dişlerimi sıkmış, sessizce kaçmaya çalışıyordum.

Bir çift adımın hareketlendiğini duyduğum sırada, otoparktan bir aracın çıktığını duydum ve hemen ardından bir bağırış otoparkta yankılandı. "Arabam!" dedi oldukça tanıdık, tok bir ses. "Kadın arabamı aldı!"

Bu sesin sahibini dünyanın diğer ucunda olsam dahi ayırt ederdim.

Adımlar artık sessiz değil, aceleciydi. Biraz önce peşimde olan adamın sesini işittim, "Nasıl bir kadındı?"

"Göremedim. Başında bir örtü vardı sanırım, arabama binecekken beni itip o bindi. Silahı vardı. Bir şey yapın, polis çağırın!" *Ah, adam... Nasıl da tiyatral bir kurtarış bu, arabaya binip gittiğime neredeyse ben bile kanacağım.*

Göğsümden yükselen coşkulu kahkahayı güçlükle zapt ederek oturduğum yerden yavaşça doğruldum. Ardına saklandığım aracın camından olan biteni görmeye çalıştığımda peşime takılmış adamın hızla otopark

çıkışına koştuğunu gördüm. Fakat aradığım yüzü ortalıkta göremeyince tamamen doğrulup etrafa dikkat kesildim.

Arkamda, biraz geri taraflarda alaylı bir homurtu duydum, "Biraz daha ortaya çıkmalısın, bu şekilde kolayca enseleyemezler seni."

Onu burada görmenin şaşkınlığıyla hâlâ tek kelime sarf edemiyor oluşum hayli sinir bozucuydu.

Kollarını göğsünde kavuşturup otopark kolonuna yaslanmış adama baktım. Deri ceketi duruşuyla üzerinde iyice gerilmişti, ayağındaki iri postallar zeminde yavaş bir ritim tutturmuştu. Biraz önce adama sergilediği sahte perişanlık şimdi üzerinde salaş bir oyunbazlığa dönüşmüştü. Omuzunu kolondan kurtarıp doğruldu, "Benimle gel," dedi. "Çabuk ol, çıkan aracın seninle alakası olmadığını anlaması çok sürmez."

Sanki yine eskisi gibiydik. Yine ortalık yakılır yıkılırken biz birbirimize bakıp bir bombanın geri sayımında kalan vakitleri umursamazca sohbet ederek çarçur ediyorduk. Onunla paylaştığımız bu başına buyruklukla geçmişe dair özlediğim ender alışkanlıklardan biriydi.

Beni bu şekilde bırakıp gideceğine zaten bir türlü inanmadığım halde yine de bunun gerçek olduğunu görmek, ciğerlerimi dolup taşıran derin bir solukla içimi rahatlattı.

"Gitmemişsin," dedim.

Yüzünde beliren kendini beğenmiş gülüş, bir şeyleri örtmeye çalışır gibi dudaklarına asılıyordu. "Bazıları senin kadar kolay terk edemiyor demek."

İğnelemesine karşı bir savunma yapacak kadar dinç hissetmiyordum kendimi, hiç duymamış gibi davrandım.

O önde yürüdü, ben arkada. Otopark hâlâ sakindi, etrafta beliren birkaç kişi de bize dikkat etmedi. Hamza'nın rehberliğinde otoparkın bilmediğim bir çıkışına geldiğimde. Hamza benim geçmem için kapıyı tuttu ve sonra bakışları bacağımı tutan elimin üzerine kilitlenip irkildi.

"O kurşun seni vurdu mu?" Elini ani bir kaygıyla havada bana doğru uzattı, fakat beni bulmadan durdu kaldı.

"Sadece sıyırdı Hamza, derin bir şey yok," dedim, kısa sürede toparlardım. Bu hiçbir şeydi.

Beni tutmak ve elini çekip geçmemi izlemek arasında öyle derin bir kararsızlıkla savaşıyordu ki, yanaklarında çukurlar oluşana kadar sıktığı dişleriyle çenesi kırılıverecek sandım.

Onu bu ikilemden kurtarmak için, "Bana yardım etmeni falan istemiyorum," dedim gülünç bir oyunculukla, "Kendi başımın çaresine bakarım."

Onu arkamdan bırakıp çıkış kapısından geçerken elimde olmadan topalladım ve ikilemi tam olarak bu noktada son buldu. Arkamızdan çıkış kapısını kapattı ve bir diğer çıkışa kadar giden koridorda önüme geçip kolunu uzattı, "Koluma tutun."

Onu geçmeye çalışarak, "Kırılmam korkma, basit bir sıyrık..." desem de uzattığı koluyla yolumu kesip "Benden destek al," diyerek geri çevrilemez bir ısrarla beni ona tutunmaya mecbur bıraktı.

Parmaklarım ceketinin sert, soğuk kumaşına sıkı sıkıya asılırken onunla birlikte dışarı çıktık. Ona tutunduğum için yakın fakat bir yandan da bedenen birbirimize öyle uzak duruyorduk ki dışarıdan gülünç bir vaziyette göründüğümüze emindim.

Hemen köşede duran arabanın yanına geldiğimizde arka kapıyı benim için açtı. Kolunu bırakıp kendimi koltuğa attım ve dişlerimi sıka sıka bacağımı benimle birlikte çekerken ayakkabımdan tutup bana yardım etti.

Ön koltuğa geçip yola koyulduğunda sessizliğini koruyacak gibi görünüyordu fakat ben onun kadar sabırlı değildim, "Gerçekten, neden döndün?" dedim iğneleyici bir sözle karşılaşma pahasına. "Geçen gün epey kararlı görünüyordun."

"Hiç gitmedim ki..." dedi yalnızca.

"Neden?" Tehlikeli sularda geziniyor olmak beni utandırıyordu ama kendimi bu sorulara bulaşmaktan alamıyordum.

"Bir şeylerin iç yüzünü anlayabilmem gerekiyordu."

"Neyin?" dedim, "Mars'la ilgili mevzuları mı? Neden araştırıyorsun ki, sen dahil olmayacağın bir işle uğraşmazsın." Dilimin pimi çekilmiş gibiydi, onu zora sokacak her türlü soruyu sarf etmek istiyordum.

Direksiyonu tutan parmakları gerginlikle gerilip seğirdi, "Ama sen dahil olmaya pek heveslisin."

Bu bir itiraftı fakat sesindeki acelecilik bu sözleri üstelemeyeceğini belirtiyordu. Eskiden öyle rahat ve umursamaz bir adamdı ki hiçbir kural yahut sınıra tahammül bile etmezdi fakat şimdi aramızdaki bu namahremliğe gösterdiği hassasiyet beni her seferinde bir kez daha hayrete düşürüyordu.

"Orada olduğumu nereden biliyordun, nasıl tam zamanında oradaydın?"

Bu sorumun üzerine başını hafifçe eğip belli belirsiz bir gülüşle omuzları titredi, "Unutmuş gibisin," dedi. "İhtiyacın olduğu zaman ihtiyacın olduğu yerdeydim, eskiden olduğu gibi."

Yaptığı tek açıklama buydu demek, eski alaycı adamdan izler görmek beni şaşırtmamalıydı. Bacağımdaki yaranın durumunu incelemeye çalışırken kendi kendime, "Ne yapmaya çalıştığını zerre kadar anlamıyorum," diye söylendim ve tabii ki bu sözlerim bir karşılık bulmadan, ağzı bağlanmamış bir balon gibi hızla sönerek kayboldu.

Bacağımdaki sıyrık için küçük bir kliniğe gidip Hamza'nın eski akabaplarından biri olan ve benim de yüzünü hayal meyal hatırladığım bir doktorun yanına gittik. Hamza doktorla kısa bir görüşme yaptıktan sonra sorgu sual olmadan tedavi için odasına geçtim. Biraz derin bir sıyrıktı ama dikiş atılıp sıkıca sarıldıktan sonra, hafifçe kasılan dikişler dışında hiçbir sıkıntım kalmamıştı.

Yeniden arabaya bineceğimiz sırada nereye gideceğimizi sordum. "Diğerleriyle buluşacağız," dedi. Diğerlerinden kasıt diğer eski fedailer olmalıydı. "Birkaç gün içinde öğrendiğim birkaç şey var, onları konuşmamız gerek."

"Pekâlâ..." Arka koltuğa geçip otururken Hamza'nın diğerlerini toplamasına neden olacak o konuşmanın ne olduğunu öyle çok merak ettim ki.

Gittiğimiz yol karmakarışıktı, olası takibe karşı girdiği dolambaçlı yollar bacağımdaki sargıdan burnuma yükselen ilaç kokularıyla beraber midemi bulandırmıştı.

"Oradan ne aldınız?" dedi gözünü yoldan ayırmadan, "Sadece iki adam mı, yoksa dahası var mı?"

Ondan saklayacak bir şeyim yoktu, "Bir bilgisayar, birkaç evrak ve bir depolama diski."

"Hepsini diğerlerine mi verdin?"

"Aslında diski orada düşürdüğüm için oraya geri döndüm."

"Öyleyse o sende?" dedi elini arkaya doğru uzatarak, "Onu bana verir misin?

Uzattığı ele şüpheyle bakıp "Bundan pek emin değilim," dedim, "Geçen gece Mars ve diğerleri adamı istediği yere bırakmadığımız için bana zaten epey kızgın."

Aşağılayıcı bir tebessümle, "Tabii kızgın olacaktı..." dedi ve elini çekti. "Öyleyse sende kalsın ama şimdilik kimseye verme."

Hepimiz onun Mars'a olan güvensizliğinin farkındaydık fakat bu sözlerin ardında bundan daha fazlası vardı ve pek tabii ki bizimle konuşmak istemesinin bu tavrıyla olan bağlantısını görebiliyordum. "Bizimle konuşmak istediğin konu ne?"

"Hepinizin içinde olduğu bu saçmalık."

Bu, en başından beri söylediklerinden pek de farklı gözükmüyordu, "Daha açık konuşacak mısın?"

Viraj alırken yola dikkat kesildi, "Duymak istemeyeceğiniz kadar açık konuşacağım ama şimdi değil." Başını ön cama doğru uzatıp direksiyonu bir tur daha çevirdi, "Ayaküstü anlatılacak şeyler değil."

Bu sözler merakımı tetiklese de ısrarımı köreltti, sessizce bekleyip şimdiden aklımda peyda olmuş bir dizi senaryoyu susturmaya çalıştım.

Geldiğimiz yeri daha önce hiç görmemiştim. Bir apartmana girip bodrum katına indik. Hamza arka sokağa açıldığını düşündüğüm bir kapıyı açtığında bunun yanıltıcı bir şekilde sokağa değil yan binaya geçen bir bağlantı koridoruna açıldığını gördüm. Koridordan girip yandaki binaya geçmiştik.

Hamza ben sormadan durumu izah etti, "Şu an bulunduğumuz binanın asıl girişinden girdiğinde son iki katına çıkman mümkün değil, bizim girdiğimiz kısım plana dahil olmayan ikinci bir giriş. Bu giriş de yalnızca son iki, yani sekizinci ve dokuzuncu katına çıkar."

"Bir konuşma için kafa karıştırıcı bir yer."

Gözlerini tepeden üzerime diktiğini hissettim, "Belki de bir konuşmadan fazlası olacak. Düşündüğün kadar kısa süre geçirmeyebiliriz."

Aklımda oluşturduğu tüm bu sessiz yaygara sürüp giderken nihayet binanın sekizinci katına ulaşmıştık. Sıradan bir daire kapısı gibi gözüken kapıdan girdiğimde beni alabildiğine geniş bir salon karşıladı. Köşede üst kata çıkan bir merdiven vardı ve aşağıdaki devasa salonun çevresinde altı, yedi tane geniş koltuk, orta kısmı büyük bir dikdörtgen halinde bırakacak şekilde yerleştirilmişti.

Burası daha önceleri gayri resmi toplantılar için kullanılıyor olmalıydı.

Koltukların bir yarısına düzensizce dağılmış eski fedailerin tümü bizi bekliyordu, yalnızca Sanem ve Murat burada değildi. Kısa bir selamlaşmanın ardından bacağıma dikkat ederek boş koltuklardan birine geçtim, bizi buraya getirten meseleyi bir an önce duymak için diğer herkes gibi ayakta dikilen Hamza'ya döndüm.

Fakat önce merak ettiğim bir şey vardı, "Murat ve Sanem neden burada değil?"

"Onlar aldıkları son görevi tamamlayıp Mars'la görüşecekler. Gecikirlerse şüphe çekeceğinden onlarla bu meseleyi daha sonra konuşabiliriz."

Enis sıkılmış bir vaziyette söylenmeye başladığında Hamza ona birazdan üzerine basıp ezeceği bir böcekmiş gibi tiksintiyle baktı. Fakat onunla vakit harcamak istemiyor gibiydi, kollarını sıvadı.

"Mars'tan aldığınız en sert görev neydi?" dedi fedailere.

Ortalığa derin bir sessizlik çöktü, fedailerden bazıları suçlulukla bazıları da merakla birbirine bakıyordu.

Aslı, "Ben birkaç evrak için şantaj yaptım," dedi.

Bir başkası, "İki gün önce tehdit mahiyetinde birisini yaraladım," diyerek devam etti.

Diğer bir kişi ona katıldı, "Ben de buna benzer bir yaralamada bulundum."

Enis olduğu yerde rahatsız bir halde kıpırdanarak, "İki gece sonra Hunt'ın ihale için çalışan adamlarından birini öldüreceğim," dedi ve kendini savunmak için, "Fakat Hunt'ın ihale için çalışmalarını epey baltalayacak ve gözleri örgüte dikecek kadar güçlü bir isim," diyerek devam etti.

İçerideki birkaç kişi Enis'in söylediklerine tepki vererek eskiden yaptıkları işleri hiçbir şekilde tekrarlamayacaklarına dair şeyler söylediler fakat tüm bu söylemler Koray'ın sözleriyle noktalandı, "Ben dün gece birini öldürdüm."

Bu cümle ortalıkta dönen uğultuyu keskin bir sessizliğe kilitledi. Kaşlarım acı bir hayretle havalanırken bu sonucun er ya da geç geleceğini nasıl düşünemediğime şaşırdım.

Bu oluşum yavaş yavaş örgütün fedailerine dönüşüyordu, biz kaçtığımız kimliklere geri dönüyorduk. Önceden para ve tehditler bizim bir fedai olarak kalmamızı sağlardı, şimdi ise intikam hırsı vardı masada. Hiçbir fark yoktu, kısa bir süre sonra ellerimiz yine kana bulanacaktı. Bunun olacağını nasıl öngörememiştik?

Hamza kazağının boğazını çekiştirdi ve bize verdiği düşünme süresini noktaladı, "Mars'ın teklifini kabul etmeyip geri dönme kararı alan fedailer hakkında bilgisi olan var mı?"

Hepimiz şüpheyle birbirimize baktık. Eski günlerden ve buraya geri dönmemizden başka, çoğumuzun birbiriyle hiçbir iletişimi yoktu. Ve onlar üzerine hiç düşünmemiştik.

Hamza alaycı bir şaşkınlıkla yüzlerimize bakıp ellerini ceplerine yerleştirdi, "İnanılır gibi değil..." diye söylendi kendi kendine. "Kandırılmanız bu kadar kolay mıydı? Yıllarca bir fedai olarak yaşadıktan sonra verdiğiniz kısacık bir ara sizi bu kadar kolay bir yem haline mi getirdi?" Başını umutsuzca iki yana salladı.

Enis sıkılmış bir halde, "Senin onlar hakkında bilgin varsa söyle artık," diyerek çıkıştı.

Hamza apaçık olanı görmeyişine karşı öfkeyle bağırdı, "Öldürüldüler aptal herif!" Üzerimize çökecek yeni bir sessizlik örtüsünü sözleriyle sıyırıp attı. "Gerçekten Mars'a nasıl oldu da bu kadar güvenebildiniz? O kadın size seçme hakkı falan vermedi. Ya burada kalacak ya da hazır tuzağına düşmüşken öldürülecektiniz."

Kalabalıktan biri, "Bu ne demek şimdi?" diyerek daha fazla açıklama bekledi, içerideki diğer herkes gibi.

"Şöyle açıklayayım..." dedi Hamza, "Mars'ın kardeşinin ölümü tamamıyla kurgu. Evet bir uyuşturucu bağımlısı ve evet Hunt'ın işlerine epey burnunu sokmuş ama muhtemelen Barbaros o çocuk Mars'ın kardeşi olduğu için ona sahte bir ölüm kurgulamış. Çocuk şu an ülkenin bir ucundaki bir rehabilitasyon merkezinde tedavi görüyor. Bu Mars'ın size söylediği tek yalan mıydı?"

Bu karşılığında cevap beklenen bir soru değildi, devam etti. "Feza'ya kaçırılması görevini verdiği ve Feza'nın onu Mars'ın verdiği adrese değil de kendi güvendiği başka bir adrese bırakma mevzusu vardı hatırlarsınız ki. Hepiniz ona bunun için kızmıştı değil mi?"

Aslında o fikir Hamza'nındı fakat belli ki bu durumu benim üzerimden almamaya kararlıydı.

"Dostlarım o adamı konuşturdu. Mars'ın bize söylediğine göre, Hunt şirketine karşı gücü olan herkesi koruyacak ve ihale yoluna taş koyarak örgütü Timur Koşaran'ın karşısında zor duruma sokacaktık..."

Bir sonraki cümleyi tahmin edebiliyorum... Ne yazık ki tahmin edebiliyorum.

"Kaçırıp koruması için Mars'ın adamlarına teslim ettiğimiz tüm o insanlar Hunt'un rakipleri arasına sızdırdığı adamları ve siz büyük bir titizlikle Timur Koşaran'ın casuslarını koruyup kolladınız." Parmaklarını üst üste şıklatarak, "Bir şeylerin epeyce mantıksız olduğu gün yüzündeydi fakat kanmaya hazır bir grup yıkık fedaiyi ikna edecek yeterli veriye sahip değildim," dedi.

Ahmet öfkeli soluklarla göğsünü şişirirken, "Yani Mars bizi kullandı," dedi.

Hamza zor bir soruyu bilmiş gibi işaret parmağını ona doğrulttuktan sonra ellerini havaya kaldırıp güldü, "Sürpriz! Farkında bile olmadan hâlâ örgüt için çalışıyorsunuz. Yaptığınız hiçbir iş örgütün yoluna taş koymadı. Aksine, dalga geçer gibi size kendi işlerini yaptırdı."

"Bunu neden yapsın, o halde bizi neden öldürmedi?" Soruyu kimin sorduğuna bile dikkat edemeyecek kadar karman çorman haldeydim.

"Basit. Çünkü Barbaros'un bize ihtiyacı vardı. Son yılda fedailerden öyle çok kayıp yaşadı ki gidenlerin yerini doldurmaya çalışmak onu çok zorladı ve nihayet her birimizin peşine düştü. Bizi buraya getirdi, Mars'ın komutasında yeniden emri altına aldı ve gitmekte ısrarcı olanları da ortadan kaldırdı." Çenesini sertçe kaşıdı. "Bu zamana ka-

dar aldığınız emirler bir alıştırmaydı. Gelecek günlerde Mars'ın size vereceği görevlerin düzeyini sanırım biraz önceki konuşmadan az çok tahmin edersiniz."

Koray allak bullak bir halde sinirden kızarmış gözleriyle oturduğu yerde kıpırdanıp duruyordu, "O halde şimdi ne yapacağız?"

Hamza ellerini birleştirip başının üzerine yasladı ve kendini bir koltuğa bırakıp arkasına yaslandı, "Tartışmaya açık bir konu... Bilmiyorum."

"Haklıydın," dedi Koray. "Barbaros itin teki ama o Timur Koşaran'ın köpeği. Biz kuklayı vurmaya çalıştık. Mars resmen bizimle bir intikam hayaliyle oynadı."

İşte beklenen sessizlik nihayet hüküm sürecek bir açık bulmuş ve üzerimize çöreklenmişti şimdi. Bu kadar basit bir plana kurban gitmiş olmanın utancı ve şimdi elimde kalanlarla ne yapabileceğimi bilmeyişimin çaresizliğiyle kara kara düşüncelere dalıp gitmenin tam vaktiydi.

"Belki de yeniden kaçıp gitmeliyiz," dedi birisi. Bu bir an için bana da makul gözüktü çünkü elimdeki çaresizliğe ne şekil vereceğimi, onu nasıl kullanacağımı tasavvur edemiyordum.

"Gitmek isteyenlere söyleyecek pek bir sözüm yok," dedi bakışlarını büyük bir beklentiyle bana dikerek. Belli ki bunca konuşmaya rağmen hâlâ benim geri dönmemi gözlüyordu. "Fakat ben Mars'ın size anlattığı asıl planın gerçekleşmesi taraftarıyım."

"Ne planı?" Sorusunu ilk soran David olmuştu.

Koray, "Hunt ve örgütün arasını bozma planı," dediğinde Hamza başını sallayarak onu onayladı ve sözü aldı, "Çünkü bu bize örgütün kendi kendini bitirmesi ve Hunt'ın onu durdurulamaz bir seviyede büyütecek o ihaleyi kazanamaması ve hatta eğer Barbaros'la ters düşebilirse Koşaran'ın bile zarar görmesi ihtimalini verir... Ben bunun için çabalamak isterim."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"İçeride bir bağlantım var."

Tüylerim bir anda diken diken oldu, kollarımı ovdum. "Örgütte mi?"

Hamza yüzünü yavaşça eğip beni onayladı.

"Kim?" Bunu benim yerime bir başkası sormuştu fakat hepimiz cevabı merakla bekliyorduk.

Hamza söyleyip söylememe arasında kısacık bir kararsızlığın sonunda boş bir koltuğa oturup "Robin," dedi.

Hayır... O kadının Hamza'ya olan hayranlığının farkında olmayan kaç fedai vardı ki? Geçmişte yaşadıkları ilişkiden sonra Robin'in Hamza'ya olan takıntısını çok iyi bilirdim. Tepkimi kontrol edemeden çıkışıverdim, "O kadının sana zaafı vardı!"

Gözleri şaşkınlıkla irileşti, "Bunu burada mı konuşacağız?"

Kan öbek öbek yanaklarımda toplanırken yanlış anlaşıldığım için duyduğum utancı aceleyle bastırmaya çalıştım, "Hayır, söylemek istediğim o değildi. Bu kişisel bir şey değil. O kız sadece sana yardım eder, peki bizi neden kollasın? Senin hatırın için mi? Ben ona güvenmiyorum."

"Hayır Feza, bu benimle ilgili değil." Sesinde bir kuvvet vardı, buna sahiden inanıyor gibiydi. Hemen ardından, "Ben ona güveniyorum," dediğinde içimde ilkel bir hırs parlayıp söndü.

"Robin, BD'de Mars'tan sonra en etkin fedailerden biri. Bize içerideki emirlerin büyük bir kısmını iletecek," dedi. "Ve biz de fedailer neyi yapacaksa onlardan önce davranıp onlara gelen emrin tam tersini yapacağız."

"Peki ya Mars?" dedi Aslı, "Ya da bizim varlığımızı bilenlerden nasıl paçayı kurtaracağız?"

Kolunu oturduğu koltuğun arkasına atıp kısa bir süre düşündü, "Bazılarınız Mars'a artık buna dahil olmak istemediğiyle alakalı mesaj atsın, zaten diğerlerinin de gideceğini düşünecektir. Bu gidişinizi birkaçınıza

ölüm emrini vermiş olmasıyla ilişkilendirebilir. Hepinize farklı şekilde sahte biletler ayarladım ve biz buradayken onlar da bizi hiç gitmediğimiz yerlerde arayacaklar. En azından bir süre başımızdan savmış oluruz fakat tabii ki gizlilik mühim..."

Ellerini dizlerine vurup ayağa kalktı, "Bu süre zarfında kalacağımız yer burası," dedi evi şöyle bir süzerken. "Bu bina her şekilde güvenli. Alt katlarda güvenilir eski birkaç dost var, bizi her şekilde idare ederler ve üst iki kat aslında zaten bir hayalet. Burada olduğumuzun bulunması çok güç. Dışarı çıktığımız vakitlerde oldukça dikkatli ve temkinli olmalıyız. Hepimizin gizlenmek konusundaki becerilerinin hâlâ yerinde olduğunu varsaymak istiyorum..."

Ellerini göğsünde kavuşturup kazağının boğazını bir kez daha çekiştirdi. "Her şeyi bırakıp gitmek isteyen, şimdi buradan hemen çıkıp gidebilir. Ne şimdi ne de sonrası için kimse hiçbir mesuliyet almıyor."

İsminin Alper olduğunu hatırladığım bir adam ayağa kalktı, "Size kolay gelsin," dedi. "Ama ben bu pislikten bir an önce uzaklaşmak istiyorum artık." Buraya girdiğinden beri söylediği tek şey buydu.

Hamza cebinden bir kimlik ve bir bilet çıkarıp ona uzattı, "Bunları al," dedi. "Sahte kimlik ve kimliğin üzerine alınmış bir bilet, bu gece için."

Alper Hamza'nın uzattıklarını alıp inceledi ve kolunu minnetle Hamza'nın koluna koydu, "Teşekkürler Hamza, umarım başınıza bir şey gelmeden istediğinizi elde edersiniz."

Hamza yavaşça başını eğip teşekkürünü karşıladı, "Yolun açık olsun."

Alper'in ardından bir adam daha kalktı ve Hamza ona da bir kimlik ve bilet uzattı. Adam vedalaştı ve Alper'in ardından çıkıp gitti.

Birkaç kişinin daha çıkacağını düşünürken içerideki herkes yerinde oturmaya devam etti. Hamza içeridekilere bakıp "Evet?" diye sordu, "Gitmek isteyen başka biri varsa lütfen acele etsin."

Kimse yerinden kıpırdamadı.

Kimseden ses çıkmayınca Hamza, "Hepinize yetecek kadar oda mevcut. Bu dairede sekiz, çatı katı dairesinde iki oda var. Her odanın kendi banyosu olduğundan ortak bir banyo yok, odaların her biri otel odası şeklinde tasarlanmış. Bu katın iki ucunda iki ayrı mutfak var."

Ev sahiden çok büyüktü, aşağıda dört ayrı daireye düşen alan, burada tek daireye aitti ve belli ki normal bir daire olarak değil, daha önce belli bir amaç doğrultusunda inşa edilmişti.

Hamza yavaşça kollarını sıvayıp yanımızdan ayrılmak için hazırlanırken "İstediğiniz odaya yerleşebilirsiniz," dedi. "Fakat Feza yukarıdaki, çatı katı dairesinde tek başına kalacak, zaten çatı katı buraya nazaran epey küçük. Bu kattaki odalar da hepimize yetecek ve artacak sayıda."

"Bana da sorsaydın keşke," dedim kendi kendime söylenir gibi.

Cevabı gecikmeden ve benimkinin aksine net bir şekilde dillendirdi, "Yukarıda tek başına kalmayı ister misin Feza?" Sanki kabul etmem için üzerimde uyguladığı görünmez bir baskı vardı.

Her şey bir yana, bir inat uğruna yukarıda tek başıma kalmayı reddedecek değildim, "İstiyorum," dedim.

Kimse hiçbir şeye itiraz etmedi, Hamza'nın buyurganlığına karşı bile. İnsanların üzerindeki etkisinin yanı sıra, yaptığı bunca şeyden sonra bir kısmının ona duyduğu minneti yüzlerinde görebiliyordum.

Enis bile uysal gözüküyordu fakat yine de iğneleyici olmaktan geri durmadı, "Burada kalma konusunda o kadar hevesli olmadığını sanıyordum Hamza. Ne değişti?"

"Bir şey değişmedi. Hâlâ öyleyim fakat Feza burada kalmak konusunda kararlı," dedi sözünü sakınmadan, dolandırmadan. "O halde en azından işe yarar bir şeyler için çabalamış olayım."

Koray bir şey söylemek için Hamza'ya yaklaştığı sırada Hamza ona sessizce, "Abdest almam lazım, birazdan konuşalım mı?" diye sordu. Koray anlayışla başını salladı ve Hamza arkasını dönüp odalardan birine girerek gözden kayboldu.

İçim dingin bir sevinçle burkuldu, öğrendiklerime rağmen ani bir tebessümü bastıramadım.

İçeridekiler çoktan kendileri arasında konuşmaya başlamıştı bile. Başım yaşananların yoğunluğuyla şiddetle ağrırken içeride dönen konuşmalardan uzak kaldım.

Hamza geri döndüğünde başında siyah bir namaz takkesi vardı. İçeri girerken sıvanmış kollarını yavaş yavaş indiriyordu. Koray'ın yanına yöneleceği sırada odalardan birine yerleşmek için ayaklanmış Ahmet ona arkadaşça sataştı, "İtiraf et Hamza, ortada dönen tüm bu karmaşa canını sıksa da içten içe yeniden sahada olmaktan mutlusun. Kalıbımı basarım ki zaten canın sıkılıyordu."

Hamza gülerek omuzlarını kaldırdı, "Sırrı bozdun."

Bakışları kontrollü bir şekilde beni bulmadan benim olduğum tarafa çevrildiğinde, kendimi toplayıp ona diktiğim hayran bakışlarımı apar topar üzerinden çektim. Ve onun bu hassasiyetine karşı benim kendime gösterdiğim toleranslar canımı sıktı, suçluluk ve utançla kalkıp üst kattaki daireye çıkmak için merdivenlere yöneldim.

Bacağımda ince ince sızlayan dikişlerim ani kalkışımdan hoşnut olmamış olacak ki birkaç kez topallamama sebep oldu ve sanki o anda Hamza'nın endişeli bakışlarını sırtımda hissettim. Sorun olmadığını göstermek için merdiven korkuluğundan destek alarak merdivenleri ağır ağır tırmandım.

Anahtar daire kapısının üzerindeydi, kapıyı açıp anahtarı alarak içeri girdim.

Bedenimdeki durgunluğa rağmen göğsüm şiddetli bir heyecanla hırpalanıyordu. Bir sonraki saati tahmin etmenin bile çok güç olduğu bu hengamenin arasında namaz kılmalı ve uzanıp biraz dinlenmeliydim.

09. ALABORA

Bir katilden daha ölümcül bir şey varsa, o da katilin vicdanıdır.

Geçmişte vicdanımın çıkagelip gırtlağıma yasladığı bu bıçak, iki senedir oradaydı ve kazara hatıraları yad ettiğim her seferde keskin ucu beni acı bir azapla kavuruyordu.

O küçük çocuğun korkulu gözleri zihnimde açılıp kapandıkça kirpikleri bir testere gibi beni bitmek tükenmek bilmeyen bir işkenceye mahkûm ediyordu.

Yıllar öncesinde kalmış o gece, hayatımın orta yerinden kırılıverdiği o gece...

Bir pislikten daha iyisi olmayan bir adamı öldürdüğüm gece, o adamın bu dünyaya kazandırabileceği tek güzel şey olan o küçük çocuğu, babasını öldürmemin hemen ardından beni yakalamıştı. Teçhizatlı onca insandan sıyrılıp ufacık bir çocuğa enselenmiştim.

Kirpikleri korkuyla titremiş, elimdeki silahı gözlerinden düşmeyen gözyaşlarıyla dikizlemişti. Suçüstü yakalandığım hiçbir sefer beni pijamaları içinde uykudan yeni uyanmış bu çocuğun baskını kadar ürkütmemişti. O saf gözlere baktığımda dizlerim birbirine çarpacak kadar titreyerek beni yıkmaya çalışmıştı.

Çocuk tir tir titreyen dudaklarını güçlükle ayırarak, "Size bir şey sorabilir miyim?" demiş ve iki yanında sıktığı minik yumruklarıyla gözyaşlarını büyük bir çabayla zapt edebilmişti.

Yavaşça başımı sallayarak ona teslim olmuştum.

"Babamı öldürdünüz mü?" dediğinde sanki soluklar binlerce düğüm halinde boğazıma asılıp ciğerlerimi aşındırmıştı. Dakikalarca suyun altında kalmış gibi nefeslenerek gözyaşlarımı bastırmaya çalıştığımda, babasının elimdeki kanını ondan saklamak için kollarımı küçük bir çocuk gibi bedenimin arkasına gizlemiştim.

Babasının cesedinin olduğu odayı kilitleyip oradan koşa koşa kaçmıştım. O gün binlerce insanın canını yakmış zehirli bir adamı öldürmüştüm ama bir yanım da o adamın arkasından üzülecek tek varlık olan o küçük çocuğun kirpiklerindeki çaresiz titreyişte ölüp gitmişti...

Gecenin bir yarısı bu ıstıraplı hatıranın kabusuyla kan ter içinde uyanmış, koşa koşa tuvalete gidip akşam yediğim birkaç şeyi midemden çabucak çıkarmıştım.

Lavabonun soğuk zeminine dayanan el ve ayaklarım buz kesmiş, uyuşmuştu. Ama serinlikle biraz olsun ayılmış, kendime gelmiştim. Yine de tazelenen o hatıra göğsüme dikenli sarmaşıklarını bir kez daha dolamıştı.

O gece neden kendimi arabaların altına attığımı, daha öncesinde neden ölebilmek için dolaylı, türlü yollara başvurduğumu anlamak öyle kolaydı ki... Vicdanımın nasıl acımasız bir cellat olduğunu iyi biliyordum ve ne kadar acısa da onun kesip biçtiği yerlerden yeniden doğuyordum. Yeniden kendimi buluyordum.

Oturduğum yerden kalkıp kalçamı lavaboya yaslayarak aynadaki yansımamla göz göze gelmekten kaçındım. Abdest alıp odaya geri döndüm.

Bu kattaki dairede benden başka kimse kalmıyordu. Zaten burası alt kata nazaran oldukça küçük bir çatı katından ibaretti. Burada benim tek kalmam kimse için sıkıntı olmamıştı. Şükür ki olmamıştı.

Saçlarımı dağınık bir topuzla sabitleyip mutfağa gittim. Koca bir bardak suyla susuz kalmış boğazımı rahatlatıp sarsak adımlarla yatak odasına geri döndüm.

Gece karanlığı eğimli tavandaki pencerelerden odaya süzülüyordu. İmsak vaktine daha vardı. Başıma bir şal dolayıp feracemi giydim ve beni, benim dahi bilmediğim seslerimle duyup bilenin huzuruna geçtim.

Gecenin bir vaktinde, seslerin bir köşeye çekilip şehrin gözkapaklarını indirdiği bu vakitte kılınan bir namazın içimdeki arbedeyi nasıl sımsıcak bir huzurla dindirdiğini çok kez deneyimlemiştim.

Seccadeyi boylu boyunca yere serdim.

***

Vicdanımın hiddeti yavaş yavaş durulurken dört duvarın arasında kalmak içimdeki sıkıntıyı beslemek için hevesliydi. Bu yüzden üzerimdekileri çıkarmadan kalın bir polar alıp daireden dışarı çıktım. Alt kata indim, çatı katından direkt bir çıkış olmaması ne kötüydü.

Merdivenleri inip alt katın çıkışına ulaşacakken arkamdan bir ses duyuldu, "Feza, sen misin?"

Koltukların olduğu geniş alana dönüp baktım. Enis başını ellerinin arasına almış bir köşede tek başına oturuyordu. Uykunun tutmadığı yalnızca ben değildim demek.

"Evet, biraz nefes almak için dışarı çıkacağım."

Yerinden doğrularak bana doğru bir adım attı, "Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Aslında hayır," dedim lafı hiç dolandırmadan. "Yalız çıkacağım."

Baş parmağıyla Hamza'nın odasını işaret etti, "O yok, rahat olabilirsin."

Hamza'nın nereye gittiğini sormak yerine benimle ilgili edindiği yanlış algıyı ortadan kaldırmak istedim, "O olsa da olmasa da sana olan tavrım bu olacak Enis, bunun Hamza'yla bir ilgisi yok."

"Her şey değişti," dedi manidar bir gülüşle, "Hiçbirimiz eskisi gibi değiliz, hepimiz değiştik. Bazılarımızda bu durum daha belirgin ve dedim ki, eğer değiştiysek belki geçmişte bana karşı olan tutumun da

bunda nasibini almıştır." Kendi sözlerini komik bulmuş gibi hafifçe güldü. "Biliyorum, geçmişte seninle ilgili hamle yapmak konusunda geç davrandım ama şimdi Hamza ve senin arandaki şeyin eskisi gibi olmadığını görüyorum ve diyorum ki belki bu kez erken davranır ve..."

Sözlerinin devam etmemesi için elimi kaldırıp onu durdurdum, "Dur lütfen," dedim onu kırmamaya fakat net bir mesaj vermeye çalışarak, "Bu sözleri eskiden de duydum ve cevabım değişmedi, hayır."

Başını işaret ederek başındaki örtüyü ima etti, "Sebebi sendeki bu değişimler mi?" dedi. "Yani senin inançların ve bir nevi İslam'la olan ilişkin falan. Sebebi sadece bu mu?"

Sanki, sebebi bu, desem içi rahatlayacakmış gibi gözüküyordu. Bu durumu bu kadar basite indirgemesinin üzerinde durmadım. Konuşmayı noktalamak adına, "Evet," dedim. "En büyük sebebi bu ve sonra muhtemelen aklına gelen diğer sebepler. Ama ne olursa olsun sana kesin cevabımı verdim Enis, bunu bir daha sorgulama lütfen."

Dışarı çıkıp karanlık koridorda yolumu bulmaya çalıştım. Nihayet kendimi yandaki apartmanın dış kapısında bulduğumda serin ve nemli havadan derin bir nefes çaldım.

Yürüdükçe bacağımda hissettiğim ince kaşıntı, sürdüğüm ilaçlarla epeyce hızlı iyileşip neredeyse tamamen kapanmış dikişlerimdendi. Yürümeyi kesmeden yumuşak kumaşın üzerinden hafif hafif kaşıdım.

Kaç sokak yürüdüm bilmiyorum, yüksek binaların çevrelediği caddeye bakan bir dükkânın önündeki merdivene oturdum, dükkânların hemen hemen hepsi bu saatte kapalıydı fakat etrafta hâlâ kısım kısım insanlar caddenin parlak ışıkları altındaydı. Kimse birbirine ilişmeden sessiz sedasız yürüyüp gidiyordu.

Gökyüzü kapalıydı, yağmur belli belirsiz çiseliyordu, havadaki nem tenimi belirgin bir dokunuşla sıyırıp geçiyordu. Serin, rüzgarsız bir hava vardı, insanlara rağmen geceden kalan sessizlik hâlâ itibar görüyordu.

Trafik lambaları nemli asfaltta rengarenk saçılırken, bu şehrin bana vereceği muhtemel zararı tahmin etmeye çalıştım. Vereceğimiz çabanın sonunu merak ettim ve buna değip değmeyeceğini düşünüp durdukça bir sonuçsuzlukla yüzleştim.

Uzaktan gelen ezan sesi caddede gezinmeye başladığında dizlerimi kendime çekip bu karanlık köşeye biraz daha sindim. Ezan bitinceye dek hiçbir kelimeyi dilime taşımadan sonumuzun hayra çıkacağı zamanı dua eder gibi hayal ettim.

Bir çift ayağın kaldırıma çıkıp oturduğum basamağa birkaç metre kala durduğunu gördüm. "Bu saatte yalnız başına burada oturmak pek mantıklı gözükmüyor," dedi sesine her daim aşina olduğum adam.

Başımı kaldırıp sokak lambalarının aydınlattığı çehresine baktım, "Bu saatte beni bulup karşıma dikilmen de öyle."

Muzip bir gülüşün gölgesi dudaklarına dokunup geçti, sanki bakışlarında farklı bir ışık vardı. Anlayamadım, bakışlarımı indirip onun burada olmasının verdiği güvenle gözlerimi kapatıp öylece dalıp gittim. "Bu gece bir kâbus gördüm," dedim içimdeki sıkıntıyı ortaya dökerek, "İyi bir gece değildi, nefes almak için çıktım."

Birleştirdiğim ellerimi yüzüme kapatıp bir süre sessiz kaldım. Ardından, "Bir adamı öldürmüştüm," dedim, "Her türlü pisliği yapmış, dünyaya tek bir iyiliği dokunmamış müsveddenin tekiydi. Fakat onu öldürme emrini bunun için değil Timur Koşaran'ın malını alıp onu dolandırmaya çalıştığı için almıştım, tahmin edersin ki..."

Ellerimi kaldırmadan gözlerimi sertçe ovdum. "Adamı kendi evinde öldürdüm ve evden çıkıp kaçacakken küçük oğlu beni yakaladı. Karşımda korkudan tir tir titredi, babasını öldürmüş olduğumu tahmin ediyordu ama benimle saygılı konuşmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Ufacık boyuyla ağlamamak için yumruklarını sımsıkı kapatmıştı. Bana saygılı bir biçimde babasını öldürüp öldürmediğimi sordu."

Sesim sözlerimin sonunda kısılıp yüzüm ellerimin arasında gözyaşlarına yenik düşüp kasılırken bir süre sessiz kalıp mimiklerimi kontrol

edebilmeyi bekledim. "Ne yapıyorum ben, diye sordum kendime. Ben ne yapıyorum Hamza? Bunu sana kaç kez sorduğumu hatırlıyor musun?" Gözyaşlarımı geriye itecek derin bir nefes almaya çalıştığımda bir hıçkırık bu andan yararlanıp omuzlarımı sarstı.

Yüzümü kapatan ellerimin ardında Hamza Tuna'nın beni dikkatle dinlediğini biliyordum, bu anıyı ilk kez dillendirebiliyordum. Elbette bu anda karşımda olan insan o olacaktı.

"Oradan kaçıp gittim ama o an benden gitmedi, ondan kaçamadım. Sanki vicdanım o gecenin her anını not etmiş, bu zayıflık halinde pişirip önüme itiyor... Kimseye anlatamadım, öyle utandım ki..."

Hamza sessizliğe zarar verecek hiçbir hamlede bulunmadan gözyaşlarımın dinmesini bekledi, onun en çok bu yanına hayrandım. İhtiyacım olan alanı daima biliyor ve sabırla bekliyordu.

Gözlerimde kalan son nemi koluma silip "Ve sonra gitmem gerekiyordu ve gittim," dedim bu meseleye bir son vermek adına, "Kendimi kurtarmak ve daha fazla cana kast etmemek ya da bir köşede kafayı çekip geberip gitmemek için bu şehri terk ettim."

"Ardında benim için tek bir iz bırakmadan..." dedi fakat sesi şaşırtıcı şekilde benimle inatlaşmaya çalışmıyordu.

Ama yine de sözleri beni epey sinirlendirdi çünkü bunları duymaktan sıkılmıştım. "Benim kaçışım senin de kurtuluşun olmuş ama sen bunu göremeyecek kadar kalın kafalının tekisin!" dedim. Ruh halimdeki çöküntü beni kontrol edilemez bir öfkeye sürüklüyordu. "Senden hiçbir şey için özür falan dilemeyeceğim! O zamanlar nasıl kıvrandığımı görmedin, beni dinlemedin. Beni duymamakta direttin, kalbim kırıldı Hamza. Seni de burayı da bırakıp gittim. Peki ben gitmeseydim seni yolunu bulabilir miydin? Beni aramaya çalışırken kendini bulmuşsun ve durum böyleyken bana sakın bundan pişman olmam gerektiğini söyleme. Yine olsa yine giderdim!"

Neredeyse tek nefeste, onlarca cümle sarf ederek içimi dökmemin ardından yalnızca, "Güzel... İyi ki gittin," dedi çenesini kaldırıp düşünceli bir halde caddeyi izlerken.

Üzerindeki bu umursamazlık perdesi beni iyiden iyiye çileden çıkarıyordu, "Evet!"

Sükunetin yine aramıza bir bomba gibi düşüp kulaklarımızı sağır edeceğini düşündüğüm sırada beni yanıltarak. "Feza," dedi olabildiğince düşünceli bir halde. "Her şey artık geride kaldı, bunları tekrar konuşmanın anlamı yok... Neyse ne. Sana söylemem gereken bir şey vardı. Bunu bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum."

Muhtemelen kendimi sıkmaktan kan çanağına dönmüş bir çift gözle söyleyeceklerini bekledim.

Ellerini pantolonun cebine sokup omuzlarını esnetti, ayağının altındaki hayali bir taşı hafifçe tekmeledi ve sonunda ağzındaki baklayı çıkarmak için derin bir nefes aldı, "Halim Amca'nın benim için uygun gördüğü bir kız varmış."

Sözler kulağıma manasız bir sıralamayla ulaştı, ne dediğini tam olarak algılayamadığım birkaç saniye geçirdim, "Ne dedin?"

"Havva Teyze ve Halim Amca'nın, yakınlarda benim için uygun gördüğü bir kız varmış," diyerek tekrar etti bu anlamsız kelimeler silsilesini.

"Uygun gördüğü mü?" Sahiden bu konuşmanın üzerine sarf ettiği sözleri anlamlandıramıyordum. "Evlilikten mi bahsediyoruz?"

Şaşkınlığımı bir iğneleme olarak anlamış olacak ki "Ben genç bir adamım Feza. Elbette evleneceğim," diyerek bilmiş bir tavırla kendini savundu.

Bir süre susup durumu kavrayabilmem için kendime zaman verdim ve sonunda içime düşen malum korkuyla çıkıştım, "Benimle alay etme!"

"Yemin ederim ki sözlerimin hiçbirinde alay yok." Haklıydı. Ne yüzünde alaylı bir tebessüm ne de kibirli bir muziplik, hiçbiri yoktu. Ama var olmasını istedim.

Sinirlerim bir çocuğun oradan oraya savurup ezdiği bir oyun hamuru gibi bir gevşeyip bir gerildi. "Bunu bana ne demeye söylüyorsun şimdi? Yapmaya çalıştığın şey ne?"

Hafif bir mahcubiyetle yüzünü önüne eğdiğinde olayın gerçekliğini ağır ağır kavramaya başladım ve biraz önce arkası kesilen gözyaşlarım akıl almaz bir sinir harbiyle yeniden gözlerime hücum etti.

"Beni kolluyormuş gibi davranıp sonra bu saçma sapan muhabbeti yapmamızın sebebi ne?" Sinirlerim elimden ayağımdan boşalıyordu sanki. Nefesimi hızla bırakıp ona baktım, "Sen... Bunu nasıl yaparsın ya?"

"Üzgünüm," dedi sıkıntılı bir soluğu salıverirken, "Ben kararımı verdim, eminim. İstiyorum."

Öfke bacaklarıma indi, ayağa kalktım. Ellerime doldu, yumruklarımı sımsıkı sıktım. Gözlerime battı, gözyaşları gözpınarlarımı kapladı. "Bunu neden gelip bana söylüyorsun?" diye sessizce bağırdım. "Amacın bana eziyet etmek, öyle değil mi? Gittiğim için benden intikamını böyle mi alıyorsun? Hem de sana biraz önce içimi dökmüşken!"

"İntikam falan yok artık, o konuyu geç," diyerek kesip attı. "Sadece bilmen gerekiyor diye düşündüm."

Sıktığım dişlerimi güçlükle ayırıp fısıldadım, "Şu an senden nefret ediyorum." Cevap vermedi, bir sayıklama gibi tekrarladım, "Şu an, senden gerçekten nefret ediyorum!"

Ona saldırıp yumruklarımı savurmamak için kendimi güçlükle zapt ederken ayağa kalkıp yürümeye başladım.

"Bir şey daha var," dediğinde peşimden geliyordu.

Sinirle gülüp arkamı bile dönmeden koşar adım ilerledim, "Senden bir kelime daha duymak istemiyorum."

Adımlarımı hızlandırıp var gücümle kaçmaya kalkıştığım anda arkamdan seslendi, "Evlen benimle."

Yürümeye devam ederken onun duyabileceği bir sesle, "Sana dedim ki..." diye söze başladım fakat sonra bedenim fişten çekilmiş gibi bir şok haliyle donup kaldı. Bir sonraki adımı atamadım.

Yüzümü çevirip perişan bir oyun hamuruna dönüşüp köşeye atılmış sinirle gözlerimi ona diktim, "Ne dedin?"

Yüzünde parlamaya hazır bir tebessüm vardı, geldiğimden beri bana yönelttiği yargılayıcı ağırlığın yerinde huzura ermiş bir adamın tasasız muzipliği vardı. "Evlen benimle Feza, lütfen."

Kalakalmış vaziyette dilimden tek bir kelime dökülmedi.

"Haklıydın, gidişin bile bende neleri değiştirdi. Elhamdülillah. Fakat artık bundan sonra ihtiyacım olan tek şey seni yanımda bilmek. Bu şeyi inkâr edip durmanın bir anlamı yok. Ben buraya senden geldiğini sandığım bir mesajla döndüm ve öyle bir döndüm ki, sana olan tüm öfkeme rağmen mesajın sonunu okumaya fırsat kalmadan koşa koşa bu şehre geldim. Bunu uzatmak, inkâr etmek manasız ve artık ikimiz de bu işin eskiden yürüttüğümüz şekliyle ilerleyemeyeceğini biliyoruz. Ben yaşadığım bunca şeyden sonra bana helal olmayan sınırları gözlemek istemiyorum. Senin de benim hakkımda ne kadar sıkıntıda olduğunun farkındayım." Bu cümleleri safi bir dürüstlükle sarf ettiğini görüyordum. "Halim Amca zaten senin hakkında başımın etini yiyip duruyor," dedi yarım bir gülüşe, "Havva Teyze'nin söylenmelerini de arada duyuyorum..."

Parmağımla kendimi işaret ederek, "Uygun gördükleri kız?" diye sordum. Söyleyebildiğim tek anlamlı cümle de buydu zaten. O ben miydim?

"Tabii ki!" Güzel yüzünde görmeye alıştığım o alaylı gülüş yerine oturdu fakat gündelik yaşamda beni hayran bırakan bu tebessüm bu kez yüzümde sinirle fitillenen bir gülüşe sebep oldu.

Bu yaptığı şaka mıydı, benimle kelime oyunlarıyla alay edip sonra onunla evlenmemi mi söylüyordu? Ne uslanmaz adam ama!

Ellerimi bir kez daha yüzüme kapatıp tüm ifademden boşanacak ruh halime bir set çektim. Bedenim başımdan dökülen kaynar sularla buz keserken kendimi bırakıp bir gözyaşı seline kapılıp gittim. Omuzlarımı hangi hıçkırık sarsıyor, artık hiç umurumda değildi.

Hamza bile bu kez sessizliğe fazla katlanamadı, "Feza?"

Kendimi bildim bileli duyduğumda içimi ısıtan o ses şimdi içimde kontrolsüzce patlayan bir öfkenin pimini çekmişti. Ne kendimi durdurabiliyor ne de ona doğru hırsla atılan adımlarımı kontrol edebiliyordum. Sallanan bayrağı görmüş bir boğa gibi tüm ilkel dürtülerimle ayağımı kaldırıp çizmemin sert tabanıyla diz kapağına var gücümle bir tekme geçirdim, "Deli misin sen be!"

Yanından geçerken eğilip dizini tuttuğunu gördüm. Arkama bile bakmadan hızla yürüyüp giderken kahkahası kulaklarıma ulaştı ve bir tekme için daha geriye dönmemek adına yolu koşar adım arşınladım.

Etrafımı kolaçan edip apartmana girdim. Bodrum katına inerken durup ayakta kalmak için duvara yaslandığımda biraz önce yaşananları düşünüp sanki o anın ancak şimdi farkına varıyormuş gibi hayretle duraksadım. Bir kez daha gözyaşlarına kapılırken bir yandan elimi ağzımın üzerine kapatıp kahkahalarımı bastırdım.

Önce beni öfkenin zirvesine sürüklemiş, sonra dakikalarca kahkahalarla gülmek isteyeceğim bir umursamazlığa itmişti. Ne yapmıştı o adam öyle?

10. CEVAP

Hislerim bana görünürde olana inanmanın kolaya kaçmak olduğunu ve baktığım yüzlerin, aslı değil yalnızca birer maske olduğunu anlatıyordu. Bu şüphe yalnızca felaket tellalı mı yoksa bana hakikati sunacak olan ip ucu mu, bir türlü kavrayamıyordum.

Eski bir kafenin karanlık, kuytu köşesindeki bir masada, sıcak bir kahve ve kafenin ücretsiz internetine erişebildiğim bilgisayarımla bir başıma oturuyordum.

Önümdeki ekranda Timur Koşaran ve Oğuz Tuna'nın eski, dostane gülümsemelerle objektife baktığı bir fotoğraf vardı. Fotoğrafın hemen altında da Koşaran'ın Oğuz Tuna'nın ölümünden aylar sonra bir dergiye verdiği röportaj yer alıyordu.

Koşaran'a Hunt şirketi, projeler ve çalışma disipliniyle ilgili birçok soru sorulmuştu. Soruların hepsini ayrıntılarıyla açıklamış, iş ahlakı ve disipliniyle alakalı birçok tavsiyede bulunmuştu.

Sıradan, göze batmayan bir röportaj gibi görünüyordu. Fakat röportaj boyunca her şeyden önce sıkı bir dostu ve sonra da iyi bir iş arkadaşı olduğunu söylediği Oğuz Tuna'dan fazlaca övgü ve özlemle bahsediyordu.

Timur Koşaran, çıkarlarına ters düştüğü ve engel teşkil ettiği doğrultuda en yakınındaki insanın bile ortadan kaldırılmasında tereddüde düşmeyen bir adamdı. Ve ortadan kaldırdığı herkesin adını bir şekilde önce piyasadan, ardından da akıllardan silmeyi başarırdı.

O insan hakkında tüm veriler gün geçtikçe yok olur, sonunda da yalnızca bazılarının aklında belli belirsiz bir isim olarak kalırdı. İsimlerini mecbur kalmadıkça ağzına almaz, kimseye hatırlatmazdı.

Bu durumun, ben onu tanıdığım müddetçe hiçbir değişikliğe uğradığına şahit olmadım.

Fakat şimdi görüyordum ki, Timur Koşaran hiçbir çekince ve dolaylama olmadan Oğuz Tuna hakkında konuşabiliyor, ona övgüler yağdırıyor ve insanların onun gibi onurlu bir insanı unutmaması gerektiğini söyleyebilme cesaretini buluyordu.

Bu röportajdan cesaretle Hunt'ı konu alan diğer birçok haber kaynağını taradığımda, işin içinde Oğuz Tuna'nın imzası olan işler yine onun adıyla sürdürülmeye devam ettiğini gördüm.

İsmi hiçbir şekilde unutturulmuyor ve tıpkı Koşaran'ın bahsettiği gibi özlemi duyulan ve aranan bir insan olarak sıkça bahsi geçiyordu.

Bu kuşku paranoyakça bir yaklaşım gibi düşünülebilirdi ancak ben işlerin daima ayrıntılarda gizli olduğuna inanırdım. Karşılaştığım tüm bu veriler göz önünde tutulduğunda aklımda bir ihtimal beliriyordu ve eğer bu ihtimal gerçekse o halde birçok şeyin rengi değişecek demekti.

O ihtimal, Oğuz Tuna'nın Timur Koşaran'ın emriyle ortadan kaldırılmamış olmasıydı.

Bu ihtimalde yola çıkıldığında Oğuz Tuna'nın tam da haberlerde söylendiği gibi kimliksiz bir saldırgan tarafından öldürülmüş olması sonucuna çıkıyordum. Yani Oğuz Tuna'nın ölümünde BD'nin parmağı yoktu.

Fakat bu sonuç bana hiç mi hiç mantıklı gelmiyordu çünkü Hamza'nın babasının ölümü ardından Barbaros'a beslediği gözle görülür kin ve Mars'ın bıçkılhanede açıkça bu ölümde Barbaros'un parmağı olduğunu söylemesi, ilk sonucu geçersiz kılıyordu.

O halde her şeyi tersine çevirecek bir varsayıma çıkıyordum... Ya Oğuz Tuna sahiden de Barbaros'un emriyle BD tarafından öldürülmüştü ve

Timur Koşaran'ın bu ölümden haberi yoktu -ki BD Koşaran'ın izni olmadan hiçbir süikaste kalkışmazdı- ve bu da Hunt'ın arkasından iş çevrilmiş olması ihtimalini ortaya koyuyordu.

Ya da ben Koşaran'ın Oğuz Tuna hakkındaki bu dostane tavrına haddinden fazla anlam yüklemiş ve kuşkularımla yanlış kapıya çıkmıştım.

"Bir kahve daha alır mısınız?"

Önce önümdeki boş kahve fincanına ve sonra masamın hemen yanında belirmiş garson çocuğa baktım. Bir kahve daha rica edeceğim sırada Hamza'nın verdiği yeni telefon masanın üzerinde titremeye başladı.

Arayan Hamza'ydı. İki gündür olduğu gibi aramayı reddederek onunla konuşmama kararımı sürdürdüm.

Fakat ikinci kahveye olan iştahım da su yüzüne çıkmaya çalışan heyecanımla kaçıp gitmişti. Garsonu nazikçe geri çevirip eşyalarımı çantamın içine topladım, hesabı ödeyip dışarı çıktım.

Vakit akşamı geçiyordu, bugünlük yapacak başka bir işim olmadığı için kaldığımız yerin yolunu tuttum.

Hamza'yla yüz yüze gelecek olma ihtimali beni genç bir aşık gibi heyecanla sarsıyordu. Bu vaziyette yüzümde tutmaya gayret ettiğim soğuk ve umursamaz tavır için hayli zorlanıyordum.

İki gece önce, Hamza'nın yüreğime indirip ardından evlenme teklif ettiği o andan beri onunla konuşmaktan her şekilde kaçıyordum. Beni ölesiye bir öfkenin içine ittikten sonra dilimi bağlayan evlenme teklifini ortaya atıvermişti.

İşin aslı, onu seviyordum. Kendimi bildim bileli onu seviyordum onun beni küçük bir kardeş gibi gördüğü BD zamanlarında da, bir kadın olduğumu fark ettiği ve bana, benimle aynı duygularla baktığında da, hatta onu terk ettiğimde de onu seviyordum. Hâlâ seviyorum ve artık bir mükafat gibi hayatıma işlenen İslam'ın bana verdiği emirlerin çerçevesinde ona ulaşmak istiyordum.

Uzun lafın kısası beni o evlilik teklifinden daha mutlu edecek pek az dünyevi sevinç vardı şu dünyada, şüphesiz ki kabul edecektim. Ama tutarsız bir yanım oyunbazlığının hesabını kesmek istiyordu.

Binadan içeri girip bodrum katından diğer binaya geçerken tedbirli ve temkinliydim. Kapının önüne geldiğimde içeride geçen konuşmaların gürültüsü kısık bir uğultuyla duyuluyordu.

Kapıyı çaldığımda çok vakit geçmeden Sanem kapıyı açmıştı. Koray, Murat ve Sanem'i bulmuş, onları buraya getirmiş ve Hamza'yla konuşturmuştu. Onlar da gitmek yerine yanımıza kalmayı tercih etmişlerdi.

Fedailerden birçoğu Mars'a, ölüm emirlerinden haberdar olduklarını ve bu işin eski günlerdeki gibi fedailiğe döndüğünü, bundan sebep vicdan azabı çektiğini anlatan mesajlar attılar. Ardından Hamza o telefonları ortadan kaldırıp onları yeni telefonlarla değiştirmiş ve Mars'ın şimdilik bize ulaşacağı her yolu kapatmıştı.

İçeri girer girmez fedailerin birçoğunun ortadaki koltuklara dağıldığını gördüm, Koray ve David beni başlarıyla selamladılar. Aslı elini kaldırıp kapüşonunu başıma geçirdiğim bordo hırkaya takılarak, "Hoş geldin kırmızı başlıklı kız!" diye seslendi.

Ona yalnızca bir gülüşle karşılık vereceğim sırada Enis birden bana dönüp, "Eğer Feza kırmızı başlıklı kızsa, ben de beyaz atlı prens olabilirim," dedi alaylı bir tavırla bana takılarak.

Fakat koridordan çıkan Hamza, Enis'in sözlerini benden önce karşıladı, "Kızımızı başlıklı kız masalında beyaz atlı prens yok ahmak çocuk. Kurt var, o kurt da benim. En büyük zevklerimden biri de yolunu şaşırmış beyaz atlı salakları haklamak."

Ahmet, Hamza'nın sözlerine kıs kıs gülerken Enis bir ağız dalaşı için hazırlanmaya niyetliydi. Hamza, Enis'in bu girişimini elini geçiştirir gibi sallayarak savuşturdu. Bu adam insanı çileden çıkarmayı nasıl da beceriyordu ama.

Ben olaya hiç dahil olmadan merdivenlere yöneldim ve üst basamaklardan birine oturup bu gece gelişecek olaylardan bahsedilmesini bekledim.

Hamza'nın günlerdir ona cevap vermediğim için bana doğru attığı ima dolu bakışları yüzümü çevirerek geçiştirdiğimi fark edince esas konuya girdi, "Robin'le konuştum."

Her şey bir yana, Robin'i kıskandığımı asla saklamayacaktım. BD'ye yaptığı bu casusluk, Hamza'yla mecburi bir irtibat gerektirse de geçmişte ikisinin bir ilişki yaşadığını ve kadının Hamza'ya hastalıklı bir şekilde takıntılı olduğu zamanları unutamıyordum.

"Dün yurt dışına çıkma bahanesiyle fedailerden kaçırdığımız iki kişi Mars'ı şüphelendirmiş. O yüzden bu iki gün için konuştuğumuz olayı iptal etmemiz gerekecek. Fakat cuma günü için ayarladığımız plan aynen uygulanacak. Hunt'ın genel müdürlerinden birinin evinden en güçlü rakip şirketin aleyhine kullanılacak veriler çalınacak. Kopyaları da aynı gün şirket bilgisayarlarından silinecek."

Timur Koşaran rakiplerini ortadan kaldırmak için gerek silah zoru gerekse şantaj ve resmi zorlamalar kullanırken bunların engellenmeye başladığını görmek hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Bu girişimi rakip şirketin ataklarından biri sanacak olmaları muhtemel. Biz yine dikkatli olup eşkalimizi her türlü dikkatli gözden sakınalım."

"Aslı ve Feza genel müdürün evine girecekler," dedi. "Kalanımızsa şirketteki kopyaları toplamak için Hunt'a gireceğiz. David güvenlik sistemine sızacak, onu kollamamız gerek. Genel güvenliği atlatmak kolay olmayacak ama zaten binanın planına sahibiz. Ben ve Koray önce Hunt'a gidip içeri girmenize yardım edeceğiz. Sonra da Feza ve Aslı müdürün evindeyken etrafı kollamak için evin çevresinde olacağım."

Herkesin konuyu anladığından emin olmak için bir onay bekledi, beklenen gecikmedi. "Tamamdır, yarın gece bu meseleyi en ince detayına kadar konuşacağız. Hunt'a girecek olanlar ve eve girecek olanlar için

ayrı iki planımız ve bunların yedekleri var. Bunun üzerine etraflıca çalışırız."

Sonunda, "Şimdilik bu kadar," dedi avuçlarını birbirine çarparak.

İçeridekilerin birçoğu birbirleri arasında konuşa konuşa odalara dağıldı. Hamza biraz önceki serinkanlılığını bir yana bırakarak merdivenin ilk basamağında durdu. Benden bir cevap beklediği açıktı ve bu sürünceme bana zalimce bir keyif veriyordu.

"Hiçbir şey söylemedin," dedi Hamza gardımı indirmemi bekleyerek. "Sadece bir şakaydı, bunu bu kadar uzatmayı bırakıp artık cevap versen."

Oturduğum basamaktan yavaşça doğrulup hemen arkamdaki kapı kolunu tuttum. "Hayatımı senin gibi oyunbaz bir adamla birleştirmek, bu oyunlara daima maruz kalacağım bir hayat anlamına gelir Hamza Tuna. İzin ver de bu çetrefilli adamı hayatıma dahil edip etmeyeceğime karar vereyim."

Çantamı bir omzuma asıp kapıyı açtığımda hemen arkamdan kendi kendine, "Karar verecekmiş!" diye söylendiğini duydum. "Er ya da geç kimin neyi kabul edeceğini hepimiz biliyoruz."

Çabucak kapıdan içeri girip yüzümde açmaya çalışan koca gülümsemeyi dudaklarıma salıverdim. Bu adam, tüm bu keşmekeşin ortasında bana aklı bir karış havada bir yeniyetmenin heyecanını yaşatabiliyordu.

***

Aslı ve ben hariç diğer herkes evden çıkıp Hunt'a gitmek üzere yola çıkmıştı. Kimi araçta bekleyecek kimi güvenlik görevlilerini halledecek kimi de güvenlik kameralarıyla ilgilenecekti. Hunt'a girmek için sağlam bir ekipti, zaten başka türlüsünü düşünemezdim.

Aslı ve benim çıkıp genel müdürün evine gitmemiz için biraz daha vakit vardı. Yatsı namazını kıldıktan sonra kalan vakti plan üzerinde tekrar tekrar düşünmeye ayırmıştım ki telefonum sessizce titreyerek dikkatimi dağıttı.

Masanın üzerine uzanıp telefonu aldığımda ekranda beni heyecanlandıran bir isim gördüm. Arayan kişi şehirden sadık eski dostlarımdan biriydi, onunla en son konuşma sebebimizse Hamza'nın babası Oğuz Tuna hakkındaydı ve şimdi arama nedeni de bu olmalıydı.

"Efendim?"

Kuru bir selamlamayla karşılık verip üstünkörü hâl hatır sorularına girdiğinde kısaca, "İyiyim," dedim, "Geçen konuştuğumuz meseleyle ilgili mi aradın?"

"Evet," dedi. "Bir arkadaşımdan konuyla ilgili bir şey yapıp yapamayacağını sordum ve sonunda bir şey buldum, bir dakika seni hoparlöre alıyorum. Sana göndereceğim belgeye bakmam lazım..." Sessiz kaldığı süreler tırnaklarımı kemirmemek için ellerimi sıkı bir yumrukla zapt ettim.

"Arkadaşım geçen yıla kadar Hunt'ta çalışıyordu. Oğuz Tuna'nın ölümünün hemen ardından polise ve birkaç tanıdığa onu öldürdüğünü düşündükleri adamın eşkalini göndermişler. Gönderilen adreslerden birinin Barbaros'la bağlantısı olduğunu buldum. Sanırım bu da veri, BD'ye gönderilmiş demek oluyor. Bir yandan da polislerden destek alarak adamı bulmaya çalışmışlar gibi görünüyor."

"Barbaros'a da mı göndermişler?" Bu tümüyle mantıksızdı, adamın ölümüyle zaten Barbaros'un ilgisi olmalıydı, bundan emindim. "Adam bulunmuş mu?"

"Bulamamışlar," dedi. Telefonu yeniden kulağına yasladığında sesi daha duyulur hale geldi. "Sana görüntüyü mesaj atıyorum. Adamı en son burada görmüşler, tabii sonra oradan toz olmuş ama yine de bir işine yarayabilir."

"Oğuz Tuna'nın ortadan kaldırılmasını isteyenin Timur Koşaran olduğunu biliyorduk. O halde Hunt'ın talimatını verdiği bu eşkal araştırması göstermelik, öyle değil mi? Eğer Barbaros bu işin içindeyse o zaman zaten Koşaran bu durumdan haberdardır. Her şey çok mantıksız!"

"Aslında Feza, bu bana biraz daha karmaşık göründü." Ben bir onaylama bekliyorken telefonun diğer ucunda belirgin bir tereddüt vardı. "Çünkü Timur Koşaran'ın bu adamı bulma çabası epey ısrarcı görünüyor. Göz boyamak için yapılmış o üstünkörü araştırmalar gibi yüzeysel değil, polisi ve diğer bağlantılarını bu mesele hakkında epey meşgul ettiğini ve bulunması için imkânları sonuna kadar kullandığını duydum. Ve Barbaros zaten işin içindeyse, neden ondan da araştırmasını istesin ki?"

Bu durum düşüncelerimi doğrular nitelikteydi ve bu doğrulama her şeyi değiştirebilecek sansasyona sahipti. "Bu kadar mı?"

"Şimdilik evet, bulabildiklerim bunlar. Bu işin içinde bir bit yeniği olduğu ortada. Çünkü adamı bulmaları için eşkalini Barbaros'a, polise ve kolları güçlü diğer bağlantılarına göndermesine rağmen adam ortada yok. Yani kimse ortaya göstermelik bir düşman bile atmamış, ki biliyorsun eğer Koşaran işin üzerini kapatmak isterse ortaya bir günah keçisi çıkarır meseleyi kapatırdı ama burada öyle bir şey söz konusu değil. Adam hâlâ bu eşkalin bulunması için tetikte, bunun göz boyama olabileceğini sanmıyorum. Bir tuhaflık var."

"Senin şüphelendiğin belirgin bir şey var mı?"

"Aslına bakarsan, hayır. Farazi konuşuyorum." Sözlerini aceleyle tamamladı. "Tamam, bak şimdi gitmem gerekiyor. Bir şey bulursam seni yeniden ararım. Hoşça kal."

"Sağ ol, hoşça kal."

Kapanan telefonun arkasından tüm düşünceler kontrolsüzce bir hiddetle zihnimin içinde dağılıverdi.

Eğer eşkal bulunamıyorsa demek ki Oğuz Tuna'yı öldüren bir fedai değildi. Peki ya bu ölüm emrinin Koşaran tarafından verildiği ihtimali, Koşaran'ın hâlâ Oğuz Tuna'nın katilini arıyor olması durumuyla çürümüyor muydu? Üstelik katil bilinen adamı bulması için Barbaros'a bile haber vermişti.

O halde... Bu cinayet Timur Koşaran'dan gizli fakat Barbaros'un bilgisi ve hatta belki de kontrolü dahilinde miydi? Çünkü emindim, Mars Oğuz Tuna ölümünde Barbaros'un eli olduğunu açıkça ima etmişti. Barbaros tüm varlığıyla Hunt ve Koşaran için çalışırken neden onun en iyi adamlarından birini ortadan kaldırmak istesin?

Ve daha önemlisi, Hamza tüm bu olanlardan haberdar mıydı?

Gözlerim saate takıldığında evden çıkmamıza çok az vakit kaldığını fark ettim. Şalımı her türlü koşuşturmacaya karşı sağlam bir şekilde başıma örtüp bağladıktan sonra üzerime aldığım büyük, siyah poların kapüşonunu şalımın üzerinden başıma geçirdim.

Silahlarımı yanıma alıp aşağı indiğimde Aslı'nın silahının şarjörüyle uğraştığı gördüm. Beni fark ettiğinde aramızda bir konuşma geçmesine lüzum kalmadan ikimiz de evden çıktık.

***

Aslı yukarıda adamın çalışma odasındaydı, bilgisayara girmiş ve içindeki tüm belgeleri çöpe çevirip sistemini geri döndürülemez şekilde bozacak virüsü kurmuştu. Kasayla yakinen ilgilenirken ben de yanından ayrılmış ve Hamza'nın evin bodrumunda olduğunu söylediği kamera odasını aramaya çıkmıştım.

Evdekiler bugün burada değildi, ev boştu ama bahçe kapısındaki güvenliklerin dikkatini çekmemek için gürültü ve ışığı asgari düzeye indirmiştik. Şimdilik ters giden pek bir şey gözükmüyordu.

Timur Koşaran kendince önlemini alıp işine yarayacak her çalışanına koruma ve güvenlik imkânını cömertçe dağıtmıştı belli ki. Bu absürt düzeydeki muhafaza, bir genel müdür için abartıydı.

Kamera odasını bulduğumda elimi çabuk tutup kamera kayıtlarından bizi ifşa eden her dakika aralığını sildim. Ola ki kayıtlar incelenirse diye dikkatleri bugüne çekmemek ve biraz kafa karıştırmak için bu haftanın belli birkaç gününün zaman aralığını daha kayıtlardan silip

önümdeki kamera açılarından kendimize kör noktalardan bir kaçış planlamaya başladım.

Kameralar bahçe kapısının birkaç noktasında etkisizdi. Eğer evden çıkmak için arka taraftaki pencereleri kullanırsak yeniden kayıtlara girmekten kurtularak evden çıkıp gidebilirdik.

Kamera odasından çıkıp Aslı'nın yanına döneceğim sırada onun çoktan işini bitirip aşağıda beni beklediğini gördüm. Yanına ulaştığımda karanlığın arasından güçbela seçilen başka bir silueti fark ettim, ürkek bir adımla geriledim.

Aslı, "Hamza burada," diye açıkladığında, tedirginlikle hızlanan kalbim, hızına yeni bir bahane bulmuştu.

"Eğer her şey tamamsa çıkalım," dedi Hamza. Sanki benden beklediği cevabın ısrarını, verdiği her tepki ve sözde hissediyordum. Varlığının hep bir ima barındırıyor gibi hissettirmesi benim hayal gücümün bir oyunu olabilirdi.

"Koridorun en sonundaki odanın arka bahçeye bakan penceresinden çıkabiliriz," dedim. "Kameralar için kör nokta, ağaçların arkasından ilerleyip bahçe duvarına gelince..." Durup aniden Hamza'ya döndüm. "Sen neden eve girdin?" dedim sinirle, "Şimdi eve girdiğin anın kayıtlarını temizlemem gerekecek!"

Hamza çenesinin köşesini, kısa sakallarını düzeltir gibi kaşıdı. "Koridorun en sonundaki odanın arka bahçesine bakan penceresinden girdim." Yüzünde perdelediği ukala bir tebessümün izlerini açık ederken kendimi zapt edemeden gülümsedim.

"Daha önce, bir fedaiyken bu eve girmiştim," dediğinde yüzümü çabucak çevirip boğazımı temizledim.

İşimize yarayacak her şeyi yanımıza alıp arka pencereden çıktıktan sonra sıra sıra dizilmiş bodur çamların arkasında kalarak bahçe duvarına ulaştık. Hamza dikenli çitten dikkatli bir şekilde diğer yana geçip duvardan aşağı atladı, ardından da ben ve Aslı atladık.

Arabaya bindiğimizde bu geceyi hiçbir sorun çıkmadan atlattığım için rahatlamış bir vaziyette oturduğum koltuğa bıraktım kendimi.

Aslı direksiyon başındaydı, Hamza arka koltukta Aslı'nın çantaya koyduklarını inceliyordu. Şirketteki işlerin de yolunda gittiğiyle ilgili birkaç şey söyledi. Onların işleri bizden çok daha önce bitmişti. Görünen oydu ki bugün her şey kolay ve sorunsuz ilerlemişti.

Yolculuk sessiz sedasız sürüp giderken Havva Teyze ve Halim Amca'nın evinin yakınlarında olduğumuzu gördüm. "Beni burada bir yerde bırakır mısın?" dedim Aslı'ya, "Eve kendim dönerim."

Belki bu saatte onların evlerine uğrayamazdım ama şu ilerideki büyük camide yatsıyı kılıp eve de sokakları dolaşa dolaşa dönmek hoşuma giderdi.

Aslı, "Sen bilirsin," diyerek bir köşede durdu. "Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Hamza ve ben arabadan eşzamanlı olarak indik. Onun Aslı'yla birlikte gitmeyeceğini pek tabii ki bilsem de birden yanımda belirmesi elimi ayağımı birbirine dolaştırmıştı.

Aslı gaza basıp gitti. Hamza düşündüğümün aksine benden cevap talep etmeden ben önde o arkada benimle camiye kadar yürüdü. Belki de artık fuzuli kaçışların bir sonu olmalıydı, ben bile bundan biraz yorulmuştum.

Eskiden bu tarihî camiye sadece geniş avlusunda yahut yemyeşil bahçesinde oturup biraz nefes almak için bile geldiğim olurdu. Alabildiğine geniş bir avlusu ve ağaçlık, ferah bir bahçesi vardı. İşlek, tarihi caddelere bağlandığı için günün her saatinde canlıydı. İçi de en az dışı kadar diri ve incecik bir güzelliğe sahipti.

Camide namazı kıldıktan sonra dışarı çıktım, Hamza henüz ortada yoktu. Günlerdir üzerine düşündüğüm malum meseleyi açmak ve sonunda nihayete erdirmek için bahçedeki bir banka oturup onu beklemeye başladım.

Derin derin nefes alıp göğsümde tepinen hiddetli sürüyü zapt edebilmek için çabaladım, terli avuçlarımı dizlerime silip heyecandan kurumuş boğazımı art arda yutkunuşlarla yumuşatmaya çalıştım.

Onunla evlenmemi söylediği gece ve benim şimdi ona bir cevap vereceğim bu anın zamansızlığı birbiriyle örtüşürken, bu sıradanlık hayatlarımızdaki hengameyle çakışıyordu. Ve kaosun bu deli hâkim olduğu hayatlarımızda onunla aramdaki gösterişsizlik kendimi çok iyi hissettiriyordu.

Cami avlusuna açılan merdivenin üzerindeki insanların arasından çıkacak Hamza'yı görmeye çalıştım ve sonunda yüksek merdivenin başında onu gördüğümde ayakkabılarını düzeltiyordu.

Başını kaldırıp benim burada olup olmadığımı görmek için bakındığında aradığını buldu ve sanki onu beklememin sebebini anlamış gibi sımsıcak gülümsedi.

Merdiven basamaklarını güzel yüzündeki kendinden emin tebessüm ve heybetine işleyen vakarlı bir neşeyle inerken kendimi onu izlemekten geri tutmak öyle güçtü ki.

Bakışlarım ondan kaçmak ve ona tutunmak gibi tuhaf uçarılıklara başvurduğu sırada gözlerim başka bir çift gözle çarpıştı. Önce yüzümü çevirmeye davrandım fakat sonra adamın dikkatli bakışları beni bir mengene gibi kavradı. Sureti yavaş yavaş aklıma düşünce onu tanıdım.

Bu o adamdı, otelin otoparkında peşime düşüp bana ateş eden, elinden kıl payı kurtulduğum adam!

Yerimden yavaşça doğrulup yürümeye başladım. Hamza'nın arkamdan geldiğini biliyordum ve elimde onu durduracak hiçbir şey yoktu. Fakat daha kötüsü, diğer adamın da arkamdan geldiğini görmüştüm.

Bu yersiz karşılaşma koca şehirde nasıl mümkün olabilirdi aklım almıyordu. Her şeyin kesişen yollarla geliştiği klişe filmlerden birini yaşamak epey tatsızdı ve güzel sonlanmasını planladığım güne indirilen acımasız bir baltaydı.

Bahçenin kapılarından birinden çıkıp koşmaya başladığımda arkamı dönüp bir kez daha baktım. O adam beni takip ediyordu fakat Hamza ortada yoktu. Bu rahatlamayla önümdeki yolu tüm gücümle aşıp caddeye ulaştım.

Bir sokaktan sapıp nefes nefese koşmaya devam ederken yanıma ulaşmış başka bir gölgeyi fark ettim. Ondan kaçmak için uzaklaşacaktım ki onun Hamza olduğunu çabuk fark ettim. Nereden geldiğini kestiremeden bir anda yanımda belirivermişti.

Adam hâlâ arkamızdaydı. Atlatması kolay biri olduğu söylenemezdi. İnşallah Hamza'nın bu sefer için de bir planı vardır, olabilecek en hızlı şekilde.

"Bacağın nasıl?" dediğinde, bacağımda iyileşen bir yaranın olduğunu dahi yeni hatırlamıştım. "Oldukça iyi," dedim, ufacık bir sıyrıktı zaten.

Bir sonraki sorusu gecikmedi, "Neden beni bekliyordun?"

Hamza'nın sorusunu algılamam gecikmeli olarak gerçekleşti ve bu zamansız sorusunu en az onun kadar sıradanlaştırarak yanıtladım, "Sana verecek bir cevabım vardı."

Önce emin olmak ister gibi bana doğru baktığını gördüm. Önceki gibi kaçmadığımdan emin olmak istiyor gibiydi. Dudaklarından bir, hah! Nidası yükseldiğinde başını arkaya atmış neredeyse sırıtıyordu.

"Evet?" dedi sabırsızlığın eşiğindeymiş gibi ısrarcı bir vurguyla.

Bacaklarım var gücüyle koşarken zihnimde ince bir rüzgâr ıslığının duyulduğu sükût kol geziyordu. Avuçlarımdan tüm kelimeler çekilmiş, gürültüler dindirilmişti ve dilime yalnızca bir kelime tutuşturulmuş, başka sözlere kapılar sıkı sıkıya kapatılmıştı.

Dudaklarımdan taşıp geceye karışmak için yanıp tutuşan o tek kelime doludizgin bir çabuklukla kendini salıverdi, "Evet." Ve sanki haznemde kalan diğer kelimeler ancak bu kelimenin açtığı yoldan geçebilirmiş gibi dilim çözüldü. "Haklıydın. Ne inkâr edebiliyoruz ne arkamızı

dönebiliyoruz. O halde şimdi olduğumuz insanlara yaraşır şekilde bakalım birbirimize. Yani evet, seninle evlenirim Hamza."

Ben nefes nefese koşarken o bu esnada benim kesik soluklarımın aksine derin bir oh çekti. "Şükürler olsun," dedi artık dudaklarını kaplayan sırıtışı gizlemeye gerek görmeden. "Şükürler olsun!"

Arkamdaki adamı bir kez daha kontrol ettiğimde adamla aramızdaki mesafenin hâlâ aynı olduğunu görebiliyordum, bu adam yorulmak bilmiyordu!

Hamza, "O halde yetişebileceğiz," dediğinde kafasında bir hesap yapmaya çalıştığını görüyordum. İstifini bozmadan koşmaya devam ediyordu ve sanki bu koşturmaca onun için bir kaçıştan ziyade sıradan bir sabah koşusundan ibaretmiş gibi umursamazdı.

"Tam olarak neye yetişeceğiz?" diye sorduğumda gözleri bu kez muzip bir tebessümle kısıldı. "Ben nikah tarihini aldım da."

Eğer nefes nefese bir kaçışın ortasında olmasaydım durup dehşete düşmek için kendime biraz müsaade ederdim. Hayret verici olacağı gün gibi aşikâr sonucu, kaygı ve heyecanla gözlerken gelecek cevaba dayanabilmek için durup soluklanmak istiyordum. "Ne zaman?"

O arkamızdaki adama bakıp "Bu kadar koşturmaca yeter, bu sokağın sağından dönüyoruz," dedi. "Döner dönmez ilk sağdaki ara sokağa gireceğiz, orada saklanacağımız bir yer var."

Arkamızdaki adamla mesafemiz yavaş yavaş açılıyordu ama hâlâ pes etme niyetinde değildi. Silahını kaldırdığını görsem de nişan alacak dengeyi kuramıyordu.

Hamza telefonunu kulağına tutmuş, biriyle konuşuyordu, "Sana geliyorum," dedi telefonun diğer ucundaki kişiye, "Hayır hayır, şimdi. Bir dakikaya kadar orada olurum. Sen kapıyı aç ve ışıklar açıksa kapat."

Telefonu kapattığında, "Eski bir dost," diyerek bana durumu açıkladı. "Peşimizdeki adamı atlatana kadar orada bekleriz."

Kurduğu çabuk plan üzerinde hiç düşünmeden yalnızca onu takip ediyordum çünkü dikkatim alacağım cevap dışında hiçbir şeye yönelemiyordu, "Tarihi ne zamana aldın?" dedim bir kez daha.

Söylediği gibi sokağın köşesinden sağa saptık ve o sırada bir şey söylese de tam olarak anlayamadım, "Efendim?"

Ve bir kez daha tekrar etti, "Yarına. Tarihi yarına aldım."

11. KAHVE

Yağmur ve rüzgârla birbirine girmiş saçları alnına dağınık tutamlar halinde düşerken ona ulaşmak için benimle çetin bir mücadeleye girmiş bakışlarımı alaşağı ederek yüzümü caddeye çevirdim. "Yarın evleniyoruz demek..."

Hamza'nın bahsettiği evde peşimizdeki adamı atlatana kadar durmuş, etrafın temiz olduğunu anladığımızda da çıkıp hiçbir şey olmamış gibi sokak sokak yürümüştük.

O adamla Havva Teyzelerin evine bu kadar yakın bir yerde karşılaşmış olmam beni derin bir kaygıya sürüklüyordu. Diğer bir meseleyse o adamla karşılaşmamın cami bahçesinde olmuş olması, inanılır gibi değildi. Bunların hiçbirinin mantıklı bir açıklamasını bulamıyordum.

Diğer bir inanılmaz konuysa muhtemelen yarın evleniyor olmamdı.

Biraz önce tramvaydan inmiştik, eve ulaşmak için üç beş sokak kalmıştı. Ve Hamza'nın tanıdıkları sayesinde yarına alınan nikah tarihimiz hakkında Hamza meşakkatli bir ikna sürecine girmişti. Bense onun bu emrivakisini kendimce cezalandırır gibi sessizlikle cevap vererek onu çileden çıkarmıştım.

Fakat eninde sonunda bu evliliği en az onun kadar istediğim gün gibi ortadaydı. Bir yetişkin olarak olaylardan kaçma hakkımı ziyadesiyle tüketmiştim. Artık sevdiğim adamı ve onunla evlenmeyi reddedip durmanın bir manası yoktu.

"Senin için özenilmiş ve normal şeyler yapmak isterdim..." Ellerini ceplerine sokup omuzlarını kaldırdı, "Ama sanki yaşantımız bunun pek mümkün olmadığını gösterip duruyor."

Nedense sıradan bir evlilik heyecanının düşüncesi bile beni güldürmüştü. "Hiçbir zaman normal insanlar olmadık, beklediğim şey de hiçbir zaman bu olmadı." Ve şayet yapmaya çalıştığı şeyden haberdar olmadığını düşünüyorsa, bu kesinlikle bir aldatmacaydı. "Ayrıca Hamza, bunu kasten yaptığını bilmiyor değilim. Beni kandıramazsın. İşleri aceleye getirip olumsuz bir cevabı ortadan kaldırmaya niyetlendin."

Kendini ele veren bir gülüş takındığında, "Ama bunu öncesinde de biliyordun," dedi.

"Biliyordum."

Vakit gece yarısını bulmuştu. Sokaklar gündüz kalabalığından arınmış olsa da hâlâ birçok insanı ağırlıyordu. Şehir sanki hiç uyumuyordu.

Yanımızdan geçen bir kız gurubunun bana rağmen Hamza'ya attığı kaçamak bakışlar dikkatimi çektiğinde pek tabii ki Hamza'nın da bunun farkına vardığını biliyordum. Kızlara ve gülüşmelerine bir an olsun aldırmadı ama benim onlara bir yırtıcı kadar ilkel ve vahşi olmamak için baskıladığım memnuniyetsiz tutuma karşı fazlasıyla ilgili görünüyordu.

Birbirine bastırdığı dudakları arasında baskılanan muzip tebessümü bu memnuniyetsizliğimden haz alıyormuş gibi yüzünde epey sürdü. Fazla tepki verip vermediğimi sorgulayacağım sırada bıyık altından, "Elini neredeyse silahına götürecektin," dedi.

Bu abartı beni utandırmış ve geçmişte onunla ilgilenen kadınların arasında saldırganlığımı nasıl zapt edebildiğimi hatırlatmıştı, "Eskiden bana senin kızınmışım gibi davranırdın."

"Koruyup kollama olayının dengesini hâlâ tam olarak tutturabildiğim söylenemez," dedi. "Fakat sana baktığımda, seni daima yanımda tutmaktan başka bir şey düşünemiyordum."

"Sevgililerinin yanındayken beni yanında tutmayı düşündüğünü pek hatırlamıyorum." Ah o kadınlar, Hamza'nın bana olan düşkünlüğü yüzünden bana küçük kız kardeşleri gibi davranmak zorunda kalan o kadınlar...

"Pek sevimli olmayan geçmişimi açma niyetindesin demek..."

"Hayır ama bunun için sana deli gibi öfkelenirdim, hep içimde kalırdı," dedim.

Yağmur küçük damlalarıyla oyalarken aslında farkına bile varamadan bizi sinsi sinsi ıslatıyordu. Hamza saçlarındaki damlaları hızla silkelediğinde aramızdaki mesafeye rağmen damlalardan birkaçı yüzüme sıçradı.

"Eskiden gurur duyduğum bir adam olduğumu söylemem ama sanırım sana hislerimi belli edecek olsam, benim yanımdan kaçma ihtimalinden korkuyordum."

"Beni sevdiğini bana hiç hissettirmedin." Sanki beni bir evlatlık gibi sahiplenmişti, ikimiz bir bütündük ama çok uzun bir zaman boyunca bana sevgililerine baktığı gibi bakacağını hiç düşünmemiştim.

"Gözlerini kapatmışsın o halde," dedi. "Birlikte olduğum her kadın seni kıskanırdı."

"İnsanlar sana yakın olan şeyleri kıskanıyor." Kadınlar bir yana, ona bir abi gibi hayran olan bazı oğlanların bile Hamza'nın benimle olan bağını kıskandığını biliyordum. Yanında tuttuğu insanların sayısı pek az olunca Hamza'nın özündeki hafif kibir ve alayın insanlar için nasıl ulaşılmaz bir cazibe haline geldiğini görmüştüm.

"Sen her zaman farklıydın, benim için de kendin olduğun için de. İnsanların seni kıskanmasının tek sebebi benim yanımda olman değildi." Onun benimle daima gurur duyduğunu biliyordum ve bu iltifat almış küçük, heyecanlı bir çocuk gibi gururdan göğsüm kabarıyordu.

"Eski Hamza benim için bu dünyadaki her şeyden daha önemliydi, onu seviyordum," dediğimde Hamza'nın bana tepeden bir bakış attı-

ğını hissettim. "Ama eskiden olduğum kişi değilim ve şimdi olduğum Feza, eski Hamza için buraya geri dönecek olsa bile onunla evlenmeyi düşünmezdi."

"Bir şey itiraf edeyim..." Kendi kendine güldüğünü duydum. "Beni terk etmen tahmin edemeyeceğim nimetlerle karşılaşmama sebep oldu. Önce İslam'da seni aradım, sanki onu sana yaklaşmak için bir araç gibi gördüm... Sonra aracın sen olduğunu fark ettim ve seni yavaş yavaş aradan çekip nihâyet mükâfatlandığım bu dinin beni tümüyle kabul ettiği haliyle yüz yüze geldim."

Bunları ondan duymak bana köklü ama buruk bir sevinç yaşatsa da her zaman merak ettiğim bir şey vardı. "Sana gitmek için yalvardığımda benimle gelseydin ne yaşanırdı, her zaman çok merak ettim..."

Çabuk cevap vermedi hatta aksine, sessizlikte ısrarcı kalıp öyle çok bekledi ki neredeyse eve ulaşmıştık. Beni karşılıksız bırakacağından emin olduğum bir anda birden, "Eğer kader bizi şimdi buluşturduğuysa, ben başka bir ihtimal düşünmek istemiyorum," dedi. "Seninle gelseydim, aklımda bitiremediğim, yarım kalan bir sürü şeyi de arkamda bırakacaktım. Haliyle şimdi olduğum adama dönüşmem ne kadar mümkün olurdu, büyük bir muamma..."

Yeniden sessiz kaldığında yüzümü kaldırıp ona baktım, gözleri şefkat ve hayranlıkla bana takılmıştı. "Seni bir anda bu halinle karşımda bulmak, tahmin edebileceğim her şeyden daha güzel." Dalıp gitmiş gibi görünen bakışları, başını her iki yana silkelediğinde benden ayrıldı, benimkiler de ondan.

Bana meyledişindeki ısrar, beni ne söyleyeceğimi şaşırtacak kadar afallatmıştı. "Bir hafta öncesine kadar bana nasıl nefretle baktığın düşünüldüğünde..."

"Sana nefretle falan bakmadım," dedi. "Öfke ve nefreti birbirinden ayırmalıydın. Ve yanından ayırmayı düşünemediğin insanın senden kurtulur gibi çekip gittiğini görmek, ona ulaşacak hiçbir yol bulamamak, tüm haklı sebep ve sonuçlara rağmen insanın öfkesini diri tutan bir mevzu."

Ona hak veriyordum, kendime de hak veriyordum, aramızda haksız bir taraf yoktu. "Yani öfken zaten dinecekti, öyle mi?"

"Aslında bunu planlamamıştım. Düşündüğüm tek şey seni buradan bir an önce uzaklaştırmaktı. Ama sana olan zaafımı fazla hafife almışım. En başından beri bunu belli etmeme rağmen seninle ilgili her şeyi yeniden kabul etmek zaman aldı."

"Evlenme teklifi, bir kabulleniş için fazla radikal bir çıkış ama."

"Sen," ikimizin arasındaki mesafeyi gösterir gibi elini kaldırdı. "Bu şehirde bana bu kadar yakınken, senin eskisi gibi yanımda olduğunu görmemeye dayanamazdım. Eskisi gibi olmak bile bana yetersiz gelecekti ve şimdi inandığım her şeyi ele aldığımda... Ah Feza, kimseyi kandırmayacağım... Senin buraya döndüğünü gördüğüm ilk an bile seninle hemen evlenirdim."

Bu beklenmedik sözler karşısında gözlerim fal taşı gibi açılırken "Senin de evliliği kabul etmene bakılırsa, aynı kafadayız," dedi. "Öyle mi?"

"Her zaman öyleydi."

"Bir an önce evlensek ya, neden o kadar geç bir vakte aldım tarihi..." dedi kendi kendine söylenerek. "İradesizliğime baksana, genç bir aşık gibi peşinde dolanıp seninle dilediğim kadar konuşmaya çalışıyorum."

"Tarihi yarına aldın," diye hatırlattım.

"O halde yarına dek biraz uzağımda dur lütfen, helalim olmayan kadınlara mesafeli bir adamım ben." Elini havada sallayıp ben yanından kışkışladığında aramızda halihazırda olan birkaç metreye baktım ve kendi kendime gülüp hızlı adımlarla yürüyerek onun önüne geçtim.

Benimle gelmesini engelleyen şey neydi, her zaman merak etmiştim ama bunu şimdi ona sorma niyetinde de değildim.

Binanın girişine geldiğimizde Hamza durdu ve titreyen telefonunu cebinden çıkardı. Ekranında yazan isim erteleyemeyeceği birine aitti belli ki. Telefonu çabucak açtı. "Efendim?"

Diğer taraftan söylenen şeyleri bir dakika kadar bir süre boyunca dinledi ve sonunda, "Tamam Robin, olay kesinleştiğinde yeniden haber ver," diyerek telefonu kapattı.

Gözlerim Hamza'nın telefonuna ve beynim o telefonun içindeki Robin'in numarasına takılıp kaldı... Bu kıskançlık değildi. Pekâlâ, biraz kıskançlıktı ama düşündüğüm şey çok ama çok farklıydı. Robin eğer ki BD'nin emirlerine sahiden hakimse o halde meşgul olduğum mesele için neden ondan yararlanmayacaktım ki?

***

Ev neredeyse boştu. Evdekilerin çoğu Hamza'nın talimatlarıyla dışarıda, halledilmesi gereken işlerin peşindeydi.

Telefonumun ekranında Hamza'nın babasını öldüren adamın birden fazla fotoğrafı vardı. Hastalıklı bir dürtüyle, bir cevap alabilecekmiş gibi bu fotoğraflara sürekli bakıp duruyordum.

Her şey bir alaboraydı, bulanmış suların ardında gizlenen neydi bunu anlamalıydım. Eğer Oğuz Tuna zaten Timur Koşaran'ın emriyle öldürüldüyse katili arayıp bulmak için Koşaran'ın verdiği bu çaba nedendi? Hamza'nın Barbaros'a ola nefreti ve Mars'ın Hamza'ya babasıyla ilgili söylediği şeylere bakılırsa Oğuz Tuna'nın ölümünde muhakkak Barbaros'un parmağı vardı. Ama Eğer Barbaros'un parmağı varsa bile neden katil bir fedai değil? Hamza'nın bu adamdan muhakkak haberi vardı, Hamza bu adamın peşine neden düşmemişti?

Ancak tabii ki en mühim soru şuydu; Koşaran'ın Oğuz Tuna'nın katilini turım turım araması ve Barbaros'un bu ölümde parmağının olması durumu düşünüldüğünde Koşaran'ın bu cinayetten haberi yok muydu? Yani Barbaros, Koşaran'ın aleyhine olacak şekilde, Hunt'ın en iyi adamlardan biri ve Koşaran'ın en yakında dostlarından biri olan Oğuz Tuna'nın ölümünden mi sorumluydu?

Eğer Robin'le konuşup şu adamla ilgili ufacık bir şey bile öğrenebilirsem elime geçecek kozla Barbaros'un karşısına bile dikilebilirdim.

Bu mesele beni engellenemez bir meraka sevk ediyordu. Öyle ki eğer bu iş üzerindeyken Hamza'yla yüz yüze gelecek bile olsam, artık bu beni yıldıramazdı.

Yatağın üzerindeki bir avuç kıyafete bakıp umutsuzca iç geçirdim. Bugün evlenecektim fakat siyah pamuklu birkaç şal ve yine birkaç kapüşonluyla evlenmek benim için bile kulağa pek özenli gelmiyordu.

Dışarı çıkmak ve aşağıda kızlardan birini bulup onlardan yardım almak arasında gidip geliyordum. Fakat bu ikilem yeni değildi, sabahtan beri elimdeki bir avuç giysiyle hiçbir eylemde bulunmadan bunu düşünüp duruyordum. Ve kötü haber, bu ikisini yapacak vaktim de kalmamıştı, Hamza'nın söylediği zamana kadar ancak giyinebilirdim.

Heyecanlandığımda yaşadığım bu donukluğu üzerimden sıyırıp atmak çok zordu. Ve hissettiğim hafif kaygı ve korku da içimi şu yatağın içine girip her şey bitene kadar orada bekleme arzusuyla dolduruyordu.

Dairenin kapısı tıklatıldığında dalgınlıkla yerimden kalkıp başıma bir şal bile almadan kapıya koştum. Fakat şükür ki kapının diğer yanında Sanem, "Feza, orada mısın?" dediğinde geri dönmeme lüzum kalmamıştı.

Kapıyı açtım, elinde küçükçe bir karton poşetle merdivenlerde dikiliyordu, "Bunu Hamza verdi," dedi poşeti uzatırken. "İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii ki." Kenara çekilip içeri geçmesini bekledim. "Acaba Hamza, aşağıda mı?"

"Evet, şimdi odasına girdiğini gördüm. Seni beklediğini söyledi, sanırım yetişmeniz gereken bir nikah varmış." Sözleri imalıydı. Hamza söylemişti demek.

Dairenin kapısını kapattıktan sonra, "Benim de dün haberim oldu," dedim. "Benim için bile beklenmedik bir haberdi."

Sanem'le BD zamanından tanışıyorduk, aynı devredeydik ve aramız da çok büyük bir samimiyet olmasa bile iyi anlaşırdık. O zamanlar ikimizin de farklı arkadaşları vardı fakat şimdi o insanların bir kısmı ölü, bir kısmı kaçak ve bir kısmı hâlâ BD'nin fedaisi olduğu için şu an birbirimizin en yakını sayılırdık.

Hayretle gözlerini dikip bir kahkaha kopardı, "Hamza, akıl sır erdiremez bir adam!

"Öyle, ne yazık ki öyle."

"Senin de ondan aşağı kalır yanın yok," dedi takılarak. "Kabul ettiğine bakılırsa..."

Bir çocuk gibi omuzlarımı silkecekken bunun yerine yalnızca, "Onu ayak uydurmak zorundayım," dedim. Onu, ayakta kalmaması için küçük yatak odamdaki tek koltuğa yönlendirdim.

"Bunun er ya da geç olacağını hep tahmin etmişimdir," dedi kendini koltuğa bırakırken. "Ben BD'ye hepinizden daha geç girdim ve oraya girdiğim ilk andan beri o adamın sana olan takıntısını bilirim. Hatta Robin'le takıldıkları zaman çok şaşırmıştım çünkü hayatına senden başka birini dahil edemeyecek gibi duruyordu."

İfademde yaşanan düşüşü fark ettiğinde kırdığı potun farkına varmış gibi içten bir mahcubiyetle art arda özür diledi. "Öyle söylemek istemedim. Yani Hamza sana aleni bir halde sevgiyle bakarken sana abilik yapıyormuş gibi davranmasını çok garipsemiştim."

"Sorun değil," dedim gülerek. "Son aylar hariç bu durum yıllardır böyleydi zaten." Sonra bir gün hiçbir şey yokken birden beni öpmüştü ve o vakitten sonra her şey değişmişti. Sevgili falan değildik ama artık farkındaydık. Beni bir daha hiç öpmemişti, ben de onu. Ama bir daha onun yanında hiçbir kadını görmedim. Sanki birbirimize nasıl yaklaşacağımızı bilmiyor gibiydik... Zaten sonra da ben onu bu şehirle birlikte terk edip gitmiştim.

"Hamza'yı çok tanımam ama ben bir gün ikinizin bu duruma geleceğinden adım kadar emindim."

Sözlerine yeni bir tebessümle karşılık verdim ve bana getirdiği poşetin içine baktım. Siyah, dümdüz zarif bir elbise ve elimden katman katman dökülen füme, ipek bir şal vardı. Öyle güzellerdi ki, sanırım benim kulvarımda giyebileceğim en şık elbise ve örtüyü elimde tutuyordum.

Sanem'in "Bunlar nikah için mi?" dediğini duydum.

Elimdekilere memnuniyetle gülümsemekten kendimi alamıyordum, "Evet."

"Nikah için fazla mı koyu?"

Bana nasıl bir vaziyette evlenme teklif ettiğini hatırlayarak, "Hayır," dedim. "Bu şehirde ne zaman koşman gerekeceğini asla bilemezsin..." Karakoza'da, içinde dikkat çekmeden koşamayacağım bir şeyi ne için olursa olsun, giymeyi düşünemezdim. "Bunlar en iyisi."

Ve gelinlik, sanırım hiçbir zaman taşımayı başaramayacağım bir şatafattı.

"Tamam," dedi koltuktan kalkıp yavaş yavaş kapıya yönelirken. "Ben odamda olacağım, bir şeye ihtiyacın olursa yanıma gelebilirsin."

"Tamam."

Dairenin kapısının önünde durup "Sanırım Hamza aşağıda seni bekliyor," dedi ve merdivenleri inmeden önce son kez bana döndü, "Ve ikinize de şimdiden mutluluklar dilerim."

Karşılık beklemeden kapıyı kapatıp giderek beni birbirine dolanmış elim, ayağımla birlikte yalnız bıraktı.

***

Bizim için, haftalarca uğraşılan organizasyonlarla ortaya çıkan özel günlerin hükmü yoktur, ki zaten olsa da bunun için vakit bulamazdık. Biz silahların altında evlilik kararı alıp nikahına koşa koşa giden in-

sanlardık. Her şeyi birazdan bir çatışmaya girecekmiş gibi nefes nefese yaşayanlar için özel zamanlar, uzun planlamalarla yaşanmazdı. Belki de bir saniye sonrasında hayatımdaki en kıymetli anı yaşayacaktım, kim bilir?

Havva Teyze ve Halim Amca'nın kapısının önünde bitmiştik, düştükleri hayretten onları çıkarabildiğimizde Halim Amca apar topar birkaç tanıdığını çağırmış, oracıkta imam nikahını kıymıştı. Sonrasında ise nikah dairesinin yolunu tutmuş ve son anda yetişip imzalarımızı atmıştık.

Gözlerimi, daldığı noktadan ayırmadan kendi kendime, "Evliyiz..." dedim, bunu önce kendime kanıtlamaya çalışır gibi.

Hemen karşımda oturan Hamza buna artık hakkı olduğunu doyasıya gösterir gibi gözlerini üzerime dikmiş, bir saniye olsun ayırmıyordu. Dudaklarına uğrayan hafif bir tebessümü fark ettiğimde, "Buraya döndüğünden beri sana hangi vakit böyle doya doya bakabilecektim, öyle çok merak ediyordum ki..."

"Eskiden de böyle bakardın," dedim bakışlarına karşılık vermekten bir an geri durmadan.

"Eskiden olduğum adam değilim, o adam bu kadına bakma hakkına sahip olamazdı. Fakat şimdi bu hak, sanki bu bana verilmiş bir armağan gibi."

Uzanıp elimi avucunun içine hapsetti, farkında olmadan irkildim. Burayı terk ettiğimden beri ve buraya geri geldiğimden beri ona bir kez olsun dokunmamıştım. Şimdi aramızdaki bu sınırsızlık, içimi kurabiye kavanozunu mutfaktan gizlice aşıran bir çocuk kadar heyecanla dolduruyordu.

Heyecanım onu keyiflendirmişti, parmaklarını kenetleyip elimi sımsıkı tuttu.

Evlenir evlenmez şehrin en tepesinde fakat bir o kadar da en ücra, kenar köşesinde kalmış güzel bir kahvecide bulmuştuk kendimizi. Tüm şehir hemen önümüzdeki bu camın ardında, akşam karanlığında

ışıl ışıl parıldarken biz evliliğimizin ilk kahvesini, geçmişten miras bir heyecanla yudumluyorduk.

Taze kavrulmuş kahvelerimizin sert aroması damağımıza yayılırken sıradan bir çift olmanın tadını dilediğimiz gibi çıkarıyorduk. Gözüm Hamza'nın bir anda parmaklarımıza takıverdiği alyansa takıldıkça dün sabah güne uyandığımda bu vaziyeti tahmin edebilme ihtimalimi düşündüm.

Hamza birbirine kenetlediği parmaklarımızı izlerken "Bugün birkaç gün eve, diğerlerinin yanına dönmüyoruz," dedi. Sanki bana dokunmayı yeni yeni keşfediyordu, kırılgan bir bebeği kavrıyor gibi temkinliydi.

"Lütfen dönmeyelim, en azından bu evliliği kavrayana kadar o karmaşadan uzak kalmayı tercih ederim."

Duydukları hoşuna gitmişti, eğildi ve elimin üzerine bir öpücük kondurdu. Parmakları elimin üzerini, dudaklarının değdiği noktayı aheste aheste ovarken sessizlik davetsizce masamıza gelip oturdu. Onu kovmadık. Sanki ikimizin de idrak edebilmesi için bu sükuta ihtiyaç vardı. Birbirimizin farkına varabilmek için kendimizle baş başa kalmak zorundaydık.

Hamza yakışıklı yüzünde açmış vakarlı tebessümle, "Feza Tuna..." diye fısıldadı. "Senin karşında ufak bir oğlana dönüyorum." Tebessümü sesli bir gülüşe evirilip yeniden dudaklarında sessizliğe çekildi.

Ben de kendimi tutamadan onun gibi güldüm, dudaklarımdan kaçmış kıkırtı gözlerine yansıyan mutlulukla, bakışlarını yeniden gözlerime çekti.

"Geçmişte, seni yanımdan ayırmadığım fakat hiçbir zaman gerçekten istediğim gibi de dokunamadığım zamanlar, sana benim kadınımmışsın gibi yaklaşabileceğim bir günün gelip gelmeyeceğini düşünürdüm..." Kupasını kaldırıp gözlerinin acı kahvesine denk düşmüş koyu kahvesinden keyifli bir yudum aldı.

"Sonra seni öptüm... Sana o şekilde, tüm hislerimden haberdar olarak yaklaşmak beni öyle mutlu bir adam yapmıştı ki tahmin bile edemezsin."

Belki... Fakat o gün heyecandan nasıl elimin ayağımın titrediğini çok iyi biliyordum. O günün bir gün öncesinde iki adamla korumalarıyla birlikte, silahsız halde ve enselenmenin eşiğindeyken mücadele ederken bile böylesine heyecanlanmamıştım.

"Fakat sana bir daha nasıl dokunacağımı bilemedim. Çünkü sen daha önce beraber olduğum kadınlardan biri değildin. Sen, mevcut hayatımda sahip olduğum en kıymetli şeydin Feza... O günden sonra değil bir daha öpmek, sana sarılırken bile sanki kırılacakmışsın gibi hissettim."

Gözlerinde parlayan muziplik bir sonraki sözleri için ipucu veriyordu. "Fakat ben neticede bir erkeğim ve sen bana bu kadar yakınken her şey çok zordu." Dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını kaldırdı. "Tıpkı şu an olduğu gibi."

Başımı iki yana sallayıp daha fazla gülebilirmişim gibi dudaklarım gerildikçe gerildi.

"Sonra gittin, sonra değiştim, Elhamdülillah değiştim... Seni yeniden karşımda gördüğümde, Allahım dedim, bu nasıl bir imtihan. Sen yeniden karşımdaydın ve ben seni yanıma çekmeyi deli gibi isterken sana bakamıyorum bile!"

Bu kez kahvesini yudumlayan bendim.

"Çok zordu! Sana bir daha dilediğimce bakamayacak olma ihtimali bile aklımı kaçırmaya yeterdi. Fakat şimdi görüyorum ki büyük lütuflar imtihanların arkasından geliyormuş. Çünkü karıcığım, elini tutabiliyor olmak ve bunun şu durumda bana verilmiş ilahi bir hak olduğunu bilmek kadar büyük huzuru bundan önceki yaşamımda pek tatmadım. Sanki bunu bekliyormuşum gibi... Çok şükür."

"Havva Teyze bir hadis söylemişti..." dedim elimi şaklatıp hatırlamaya çalışarak, "Eşler el ele tutuştuğunda günahları ellerinin arasından dökülür, gibi bir şey olması lazımdı."

"Ciddi misin?" Hamza'nın gözleri alaylı bir şaşkınlıkla irileşti ve diğer elime uzandı, "Çiçeğim, bu çok kârlı bir iş. Çok temiz hayatlar da sürmediğimiz düşünüldüğünde bundan sonra el ele tutuşmadığımız bir anın olması mümkün değil!"

"Meseleyi çıkarlarına uygun kullanıyorsun..." dedim, dedim demesine de elini sıkı sıkıya tutmaktan da geri durmadım.

"Devamında hadisi kendi çıkarlarımız için kullanmamamız gerektiği söyleniyorsa, tamam ama söylenmiyorsa, işime karışma." Kibirli, yarım gülüşüyle şakayla göz kırptığında yeniyetme bir kız gibi sessizce kıkırdadım.

Kahvesini bir dikişte bitirdi, "Artık kalkalım mı? Kafamızı dinleyip yalnız kalabileceğimiz güvenli, güzel bir yer var. İki günümüzü orada istediğimiz gibi geçirebiliriz. Orayı seveceğine eminim balkabağım."

Yavaş yavaş içtiğim kahvemin bir damlası genzime kaçtığında öksürüklerin arasından, "Balkabağım mı?" dedim. Ah eski Hamza Tuna, işte şimdi yeniden yanı başımda, yeniden aşina olduğum gibi...

"Sevmedin mi?" dedi yapay bir alınganlıkla, "Benim tatlı patatesim?"

"Hayır!" dedim elini itmeye çalışarak, "Hayır, hayır..."

Kahvemin son yudumunu içtiğimi gördüğünde elimi tutup beni bir prenses gibi kendi etrafımda bir tur döndürerek yanına çektiğinde onu durdurmaya çalışıyor ama bastırdığım kahkahalarımla bunu başaramıyordum.

Çevremizdeki insan sayısı pek azdı ve kuytu köşedeki masamız gözlerden ırakı. Bardaklarımızı bırakıp masadan kalktık ve çıkışa ilerlerken Hamza beni kolunun altına çekmiş, kulağıma komik bir şarkı mırıldanmaya başlamıştı.

Ekşiyen yüzüme baktı, "Benden utanıyormuş gibi davranıyorsun."

"Gurur duyduğum söylenemez... Halbuki dışarıdan bakıldığında nasıl da ağır bir adamsın." Ve ben her halini seviyorum.

Dükkânın ahşap kapısını açtığında nemli hava yavaşça tenime dokundu, "Ben de böyle bir adamım işte," dedi Hamza, kolunun altından çıkmama müsaade etmeden "Beğenmediysen evlenmeyecektin güzelim."

Kabadayılığına karşı kaburgasına ufak bir çimdik attım, "İnsan denen canlı hata yapma özelliğiyle meşhurdur."

Omuzumu tutup beni kendinden yüzümü görebileceği kadar uzaklaştırdı, "Kalbimi kırdın."

Ben durmadan gülüp tasasızca eğlenirken o gözlerini yüzümden çekmeden durup öylece bana baktı, bir çocuğun çimlerde peşinden koştuğu rengarenk bir kelebek gibi izledi beni. Ve sanki içten içe ettiği bir şükre kulak kesildim. Bu an, önce sıcak bir fincana dokunmuş gibi beni yerimden sıçratacak kadar keskin ve sonra içimi ısıta ısıta içtiğim bir fincan çay kadar huzurluydu.

Onun kollarında olduğumu yeni idrak ediyormuş gibi aramızdaki mesafesizliğe baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden benimle beraber yürümeye başladı ama kendi kendine mırıldandığını duydum, "Sabır nasıl da zor bir meziyetmiş..."

12. MÜNHASIR

KAKTÜS TEAM

Güneşin haşarı ışıkları perdenin arasından tenime iplik iplik saçılırken aralık pencereden odaya sızıp soluğum havada tatlı bir serinlikle dans ediyordu. Taze havayla dolmuş ciğerlerime çektiğim derin nefesler bedenime müthiş bir enerjiyle yansıyordu. Hafif meltemin dokunduğu yeri günün ilk ışıkları ısıtıyordu. Ne üşüyordum ne çok sıcaktı.

Kollarının arasında, olduğum adamın huzurlu soluklar ve uykusunda, farkında bile olmadan tenimi hafif hafif okşayan parmakları adeta gün ışığıyla yarışıyordu. Dönüp uykudaki bu koca adamı çehresini seyre daldığımda, uzuvlarından çekilmiş tüm ifadeler onun saf güzelliğini ortaya sermişti.

Bana dokunan güneş, onun da yüzünün bir yanına ulaşmayı becermişti. Afacan bir çocuk gibi birbirine girmiş koyu kahve saçlarının yanı sıra, birçok muharebeyi ardında bırakmış bir savaşçının yorgunluğu, asaleti, heybeti keskin hatlarına yerleşivermişti. Uyanıkken farkında olmadan sıktığı için çukurlaşan çenesi benim dahi içimi rahatlatan bir uysallıkla serbestti.

Gün ışığı ve tatlı meltemin dokunuşlarıyla çepeçevre sarılmıştık... Hayır.

Gün ışığı ve tatlı meltemin dokunuşlarıyla çepeçevre sarılmış olmamızı isterim.

Fakat ne gün ışığını görmüş ne meltemi tatmıştım. Odamız sabahın bu ilk saatlerinde, camları ardından görünen koca gökyüzünün azametli karamsarlığıyla nerdeyse karanlıktı. Pencereler dışarıda esen çetin

rüzgârlardan korunmak için sıkı sıkıya kapatılmıştı. Odada taze meltem değil, bayat fakat temiz bir otel odası kokusu vardı.

Gün ışıkları da meltem de hevesli bir hayaldi ancak yanımda yatan adam hayalden uzak fakat bana, kollarında olduğum şu mesafesizlik kadar yakındı.

Şikâyetçi değildim, ne havanın yağmurundan, karanlığından ne dışarıda bir ıslık gibi tutturulmuş sert rüzgârdan ne de bulunduğumuz bu küçük, özel odadan. Hatta burayı sevdiğimi dahi söyleyebilirim. Çünkü yanımda Hamza Tuna tasasız bir çocuk kadar huzurlu uyuyordu.

Dün, kafamıza esip koşa koşa evlendikten sonra evliliğimizin ilk kahvesini içmek için buraya pek yakın bir tepeye çıkmıştık. Yeterli miktarda kafeinin ardından tüm şehrin kalabalığını ayakları altına sererek ona uzaktan bakabildiğimiz bu küçük, güzel otele gelmiştik.

Genç bir kızken, Hamza'yı tanıdığım ilk andan beri ona hayrandım. Sonra ona olan hayranlığımın yanı sıra onu bir aile gibi sevmeye başladım. Ve sonra yanımdaki varlığı, nefes almak kadar olağan gelmeye başladı.

Ona olan sevgime karşılık verdiğini hissettiğim zamanlar heyecandan düşüp bayılacağımı hissetmiştim. Dün gece ise sahiden neredeyse düşüp bayılacaktım. Hamza benimdi, ben onun ve artık inandığım her şeyin, okuduğum, teslim olduğum her emrin ve hükmün şahitliğiyle ona dokunabiliyordum. Elhamdülillah.

Tüm gece beni yanına çekmiş, benden çaldığı minik buselerle beni kendisine yeniden alıştırmıştı. Mest olmuş her hücrem ona ulaşma gayretiyle beni teşvik ettiğinde bile üzerime tuhaf bir durgunluk çökmüştü. Fakat üstüme gelmek istemeyip uyumamızı teklif ettiğinde artık ona da kendime de eziyet çektirmemin ne kadar lüzumsuz bir sınır olduğunu görerek kollarımı boynuna sarıvermiştim, beni büyük bir neşe ve minnetle karşılamıştı.

Teşekkür, şükür ve iltifatları tüm geceyi doldurdu ve nihayet gözlerimizin huzurla açıldığı bu sabaha ulaştırdı. Bunun gibi, güne huzurla gözlerimi açtığım günlerin sayısı ömrümde pek azdı.

Göğsünde, omzunda ve kollarında çeşitli yara izleri vardı, belki sıradan bir fedainin yaralarından daha fazla. Ve hiçbir zaman onları bu kadar yakından görmemiştim.

Takıntılı estetik kaygıları olan biri olmadım, birkaç sivilce sinirimi bozmazdı. Yara izlerini dert etmezdim. Fakat normalde dert etmediğim bu izler bu adamda olduğunda neden onları da sevme eğiliminde oluyordum?

Eski, soluk izlerinin üzerine gezinen parmaklarım, güçlü parmakların nazik tutuşuyla kavrandı. Yüzümü kaldırıp ona baktığımda o, dokunduğum izlere bakıyordu. Muzip bir tebessümle, "Yoksa bunlar seni ürküttü mü?"

"Evet, ipekler içindeki yatağımdan çıktığım nadir zamanlarda gördüğüm en korkunç canlı evimizin beyaz, tüylü kedisiydi. Şimdi neredeyse korkudan aklımı kaçıracağım."

Tok bir kahkahayla sözlerime güldü ve kollarını biraz daha sıkıp beni iyice kendisine hapsetti, "Benim tatlı çiçek kızım..."

Bana taktığı yeni sıfata homurdanırken kollarının arasından çıkmayı başarıp banyoya doğru yol aldım. Hamza ise yanından ayrıldığım için huysuzca söyleniyordu.

***

Odanın telefonunda bir sıkıntı olduğu için Hamza resepsiyona indiğinde, Oğuz Tuna için yaptığım araştırmada aklımdaki bir soruyu çözebilme ihtimali için Hamza'nın telefonunu alıp Robin'in numarasını aldım.

Bu Hamza'nın hoşuna gitmeyecekti fakat eğer onu haberdar etseydim bu meseleden elimi eteğimi çekmem için her şeyi yapacağını biliyordum.

Odanın kapısının açıldığını duyduğumda telefonu hızla yerine bıraktım, numarayı kendi telefonuma kaydetmiştim.

Hamza içeri girdiğinde üzerindeki ceketi çıkarıp siyah boğazlı kazağıyla kaldı. Ceketindeki ve saçlarındaki yağmur damlalarına bakılırsa dışarı çıkmıştı. "Senin için atıştırmalık bir şeyler aldım, sevdiklerinden." Elindeki küçük poşeti komodinin üzerine bıraktı.

Teşekkür edip başıma sarılı havluyu bir kenara bıraktım. Aynanın önünde nemli saçlarımı taramaya başladığımda Hamza yanıma gelip arkamdan kollarını belime sardı. Saçlarıma bir öpücük bırakıp çenesini başımın üzerine yaslayarak aynada beni izlemeye başladı.

Onun saçlarıyla aynı renkteki kahve saçlarımı çok severdi. Parmaklarını saçlarımın arasından, uçlarına doğru kıvrılan düz tutamlarda gezdirirken, "Başörtüsü sana çok yakışmış, ilk gördüğümde bunu söylememek için dilimi ısırdım."

"Evet, hiçbir şey söylememiştin."

"Karşına geçip sana iltifat yağdıracak bir durumda değildim canım." Hafifçe gülüp saçlarıma tekrar tekrar dokundu, "Saçlarını görmeyi özlemişim... Onların artık sadece bize özel olması da beni öyle mutlu ediyor ki."

Sözlerine cevaben yalnızca, omzuma düşmüş elini öpüp yanağını parmaklarına yasladım, "Burada ne kadar kalacağız?"

"Birkaç gün kalabiliriz," dedi. "Sonra da Karakoza'yı arkamızda bırakıp uzak bir yere gideriz..."

Dirseğimle karnını ittirdim, "Ne ben şu durumda Karakoza'dan çıkacağım ne de sen bunca şeyden sonra o insanları yüz üstü bırakacaksın, kendini kandırma."

Benden hızlı bir öpücük alıp uzaklaştığında, geçen gün bahsettiği plana hitaben, "Bugünün cuma olduğunun farkında mısın?" dedim.

"Evet," dedi telefonunu eline alıp gezinmeye başladığında. "Ve sana bir sır vereyim mi? Yarının cumartesi olduğunun bile farkındayım."

Tarağı bir kenara bırakıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, "Alay etmeyi bırak, bizimkilere yaptığın plan için verdiğin gün yarın. O halde bugün eve dönme ihtimalimiz..."

"Hayır, hayır." dedi dönüşü net bir şekilde reddederek. "Bugün falan dönmüyoruz. Ben her şeyi planladım, Koray göreve çıkacaklarla ilgilenecek. Her şey zaten hazır, bizim hemen dönmemize gerek yok."

Aynanın önünden uzaklaşıp yanına ulaştığımda, benden ayrı kalmayı yadırgıyor gibi kollarını çabucak omuzuma sardı. "Sana böyle sınırsızca sarılıp dokunabilmek muhteşem bir hürriyet," dediğinde yanağımı göğsüne yaslayıp onaylayarak mırıldandım.

Hamza'ya özgü o kokuyu derin derin soluyarak ciğerlerimi onunla doldurdum. Sanki onun öz kokusu gece gibiydi, ya da akşam... Yaz akşamları ortalıkta gezinen akşam sefası kokusu Hamza Tuna'da ziyadesiyle mevcuttu.

Dudaklarının belirsiz fısıltılarla kıpırdadığını hissettiğimde çenemi göğsüne bastırıp yüzümü ona çevirdim. "Bir şey mi söyledin?"

"Sana söylemedim," dedi. "Benim ders vermem gerekiyor, bu sıralar yeniden ezber yapmaya başladım."

Soru sormadan öylece yüzüne bakmaya devam ettiğimde, "Fecr Suresini ezberliyordum," dedi. "Yani ezberledim de tekrar ediyorum. İlk zamanlar epey çalışırdım, buraya geldiğimden beri aksadı."

Ne tesadüf ki benim de durumum çok farklı değildi.

Saatine baktı ve yavaşça ayrıldık, "Ben cumaya gidiyorum," dedi. "Geldiğimde biraz dışarı çıkarız belki?"

"Tabii..."

Kapıdan çıkmadan önce duraksadı, "Sen de cumaya gelmek ister misin? Bu camide kadınlar için de yer açtıklarını biliyorum."

"Biraz karnım ağrıyor, bugün tek git."

Hamza camiye gittiğinde telefonumu alıp vakit kaybetmeden Robin'in numarasını aradım. Telefonu bir süre açmadı, kapanacağını düşündüğüm sırada telefon açıldı fakat ben konuşmadan hiçbir şey söylemedi.

"Robin?"

Sessizliği iletişim sıkıntısından değil temkinindendi.

"Ben Feza," dedim, o konuşmadan kimliğimi afişe etme riskine girerek.

Sonunda, "Beni neden aradın?" dedi. Sesi soğuk ve mesafeliydi. Hamza'yla ilişki yaşadığı zamanlar bana yumuşak davranmanın onu ne denli zorladığını biliyordum. Şimdi de Hamza'nın onunla iletişimde olma zorunluluğu beni aynı oranda rahatsız ediyordu.

Lafı dolandırıp bu konuşmayı uzatmanın lüzumu yoktu, "Seninle görüşmek istiyorum."

"Neden?" Sesinde fazla yargı vardı.

"Sana sormak istediğim özel bir mesele var." Bunu ona telefonda açmam mümkün değildi.

"Gerekli konuları Hamza'yla görüşüyorum, seninle olacak bir görüşmeye onun sıcak bakacağını sanmam," dediğinde tavrındaki kesinlik beni üzmüştü ve sözlerinin Hamza'yı sahiplenir bir vurguda olması suyuna gitmemi zorlaştırıyordu.

"Önemli bir konu ve Hamza'ya bilgi verme meselesiyle ilgili değil, merak etme. Sormak istediğim konu çok farklı. Biraz kişisel."

"Kişisel işlerine bakmıyorum."

"Öyle değil, yani benimle ilgili değil, Barbaros'la ilgili. Onu köşeye sıkıştıracak bir şey, şu an yürüttüğünüz işlerle ilgisi yok. Eski bir meseyi aydınlatmam gerekiyor."

Olumsuz yaklaşımından anlaşıldığı üzere, çok büyük ihtimalle asla kabul etmeyecek ve bu durumu çabucak Hamza'ya iletecekti.

"Tamam."

Duyduğum onay cümlesini bir an için algılayamadım. "Efendim?"

"Tamam, dedim. Pazar günü sabah altıda, sana yeri mesaj atarım. Lütfen önemli bir mesele olsun, gereksiz bir konu içinse vaktimi harcamak istemiyorum."

"Oldukça önemli. Hamza'ya bu konudan şimdilik bahsetme, seninle görüştükten sonra ben kendisine bahsedeceğim," diyerek yalan söyledim, görüştükten sonra Hamza'ya bir şey söylemek gibi bir niyetim yoktu ama belki o bunu biraz durdururdu.

"Ona, söyleyeceğin şeye göre karar veririm," dedi ve telefonu kapattı.

Bu kadının bana olan sevimsizliği ne çekilmezdi ama! Hamza'ya olan bu takıntısı ya beni ona öldürtecekti ya da ben onu öldürecektim. Başka bir fedaiyle görüşme seçeneğim olacak olsa bu kadını görüp keyfimi kaçırmazdım ya.

Akşam olduğunda Hamza'yla yemek yedikten sonra yine kahve içmeye gitmiştik. Hamza iki ben bir kahvenin eşliğinde sıradan çiftler gibi gülüp sohbet etmiştik.

Civardaki farklı birkaç mekâna gidip daha önce tatmadığımız birkaç yiyecek denemiş, sokaklarda yürümüş ve sonunda yatsıyı kılmak için küçük bir camide durmuş, sonra da otele dönmüştük.

Burada şehrin diğer yanına göre yaşam çok durağandı, kafa dinlemek için gelindiğinde muhteşem fakat yaşamak konusunda pek sıradan ve heyecansızdı. Yine de hâlâ buranın keyfini çıkarma evresindeydim.

Hamza birkaç tanıdığıyla görüşüp durumları kontrol etmek için art arda telefon görüşmeleri yapmıştı. Bir yandan BD'den, Barbaros'tab haber alıyor. Bir yandan bizimkileri kontrol ediyor, bir yandan Koşaran'ın ihale sürecini gözlüyordu.

Onu izlerken yorulup yatağın kenarın kıvrıldım. Telefonu kapattığında aklının farklı diyarlarda olduğunu gösterircesine bakışları uzaklara dalıp gitmişti. Kazağının ensesini tutup tek seferde başından çekip çıkardı.

"Biraz sıkıldım..." dedim bir bacağımı kendime çekerken. "Burası çok güzel ama yapacak cazip bir şey yok..." İç çekip gözlerimi tavana diksem de Hamza'nın yüzünde açan işgüzar tebessümü fark ettim.

"Söylediklerinin altındaki müstehcen vurgu yalnızca benim hayal ürünüm olamaz," dedi keyifle gülerken. Bu birkaç cümlelik konuşma bile düşüncelerini dağıtmaya yetmiş gibiydi.

"Fesat düşünmeye yatkın birisin," dedim onunkine benzer bir gülüşle.

Yatağa yavaş yavaş yaklaşırken, "Böyle yaratılmışım," dedi açıklama yapıyormuş gibi sahte bir ciddiyetle. "Karıma asla duyarsız kalamıyorum benim şeker papatyam."

Gözlerimi dikip sözlerine iç geçirirken yatağın bir yanı ağırlığıyla alçaldı ve artçı, sinsi parmakları beni gülmekten ağlayana ve yalvarana kadar gıdıklamak üzere bana doğru yavaş yavaş uzandı.

Bazen silahlardan bazen de böyle tehlikeli bir adamdan kaçmak mümkün olmayabilirdi, şimdi olduğu gibi.

***

Gece, kaçar gibi nefes nefese geçip gitti ve bir sonraki gün de ona kıyasla aceleyle tükendi bitti, sanki birlikte geçirdiğimiz saatler saniyelere özendi. Avucumuzda kalan tüm zamanı birbirimiz için geçirdik, huzura bu denli yakın olduğum kaç vakit olmuştu ki?

Burada kalacağımız vakitleri harcamıştık, yarın sabah Robin'le görüşeceğim için Hamza'yı erken çıkmaya ikna etmek zorunda kalmıştım. Halbuki burada onunla geçecek fazladan bir vakti asla reddetmezdim.

Eşyalarımızı ufak bir çantaya sığdırıp çıkışımızı yaptıktan sonra gittiğimiz ilk yer Havva Teyze ve Halim Amca'nın yanıydı. Birkaç gün öncesinde yanlarından koşa koşa ayrıldığımız için bir gönül alma ziyareti yapmaya mecburduk.

Ancak dönüş yolunda şehir merkezinden ne kadar uzaklaştığımızı anlayabilmiştim, buraya gelirken aklımda bir karış havada ve zamandan bihaberdim.

Nihayet yol sonlandığında Hamza da ben de üzerimizi başımızı düzeltip kapıyı çaldık. Havva Teyze biraz neşe biraz huysuzlukla kapıyı açıp bizi içeri buyur ederken Halim Amca da camiden yeni dönmüştü.

İkisi de en az bizim kadar heyecanlı ve mutlu görünüyordu, Havva Teyze eninde sonunda böyle olacağını bildiğini söylüyor ve Halim Amca diline sardığı "Maşallah"ı tekrar edip duruyordu.

Çok geçmeden Halim Amca abdest almak için kalkmış, Havva Teyze de mutfağa gitmiş ve Hamza bir telefon görüşmesi için bir süreliğine yanımdan ayrılmıştı.

Hamza çok geçmeden geri döndüğünde yüzünde uğursuz bir soğukluk mevcuttu, kaşları tatsız bir açıyla çatılmış, dudakları tüm tebessümleri kovalamıştı.

Ne olduğunu sormama bile gerek kalmadan, "Babam hakkında yaptığın şu araştırma..." diye hızla konuya girdi.

Söyleyen Robin olamazdı, henüz onunla bunu konuşmamıştım bile, eski birkaç dostumla konuşmuştum ve onların da söylemeyeceğinden emindim ama Karakoza'daydık ve BD'den ayrılmış bile olsa Hamza'nın bu şehrin görünmez insanları üzerindeki nüfuzu göz ardı edilemezdi. Bunun olacağını zaten tahmin ediyordum.

"Sana bu işin peşini bırakmanı söylemiştim!"

Bu fevri çıkışına karşılık vermek için hazırlandığım sırada evin giriş tarafında bir hareketliliğin olduğunu duyduk. Havva Teyze ikimizin iş birini söylemişti. Bir ters lık var gibi değil hatta aksine, oldukça neşeliydi.

Havva Teyze ve Halim Amca'nın kapının önünden geçtiğini gördü. Tüm sırada aralarında farklı bir yüzü daha seçebildim. Onlardan daha uzunca ve genç bir adam vardı. Havva Teyze adamın koluna sarılmış, kapının önünde bize bakıyordu. "Feza kızımla birkaç kez karşılaştın," dedi adama. "Ama Hamza oğlumu hiç görmemiştin..."

Adamın gözleri bizde kenetlenirken Halim Amca, "Hamza bak tanışın, bu Kemal. Bizim oğlan."

Hamza da ben de olduğumuz yerden bir milim dahi kıpırdamadan kapıda duran adama bakıyorduk ve o da aynı hayretle bize bakıyordu. Çünkü tam olarak, beni otoparkta yaralayan ve buraya yakın olan cami bahçesinde karşılaşıp peşime takılan adamla karşı karşıyaydık.

13. YANDAŞ

KAKTÜS TEAM

Üzerimize doğrultulmuş namluyu hafif bir tedirginlikle izlerken bir yanımda Hamza'nın, diğer tarafta korkulu gözlerle Havva Teyze ve Halim Amca'nın durduğunu göz önüne alırsam, özgürce davranamayacağım kadar sorumluluk altındaydım.

Önceliğim şu anında daha önce beni vurmuş bir adamın namlusunun karşısında devam etmemesiydi. Sonra gerekli açıklamalar için kelimelere başvurabilirdik.

Halim Amca, Kemal denen adamın omzuna dokunup şu saçmalığı hemen kesmesini söylese de adam bize doğru ağır adımlarla yaklaşmaya başlamıştı. Uzlaşmaya oldukça uzak ve silahını indirmemekte epey kararlıydı.

Hamza, Halim Amcalara doğru birkaç adım atıp adamın dikkatini dağıttığında adam öfkeyle bağırdı ve bir saniyelik bir afallama yaşadı. Bu esnada aniden eğilip adamın bileğine çok sıkı bir tekme geçirdim. Adam hakaretler eşliğinde elinden fırlayan silahına ulaşmaya çalışsa da odanın bir köşesine savrulan silah, çoktan Hamza'nın eline geçmişti bile.

Hamza elinde tuttuğu silaha bakıp güldü, "Bu kadınla evlenmenin doğru seçim olduğu biliyordum!"

Adam beklediğimin aksine ikimizin üzerine bir atakta bulunmadı çünkü Hamza elindeki silahı ona ve beklenen üzere hemen arkasındaki Havva Teyze ve Halim Amca'nın üzerine doğrultmuştu.

Hamza'nın sadece adamı durdurmaya çalıştığını bilsem de bu durum beni müthiş bir rahatsızlıkla kıstırdı. "Şu anı ciddiye almalısın!" dedim alaycılığını gizlemeyen Hamza'ya hitaben.

"Neden?" dedi Hamza dengesiz bir tebessümle, "Ciddiye alıp üzerine kafa yormak için çok geç, çünkü zaten her şey ortada! Yapacağımı tek şey birilerini sakinleştirip durumu açıklamak olmalı."

Ellerini kaldırıp bir boğa gibi öfkeyle bizi gözleyen adama baktığımda, "Evet.," dedim kendi kendime. "Doğru ya!"

Kemal denen bu adam Havva Teyze ve Halim Amca'nın oğluysa, ben daha önce onunla birkaç kez karşılaşmış olmalıyım. Bunu net bir şekilde hatırlayamasam da hissettiğim tanıdıklığın açıklaması işte buydu. Onunla son karşılaşmamız da buraya yakın bir camideydi, aslında tesadüf falan değildi. Adam ailesinin yanına gelmişti. Son olarak, bu adam kesinlikle yasal bir adamdı ve o gün otelde düşündüğüm gibi belalı biri de değildi. Adam polisti!

Hamza'ya dönüp dalgınca, "Haklı olma ihtimalin var," dedim, bu durumun nasıl bir açıklama kaldıracağını düşünerek.

"İhtimal mi? Kalbimi nasıl kırdın, belli değil." Hamza silahı geçici olarak beline sıkıştırıp tehlike arz etmediğini gösterircesine ellerini kaldırdı. "Kemal, annen ve babanın yanında şu silahı bir kez daha çıkarmak istemiyorum. Lütfen şuraya otur ve birbirimize her şeyi açıklayalım."

Adam parmağını bize doğru kaldırıp tükürür gibi hınçla sarf etti sözlerini, "Sizin BD denen iblisin fedaisi olduğunuzu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Her şeyi en baştan anlatmak güzeldi, yanlış anlaşılmış şeyleri düzeltmeye çalışmaksa epey tatsız.

"Halim Amca," dedim olağanca utancımla, "Ve Havva Teyze. Bu durum için ikimiz adına da özür dilerim. Bizden size zarar gelmez, biliyorsun. Lütfen hep birlikte oturup konuşalım."

Babasının da endişe fakat içimi rahatlatan güven emareleriyle baş salladıklarını gördüm. Birkaç dakikalık bir ikna sürecinin ardından nihayet Kemal bizi dinlemek için ikna olmuştu.

Bizim anne ve babasının yanına yaklaşmamıza müsaade etmeden onları yanına çekti. Ben ve Hamza da odanın diğer ucunda oturduk.

Sözü tamamıyla Hamza'ya bıraktım. O, geçmişte BD'deki konumuzu ayrıntılı olarak anlatmış, Barbaros'un fedailere uyguladığı yaptırımlardan bahsetmiş, ardından benim orayı terk edip gitmem ve sonrasında onun terk etmesiyle konunun bir bölümünü aydınlatmıştı.

Adamın bize artık daha ılımlı bakabildiğini görmek beni rahatlatmıştı.

Sonrasında buraya geri dönüş sebebimizden bahsetti, BD tarafından nasıl tuzağa çekildiğimizden, ona nasıl öfkeli olduğumuzdan ve yok olmasını istediğimizden. Fakat BD'ye ve Hunt'a yapılan ve yapılacak olan karşı saldırılardan şimdilik bahsetmedi. Ona tümüyle güvenmediğini görüyor ve hak veriyordum.

Adam uzunca bir süre düşündü ve sonunda kendisinin, tanıdıklarının, işlerinin BD'ye karşı verdiği mücadeleden biraz bahsetti. "Hunt, emniyette en baştaki o şeytanlaşmış insanları satın aldı," dedi. "Polis teşkilatının gözüne baktığı tüm insanlar Timus Koşaran ve BD'yle işbirliği içinde. Biz alt tabakada ne kadar çalışıp didinsek, davalar kovalayıp insanları içeri alsak da onların çıkarına ters düşen tüm meseleler daha akşamına kalmadan kapanıp yok ediliyor."

Adamın yorgunluğu ve tükenmişliği gözlerinden zahmetsizce okunuyordu. Bana hitaben, "Seni otoparkta sıkıştırdığım gün," dedi. "Orada konaklayan insanların Hunt'la olan kritik bağlantısı sebebiyle, fedailerin oraya gelip gelmeyeceğinden şüphelenmiştim. Ben ve birkaç meslektaşım iki gündür o otelin çevresindeydik. Seni orada görünce de bir fedai olduğundan emin oldum."

Hamza, "İstihbaratı nereden aldın?" dedi. Bu ayrıntı ilgilisini çekmiş gibiydi.

"Fedailerin arasında birkaç adamımız var," dedi. "Henüz yalnızca birer çaylaklar ama bazen bizim için köstebeklik yapabiliyorlar."

"Peki oldu ki bir planı suçüstü yakaladın," dedi Hamza. "Sonrasında ne olacak? Kendi başınıza bir şeyler başarabilecek misiniz?"

Adamın bitkinliği bu soruyla sanki biraz daha su yüzüne çıkmıştı, "Elimden geleni yapıyorum. Onları kimsenin kurtaramayacağı kadar köşeye sıkıştırmak istiyordum."

Hamza, "Ki bunu yapsan bile birkaç ricayla tutukladığın herkes serbest bırakılacak ve konu kapanacak," diyerek adamın sözlerini tamamladı.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Adam acı acı güldü, "İyi ve saygın bir polistim fakat şimdi bu meseleyi çok kurcaladığımı söyleyen üslerim beni ayak işleriyle oyalıyor!"

"Ama yine de pes etmedin."

"Küçüklüğümden beri polis olmak isterdim," dedi. "Şimdi adım polisken, bir başkasının kuklası olacaksam bu mesleğin onuru nerede? Ben bu şehri seviyorum, Karakoza'da doğdum ve burayı bırakmak istemiyorum. Elim kolum da hâlâ tutuyor Elhamdülillah."

Bir an için ceketinin cebini yokladı, orada köşesi görünen bir sigara paketi vardı. Ama sonra babasından yana bakarak vazgeçti, "Ama ha pes ettim ha edeceğim," dedi Kemal, "Zaten beni de sırf göze batmamak için açığa almıyorlar."

Hamza, Havva Teyze'ye de Halim Amca'ya da uzun uzun baktı, "Ailen var mı?"

"Hayır, eski eşimle birkaç sene önce boşandık. Çocuğumuz da olmadı. Ara sıra annemle babamın yanına geliyorum. Bir onlar birkaç da akrabam var."

Hamza ağır ağır başını salladı, "Ben dikkatli ol derim Kemal," dedi. "Karşısında durmaya çalıştığın insanlara kafa tutarken anneni babanı

da düşün." Daha fazla devam edemediğini görüyordum, onların karşısında bu işin tüm pisliğini ortaya sermek istemiyordu.

Hamza göz ucuyla bana baktı, "Biz Kemal'le biraz evin önüne çıkalım," dedi. "Ben ona ayrıntıları anlatayım. Sonra da seninle eve döneriz."

"Tamam."

Hamza ve Kemal izin isteyerek kalkıp evden çıktılar, ben de Havva Teyze ve Halim Amca'yla yüz yüze kaldım.

Tekrar tekrar özür dileyip ne kadar mahcup olduğumu dile getirdim, geçmişteki hatalarımı onların yanına geldiğim ilk zamanlarda terk ettiğimi defalarca söyledim. Kendimi temize çıkarmaya çalışır gibi. Fakat şükür ki ikisi de beni sonuna dek dinledi ve aramıza hiçbir soğukluğun girmesine müsaade etmeden yeniden kabul etti.

Artık nasıl bir insan olduğumu az da olsa biliyorlardı, halbuki beni sorunları olan sıradan herhangi biri sandıkları zamanları çok seviyordum. Bundan önce onların yanında yolunu kaybetmiş herhangi biriydim, şimdi ise tümüyle kendimim. Bu çok utanç verici.

Yarım saatlik bir zamanın ardından Kemal içeri girdi ve Hamza kapıdan beni çağırdı. Hava Teyzelerle vedalaşarak Hamza'yla dışarı çıktım.

Yürüyüşün sessiz geçen kısa bir süresinin sonunda Hamza bana durumu enine boyuna açıklamıştı, "Kemal artık aleni olarak kafa tutmak yerine, bizimle birlikte işi sessiz sedasız yürütecek. Anne ve babasının tehlikeye atmaması için etrafa bu işin peşini bırakmış bir imaj çizecek. O emniyette BD ve Hunt'la ilgili yaşananları bize haber verecek ve biz de ona Robin'den aldığımız bilgilerin bir kısmını ileteceğiz. Yani artık birlikte çalışıyoruz."

Kendimize hırslı bir yandaş bulmuştuk demek.

Eve gidene kadar Hamza tek kelime dahi etmemişti. Kemal gelmeden önce bana öfkeyle bakmasına sebep olan Oğuz Tuna meselesinin öylece geçip gitmeyeceğini elbette ki biliyordum. Fakat Hamza bu meseleyi açmadan ahmaklık yapıp kendimi ortaya atacak da değildim.

Yatsı namazını eve varmadan bir camide, cemaate yetişerek kılıp öyle eve geçtik. Bir süredir cemaatle namaza kılmamıştım, bu epey iyi gelmişti. Hatta buradan kaçıp gittikten sonra saklandığım bir kasabada tüm Ramazan ayını caminin bahçesinde teravih kılarak geçirdiğim vakti anımsamıştım. Eksik hissetsem de en huzurlu hissettiğim vakitlerdi.

Eve girdiğimizde koltuklarda Aslı, David ve Enis'in oturduğunu gördük. Dışardan getirilmiş birkaç yemek poşetine gömülmüşlerdi.

Enis'in bana olan bakışlarındaki hafif kırgınlığı hissettim. Aslı ve David ise tebriklerini iletmişlerdi. Gülümseyerek teşekkür ettim.

Duruma bakılırsa evdeki herkes evlendiğimizden haberdardı.

Hamza kendi odasına giderken bana dönüp, "Sen yukarı çık," dedi. "Ben birazdan yanına geleceğim."

Yavaşça başımı salladım. Merdivenlere yöneleceğim sırada Aslı beni durdurup bu ani kararla ilgili birkaç esprili soru yöneltti. Hızlıca cevaplayıp ve Enis'in iğneleyici bakışlarından kurtulup nihayet yukarı çıktım.

Şimdilik Enis'e karşı ters bir tavır takınmasam da bir daha beni bu denli rahatsız edecek bir tutum içerisine girerse değil çıkışmak, kafasını silahın kabzasıyla yarabilirdim bile. Beni diken üzerinde tutmaya hakkı yoktu.

Yukarı çıktığımda artık bu çatı katını Hamza'yla paylaşacağımı sanki yeni yeni idrak ediyordum. Bu içimi çocuksu, tasasız bir neşeyle doldurdu.

Vakit geceye vurmuştu.

Hamza birkaç eşyayla birlikte yukarı çıkmış ama çok vakit geçiremeden bir telefonla beraber yeniden aşağı inmişti. Ben de birkaç saattir bir kitabın sayfalarına dalıp gitmiştim.

Hamza aşağıda konuşmamız gereken şeyler olduğuna dair bir mesaj attığında başıma bir şal sarıp uzunca bir hırkayla merdivenlerin kapısını açtım ve aşağı inmeden hemen birkaç basamak inip korkuluğa yaslanarak oturdum.

Hepsi salonun koltuklarına farklı farklı dağılmıştı. Hamza bana dönük olan geniş koltukta tek başına otururken benimle aynı zamanda gelen birkaç kişiyle birlikte konuşmasına başlamıştı, "Geçen gece yaptığınız plan çok iyi gitmiş, istediğimiz sonucu aldık," dedi. "Timur Koşaran kim olduğu bilmediği insanlara karşı oldukça öfkeli. Çünkü ihalede rakipleri, olan bu olaylardan cesaret alarak güçleniyor. Hunt'ın bugün bunlar için Bella Donna'ya birkaç ihtarda bulunduğunu bile öğrendim. Barbaros kanımıza susamış şekilde kızgın, yoluna ve şanına taş koyanların kim olduğunu BD bünyesinde de etrafta da canla başla arıyor. Bu yüzden bu gece için tüm planlar iptal."

Koray'ın yüzünde bariz bir düşüşe tanık oldum, sanki hiçbir an durmak istemiyor ve her anı, intikamını almak için kullanmaya hazır bekliyor gibiydi.

"Ama üç gece sonrası için konuşup netleştirdiğimiz plana hâlâ sadığız. Bu çok riskli olacak. Mars'ın olayı çoktan anladığını düşünüyorum, yavaş yavaş izimizi sürmeye başlayacaklar. Bu yüzden bu plan hem Koşaran'a gerçek bir darbe vurmamız için çok mühim fakat hem de bu kadar büyük bir av olacağı için bir kumpas olma ihtimali var. Hepimiz bu görevde yer alacağımız için arkamızı kollayacak birilerini ayarladım."

"Ayarladıkların kimler?" diye sordu içlerinden biri.

"Eski dostlarım, tamamen güvenilirlerdir. Ve bir de, polisler."

"Polisler mi?" İçeride hafif bir uğultu yayılmış, Hamza'ya sorular art arda sorulmaya başlanmıştı. Ben bile polisleri işin içine bu kadar çabuk dahil edeceğini bilmiyordum. Bu adamın nasıl bir ikna kabiliyeti vardı? Kemal'le sadece yarım saatlik bir konuşmuştu ve şimdi planımıza dahil olduklarını söylüyordu.

Ellerini kaldırıp sesini yükselterek sessizliği sağladı, "Dinleyin, tamam!" Kemal'le aramızda yaşanan durumu, akıllarda hiçbir karışıklık

kalmayacak şekilde anlatıp soruları cevapladı. Ve açıklamasının ardından, "Polis şu an bizim için bir dayanak değil," dedi. "Üsleri resmiyette bu müdahaleye izin vermez, zaten ortaya çıkmaları gerekirse silahlı bir kargaşa olduğu ihbarı gerekçesiyle yanımıza gelecekler. Ortama girmelerinin tek sebebi de paçamızı kurtarmak. Çünkü biliyorsunuz ki BD polisleri öldüremez. Genelde onları en baştakilerle kontrol eder. Fakat eğer bir terslik çıkma durumunda işin içine polis girerse fedailer, risk almamak için oradan çabucak sıvışır."

Enis'in lakayt bir tavırla güldüğünü fark ettim. Kibirli bir edayla, "BD'nin polislerden bu kadar korktuğunu mu sanıyorsun?" diye sordu.

Hamza onun alaycılığına karşı, "Yıllarca fedaisi olduğun Bella Donna'yı tanıyamadın mı Enis? Senin için konuyu en baştan mı alalım?" diye sordu, ezici bakışlarını ondan sakınmadan. Sonra bakışlarını ondan çekip diğerlerine çevirdi, "Hepimizin bildiği üzere BD ve Hunt kendi adına en ufak bir leke düşmemesi için teoriler içeren haberlere konu olmaktan bile sakınır. Resmiyet Barbaros için de Koşaran için de hayati derecede elzemdir. Polis ve habercilerin ele başlarını kendi saflarında tutsalar da isimlerine gölge düşürecek en ufak bir söylentiyi bile büyütmek istemezler. Çünkü bu durumda halk, kulaktan kulağa teoriler üretmeye başlayacaktır. Yani habercilerin ve polislerin olduğu ortamdan uzak dururlar. Bildiğiniz üzere..." Ellerini önünde birleştirip "Şimdi bunları içimizden bir gönüllü, Enis arkadaşımıza güzelce izah etsin. Çünkü soracağı manasız sorulara tahammül etmek çok güç."

Murat'ın bıyık altından güldüğünü gördüğümde Enis ters bakışlarla küfrederek söylenmeye başlamıştı.

Hamza son kez sözü üzerine aldı, "İki gece sonrasına şehir dışı planı yaptıklarımız için plan değişti, uçağınız yarın geceye çekildi. Plana dahil olanlar çantalarını toplasın. Fedailer'den önce varıp onlar yola çıkmadan, o gecenin sabahı geri dönüyorsunuz."

"Odalarınıza dönebilirsiniz," dedi içeridekilere, "Yalnızca yarın geceki göreve dahil olacaklar yanıma gelsin. Bir kez daha durumu gözden geçirelim."

Bunca planların tümüne en ince ayrıntısına kadar hakimdi. Alaycı tavrı, işindeki ciddiyetinin yanına dahi yaklaşamıyordu. Ve aslına bakılırsa onun bu iki farklı yönüne de fazlasıyla hayrandım.

Plana dahil olan iki, üç kişi Hamza'yla konuşurken ben de daireye geri dönüp yarım bıraktığım kitaba geri dönmüştüm.

Bir saat gibi bir sürenin sonunda dairenin kilidinin yavaş yavaş döndüğünü duydum, çok geçmeden de Hamza odanın kapısında görünmüştü. Eliyle omzunu ve boynunu esneterek yanıma gelip oturdu.

Kitaba dalıp hızlı hızlı ağzıma attığım atıştırmalık paketine elini daldırıp kendine birkaç tane aldı.

Gerine gerine rahatlatmaya çalıştığı omuzlarından ellerini çekip onu hemen önüme oturttum, ben de arkasına geçip boynunu ovmaya başladım. Memnuniyetle mırıldanarak başını geriye atıp kendini tamamen bana bıraktı, "Sen muhteşem bir kadınsın..."

Boynunu sağa, sola yatırarak daha rahat hareket etmeme izin veriyordu. Kapalı gözlerinin ardında epey rahatlamış gibiydi. Fakat hiç beklemediğim bir anda, "Feza," diye seslendi.

Karşılık verdim ama omuzunda gezinen ellerimi durdurmadım. Hangi konunun geldiğini biliyor ve zaten bunun açılacağı zamanı bekliyordum.

"Babamın ölümünü araştırmaya neden bu kadar heveslisin?"

Kim bilir nereden haberi olmuştu... Ona şimdilik asıl aklımda olanı açmaya niyetli değildim. Emin olduğum vakit zaten konuşmaya da hazır olacaktım. "Neden sabah olduğu kadar sinirli değilsin?"

"Bir sürü şey yaşandı ama iyi ki bu konu o an arada kaynadı. Çünkü sana fazlasıyla çıkışmaya hazırdım. Ama şimdi senden rica ediyorum. Lütfen Feza, bu meselenin peşini bırak. Buradan, beni üzen hatıralardan dışında bir şey çıkmayacak."

"Tamam," dedim uysal bir halde ve içten içe asla, tamam olmadığının bilincinde.

"Bu kabule çok güvenemiyorum Feza ama umarım beni yanıltır ve gerçektenbu konuyla ilgilenmeyi bırakırsın. Çünkü bir daha bununla karşılaşırsam vereceğim tepkinin seni fena halde kıracağından korkuyorum."

"Tamam," dedim. "Ellerimi ensesine çıkarıp parmaklarımı yavaşça tenine bastırdım, "Hadi artık bu konuyu sen de kapat ve tatsız şeylerden konuşmayalım."

Bana inanmaya çok hevesli görünüyordu. Söylediğimi yaptı ve parmaklarımı yavaş yavaş ensesine bastırdığımda büyük bir rahatlamayla inleyip başını öne devirdi.

Birkaç dakikanın ardından elimi tutup güzel bir öpücük kondurdu, ben de başının üzerini öptüm. Geceliğimi giymek için odadan çıkıp onu yalnız bıraktım.

Üzerimi değiştirip odaya döndüğümde Hamza da üzerindeki ince kazağı başından çekip çıkarıyordu. Benim geldiğimi gördüğünde neşeli bir oğlan çocuğu gibi umursamazca bana meyletti.

Ona bakmadan aynaya dönüp saçlarımdaki tokayı çekip çıkardım. Ellerimi saç diplerime daldırıp saçlarımı havalandırırken elleri sırtımdan belime dolanmıştı, "Seni çok özledim Feza," dedi.

Uyuşuk bir tebessümle dudağımı büktüm, "Çok uzak değildik sanki," dedim, "Ben pek özlemedim."

Aynada yansıyan haşarı bakışları muzır bir tebessümle tamamlandı, "Öyle mi benim tatlı çikolatam?"

"Evet, öyle," dedim bir kahkahanın eşliğinde. Arkamı dönüp onu göğsünden iterek sahte bir çabayla uzaklaştırmaya çalıştığımda bu onu daha da keyiflendirmişti.

Sahte uzaklaştırmalarımı ciddiye almayarak beni kendine çektiğinde içimi titreten tok kahkahasını kulaklarıma armağan etmişti, "Şükür ki berbat bir yalancısın."

***

Hamza beni sabah namazı için uyandırdığında onun ince bir kazak ve pantolonla dışarı çıkmaya hazır bir halde giyindiğini fark etmiştim. Nereye gittiğini sorduğumda şehirden birileriyle görüşmesi gerektiğini söylemişti.

Alnıma bir öpücük kondurup odadan çıktığında işler aslında tam da istediğim gibi şekil almıştı.

Sabah namazını kılıp bir saat kadar sonra Robin'in söylediği yere doğru yola çıktım. Şükür ki Hamza da erkenden çıkmıştı, yoksa muhakkak erkenden yola düşmemden işkillenecekti, hem de babasının meselesiyle uğraşmamamı söylediği gecenin hemen sonrasında.

Üzerime aldığım hırkanın kapüşonunu başıma geçirip şehrin nemli soğuğundan korunmaya çalışarak tarif ettiği kafeyi bulmaya çalıştım.

Bu vakitte çoğu işletme kapalıydı fakat buluşacağımız kafeye geldiğimde söylediği gibi içeri girmek için kapıyı itmem yeterli olmuştu. İçeride yerleri paspaslayan genç bir çocuk vardı. Benim girdiğimi gördüğünde üst kata çıkmamı işaret etti.

Her ihtimale karşı belimdeki silahı ve kolumda bekleyen sustalıyı bir kez daha kontrol edip merdivenleri seri adımlarla çıktım.

Kimsenin olmadığı bu sessiz, loş ortamı dikkatle gözlerken katın bir ucundan bir ses işittim, "Buradayım," dedi. Robin'in sesinin geldiği yere doğru ilerledim.

Bir kahve tezgahının arkasında, kahve makinesiyle uğraşıyordu. "Sabah kahvesi," dedi kendisi için bir bardak doldururken. "Sen de ister misin?"

"Olur."

İki kahve bardağıyla birlikte yanıma gelip masalardan birine oturdu, ben de karşısına geçtim.

Kahvelerimizden birer yudum alırken beni ve üzerimdeki değişimi idrak etmesi için ona vakit verdim. Beni uzun uzun inceledi. Sonunda, "Farklı görünüyorsun," dedi giyinişime karşı klişe bir tepkiyle. "Şu başındaki örtü seni bambaşka biri yapmış."

Burada onunla başörtüm hakkında konuşacak değildim, "Sen aynısın," dedim.

Parlak sarı saçlarını başının üzerinde sıkı bir at kuyruğuyla toplamıştı, eskiden olduğu gibi. İri ela gözleri aynı kuşku ve bayat kinle gözlerime bakıyordu. Biçimli ve bir dövüşçüye göre zarif denebilecek vücut ve yüz hatlarıyla hâlâ çok güzel, alımlı bir kadındı.

Onun kadar güzel olduğumu düşünmezdim, diğer kadınlara göre de oldukça zekiydi. Hamza'yla ilişkileri kesildiğinde bile ona derin bir zaafı vardı. Bu yüzden Hamza'yı en çok ondan kıskanırdım, çünkü öfkelense bile bunu buz gibi ifadesinin arkasına saklar, serinkanlı davranırdı. Zaten Hamza'nın onunla ilişkisini bu kadar uzun sürdürebilmesi, bana olan öfkesini gizleyebilmesinden kaynaklanıyordu.

Şimdi yeniden Hamza'nın etrafında olması hiç mi hiç işime gelmiyordu.

"Özel meseleleri yalnızca Hamza'yla konuşuyorum," dedi düşüncelerimi duymuş gibi, kışkırtıcı bir tavırla. "Seninle, sadece söylediklerini merak ettiğim için görüştüm. Yoksa bu onun hiç hoşuna gitmez."

Sözlerinde kışkırtmaya kanmamak için kendimi çok zor zapt ettim, sonuçta ondan öğrenmek istediğim şeyler vardı. Dişlerimi sıkıp kendime sakinliği telkin ettim. "Haklısın, seni zor duruma sokmak istemiyorum," dedim güçlükle. "Fakat çok merak ettiğim bir şey var."

Bu işi daha fazla uzatmamak için telefonumdaki eşkali çabucak açıp ekranı ona çevirdim. "Bu adamı tanıyor musun? Ya da hiç gördün mü?"

Adamın Oğuz Tuna'nın katili olduğunu söylemedim çünkü bu eşkal Koşaran'ın gizli verilerinin arasından alınmıştı.

Haberlere adamın yüzü hiç yansımamıştı. Fakat eğer bu cinayetle BD'nin bağlantısı varsa ve Robin Barbaros işin önemli bir fedaiyse, bu konu hakkında bilgisi olabilirdi.

Robin masaya doğru eğilip gözlerini kıstı ve uzun uzun fotoğrafı inceledi. Sonunda, "Bunu nereden buldun?" dedi. "Ve ne için?"

"Bir tanıdıktan," dedim yardım etmesi için dua ederek.

Bakışlarını telefondan çekip bana çevirdi, "Sana neden yardım edeyim?"

"Çünkü bir tahminim var ve eğer doğruysa Barbaros'a karşı büyük bir koz um olacak. Sen de BD'nin içinde, onlara karşı casusluk yapıyorsun. Sırf kişisel husumetimiz yüzünden davanda bencillik etmezsin diye düşündüm." Ve kendimi fazlasıyla zorlayarak son cümleleri bir rüşvet gibi sarf ettim, "Hamza senin BD'ye karşı çalışarak nasıl büyük, onurlu bir fedakârlık yaptığından bahsettiği için bana da yardımın dokunabilir, dedim."

Hamza'nın sahte övgüsünü anlattığımda gözlerinin parladığını gördüm, utanmayacak olsa onun hakkında başka ne söylediğini bile sorabilirdi.

Yumuşak karnını, sevdiğim adamı kullanarak okşamaya devam etmeyecektim. Ondan bir cevap beklerken telefonu masaya tıklatarak ilgisini çekmeye çalıştım.

Fotoğrafa bir kez daha bakarak duraksadı ve "Bu adamı tanımıyorum ama bu yüzü daha önce bir kere görmüştüm," dedi. "Sana nerede olduğunu söyleyemem. Çünkü tek bildiğim şey Barbaros'un bu adamı ve ailesini koruma altına alıp yurt dışına kaçırdığı."

Gözlerim söylediklerine karşı fal taşı gibi açılırken aklımda kurgulanmış tüm teorilerin gerçek olmasıyla yüz yüze kaldım.

Sıcak kahvemden büyük birkaç yudum alıp sert kafeinle kendime gelmeye çalıştım. *Timur Koşaran, Barbaros'a bu adamın ölüm emrini vermişken Barbaros bu adamı ve ailesini koruyordu... Barbaros Oğuz Tuna'nın katilini koruyordu! Barbaros'un bu ölümde parmağı vardı*

fakat daha önemlisi, Hunt'ın iyi bir çalışanının öldürüldüğü bu cinayet Timur Koşaran'ın emriyle değil hatta bilakis aleyhine işlenmişti. Ama Koşaran'ın bundan haberi yoktu.

KAKTÜS TEAM

14. KUMPAS

Dünyayı kurtarmak isteyen insanın, işe nereden başlayacağını bilememesinin şaşkınlığı var üzerimde. Bu muallak vaziyeti yıllar önce tam on bir adam tarafından köşeye sıkıştırılmışken kurtulabilmek için önce hangi adamı vurmaya karar vereceğim sırada yaşamıştım.

Robin'le konuştuğumuzdan beri, iki gündür bir çıkmaz çemberinde düşünüp duruyordum. Elimde Barbaros'u yaralayacak koca bir silah vardı fakat ben onu nerede ve ne zaman hatta bir de nasıl kullanacaktım?

Oğuz Tuna'nın şaibeli ölümünün Barbaros'la olan ilişkisi, tam da tahmin ettiğim gibi, BD'ye çok büyük bir zarar verebilme ihtimaline sahipti. Hamza'nın Hunt ve BD arasındaki ilişkiye uygulamaya çalıştığı güven zedeleme planına dahi ihtiyaç kalmayacak kadar büyük bir koza sahiptim. Hatta ve hatta aradaki ilişkiyi bir bıçak gibi kesip atabilirdim.

Fakat merak ne büyük bir kemirgendi... Öyle büyük ve tehlikeliydi ki ipleri koparabilecek bu kozu oynamayıp, işin üzerine giderek düğümleri çözmeye çalışmama sebep olacaktı.

Elime geçmiş bu kozu tek başıma oynamak, çok açıktır ki akıl karı değildi fakat deliliğin çözdüğü birçok meseleye şahit oldum. Bu şehirde işe yaramak için yok muydum zaten? O halde Hamza'nın da söylediği gibi, varlığımı ziyan etmemem gerek.

Yine de Hamza'nın bu meseleden bir süre daha haberi olmayacaktı. Çünkü yoluma taş koyma ihtimaline bile katlanamazdım, babasıyla ilgili nasıl hassas bir tutumda olduğunun farkındaydım.

"Nereye daldın öyle kızım?"

Başımı kaldırıp hafifçe üzerime doğru eğilmiş Havva Teyze'ye baktım. Odaya girdiğini bile fark etmemiştim. Gülümseyerek, "Hiç," dedim. "Öyle gözüm dalmış."

"Sen namazını kıldıysan içeri gel o zaman," dedi gülümseyerek, "Bizim komşular geldi, seni onlarla tanıştırayım."

Ufak bir tebessüm ve onaylamayla başımı salladım, "Hamza'yla birlikte kılacağız. Namazdan sonra yanınıza gelirim."

Hamza ve ben bu ikindi vakti kalkıp Hava Teyze'nin yanına gelmiştik. Geçen sefer olanlar için özür dilemek ve kendimizi bir kez daha açıklayabilmek için. Fakat Havva Teyze öyle sıcak ve içten bir halle karşıladı ki bizi, sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Birkaç özrü dillendirmeye çalıştığımızda bile oğlu Kemal'in onlara gerekenleri anlattığını ve özür dileyecek bir şey olmadığını söyledi.

Halim Amca bugün caminin kermesinde olduğu için evde değilmiş ama onun da aynı fikirde olduğundan emindim.

Bu içtenlik ve kabul, üzerimden büyük bir yükü süpürüp almıştı sanki. Çünkü, değer gördüğüm insanların sayısı halihazırda bir elin parmağını geçmezken iki kıymetli insanı kaybetme ihtimalim çok canımı sıkıyordu. Çok şükür yüklerimden birini bırakmıştım.

Hamza yeni abdest almış halde oturduğum odaya girdiğinde, kazağının kollarını indiriyordu. Ayağa kalkıp üzerimi düzelttim ve yere serdiğim seccadenin başına geçtim.

Hamza haylaz bir çocuk gibi yaklaşıp yanağımdan hızlı bir öpücük aldığında sahte bir söylenmeyle geri çekilerek önüne dönmesini söyledim.

"Yanlış anlama," dedi. "Geçen cumada hoca eşine muhabbetle bakmak sevap, demişti. Ondan yani..."

"Evet, evet," dedim muzırlığına alayla, "Yoksa senin hiç o taraklarda bezin yoktur. Sadece sevap diye..."

"Namaza başlıyorum artık kadın, biraz sessizlik." Boğazını temizleyip ciddiyetle omuzlarını gerdiğinde ikimizin de dilinde mütebessim bir, Estağfurullah, tekrarlanıyordu.

Hamza'nın imamlığında namazı bitirdikten sonra kendi seccademi kaldırıp "Ben içeri gidiyorum," dedim. "Havva Teyze'nin komşuları gelmiş, yanlarına bir uğrayayım. Sonra kalkarız."

Hamza'nın dudaklarının komik bir şey söylemişim gibi hafifçe seğirdiğini gördüm ama yüzünü elinde tuttuğu tespihten kaldırmadı. Onu bırakıp odadan çıktım.

Amacım Havva Teyze'nin gönlü olsun diye komşularının yanında birkaç dakika oturup kalkmaktı. Fakat içerideki kadınlardan bazısı öyle meraklı çıkmıştı ki soruları art arda sıralayıp beni bir köşeye sıkıştırmıştı. Havva Teyze'ye ayıp olmasın diye gelen soruları olabildiğince nazik bir tavırla yanıtlamaya çalışıyordum.

Oğluna kız bakma potansiyelinde gördüğüm bir teyze evli olup olmadığını sorduğunda Havva Teyze soruyu benden önce cevaplamıştı. Birkaçının bana olan beğeni dolu bakışları altında kendimi yeni gelin gibi hissetmekten alıkoyamıyordum.

Hâlâ yüzüğümü parmağımda tutmak konusunda sorun yaşıyordum, abdest alırken cebime atıyor ve sonra unutuveriyordum. Cebimdeki yüzüğü çıkarıp çaktırmadan parmağıma geçirdim.

Havva Teyze, daha önce hiç tatmadığım bu ortamın bende oluşturduğu şok etkisini fark etmiş gibi, "Hadi bakalım Feza, çaylarımızı bu kez sen tazele," diyerek beni biraz olsun ortamdan uzaklaştırmaya çalışmıştı.

Ayağa kalkıp Havva Teyze'nin uzattığı tepsiye boş olan bardakları doldurup hızla mutfağa geçtim. Hamza mutfak tezgâhına yaslanmış, elinde bir börekle ve dudaklarında zapt etmek için büyük çaba harcadığı bir gülüşle beni bekliyordu.

İçeride geçen konuşmaların bir kısmını duyduğunu anladım, onu görmezden gelerek çayları doldurmaya çalıştığımda arkadan kıs kıs güldüğünü duymamak imkânsızdı.

"Gören de hanım hanımcık biri sanacak," dedi beni keyifle izlerken, "Şu süzülmemelere bak."

"Seni duymuyorum."

"Tabii teyzeciğim..." dedi rezalet bir taklitle, "Evet, evliyim. Çok iyi yemek yapamıyorum, pek fırsatımız olmuyor. Ne iş mi yapıyorum? Ev hanımıyım."

Hakikaten öyle söylemiştim. Kadın birden ne iş yaptığımı sorunca ne cevap vereceğimi öyle şaşırmıştım ki, ağzımdan birden ev hanımı çıkmıştı.

Hamza bir kahkahanın eşiğinde sırıta sırıta yüzüme bakarken, "Sana birden böyle bir şey sorsalar, ne cevap verirdin?"

"Veterinerim derdim," dedi kendinden emin bir keyifle.

Çaydanlığı ocağın üzerine bırakırken, "Mesleği dışında her şeyi yapan bir veteriner," diyerek söylendim.

"Mesleğimi soruyorlar neticede, yaptığım işi değil."

Barbaros Hamza'nın okuluna karışmamıştı. Hamza okulunu bitirmiş ve hatta uzunca bir süre bir veteriner kliniğinde mesleğini yapabilmişti. Fakat tabii ki sonrasında BD buna devam etmesine engel olmuştu.

Bense kendimi bildim bileli dövüş sporlarının en ince ayrıntısına kadar hâkim şekilde yetiştirilmiştim, çünkü Barbaros bana yalnızca bu imkânı vermişti. Mesleğim de tıpkı neredeyse tüm hayatım gibi Bella Donna'ya hizmet ediyordu.

"Emin ol," dedim. "Bana yeni gelin heyecanı yaşatmaya çalışan insanlara dövüş sporlarıyla olan bağlantımı anlatamazdım."

"Yeni gelin demek..." Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu meseleyle alay etme süresi epey uzun olacaktı.

Cebimin iç kısmındaki sustalıyı çekip ona doğru kaldırmamak için kendimi çok zor tutuyordum, "Bununla sürekli alay edeceksin değil mi?"

"Evet." Sırıtışındaki neşe bir nebze olsun eksilmedi, "Sinirden üzerime yürüyecek gibisin, yani eğer öyleyse biraz daha sinirlendireyim."

"Tahammülü zor bir adamsın Hamza." Tek nefesli bir gülüşle başımı iki yana salladım, "Şu alaylı gülüşünü kesmezsen sahiden üzerine yürüyeceğim."

"Lütfen kır çiçeğim," dedi muzip bir ısrarla, "Lütfen kendini tutma."

Çay tepsisini elime alırken, "Fırsatçı bir insansın," diye kendi kendime söylenerek mutfağın kapısına yöneldim.

"Öyle söylemeyin efendim," dedi Hamza fecaat taklitlerinden birini yaparak, "Ben hanım hanımcık biri olduğumdan böyle şeyler duymamam gerek."

Ters bir bakış eşliğinden mutfaktan ayrılırken dudaklarımı zorlayan bir sırıtışla kadınların yanına girdim. Çayları kadınlara dağıtıp yerime oturdum. Ve bir anda sahiden de Hamza'nın taklidini yaptığı gibi abartı bir nezakete büründüğümü ancak fark ettiğimde, hayrete düştüm.

***

Akşam olmadan eve dönmüştük, Hamza bir ara bir işi olduğunu söyleyerek dışarı çıkmıştı. Döndüğünde ise aşağıda diğerleriyle birlikte Robin'le görüştüğünü, ondan aldığı yeni bilgilerle bu hafta BD'nin görev manipülasyonlarının planlanacağını anlatmıştı. Ve bu gece hep birlikte dahil olacağımız büyük planın detaylarının üzerinden bir kez daha geçmiştik.

Hunt'ın en büyük rakip şirketi Hunt'ın BD aracılığıyla yürüttüğü illegal yıldırma politikasını belgeleyecek verilere ve Hunt'ın kara para aklamasıyla ilgili çok büyük kanıtlara sahipti. Bunu kamuoyuna açabilir

ve halka duyurabileceğinden Hunt büyük bir tehlikedeydi. Resmiyette bir şekilde işlem yapılamayacak olsa bile insanların Hunt'a karşı cephe almasını sağlayacak ve asayişin onlar hakkında işlem yapmasını zorunlu hale getirecekti. Hatta Hunt'ın ihaleden men edilmesine bile sebep olabilirdi. Ve tabii ki bu başarısızlıkla BD çok ama çok büyük bir darbe yiyecekti.

Fedailer yarın gece bunları şirketten çalacak, yok edecekti. Bunun yanı sıra bu verilere erişimi olan çalışanlar yarın akşam düzenlenecek bir toplantı esnasında fedailer tarafından ortadan kaldırılacaktı.

Bizse önce verileri ve ardından çalışanları fedailerden kaçıracak, tehlike geçici de olsa ortadan kalkana kadar muhafaza edecektik. Basit bir mantığı vardı fakat icraatı çetrefilli ve zor bir plandı. Daha önce yaptıklarımız kadar hafife alınacak bir iş değildi, bu yüzden hepimiz aktif ve sistematik bir şekilde çalışmak zorundaydık. Şayet başarabilirsek hayal bile edilemeyecek bir ilerleme kat edilecekti.

Aşağıdaki konuşmadan sonra yukarı çıkıp plandan önce birkaç saat uyuyabilmeyi umarak yatağa uzandım. Kısa, hoş bir şekerlemenin ardından gözlerimi açtığımda Hamza'nın da yanıma uzandığını gördüm.

Göğsüne yasladığı başımı kaldırıp beni izleyen yüzüne baktığımda, "Sence bu çaba geçmişte yaptığımız hataların telafisi olacak mı?" dedim, boşuna çabalamadığımı duyma ihtiyacıyla.

"Halim Amca'nın yanına gittiğim ilk zamanlarda, onunla hiç konuşmamama rağmen bana tövbe ile ilgili ayetler, kıssalar anlatmıştı...Sanki ihtiyacım olan şeyi anlamışlar gibi," dedi.

Güldüm, "Ben de onların yanlarına ilk gittiğimde ihtiyacım olan şeyleri duymuştum. Sanki sendeki eksikliği hissediyorlar."

"Belki de... Fakat o gün köklü bir günahkâr olarak bile bağışlanabileceğimi gördüm Feza. Hatalarla dolu hayatıma karşı Allah'ın tekrar tekrar tövbe edenleri sevdiğini söyledi. İslam burnumun ucundayken bile hiç bu yüzü görmemişim. O beni affetmek için bu kadar istekliyken nasıl beni her şeyimle kabul eden bir yaratıcıya olan teslimiyete arkamı dönebilirdim ki?"

Eli ağır ağır saçlarımı okşadı, "Beni annem bile affetmedi," dedi. "Ona kızmıyorum, haklıydı. Fakat Allah karşısında affım, sahip olduğum en kıymetli şey oldu."

Benim hissettiğim şey de buna pek yakındı, zifiri karanlık içinde yalpalarken önüme apaçık bir yol çıkmıştı sanki.

"Şu an uğraştığım şey bağışlanmak için değil Feza," dedi. "Bir kötülük gördüğüm zaman düzeltmem emrediliyor. Bu yüzden burada yapabileceğim bir şeyler varken yeniden arkamı dönemezdim."

"Ben gidersem sen de bu şehirden gidecektin," dedim, "Öyle söylemiştin."

Hayal meyal bir tebessümle dudağını hafifçe büktü, "Seni ikna etmek için öyle şeyler söyleyebiliyorum."

"Hiç gitmeyecektin değil mi?" dedim yorgun bir gülüşle.

"Buraya er ya da geç dönecektim zaten Feza. Arkamda büyük bir bataklık vardı, onun kuruması için elimden geleni yapmadığım müddetçe inandıklarıma nasıl tam olarak hizmet edebilirdim ki?"

Bunu ben de çok defa sordum kendime ve pek tabii ki bu şehre sımsıkı tutunmamın sebeplerinden biri de buydu.

"Ben bu şehri terk ettikten sonra, sen nereye gittin?" Bu meseleleri hiç konuşmamıştık, "Ne yaptın?" Ama ona sormama rağmen kendime dönüp baktığımda ona uzun uzun anlatacağım bir şey yoktu sanki elimde...

"Bir süre seni aradım," dedi göğsünü şişiren derin bir nefesi bırakırken, "Sonra vazgeçip bir sürü şehir gezdim. Mesleğimi yaptım, hayvanlarla uğraştım. İnandığım dini enine boyuna öğrendim..." Duraksadığını hissettiğinde bu burukluk bana tanıdık geldi.

"Burada yarım bıraktığım bir şey olduğunun oldukça farkındaydım," dedi. "Geri dönme ihtimaline karşı birkaç kez buraya gelmek istedim ama bahaneler hep yolumu kapattı. Ama sonra senden aldığımı sandığım bir mesaj beni bir an bile düşünmeden buraya getirecek sebep oldu."

Sözlerinin tamamlandığını hissettiğimde, "Ben de senin gibiydim," dedim. "Ama senin adınla bir mesaj almasam buraya geri dönüp bir de BD'nin karşısında durabilir miydim, hiç sanmıyorum... Tıpkı senin gibi eksikliği pek çok kez hissettim ama cesaretli değilim."

"Olur mu?" dedi alaylı bir tavırla, "Oldukça cesaretlisin, geri dönmemek için benimle nasıl keçi gibi inatlaştığını unutuyor musun?"

Elim belinde, parmaklarım kazağının eteğiyle oynarken gerildiğini hissettim, "Tüm yaşananlara rağmen hâlâ geri dönmemi istiyor olamazsın Hamza, değil mi?"

Rahatsız olmuş gibi elimi yukarı çekip karnının üzerine bıraktı, "Önceliğim senin güvende olman, bu yüzden sana ulaşabileceğim en uzak yerde olmanı tercih ederim."

Bu kadar korumacı olması geçmişte zaman zaman beni sıkardı, "Ben eski bir fedaiyim Hamza, beni kollayıp durmana ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

Gerilmiş bedeninin rahatladığını hissettim, "Biliyorum bebeğim," dediğinde sesine düşmüş muzip tını konuşmanın bundan sonrasındaki ciddiyeti imha ediyordu. "Ama sen benim küçük şeker kızımsın, kanatlarımı senin için açmaktan başka çarem olabilir mi?"

"Beni deli ediyorsun!" dedim başımı iki yana sallayarak. O ise bana haylaz bir çocuk gibi ima dolu bir ifadeyle gülmeye başlamıştı. Ondan bulaşmış bir gülüşle elimin altındaki karnına vurdum, "Beni gerçekten deli ediyorsun!"

Geri çekilip yataktan kalkmak için davrandığımda beni kendine çekip kollarının arasında sımsıkı sararak hareket etmeme müsaade etmedi.

Uykudan yeni uyanmış bir adamın mahmurluğuyla beni bırakmadan yatakta döndü, "Ama beni seviyorsun."

Sağ omzum bu koca adamın ağırlığıyla ezildiğinde kendimi onun yanında küçücük hissettim, "Seni sevdiğimi mi duymak istiyorsun?" dedim yüzündeki tasasız tebessümü hayranlıkla izlerken.

"Bunu duyabilmek için ölüyorum," diye fısıldadığında kendimi yenilgiye bir kız gibi neşeyle kıkırdamaktan alamadım.

Yapay bir cazibeyle gözlerimi kısıp "Evet," dedim, "Seni seviyorum."

Bu alaycı nazıma karşı sanki dünyanın en mucizevi anında seyre dalmış gibi mest olmuş bir ifadeyle gözlerini bir an olsun benden çekmedi. "Tam şu an," dedi benden çevirmediği suretindeki bu hülyalı halle, "Şu odanın hemen önünde bir üçüncü dünya savaşı çıksa, yerimden kalkamayacak kadar acizim."

Bakışları beni öyle savunmasız hissettirmişti ki, neredeyse ufak bir çocuk gibi yanaklarım kıpkırmızı kesilecekti. Nabzım çoktan heyecanlı atışlarıyla göğüs kafesimi hırpalamaya başlamıştı bile. "Seni bu kadar etkiliyorum demek."

"Etkilemek mi?" Bu tabirin, içinde olduğu vaziyet için çok hafif kaldığını gösterir gibi açıkça küçümsedi. "Eğer bir casus olsan ve şu an kollarında ölümün eşiğinde olsam, beni zahmetsizce öldürebileceğin kadar sana aidim."

Hamza Tuna için ne iddialı sözlerdi bunlar. Kızarmış yanaklarıma takılmamasını umarak onu geçiştirme yoluna gittim, "Bir de abartıyı sevmiyorum dersin."

Gözlerini dikip onaylar bir vaziyette başını salladı. "Hayatım, bu safi gerçek."

Yaşamım boyunca göreceğim tüm kıymetin tek elden bu adam tarafından bana verildiğini hissettiğim bu anda ona sımsıkı sarılmaktan başka çarem yoktu.

Bir saatin ardından bizi bekleyen plan için Hamza'yı yataktan kaldırmaya çalıştığımda memnuniyetsizce söylenmeye başlamıştı. Üzerimi hızla giyip şalımı sıkı sıkıya başıma doladıktan sonra silahlarımı üzerimde ulaşabileceğim en pratik yerlere konumlandırdım. Siyah yeleğimi üzerime alıp kapüşonumu başıma geçirirken Hamza da çoktan giyinmişti.

Deri ceketini üzerine aldığında daireden çıkıp birlikte aşağı inmiştik. Neredeyse herkes salonda toplanmış bizi bekliyordu.

Herkes görevini tamamıyla kavramış halde gözünü Hamza'ya dikmişti. Hamza, "Binadan ikişerli gruplar halinde ayrılalım," dedi. "Bir anda çıkıp caddeye dağılmamız dikkat çekiyor. Hemen arkamızdaki ara sokakta iki minibüs var. Birini ben, diğerini Koray kullanacak."

Hamza, kendi minibüsüne ve Koray'ın minibüsüne geçecek isimleri söyledikten ve gereken tüm bilgileri verdikten sonra yavaş yavaş katı boşaltmamızı söyledi.

Sustalımı elimde döndürüp daireden çıkan grupları izlerken Hamza yanına alacağı birkaç şey için eski odasına gitmiş, diğerleri de kendi aralarında plan hakkında konuşmaya dalmıştı. Yanımda birinin varlığını hissettiğimde başımı kaldırıp gelen kişiye baktım.

Enis hemen yanımda duruyordu, "Neden bekliyorsun?" Anlayışlı bir tavır içindeydi.

"Hamza'yı bekliyorum." Gerçi bana kalırsa bunun cevabını zaten biliyordu.

Beni hiç duymamış gibi, "İstersen dışarı çıkarken sana eşlik edebilirim," dediğinde teklifini reddetmeden önce teşekkür ettim. Fakat teşekkür sırasında bir gölge gelip üzerimize düştü.

"Yavaş et Enis," dedi Hamza, bir anda yanımızda belirerek, "Yavaş et." Hangi vakit odadan çıkıp yanımıza gelmişti, hiç fark etmemiştim.

Enis onu hiç duymamış gibi bana hitaben, "Anlamıyorum Feza," dedi. "Bu adam yıllarca sen onun yanındayken başka kadınlarlaydı ve şimdi gerçekten onunla evlendin mi?"

Hamza elini onun göğsüne koyup hiç de kibar olmayacak şekilde geriye itti. Enis onun elini iterek üzerinden uzaklaştırsa da çoktan benden birkaç metre gerilemişti.

Bu kez ben elimi Hamza'nın göğsüne koyup onu durdurdum ve Enis'e "Bunu burada, seninle konuşacağımı mı düşünüyorsun?" dedim hayretle. "Ya bundan sonra benimle mecbur kalsa bile konuşma ya da bu konuyu bir daha açma Enis. Neden bu saçmalığı yaptığını bile anlamıyorum!"

Hamza'nın beni yanına çekmesine izin verdiğimde Enis, "Seni hak etmiyor!" diye çıkışarak Hamza'yı kışkırttı.

İçeridekiler bize baktığında Hamza, Enis'in üzerine yürümeye davranmıştı, "Kim yürek yedirdi bu çocuğa?"

Enis de geri kalmadan ona karşılık verdi, "Kendini çok yükseklerde görüyorsun değil mi?"

"Zaman zaman."

Bu saçmalığa bir son vermek için var gücümle Hamza'yı yanıma çekip Enis'ten uzaklaştırdım. Hamza olayı daha fazla büyütmeden yanıma geçtikten sonra sessizlik içinde benimle birlikte, herkesin daireyi boşaltmasını bekledi.

Enis'in bana bir ilgisi olduğunu biliyordum, bunun daima farkındaydım. Yıllar önce bir fedaiyken Hamza'nın yanında olmama rağmen bir dönem ben de ondan hoşlandığımı düşünmüştüm fakat hiçbir zaman Hamza'nın yanından ayrılıp onun yanına gitmedim.

Şimdi bu tavırlarının geçmişte bana olan ilgisinin yanı sıra Hamza'ya daima duyduğu kin ve kıskançlıktan da kaynaklandığını düşünüyordum. Böyle çocukça kıyaslamalarla uğraşacak vaktimiz yoktu.

Minibüslere binip daha önce planlanan noktaya geldiğimizde hepimiz ölü bir sessizlik içinde belirlediğimiz noktayı gözlüyorduk.

Civardaki güvenlikleri etkisiz hale getirme görevi David ve Ahmet'teydi. Yaygara koparmadan ustaca işleri halledip bize haber verdiklerinde Murat ve Sanem etrafı gözlemek üzere binanın dışına konuşlandı.

Sanem, Murat ve David daha önce buraya gelip girişlerin sistemini çözdükleri için Aslı'nın arka kapıyı açması pek vaktimizi almamıştı. Hamza önde, biz arkada temkinli adımlarla içeri girdiğimizde işlerin daha baştan bu kadar sorunsuzca ilerlemesi keyfimi yerine getirmişti.

Silahımı sıkı sıkıya kavrayıp etrafı kolaçan ederek ilerledikçe gerilmeye başlamıştım.

Hamza ve Koray, ulaşacağımız bölüme gidene kadar geçeceğimiz katların arasını kontrol etmek ve bize yolu açmak için önden gitmişlerdi. Ahmet ve Enis kamera odasına doğru yola çıktığında Aslı ve ben merdivenleri yavaş yavaş çıkmaya başlamıştık bile.

Boynuma asılı büyükçe çantayı sırtıma çekip silahımı önümde tuttum. Binanın bu yanında güvenliğin daha zayıf olduğunu tespit ettiğimizden ve Hamza'yla Koray önden bize yolu temizlediği için ilerleyişimiz hızlıydı.

Fakat fazla hızlı... İşin kolay ilerlemesinin üzerimde oluşturduğu keyif yerini yavaş yavaş kuşkuya bırakırken Aslı duraksayışını fark etmemişti.

Daha öncesinde ne kadar hazırlık yaparsak yapalım özellikle de BD tehlikesinde olan, böyle korunaklı bir yerde bu kadar sıkıntısız bir plan yürütmemiz çok düşük bir ihtimaldi. Hele de arkamızda BD'nin istihbaratı ve fedai kalabalığı yokken...

"Bekle," dedim hemen önümde ilerleyen Aslı'ya. Durup bana döndüğünde ona bir açıklama yapmadan, çabucak Hamza'yı aradım. Telefonu hiç beklemeden açıp yalnızca, "Olduğunuz yerde kalın, geliyoruz," dedi ve kapattı.

"Bir şey mi var?"

Beni izleyen Aslı'ya, "Biraz bekleyelim," dedim. "Hamza buraya geri döndüklerini söyledi."

Kısa bir süre sonra Enis ve Ahmet yanımıza gelip neden Hamza'nın onları buraya çağırdığını sordu. Bu hamle beni epeyce işkillendirmişti. İkisi Hamza'nın çağrısıyla kamera kayıtlarını silmek yerine tamamen etkisiz hale getirmiş ve aceleyle yanımıza dönmüştü.

Hamza, arkasında Koray'la birlikte yanımıza döndüğünde hepimizin burada olduğundan emin olduktan sonra, "Gidiyoruz," dedi.

"Gidiyor muyuz?"

Koray, "Plan iptal. Hemen burayı boşaltıp çıkacağız," diyerek durumu biraz da olsa açıkladı. "Dışarıdakilere haber verdik, arka kapıda bizi bekliyorlar."

Kuşkularım yavaş yavaş gerçeklik kazanırken Aslı, "Her şey sorunsuzca ilerliyordu Hamza, sıkıntı ne?" diyerek emrine karşı diretti.

"Sorun tam olarak bu," dedi Hamza, "Burada bu kadar rahat hareket edebiliyor olmamız apaçık bir tuzak."

Enis ciddiyetsiz bir tavırla, "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sorduğunda, "Her şeyin bu kadar mükemmel olması imkânsız," dedim. "Böyle bir zamanda böyle bir şirketin binasında arkamızda kimse yokken plan bu kadar rahat ilerleyemez."

Aslı yarım ağızla, "Şansımız yaver gidiyor olabilir," dese de buna kendisi de pek inanıyor gibi değildi.

"Eğer böyle çetrefilli bir savaşta taarruz sorunsuz gidiyorsa ya bir savaş dehasısın ya da tuzağa düşürülüyorsun, demek," dedi Hamza silahını çekip arkasından yürümemizi işaret ederken. "Bir grup paslı fedainin savaş dehası olma ihtimali üzerinde durmayacaksanız, hızlı hareket edin."

Eksi ikinci kata inebilmek için lobiyi geçmek üzereydik ki bir silahın sessizce ateşlendiğini işittim ve bir kuşunun öfkeli bir arı kolonisi kadar

gürültü ve hızla kulağımın hemen yanından geçip bir duvara saplandı. Başımızı kaldırıp baktığımızda, kalabalık siyah siluetler hemen karşımızda belirivermişti. Hepimiz biliyorduk ki burun buruna geldiğimiz bu insanlar BD'nin fedaileriydi. Kokusunu aldığımız kumpasın tam ortasında, kanımıza susamış fedailerin arasında kalakalmıştık.

15. ZAYİAT

KAKTÜS TEAM

Kendimi yeniden bir savaş meydanında bulmak, ateş altında kıskıvrak yakalanmış olsak bile geçmişten bana kalan muazzam bir coşkuyla sanki beni tazeliyordu. Eskisi gibi BD için mücadele etmenin vicdan azabından oldukça uzaktım, hatta bilakis onun fedaileriyle çarpışıyor olmak beni müthiş gururlandırıyordu.

Hamza omzumu yakalayıp beni hemen yanına çektiğinde diğerleri de en yakın duvarın arkasına geçip siper aldı. Hepimiz çoktan silahlarımıza davranmıştık.

Karşımızda bizim iki katımızdan daha fazla bir fedai grubu vardı ve hepsi tam teçhizatlıydı.

Güvenliklerden birkaçının hareketsiz halde fedailerin arkasında kaldığını gördüğümde neden güvenlik müdahalesi olmadığını anladım. Fedailer geniş lobiye oldukça hâkim bir şekilde üzerimize geliyordu. Silahları susturucularla sessizce ateşleniyor, boşlukta süzülen silahların havayı yaran tiz sesleri inceden kulaklarımızda çınlıyordu.

İçimdeki pantolonun yan cebine yerleştirdiğim bıçakları elime alıp bir tanesini bana nişan almış adama doğru savurdum. Ufak krom bıçak bir pervane gibi havaya süzülüp adamın sağ kol, omuz boşluğuna saplanırken elindeki bıçak güçsüz kalan parmaklarının arasından yere düştü.

Kendimi geri çekip bana doğru nişan alınmış bir bıçaktan son anda kurtulduğumda arkamda acılı bir küfür savurulduğunu duydum. David bacağına saplanmış bıçağı çekip çıkardı ve tutuşan bir öfkeyle geldiği yere nişan alıp fırlattı.

Fedailer git gide yaklaşıyordu. Ya bizi köşeye sıkıştırmalarına müsaade etmeden önce taarruza geçecek ya da merdivenden kaçıp gidecektik.

Görünen o ki ben de dahil olmak üzere hiçbirimiz kaçmaya yanaşmıyorduk çünkü kaçtığımızı anladıkları anda tüm cesaretleriyle peşimize düşeceklerdi.

Hamza silahıyla birkaç fedaiyi etkisiz bırakırken bir yandan da telefonda birisiyle konuşuyordu.

Enis, Ahmet ve benim yanımdan geçerken birden bize, "Beni koruyun!" diye bağırınca aksini düşünmeden yanımızdan geçip koşmaya başlayan Enis'i silahlarımızla takip ettik. İleri koşup kendini koltuklardan birinin arkasına atarken ateş ettiği birkaç fedainin silahını düşürmüştü. Ben ise ona nişan alan fedailerden birini vurmuştum.

Vurduğum kadının küfürlü haykırışı içimi derin bir rahatsızlıkla kavurdu fakat silahımı bir an olsun bırakmadım.

Aslı, "Merdivenden geliyorlar!" diye bağırdığında hepimiz çıkış için kullanacağımız merdivenlere döndük. İçerideki kadar kalabalık olmasa bile sayıları neredeyse bizimle eşit bir grup fedai merdivenlerden çıkmış üzerimize koşuyordu.

Hamza elini kaldırıp Koray'a doğru, "Şimdi!" diye bağırdı.

Koray ise elindeki iki küçük silindir tenekenin pimini çekip önümüzdeki ve arkamızdaki fedailerin üzerine fırlattı. Sis bombaları ortalığı birbirine katarken hepimiz birbirimizi seçebilmek adına boyunlarımızda duran kafa fenerlerini alınlarımıza çektik.

İçerideki herkes ateş etmeyi kesmişti. Karanlık lobide artık göz gözü görmüyordu, fark edebildiğimiz tek şey birbirimizi seçmek adına alınlarımızda cansızca yanan beyaz fenerlerdi.

Silahların ince vızıltısının yerini çekilen bıçakların metalik sürtünmesi kapladığında fedailer bizden daha temkinli davranıyordu.

BD'de uzunca bir süre gözü kapalı dövüş eğitimi vermeme rağmen ve fenerim sayesinde düşük de olsa bir görüş alanına sahip olmama rağmen geçen bunca zaman bunları tekrar etmemiş olmak beni korkuruyordu. Karşımda muhtemelen benim devremden düşük olsalar bile idmanlı fedailer vardı.

Çok geçmeden acılı bir inlemenin ve kısılmış, çaresiz birinin çırpınışını duydum. Muhtemelen bizden biri değildi.

"Bismillah..." Üzerime koştuğunu gördüğüm bir fedaiyi yana çekip boşlukta sendelerken kolunu yakaladım ve bana çektiği bıçağa bir tekme savurup kolunu kıvırdım. Aslı kısmen etkisiz hale getirilmiş fedaiyi elimden alırken ben bir başkasına yönelip karın boşluğu olduğunu düşündüğüm kısma nefesini kesecek bir yumrukla yüklendim.

Hırıltılı bir sesin boğazından koptuğunu duyduğumda onu bir kenara atıp bizimkilerden birinin boğazına sarılmış fedaiyi saçlarından kavradım.

Hemen birkaç metre ileride Hamza'nın keyifsiz söylenişlerini duymuştum. Elinin altındaki fedaiden iyiye işaret olmayan bir çıtırdama ve sert bir haykırış yükselti.

"İyi dövüşüyorsunuz," diye söylendi oyalandığı fedailere, "Ama ben sizi eğiten adamları eğittim." Hayal meyal adamı ensesinden tutulmuş bir kedi gibi kavrayıp fırlattığını gördüm. Elinde döndürdüğü bıçağı kesin bir hamleyle bir yöne sapladığında can havliyle inleyen bir fedainin sesini duyar gibi oldum.

Oldum olası onu dövüşürken izlemeyi severdim. Sağa sola bilinçsizce yumrukların savrulduğu ucuz bir kavgadan tamamıyla uzak, nereye nasıl darbeler indireceğinin bilincinde ve ilkellikten tümüyle arınmış, usta bir savaşçının gücü ve asaletiyle dövüşüyordu. Hastalıklı bir düşünce gibi algılansa da kendimi bildim bileli onun hamlelerini bir sanat eseri ve onu da bir dövüş sanatçısı olarak hayal ederdim.

Onu izlemeye dalarak boşladığım birkaç saniyede bir fedainin parmaklarını sıkıca boğazıma saplamasına sebep olacak bir boşluğa mahal

vermiştim. Kolumdaki sustalıyı çabucak kavrayıp beni ondan sıyıracak gerekli hamleleri geciktirmeden yaptım.

İçerideki arbede dakikalar boyunca sürüp gittikten sonra Koray, "Arka merdiveni boşalttık!" diye bağırdı. Hepimiz uğraştığımız fedaileri birkaç hamleyle uzaklaştırıp hızla arka merdivenlere ilerledik.

Sis hâlâ buğusunu korusa da el yordamıyla hızlı davranabilme yetisine sahiptik. Merdivenleri seri adımlarla inerken birbirimizden zerre haberimiz yoktu, yalnızca hepimizin iyi olduğunu umuyorduk. Merdivenden inerken Ahmet'i, David'in omzunun altına girmiş, onu taşımaya çalışırken gördüğümde bir an için paniğe kapıldım. Koray ona çabucak yardım etti.

Dışarı çıktığımızda ise hiçbir perde olmadan karşılaştığımız vaziyetimiz düşündüğüm kadar kötü değildi. Hepimiz az biraz yara almıştık fakat bazılarımız düşündüğümden daha kötü durumdaydı. David ve Aslı yardım olmadan rahatça hareket edebilecek gibi görünmüyordu.

Hamza'nın bir kez daha telefonla konuştuğunuz gördüğüm sırada ona ne olduğunu sormaya niyetlenmiştim. Ama bu sırada Enis, "Buraya bakın!" diyerek bizi uyardı.

Hepimiz gösterdiği yere döndük ve karşılaştığımız şey belki de sonumuzu getirecek olan şeydi.

İçeridekine oranla çok daha kalabalık fedailer silahlarını kuşanmış bizi bekliyordu. Biz ise bireyselde, geçen zaman rağmen bu fedailerin birçoğundan daha donanımlı olsak bile sayımız kalabalıkla baş edemeyecek kadar azdı ve zayiat vermiştik.

Her şeyin bittiğini düşündüğüm o noktada çaresizce silahlarımı sıkı sıkıya kavramışken karanlık gökyüzünde yankılanan birkaç polis sireninin hızla bulunduğumuz yere yaklaştığını duydum. Ve sonra Hamza'nın bize evde anlattığı planın bu kısmını anımsadım.

Önce polis sirenleri, ardından polis arabaları binanın önündeki otoparka girdiğinde Sanem ve Murat da bizi buraya getiren iki minibüsün içinde, hemen yanımızda durdu. Minibüsün yanında beliren başka bir araçtan daha önce yüzlerini hiç görmediğim adamlar inmeye başladığında göz ucuyla Hamza'ya baktım.

Hamza, "Eve dönebilecek olanlar geldiğimiz minibüslere binsin," dedi. Yeni gelen aracın içinden çıkan yabancı adamsa önce Hamza'yla tokalaştı ve "Geç mi kaldık?" diye sordu.

Hamza'dan aldığı cevabı göremedim ama adam sonra aracını işaret edip "Yaralılar bizimle gelebilir," dedi. Hamza adamın sözlerini onayladığında David ve Aslı diğerlerinin yardımıyla gelen yeni araca taşınmaya başlamıştı.

Neredeyse bizi getiren minibüslere binen kimse olmamıştı.

Polis sirenleriyle anında ortadan kaybolan fedailerden geriye hiçbir iz kalmamıştı. Fakat içeridekiler için aynı şeyi düşünemiyordum.

Bize yakın duran polis araçlarından tanıdık bir yüz inip Hamza'ya yaklaştığında gelenin Kemal olduğunu gördüm, "İçeride işinize yarayacak birkaç fedai bıraktık," dedi. İkisi bilek güreşine tutuşur gibi sert bir hamleyle ellerini kavrayıp tokalaştı ve Kemal yavaşça başını eğerek bana selam verdi. Aynı şekilde selamını aldım.

Her şeyi öylece orada bırakıp geri dönerken minibüste tektik. Hamza Sanem'e Murat'ın aracına binmesini söylemişti. Kalan birkaç fedai de o araçtaydı.

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp vücudumda kısım kısım sızlayan yaraları görmezden gelmeye çalışsam da onlar çoktan derin bir acıyla tutuşmaya başlamıştı bile.

Belki yarım saatte kat edilebilecek yolu, peşimizde birinin olması tehlikesiyle tam bir buçuk hatta belki iki saat boyunca dolaşa dolaşa aşmıştık. Hamza ancak takip edilmediğimizden emin olduğunda evin önünde durmuştu. Hatta binanın önüne geldiğimizde sabah ezanı bile okunmaya başlamıştı.

Diğer minibüs hâlâ ortalıkta yoktu. Hamza hepimizi riske atmamak için onların bu geceyi dostlarına ait, güvenli bir yerde geçireceğini söyledi. Eve geri dönen yalnızca ikimizdik.

Merdivenleri çıkarken Hamza da gördüğüm bir aksama dikkatimi çekse de bunun üzerine gitmememem için dikkatimi dağıtacak şeyler yaptı. Fakat yukarı çıkıp çatı katımıza ulaştığımızda artık kaçacak yerimiz yoktu.

Onu kendime çevirmek için koluna asıldığımda yüzünün acıyla eksidiğini gördüm. Önce kolunu korkuyla çabucak bıraktım ama sonra ceketinin omzuna doğru olan üst kolunda bir yırtık ve yırtığın çevresinde ceketin siyah derisinde rengi kamufle olmuş, uğursuzca parlayan kanı fark ettim.

Hamza ses çıkarmadan ceketi dikkatle çıkarmama izin verdi. İçindeki siyah kazaktaki düzgün bir kesikle iplerinden ayrılmış ama teninden görünen kısım haricinde kanını saklıyordu.

Bıçağımı çıkardım ve önce kazağının kolunu kesmek için davrandım ama Hamza onu başından birkaç hamlede çekip çıkarmıştı.

Kesik üst kolundan omuzuna uzanıyordu. Yarası derin ve genişti, ayrıca kesinlikle iyi bir bıçakla ve bilinçli bir hareketle açılmıştı. Kirli ve dağınık bir yara olmaması beni sevindirdi. Çabucak banyoya koşup bir havlu getirerek geç de olsa tampon yapmaya çalıştım. Görünen o ki zaten onu bitkin düşürecek kadar kan kaybetmişti.

Elimle yaranın köşelerine bakıp ciddiyetini ölçmeye çalıştım. "Bunu hemen temizleyip dikmem gerekiyor."

Sağlam kolunu sallayıp saatine bakmaya çalıştı. "Sabah namazı geçmek üzere," dedi. "En azından beni namazda idare edecek şekilde sıkıca sarabilir misin? Sonrasında onun üzerinde istediğin kadar uğraşmana izin vereceğim tatlım."

Nefesimi yanaklarımı şişirerek bırakıp banyodan ıslak havlu ve sargı bezdi getirdim. Kanı güzelce temizleyip idareten yarasını sardıktan sonra abdest almak için banyoya gitmesine yardım etmek için diğer koluna girdim.

Ama o bunu bir hakaret saymış gibi sırtını dikleştirip huysuz bir ihtiyar gibi söylenerek beni geçip banyoya girdi. "Beni öldürmeye amma da heveslisin be kadın!"

Üzerimdekileri çıkarıp bir kenara bırakırken kendi yaralarımı görebilmek için yatak odasının aynasının önüne geçtim. Yaralarım pek derin değildi, belki bazısının birkaç dikişe ihtiyacı olabilirdi. Ama Hamza gibi bunu namazdan sonraya erteledim.

Hamza'ya belli etmeden ondan sonra banyoya girip kendimi kandan temizledikten sonra yatak odasına geçtim. Maddi manevi üzerime çökmüş olan bitkinliği ardıma almaya çalışarak Hamza'nın imamlığında namaza durdum.

Fakat namaz esnasında gözlerimin önünde bu gece silahımı ateşlediğim ve bıçağımı sapladığım insanlar belirip durdu. Bundan kurtulmak için içten içe dua ederken sanki anılar daha bir canlanıp üzerime gelmeye başlamıştı.

Burada, hesap vermem gereken Allah'ın karşısında kendimle yüzleşiyordum adeta.

Namazı bitirdiğimde Hamza da en az benim kadar suskundu. Sükût gizli bir hesaplaşmayla aramızda kol gezerken, fedailerle çarpışırken bedenlerimizdeki gücü körükleyen coşku sanki şimdi eriyip gitmişti ve yerine vicdan azabını bırakmıştı.

Yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum, en azından bazı noktalarda. Fakat bir zamanlar benim de o fedailer gibi kör kütük hatta belki de mecburiyetle BD'nin bir silahı olduğum düşünüldüğünde, bu gece sahaya geri dönmüş gibi hırsla silahını savuran Feza'yla gurur duymuyordum. Kendimi korumak için olsa bile.

Gözlerime hücum eden yaşları görmezden gelebilmek için, "Hadi," dedim Hamza'ya, "Şu koluna bir bakalım."

Hamza uysal bir halde banyoya geçip klozet kapağına bir tabure gibi oturup beni bekledi. Bulabildiğim tüm steril malzemeleri lavabonun üzerine koyup sıkı sıkıya sardığım yarasını açtım. "Sana hamladığını söylerken benim devremde bile olmayan fedailerden yara aldığım için epey utanıyorum," dedi pek de keyifli olmayan bir alayla.

"Sayımızın üç katı fedaiyle antrenmansız bir halde çarpıştık. Teçhizatları bizden daha donanımlıydı," dedim ve yarasına yapacağım müdahalenin canını yakacağına dair onu uyarıp dişini sıkmasını istedim.

Hamza sahiden dişini sıkıp işimi halletmemi beklerken gerilen kasları dışında başka bir tepki vermedi. "Ve Hamza," dedim dikkatini dağıtmak için, "Değil sana bunu yapanı, elinden geçen fedailerin durumunu düşünmek bile vicdanımı sızlatıyor."

Güldü fakat gülüşü yalnızca dudaklarında bir oyalama gibiydi. "Gururumu okşuyorsun tatlım."

Yıllarca aldığım sağlık eğitimleri ve BD'nin doktorlarıyla geçirdiğim vakit sayesinde güzel bir iş çıkararak yarasını iyi bir dikişle onarabilmiştim. Bunu zaten çoğu fedai gibi daha önce de birçok kez yapmıştım.

Hamza kolundaki sargıyı bitirdiğimde, oturduğu yerden kalktı ve yerine beni oturttu. Öyle bitaptım ki ona tepki dahi veremedim.

Tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkarırken ona yardım ettim. Yara alıp almadığımı görmek istiyordu. Ve tabii ki tahmin ettiği yaraları gördü. Tıpkı benim onu onardığım gibi o da benim bedenimi dikkatle onarmaya başlamıştı.

Islak havluyu vücuduma sürüp beni temizlediğinde soğuk ıslaklığın ürpertisiyle omuzlarımı kısıp kendimi geri çektim. Ve sanki gözlerime dolmak için mücadele eden gözyaşları bu savunmasızlıkla bir anda gözpınarlarıma hücum etmişti.

Hamza hemen önümde dizlerinin üzerine oturmuştu. Bendeki değişimi fark edince yüzünü kaldırıp yüzüme baktı, kendime koyduğum tüm

sınırlar bir anda kalktı ve omuzlarımı derinden sarsan ütremeyle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Sanki gözyaşlarım Hamza'nın üzerindeki durgunluğa tercüman olmuş gibi ikimizin üzerindeki boşluk için oluk oluk akıyordu gözlerimden.

Orada bir fedai gibiydim. Biliyordum, mecburduk. Bunu isteyerek yapmadık ama bu hiç mi hiç hoşuma gitmedi. Fakat işin kötü yanı... Orada onlarla çarpışırken bu hoşuma gitmişti.

Konuşmasam bile beni anladığını hissettiren bir sükût içinde gözlerime kilitlendi ve sonra yalnızca, "Sen bir süre planlardan uzaklaşacaksın," dedi.

Sahiden de planlardan uzaklaşacaktım. Bunun yerine elimde var olan kozu nasıl kullanacağıma odaklanacaktım. Bu kozu nasıl kullanacağıma karar vermek oldukça hayatiydi, düşüncesizce hareket etmek istemiyordum.

Belli belirsiz bir baş hareketiyle buyurganlığına boyun eğdim.

Önümde eğildi, kollarını bedenimin her iki yanını sarıp alnını dizlerime yasladı. Ağlama krizinin bir saman alevi gibi patlak verip sonlandığı vakitte ben de onun üzerine eğildim ve başımı hemen başının üzerine koydum.

Bundan sonrasında atacağım adımları öğrenmesi ihtimalinde aramızda açılacak uçurumları görüyordum fakat buna rağmen ne elimdeki kozdan vazgeçebilirdim ne de kollarında olduğum bu adamın yanı başımda olmasından. Hevesli bir çıkmaz, hamlelerimi gözlüyordu.

16. KAFEİN

KAKTÜS TEAM

Kafein dilimin üzerinde damar damar yayılırken kahvenin keskin, kekre tadıyla yavaş yavaş gevşemeye başlamıştım. Tat damağımda bayatladığında kahvemden yeni bir yudumu çabucak alıp tazeledim.

Hamza kısa sakalını parmak uçlarıyla taradı, ikinci bardağı daha henüz tazelenmiş olmasına rağmen sıcaklığına aldırış etmeden büyük bir yudum aldı. Bir süredir saç tıraşı olmuyordu, kulağının arkasına sıkıştıracak kadar uzun olmayan haylaz tutamlar alnına düştükçe onları geriye itiyor ve farkında olmadan bu hareketi her tekrar ettiğinde saçlarını karıştırıyordu.

Bu gece vakti, kahvecinin en izbe köşesine geçmiş, yalnız başımıza bir şeyler atıştırmıştık ve şimdi kahvelerimizi içiyorduk.

Malum günün üzerinden dört, beş gün kadar geçmişti. Hepimiz toparlanmış fakat mecburi bir sessizliğe çekilmek zorunda kalmıştık. Mars'ın şehrin her yanında canla başla bizi arayacağını düşünürken belli ki Barbaros fedaileri bizim için değil, yaklaşmakta olan ihale için kullanma taraftarıydı.

Hamza, Robin'den aldığı bilgilere göre fedailer sık sık göreve çıkıyor, bizim çıkardığımız pürüzleri ortadan kaldırmak için var gücüyle çalışıyordu. Ve biz ne kadar büyük darbeler indirsek de Hunt önüne çıkanları midesine indirerek devam eden koca bir dev gibi büyüyerek ilerlemeye devam ediyordu.

Benim elimdeki kozdan hepsi habersizdi. Bu kozu nasıl kullanacağımı hâlâ bilmiyordum ama muhakkak ki yapacağım hamle risk ve ihtimaller

üzerine kurulu bir hamle olacaktı. Direkt Timur Koşaran'a bir şeyleri iletmem elimdeki bu bilgiyi harcamama sebep olabilirdi. Fakat daha fazla beklemenin de anlamı yoktu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ilk fırsatta bu kozu kullanmalıydım. Vakit git gide daralıyordu.

Oğuz Tuna'nın yüzüne baktıkça zihnimdedilimin ucuna düşüp de dillendiremediğim bir kelime gibi bir anı canlanıyordu ama bir türlü çıkaramıyordum. Daha önce Hamza aracılığıyla uzaktan gördüğümü düşünerek geçiştirmeye çalıştıysam da sanki fotoğrafına daha dikkatli baktıkça beynimde yeni hatıralar dirilecekmiş gibi bir hissiyata kapılıyordum. Fakat her seferinde sonuçsuz kalıyordu.

Bu konuyu şimdilik aklımdan savuşturup Hamza'nın daha önce anlattığı bir konuyu yeniden masaya serdim, "Senin bunu yapacağını asla tahmin etmezdim," dedim hemen karşımda oturan Hamza'ya.

Zaten üzerimde gezinen bakışları daha bir ilgiyle kısıldı.

"İslam'a girmenden bahsediyorum," dedim. "Ben bu inançları kabul ettiğimde benimle alay etme ihtimalin yüzünden sana doğru dürüst anlatamamıştım bile."

Alnına düşen tutamları geriye iterken dudakları yorgun bir tebessümle kıvrıldı, "Kesinlikle alay ederdim."

Tebessümü benim dudaklarıma sindi.

Kahvesinden derin bir yudum almadan hemen önce, "Beni ve burayı terk ettiğinde, senin onların yanına gelme ihtimalin yüzünden Halim Amca'nın yanında çok vakit geçirdim," dedi. "Sürekli peşindeydim... Amacımı bildikleri halde sanki misafirleriymişim gibi beni yanlarında tuttular. İlgimi çeken ilk şey, Halim Amca'nın camiye gidip gelmesi olmuştu. Bakıldığında, elindeki o eski bastonu olmadan bir adım atamayacağını düşündüğüm ihtiyarı, günde iki hatta belki üç kez camiye çekebilecek kadar cazip olan gücün ne olduğunu bilmek istedim. Sonra anlattıklarına "Saçmalık'," diyerek tıkadığım kulaklarımı açıp, onları önyargılarım olmadan dinlemeye çalıştım... Sonrası çorap söküğü gibi geldi zaten."

O zamanlar inanca nasıl adım adım ilerlediğini görebilmeyi öyle çok isterdim ki...

"Halim Amca'nın bana okuduğu ayet, hadislerde gördüğüm ilk şey; Allah'ın tövbeleri çokça kabul eden olduğunu söylemesiydi... Bu muazzam bir şey, dedim kendi kendime. Çünkü Allah benim nasıl hataya meyilli bir varlık olduğumu biliyor ve bana tek bir geri dönüş hakkı sunmuyor. Tekrar tekrar tövbe edenleri sevdiğini söylüyor."

Sözlerini hayranlıkla dinledim, belki yeteri miktar kafeinle bir ömür bile dinlerdim.

"Biz pek temiz insanlar değiliz Feza. Kim olduğumuz bilindiği taktirde kolay kolay kabul görmeyiz. Beni, benim bilmediğim kadar iyi bilen bir yaratıcıdan tekrar tekrar kabul göreceğimi, geri dönüş yolumun daima olacağını bilmek bana ihtiyacım olan teslimiyeti verdi. Daha fazla bu nimete arkamı dönemedim."

Tatlı bir iç çekişle elimi çenemin altına koydum, "Ve benim bile gitmeye ikna edemediğim adam, bu şehre böylece arkasını dönmeye karar verdi demek..."

Cevap vermeyerek konuyu geçiştirmeye çalıştığının farkına vardım ve üstelemedim. Belki başka bir gün üstelerdim ama bu gece, sarf edilmiş bu özel sözleri bulandırmak niyetinde değildim.

Kahvemin son yudumunu içtiğimde Hamza da bardağında kalanı tek dikişte bitirdi. Bedeninde gezen kafeinin verdiği enerjiyle omuzlarını esnetti, gözlerinde haylaz bir adamın bakışları parlıyordu. Durdu ve hafif kibirle, "Eğer bahse girmeye tövbe etmemiş olsaydım, hâlâ eskisi kadar kötü oynadığına kesin bahse girerdim."

Bu ani kışkırtmasını anlayabilmek için durup bir süre düşünmem gerekti ama sonunda kavradım, "Nereden aklına geldi bilmiyorum ama bir buçuk senedir basketbol topuna elimi bile sürmedim fakat eminim şimdi oynasak şu kibrini sana yedirecek performansı gösterirdim."

Küçümseyici bir vaziyette dudağını büküp güldü ve yüzünü çevirdi. "Yine büyük büyük laflar. Hadi oynayalım desem donakalacağına eminim tatlı kelebeğim."

Tıpkı onun gibi tepeden bir bakışla sahte gülümsememi sergiledim. "Madem o kadar iddialısın, laf atıp duracağın vakti bir saha bulmaya harcasaydın, korkak tavuk."

Bir kaşı şaşkınlık ve dehşetle havalandığında parmağıyla kendini göstererek, "Affedersin çiçeğim," dedi. "Acaba korkak tavuk sözü kimin içindi? Çünkü bir an bana bakarak söylediğin için neredeyse üstüme alınacaktım."

Cevap vermeden, küçük bir çocuk gibi omuzlarımı silktim. Başka bir yere bakıp birbirine kenetlediğim dudaklarımın arasında zapt edilen bir gülüş olduğunu açık açık göstererek onu çıldırtmak epey keyifliydi.

Aniden yerinden kalkıp eliyle benim de kalkmamı işaret etti, "Hadi bakalım, gidiyoruz."

Bu ayaklanması beni biraz sindirmişti ama bu kibirli adam karşısında geri adım atmayı gururuma yedirmem ihtimal dahilinde bile değildi. Gözlerimi dikip öyle mi, dedim bakışlarımla ve peşi sıra ayağa kalkarken içten içe bu vakitte bir basket sahası bulamayacağını düşünerek avunmaya çalıştım.

***

Çok kesin konuşabilirim ki avuntularım boşuna çıktı. Çünkü Hamza Tuna beni kimsenin olmadığı bu bomboş koca bir basket sahasına getirmiş ve dahası buraya gelirken bir de buraya yakın bir yerden basketbol topu bulmayı başarabilmişti. Bu adamın inadıyla yarışmak akıl mantık işi değildi.

Sahanın çevredeki birkaç sokak lambası dışında etrafta başka ışıklandırma yoktu. Civardaki alçak binalar bile buranın birkaç yüz metre uzağındaydı. Güzel havalarda bu sahanın bu saatlerde dahi dolu olacağına emindim. Yağmurdan sonra gelmek avantajımız olmuştu.

Hırkamı çıkarıp sahanın tellerine astım. Hamza da üzerindeki kapüşonlu ceketi benim hırkamın yanına asarken bir öpücük almak için eğildiğini fark ettim. Ona izin vermeden geri çekilip eteklerimi toplayıp bana sorun çıkarmayacak hale soktum.

Dilini şaklatıp "Çok ayıp, çok ayıp!" diye söylendi ardımdan ve sonra vaaz verir gibi elini kaldırıp "Bir hadiste diyor ki; erkek ,hanımının yüzüne sevgiyle bakarsa bir köle azat etmiş sevabına erişir... Kucaklayıp öperse de sıddıklık sevabına erişir." Başını iki yana saklayıp kınayıcı bir edayla, "Ve sen beni bundan mahrum etmekte pek heveslisin."

"Hanımıyla alay ederse hangi mertebeye erişiyor?" dedim elindeki topu almaya çalışarak.

Topu erişemeyeceğim kadar havaya kaldırdı, "O konuda bir mahsur olduğunu düşünmüyorum balım." Beni geçip sahanın ortasına yöneldi, "Bu arada o hadisin devamını biliyorsun, değil mi?"

Bu uslanmaz adama istemsizce gülüp, "Biliyorum," dedim, "Ama böyle şeyleri kendi çıkarların için kullanamazsın."

Ağır adımlarla ilerlerken topu da yavaş yavaş sürmeye başlamıştı. "Yok canım, ben sadece biliyor musun diye sordum."

Elimi geçiştirir gibi sallayıp "Beni oyalıyorsun Hamza," dedim ona atılıp topu çalmaya çalışarak, "Sahiden tam bir tavuksun..."

Gözleri oyunbaz bir öfkeyle irileşirken durup yüzünü ekşitti, "Senin dilin de iyice uzadı kadın." Elindeki topu bu kez sertçe yere vurup sektirdi ve sıçrayıp yaralı koluna rağmen atik bir hamleyle potaya gönderdi. Top çemberde bir tur dönüp fileden geçerken bana kibirle bakıp "Hadi bakalım! Eskisinden ne kadar kötü oynuyorsun, görelim..."

Koşarak yerde seken topu yakaladım, "Bir kolunu kullanamayan bir adama göre fazla iddialısın!"

"Tek kolumla bile birçok şey yapabilirim bebeğim." Bana doğru yaklaşırken iki kolunu da kullanabildiğini ispatlar gibi ellerini kaldırdı, "Seksen beş kilo kaldırabilir, seni sağlam omzuma atıp kaçırabilir, bir

basket maçında seni sahaya kazıyabilirim. Hatta ve hatta, boş anında senden bir öpücük bile çalabilirim."

Bana doğru atıldığında, topu son anda elinden kurtarıp hızla sürerek hamlesinden sıyrıldım. Geri dönüp bir üçlük için sıçradığım sırada Hamza'nın elini kaldırmasına rağmen top fileden geçti. "Öpücüğün kolunla bir ilgisi yok."

Topu alıp kışkırtır gibi bana yaklaştırdığında uzanıp çalmaya çalıştım, geri çekilip elimi boşta bırakırken bana çapkınca gülmeyi ihmal etmemişti, "Eğer onu senden çalacaksam, bunun düşünebileceğin her şeyle ilgisi var."

"Bana bunun için biraz yol yapıyormuşsun gibi geldi." Bir kez daha üzerine atıldığımda yaralı koluyla topu geriye çekmeye çalıştığı için hamlesi aksadı ve topu ondan çaldım.

"Lütfen," dedi. "Yaptığımdan şüphen olmasın."

Bana yeni bir hamle yapmasına fırsat kalmamıştı, topu potaya gönderdiğimde ona dönüp pişkince sırıttım, "Ayrıca senin de sahaya kazınma konusunda hatırı sayılır deneyimin var Hamza."

Potaya koşmak yerine ısınıyormuş gibi ağır adımlarla yürüdü, "Kazanmana müsaade ettiğim zamanlardan mı bahsediyoruz minik fasulyem?"

Topu eline alıp benimle alay eder gibi dibimden geçerken ona yaptığım hamleyi boşa çıkardı ve kendi etrafında dönüp savunmaya geçti.

"Megaloman bir adamsın."

"Kuvvetle muhtemel." Ataklarımı keyifle savuştururken kolunun ardından hırsla topa uzanmaya çalışıyordum. Beni biraz daha bu şekilde oyaladıktan sonra çabalarıma karşı tok bir kahkahayla, "Hadi bakalım," dedi benden kurtulup topu hızla potaya sürerken, "Güldük eğlendik yeter, şimdi sana dersini verelim."

Sert bir smaçla topu potaya sokarken hayranlığımı gizleyip sıkılgan bir tavırla huysuz bir ihtiyar edasında söylendim, "Gösteri peşindesin..."

***

Nefes nefese kalmış bir halde sahanın tellerine yaslanırken Hamza'ya gururla gülümsemekten geri durmuyordum. Son dakika atak yapmış ve onu bir sayı farkla yenmiştim. Gerçi onun bu oyunu tek koluyla oynadığı düşünüldüğünde çok da galip sayılmıyordum ama yine de bununla havamı atmaktan geri duramayacak kadar tasasızdım.

Hamza da gelip hemen yanımda tellere yaslanıp sahanın asfalt zeminine otururken bir eli yarasının üzerindeydi. Terden ıslanmış siyah tişörtünden hiçbir şey belli olmuyordu ama yaranın onardığım şekliyle sağlam kalmadığını tahmin ediyordum.

Hamza annesinin en sevdiği vazoyu kırmış, haşarı bir çocuk gibi sırıtarak bana döndü, "Sanırım birkaç dikiş açılmış olabilir."

Onu yeniden onaracaktım ve bu canını yakacaktı ama o an yalnızca o değil, ben de en az onun kadar kaygısızdım. Alnına yapışmış nemli saçlarını geriye ittim. Elimi kolunun üzerinde gezdirirken yakışıklı yüzündeki umursamaz gülüş, güçlü bir meşale gibi parlayarak içimi aydınlatıyordu.

Telefonun mesaj sesi bir felaket tellalı gibi tiz bir sesle aramızda çınladığında neredeyse ufak bir çocuk gibi huysuzlukla inleyecektim. Çünkü bir şeyin geleceğini biliyordum, gelen mesaj elbette ki bir firma tanıtım mesajı olmayacaktı. Hamza da bir haberin geldiğinin farkında olarak hoşnutsuz bir halde telefonu çıkardı. Bir süre ekrana öylece baktı ve sonra yüzünü bana çevirip, "Robin'in yanına gitmeliyim," dedi. "Casusun o olduğu ortaya çıkmış."

17. KOZ

KAKTUS TEAM

Okyanusla mücadele ederken ufak bir nehirde boğulmanın ihtimali üzerinde hiç durmadım çünkü bu epey onur kırıcı.

Hamza ona yapılan iyiliğe bile sırtını dönemeyecek mizaca sahip bir adamken, bir de bir amaç uğruna yapılmış bir fedakârlığı asla göz ardı etmeyecekti. Bir terslik durumunda Robin'i kurtarmak için elinden geleni ardına koymayacağını en başından beri biliyordum.

Hamza Robin meselesini açmak için sabah olmasını ve tüm ekibin evde toplanmasını bekledi. Şimdi herkes buradaydı, o salonda gruba tüm olayı izah ederken ben yine merdivenin son basamağına inmiş, oraya ilişmiş onu dinliyordum.

Söylenilene göre içeride bir casus olduğu zaten bariz bir şekilde ortadaydı. Mars da bunun farkındaydı. Bizim aleyhimize dönen o büyük planın ertesinde casusun Robin olma ihtimali öyle kuvvetlenmiş ki şimdi onu fedailerin karargâhının olduğu alandan çıkmasına izin vermiyorlarmış. Robin, Hamza'yı gizlice aramayı başarabilmiş ama şu anki akıbetinden bihaberiz. Gözetim altında olabilir, hapsediliyor olabilir, bizim aleyhimize konuşması için maddi manevi zorlamaya maruz kalıyor olabilir ve daha kötüsü, Barbaros bu işle uğraşmak istemiyorsa, öldürülmüş bile olabilir.

Hamza gruba bu haberi vermiş olmasına rağmen yine de tek gitme konusunda kesin bir karara varmıştı.

David buna itiraz ettiğinde Hamza, "Sayımız fazla olduğunda avantaj kazanıyoruz, evet," dedi cümlenin sonunda bir "ama" bırakarak. "Yine

de sayıca fazla olduğumuz için kontrol iyice güçleşiyor. Ki zaten bu, çatışmanın olacağı bir plan değil."

Bana kalırsa bu bir plan bile değildi ya... Aklını kaçırmıştı.

Planı kabataslak şuydu; Hamza'nın şehirdeki kuvvetli kollarından birkaçı karargâhta bir karışıklığa sebep olacak ve Hamza, Kemal aracılığıyla polis teşkilatından bir grupla bu karışıklık bahanesiyle içeri girecek, polisleri karşılarında bulan fedailer geçici bir süre saf dışı kalmak zorunda olacakları için Hamza da bu esnada Robin'i bulup onunla birlikte polisler eşliğinde çıkacaktı.

Bu imkânsızlıkta yapılmış en iyi fakat ömrüm boyunca duyduğumda en kötü plandı. Suya düşmesi pamuk ipliklerine bağlıydı ve Hamza, Tuna kendi ayaklarıyla Barbaros'un inine girerek alenen canını ortaya koyuyordu.

Hamza bu planda yalnız olduğunu söylese de Koray'ın onu yalnız bırakmaya niyeti yok gibiydi. Hamza'nın her reddinde inatla, onun yanında BD'nin karargâhına gireceğini söylüyordu.

Tüm planın anlatıldığından emin olduktan sonra olası sonuçları konuşacakları anı dinlemeden kalkıp nedenini saptayamadığım bir öfkeyle basamakları ayaklarımla döve döve üst kata çıktım ve kapıyı sertçe kapattım.

Ona fazlasıyla öfkeliydim. Evet, o eski bir fedai olabilirdi ve evet o dönemde tüm devreler arasında en iyisi bile olabilirdi ama yaptığı bu plan alenen kendi canını öylece ortaya koymak demekti, bunu hazmedemiyordum.

Zaten yeterince risk altındaydık ve ona yeni kavuşmuştum. Gidip geri geleceğinden asla emin olamayacağım bir planın içinde olmaması için elimden geleni yapmaya hazırdım.

Onu kaybetme düşüncesi dahi beni öyle korkutuyordu ki vicdanım bencilliğim yüzünden içimi acı acı kazısa da bundan bile yeteri kadar etkilenemiyordum.

Kapının açıldığını duyduğumda yatakta oturuyordum. Çok geçmeden yatak odasına girdi ve dizleri dizlerime çarpana kadar yanıma yaklaşıp, ben ona bakana dek sessizce bekledi.

"Onu kullandım Feza," dedi ona bakmamakta ısrarcı olduğumu gördüğünde. "Tehlikenin göbeğinde olmasına rağmen hepimiz Robin'i kullandık. Evet, buna kendisi gönüllü oldu ama bir sonuca bile çıkacağından emin olmadığımız bir plan için canı pahasına casusluk yaptı."

"Evet, haklısın," dedim kuracağım cümledeki bencilliği dillendirmekten göz göre göre geri durmadan, "Ve evet, tamam seni anlıyorum. Ama bunu, bizi sevdiği için değil, sana olan takıntısı yüzünden yaptı."

Kızgınlığı sözlerine, bir babanın sesindeki şefkatle yansıdı, "Önyargılısın," dedi. "Bizim bu şehri terk etmemize sebep olan vicdan bazılarının gözünü kaçıp gidecek kadar karartamıyor. Hem ne için olursa olsun, canından olma tehlikesine rağmen bize yardım etmiş bir insana arkamızı dönmeyeceğiz."

Elini uzatıp hafifçe çenemi kavradı, yüzümü ona bakabileceğim kadar kaldırdığında, "Eğer o kişi Robin değil de Koray, Sanem ya da buradakilerden biri olsa, ne yapardın?"

Gözlerimi kaçırmak istesem de aramızda kilitlenmiş bakışmayı bozmadım. "Kıskançlığının ilkelerinin önüne geçmesine izin verme. Robin'i Robin olduğu için değil, bize yardım eden herhangi bir insan olduğu için kurtarmaya çalışacağım."

Eğildi ve parmaklarının arasında tuttuğu yüzüme yaklaşıp naif bir öpücük aldı, "Senden başka bir kadınla işim olmaz benim."

Son cümlesine takılmadım, şu an konunun dağılmasına müsaade edemezdim. "Barbaros'la yüz yüze gelirsek canımızdan olabiliriz," dedim, çaresiz bir inatla.

Bana tutku ve şefkatle bakan yüzü ciddiyetle gerildi ve bakışlarının önüne katı bir duvar örüldü, "Yalnız olacağım."

"Hayır," dedim yüzümü elinden kurtararak ve karşısına dikildim. "Yemin ederim yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

"Elbette yalnız gideceğim," dedim. "Bu tartışabileceğimiz bir şey değil."

"Oraya tek başına gittiğinde burada oturup geri dönebilecek misin diye kafayı yemeyeceğim! Ne oluyorsa olsun, ben de senin yanında olacağım Hamza. Söyleyeceğin hiçbir şey beni ikna edemez. Yalnız başına gitsen bile ben de karargâha tek başıma giderim."

Öfkeden kısılmış gözleri beni yok etmek ister gibi hırsla bakarken parmaklarını, çekiştirir gibi saçlarına daldırdı. "Gerekirse seni bayıltır, yine de tek başıma giderim!"

"Öyle mi?" dedim öfkeli bir alayla, "Söylediğin iyi oldu, her türlü düşman hamlesine hazır bekleyeyim o zaman!"

"Beni delirtiyorsun kadın!"

Bir kenara bıraktığım şalımı hızla başıma sarıp aşağı indim. Koray'ı bulmama gerek kalmadan onu salonda telefonuna bakarken bulduğumda, "Senin gelmene gerek yok," dedim sanki yukarıdaki adama bir şeyi kanıtlar gibi. "Ben Hamza'yla gideceğim."

"Hiçbir yere gittiğin yok!" Hamza merdiven basamaklarını sinirle ezip aşağı inerken Koray ikimizi donuk bakışlarla izliyordu. "Çok tatlı bir çiftsiniz," dedi, tamamen aksini düşündüğünü gösterir gibi ifadesiz bir vaziyette.

Hamza onu umursamadan yeniden bana seslendi, "Feza, yukarı gel!"

Evin kapısı gürültüyle açılıp içeride bir sessizliğe sebep oldu. David elinde dört kahve bardağının olduğu karton bir tepsiyle içeri girdi. Kapıyı kapatırken ortamdaki gerginliğe aldırmadan, "Sert bir kahve isteyen var mı?" diye seslendi.

Hiçbirimizden ses çıkmayınca kahve kartonunu hepimize teker teker uzatarak bardaklarımızı almamızı bekledi. Koray ve ben birer tane aldık, Hamza ise geri çevirdi. David sinir bozucu bir ısrarla kartonu önüne bir kez daha itince Hamza halihazırdaki aksiliğiyle, "Oruçluyum, çek şunu önümden," diyerek çıkıştı.

David kahveleri kendine çekerken içerideki gerginliği tuhaf bir şekilde baltalamıştı, "Ne orucu bu, daha oruç tuttuğunuz zaman gelmedi ki?"

"Ramazan haricinde de oruç tutabiliyoruz," desem de David bunu pek anlamış gibi değildi, konunun üzerinde durmadan, "Ne konuşuyorduz?" dedi Hamza'nın buz gibi bakışlarına bakarak, "Bölmedim ya?"

***

Hava kararalı epey vakit olmuştu, vakit akşamdan geceye meyletmişti. Hamza silahlarını almış ceketini giyiyordu. Bense beni arkada bırakma ihtimaline karşı çoktan hazır olmuş bekliyordum.

Onu yatsı namazını kılarken bekledim. Bana olan iğneleyici yaklaşımına zerre kadar aldırmıyordum. O da ben yokmuşum gibi davranıyor ve planının içinde olmadığımı hissettiriyordu.

Koray ve Murat'la konuşup en kötü ihtimal durumunda hepsinin nasıl davranacağını bir kez daha hatırlattı ve beni arkasında bırakıp evden çıktı.

"İstediğin gibi davran," dedim onun hemen arkasından çıkarkenn. "Kocam kendini belanın göbeğine atarken evde oturup bekleyemem."

Ona hitap şeklim onu yumuşatmış gibi görünse de bir sonraki sokağa park edilmiş aracın yanına ulaşana dek ses çıkarmadı. Sürücü koltuğuna geçerken, "Evde beni bekleyip benim için dua edebilirdin," dedi.

"Senin için dua edeceğim zaten," dedim yanındaki koltuğa yerleşirken, "Ama senin hemen yanındayken."

Hamza kulaklığını takıp yol boyunca birkaç kişiyle telefon görüşmesi yaptı, sonra bana dönüp nasıl davranacağımızı detaylıca anlattı. Kolay bir plan gibi görünüyordu ama fazlaydı.

Yıllar sonra ilk kez BD'nin fedailerinin konakladığı karargâhı uzaktan gördüğümde soğuk bir ürpertiyle titredim. Burası vazgeçtiğim yüzlerce anıya ev sahipliği yapan, kendimi bildim bileli her köşe bucağını binlerce kez dolaştığım koca bir yerleşkeydi.

Genç bir kız olduğumda, dedemin yanından ayrılıp diğer fedailer gibi kendime ait bir daireye sahip olduğumda yaşadığım heyecanı hâlâ taptaze hatırlıyordum. Çocukluğumdan beri her metre karesini avucumun içi gibi bildiğim, her sabah bahçesinde eğitim gördüğüm ve eğitim verdiğim bir ev gibiydi. Burasıyla ilgili fecaat anılara sahip olsam da hoş hatıralarım da mevcuttu.

Hamza'nın gerginliğine bakılırsa bir tersliğin olduğunu görebiliyordum, telefonla aradığı her kimse uzun süre açmadı. Sonunda açtığında ise Hamza'ya fırsat bırakmadan uzun bir açıklama yaptı. Hamza'nın yüzü asıldıkça asıldı.

"Ben bir çaresine bakarım. Birazdan sizi arayacağım." Telefonu kapattı. Direksiyonun çevresini sımsıkı tutan parmakları sistematik bir şekilde sıra sıra açılıp kapanmaya başladı. Düşüncelere daldığında bunu sık sık yapardı.

"İçeride çıkarılacak karışıklık başarısız olmuş," dedi. "Değil polis müdahalesi, etraftaki insanların bile dikkati çekilmeden olayın kontrolünü almışlar. Bana yardım eden tanıdıklardan biri yakalanmaktan son anda sıyrılmış, Barbaros beklediğimden daha tedbirli davrandı..."

Israrcı bir çocuk gibi zihnimi dürten fikir bana yavaş yavaş sesini duyurmaya başladığında, belki de bunun son çaremiz olacağını düşündüm. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"İçeride çıkarmaya çalıştığımız kargaşa büyük olmasa bile yine de polisler içeri girebilir ve ben de onların arkasından içeri girerim." Söylediklerine büyük bir güven taşımadığını görebiliyordum.

"Peki bana söyle, bu ne kadar riskli?" Belki de sahiden üzerine düşünüp durduğum o kozu oynamanın zamanı gelmişti. Bu her ne kadar, elime istediğim kozu vermeyecek olsa bile.

Sessiz kaldığını gördüğümde, "Yani oldukça riskli," dedim.

"Canımız için endişe etmem gerekecek mi?"

İki parmağını dudağının üzerine kapatıp bana kaçamak bir bakış attı, "Eğer zor kullanmam gerekecekse bile, içeri benimle gelmeyeceksin Feza."

Yavaşça başımı salladım, "Ben cevabımı aldım." Tepkisine bakılırsa canı için tahmin ettiğimden daha çok endişe etmem gerekiyordu. Ve eğer konu Hamza'nın canıysa, o halde bir hazine gibi saklayıp durduğum bu kozu oynayacağım daha yerinde bir zamanı düşünemezdim.

"Bana ne kadar güveniyorsun Hamza?"

"Bunu soramazsın." Ne yapmaya çalıştığımı anlamadığını görüyordum, bilmesi imkânsızdı.

"Teslimiyetine ihtiyacım var," dedim. Parmakları durdu, açıklama bekler bir halde suratıma baktı. "Bizi oradan yüzde doksan yedi ihtimalle sağ salim çıkaracak bir planım var," dedim. "Senin planın bu orandan fazlasını verebilir miydi?"

"Daha fazla açıklama..." dedi devam etmemi isteyerek.

Bu kartı oynamak demek, ömrümün geri kalanında hep bir kumpas tehlikesiyle karşı karşıya kalmak demekti fakat hiçbir şey yapmamak da ahmaklıktan başka bir şey değildi.

"İçeri giremezsin çünkü bu Barbaros'a direkt olarak Kemal'i ve diğer polislerle olan bağını göstermek olur. Ve Barbaros bugün oradan çıkmalarına izin verse de yarın onları ortadan kaldırmak için bir an bile düşünmez. Bencillik etme, kendi minnet duygun yüzünden kimseyi bu şekilde kullanamazsın. Ama ben üçümüzü oradan sorunsuz çıkarabilirim."

"Bana her şeyi anlatacaksın, demiştim." Gözlerinde beliren merak bana olan korumacılığıyla çatışıyordu.

"Bu şu an mümkün değil Hamza ama unutma ki ben kendimi bildim bileli bir fedaiydim. Hangi hamlenin hayat kurtaracağını en az senin kadar biliyorum. Şimdi söyle bana, bizi de Robin'i de Allah'ın izniyle kurtaracağımı söylüyorum, bana güveniyor musun?"

Açıklama bekliyordu hatta belki ona istediği açıklamayı yapana kadar bu araçtan çıkmayacaktı ama bana güvendiğini de görebiliyordum. Tamam, belki yüzde doksan yedi ihtimal biraz abartı olmuştu ama muhakkak ki bir yüzde seksen üçü vardı.

Elimdeki kozun patlak vereceği gün bugündü, bugünden sonra Barbaros'u tamamen karşıma almış olacaktım. Aramızda alenen başlayacak bir çatışmanın fitili birazdan ateşlenecekti.

Hamza'nın beni bundan alıkoyma ve içeri farklı yollardan girmeye çalışma ihtimaline karşı hiç beklemediği bir anda arabadan çıktım ve onun da hemen arkamdan geleceğini bilerek yerleşkeye doğru hızla yürümeye başladım.

Üzerimizde birkaç silahla, elimizi kolumuzu sallayarak düşman inine ilerliyorduk, fakat elimin bu kadar sağlam olduğunu bilmesem bu oyunu hiç oynamazdım.

Ya da belki, oynardım.

18. BELLA DONNA

KAKTÜS TEAM

Barbaros'un gözlerine bakıyorum.

Ailemin ölümünden sonra beni bir evlat gibi büyütüp yetiştirdiğini sandığım fakat büyüdüğümde onun için bir evlat değil, yalnızca diğer fedailer gibi bir silah olduğumu fark ettiğim adamın gözlerine bir buçuk yıl sonra, ilk kez bakıyorum.

Sanki torunu değilmişim gibi mesafeli ve soğuk, bu vesileyle onun için ne anlam ifade ettiğimi bir kez daha anlıyorum.

Kahve gözlerimi ondan aldığımı düşünürdüm. Şimdi çoğunluğu kırlaşan saçlarının, geçmişte gözleriyle aynı renk olduğunu anımsıyordum. Eskiden saç rengimi de hatta çenemin ve elmacık kemiklerimin yapısını da tıpkı ona benzetirdim. Fakat şimdi ikimizin arasındaki herhangi bir benzerliğin söz konusu olması bile beni rahatsız ediyordu.

Bu eski odayı görmeyeli çok olmuştu; koyu mermer, yeri boydan boya kaplıyordu. Koca ceviz masa, masanın yanında, içinde küçük çalıların olduğu birkaç büyük saksı ve bir kuş kafesi; masanın hemen arkasındaki duvarda da babamla ikisinin olduğu, neşeli bir ana ait bir fotoğraf vardı.

Masanın ardında oturmuştu, bizse hemen masanın önündeki deri koltuklara karşılıklı oturuyorduk.

Karargâha girdiğimiz anda etrafımızı fedailer sarmıştı. O an her birinin bizi tanıdığından emin oldum. Barbaros'u görmek istediğimizi söyledim, fedailerden biri ukala bir gülüşle sırıtıp dururken daha kıdemli olan bir başkası kısa bir telefon görüşmesinin ardından bizi Barbaros'un

yanına çıkarmıştı, tabii üzerimizdeki tüm silahları temizledikten hemen sonra.

Barbaros sanki bu anı bekliyormuş gibi sahte bir güleçlikle bizi bir misafir gibi karşılamıştı.

"Feza, benim tatlı torunum, bu sen misin?" Oyunbaz, babacan tavırlarına karşı yüzümü ekşitmek istedim. "Ne kadar da değişmişsin, seni görmeyeli epey zaman oldu."

Hemen ardından Hamza'ya bakıp neşeden uzak, kırçıllı bir kahkahayla arkasına yaslandı. "Hamza Tuna... Bir an için beni öldüreceğin günün sonunda geldiğini sandım."

Hamza benim nasıl bir hamle yapacağımı hâlâ bilmiyordu fakat yine de olabildiğine serinkanlı ve rahattı, "Seni öldüreceğime eminsin," dedi Barbaros'a.

"Evet oğlum," dedi. "Bunu seni büyütürken zaten biliyordum."

Bu tuhaf itirafın altında benim bildiğim sebepler mi yatıyor emin olamıyordum ama muhtemelen Barbaros'a söyleyeceklerimden sonra bunu gerçekten yapacaktı.

"Evet çocuklar, anlatın bakalım..." dedi, bir an için gerçek bir dede gibi, "Sizi kendi ayaklarınızla buraya getiren şey nedir? Çünkü intihara meyledecek kadar zayıf olmadığınızı sanıyordum."

Hamza bana tümüyle güvendiğini göstererek hiçbir şüphe duymadan, "Robin'i alıp gideceğiz," dedi.

Barbaros yine eskimiş kahkahalarından birini kopardı fakat bu kez gülüşü bize bir tehdit gibiydi. "Demek..." dedi nefeslenirken, "Demek kendinizin buradan çıkabileceğinize inandınız, bir de yardakçınızı çıkaracaksınız öyle mi?"

"Aynen öyle," dedim. "Aynen öyle yapacağız."

Barbaros elini bana doğru uzattı, "Söyle bakalım, buna nasıl müsaade edeceğim?"

Bu işi daha fazla uzatmadan kısaca bitirip buradan çıkmayı amaçladığım için direkt meseleye girdim, "Müsaade edeceksin Barbaros. Çünkü eğer yaklaşık yirmi dakika içinde söylediğimiz şeye müsaade etmezsen, dışarıda bizim çıkmamızı bekleyen, eskiden sana şimdi ise bize sadık olan eski fedailer, biricik dostun olan Koşaran'a hiç de istemeyeceğin bilgiler uçuracaklar." Bu meseleyi şimdilik benden başka bilen yoktu ama blöfümü yutması için dua etmekten başka çarem de yoktu.

Barbaros'un ilgisini çekmeyi başarabilmiştim hatta ve hatta bir saniye için kontrolü bıraktığı o bocalama anını bile en berrak haliyle yüzünde görmüştüm. "Timur'a benim söylemediğim bir şey söyleyeceksin demek," dedi yapay bir alayla.

İşi uzatmaya niyetim yoktu, "Koşaran sana en iyi adamlarından biri olan Oğuz Tuna'yı öldüren adamı bulman emrini vermişken senin o adamı köşe bucak sakladığını hatta koruduğunu duyduğunda... Ya da bizzat gördüğünde ve dostunun ölümünde senin parmağın olduğunu öğrendiğinde tepkisi ne olacak büyük bir merak içindeyim..."

Artık yalnızca Barbaros'un değil, Hamza'nın dikkatini de bir hayli çekmiştim.

"Herkesi Oğuz Tuna'nın bir saldırı esnasında öldüğüne inandırdın, hatta Koşaran bile bu yalanı yutmuşa benziyor. Kim bilir bu cinayette en güvendiği insan olan Barbaros'un parmağının olduğu söylendiğinde ne yapacak?" Bu düşünceleri aklımda döndürüp durmak dışında ilk kez dile getirirken nedense gerçek olmama ihtimaline karşı hiçbir korkum yoktu. Çünkü Barbaros'un o küçümser ifadesinin yüzünde birkaç saniye donup kaldığını görmek bile ne kadar haklı olduğumu göstermişti.

"Bunlar yalnızca safsata torunum," dedi yine de kesin bir inatla, "Daha kayda değer işler peşinde koşmanı isterdim."

"Öyle mi? Pekâlâ o halde, istediğini yap." Serinkanlılığım beni bile hayrete düşürüyordu. Ve Hamza'ya göz ucuyla dahi bakmak istemiyordum, onunla göz göze gelmek tüm bu soğuk duruşumu zedeleyebilirdi.

"Hiçbir şey bildiğin yok," dedi Barbaros, "Ne o? Yoksa seni eğiten insanlara sahip olan dedeni aptal mı sandın?" Bu sözleri sarf ederken bile benim haklılığımı biraz daha ispatlıyor gibiydi.

"Hiçbir şey bildiğim yok öyle mi?" Hayatımda ilk kez onunla özgürce alay edip yüzüne küstahça güldüm, "Barbaros, kaybedecek çok şeyinin olduğunu görüyorum... Çırpınışına bakılırsa."

"Daha fazla bilgi ver, bir şey bildiğine inandır beni." Ve işte bu son sözlerle kendisi de enselendiğinin farkına varabilmişti.

"Neden yapayım? Yeterince bilgi verdim." Bundan sonra takınacağım ketum tavır her şey için yeterli olacaktı. "Oğuz Tuna'nın ölümünde, dillendirmesen bile sanki bu Koşaran'ın emriymiş gibi davrandın. Ama hayır Barbaros, onun bundan haberi bile yoktu. Oğuz Tuna'nın cinayetinde parmağı olan sensin, Timur'un en güvendiği adamlarından birini öldürerek onu arkasından vurdun."

Hamza sessizliğini koruyordu, ne olursa olsun bana arka çıkacağını düşünüyordum ama o susmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Oğuz Tuna'yı kim öldürdü Feza?" dedi Barbaros, anlamadığım bir cümlenin üzerine haince güler gibi.

"Yeterince konuştum, bundan sonrasında sadece söylediklerimizi yapacaksın." Saatime bakıp uydurduğum vaktin daraldığını kanıtlamaya çalıştım. "Çünkü vakit epey daraldı, dışarı sağ salim çıktığımızı görmeleri ve göndermekten vazgeçmeleri için belki on belki de beş dakikan kaldı."

"Doğru söylediğini nereden bileceğim?" dedi Barbaros. Artık kabulleniş çizgisini çoktan geçmiştik.

"Bilemezsin," dedim. "Ama ya doğruysa?" Onun Koşaran'la olan bağının ne denli güçlü olduğunu biliyordum ve buna zarar gelmemesi için elinden geleni yapacaktı.

Barbaros gözlerini öfkeyle üzerime dikip telefona uzandı. Telefonu kulağına götürürken bakışları ikimiz arasında mekik dokuyordu. Telefondakine kısaca, "Robin'i odama getir," dedi ve kapattı.

Ortama sessizlik çöktüğünde Barbaros bunun uzun vadeli olmasına izin vermedi. "Çocuklar, bu sırada size bir şey anlatmama izin verin," dedi masasının hemen yanındaki saksılardan birine yönelerek, "Özellikle sen Feza, beni iyi dinle,"

Saksılardaki çalılardan birindeki küçük, siyah tomurcuk meyveye uzandı. Bu bitkiyi tanırdım, Bella Donna bitkisiydi ve o eline aldığı küçük meyve de onun zehirli meyvesiydi.

"*Atropa Bella Donna*..." dedi elindeki küçük meyveye hayranlıkla bakarak. "Eski dönemlerde kadınlar Bella Donna meyvesinin suyunu gözbebeklerine damlatarak güzel görünmeye çalışırlardı. Gözbebekleri bu meyvenin suyuyla irileşirdi ve diğer insanlara kıyasla daha etkileyici, daha güzel daha üstün olmayı arzularlardı. Fakat Bella Donna zehirli bir meyvedir. Yani en güzel en etkileyici ve en üstün olmak için içten içe kendilerini zehirliyorlardı... Belki kadınlar arzularına ulaşıyorlardı, sahiden de diğer kadınlardan daha etkileyici oluyorlardı ama vücutlarına aldıkları zehirle ömürleri git gide kısalıyordu... İşte üstünlük sarhoşluğu, hep yavaş yavaş kendini zehirliyormuş."

Kuş kafesinin yanına gitti ve küçük tel kapıyı açıp kuşu nazikçe eline aldı. "Hâlâ hiçbir şey değişmedi değil mi? İnsanlar üstünlük uğruna kendini zehirlemeye devam ediyorlar."

Sözlerinin altında yatan anlamdan bihaber, ben elindeki küçük meyveyi hipnotize olmuş gibi öylece dikkatle izlerken "Hiç tadına baktınız mı?" diye sordu.

İkimizden de ses çıkmadı "Hoş kokulu, tatlı bir meyvedir. Tadına aldanır ve yemeye başlarsın. Yersin, yersin, yersin ve yine seni zehirlediği

ana kadar onun zehirli olduğunu bile anlayamazsın." Pencereyi açtı ve bir anda kuşun, elindeki meyveyi alıp yemesine izin verdi. Ben daha elimi bile kıpırdatamadan Barbaros kuşu pencereden dışarı salıverdi.

Hamza'nın hemen yanı başımda öfkeyle bir küfür savurduğunu duyduğumda, habersizce gökyüzüne kanat çırpan kuşun git gide uzaklaşan siluetini acı acı izledim.

Zehirli meyveyi kuşun gagasına tutuşturmuş ve göğe salıvermişti. Ona özgürlüğü bir damla zehir eşliğinde vermişti... Bu doğaçlama vahşet, karşımdaki adamın nasıl bir adam olduğunu bana bir kez daha hatırlattı.

Kapı çalındı, hemen ardından Mars, yanında Robin'le birlikte içeri girdi. Bizi gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi.

"Burada işimiz bitti," dedi Hamza. Tüm sorularını buradan çıktığımız ana sakladığını biliyordum.

Robin, ben ve Hamza dışarı çıkmak üzereyken Barbaros bir kez daha arkamızdan seslendi. "Bu şehrin tapusu bende olmasa bile sokakları benim için çalışır torunum. Ve sen çok yanlış bir hamle yaptın... Şimdi öylece çıkıp gitseniz bile bundan sonra ensenizde hissedeceğiniz nefesin kime ait olduğunu unutma. Şayet burada konuşulanları bu üç kişiden başkasının duyduğunu duyarsam, o zaman geçmişte işlediğiniz tüm suçlar polis dosyasında yerini alır. Tabii, ben sizi bulmadan önce."

Onu daha fazla dinlemeden dışarı çıktık, Mars da peşimizden geliyordu. Buraya gelirken fedailerin bizi nasıl büyük bir ilgiyle takip ettiğini hissetmiştim. Fakat şimdi Mars bizi hiçbir fedaiye gözükmeden çıkabileceğimiz bir çıkışa götürüyordu. Diğer fedailerin arasından çıkmamıza izin veremezlerdi çünkü bizim kaçak fedai olduğumuzu hepsinin bildiğinden emindim. Nasıl elimizi kolumuzu sallayarak buradan çıktığımızı merak edeceklerdi, Barbaros bu riske girmezdi.

"Arkanızı kollayın gençler," dedi Mars, biz kapıdan çıkıp giderken "Çünkü bundan sonra etrafınızda çok gölge dolaşacak." Ne bizi düşürdüğü tuzak hakkında tek kelime etti ne de bozulan planı için düşmanlığını sergiledi.

Hamza, Mars sanki hiç orada yokmuş gibi onu görmezden gelerek geçip gitti, Robin ve ben de onun arkasından ilerleyip karargâhtan uzaklaştık.

Robin fazlasıyla hırpalanmış gözüküyordu ve bitkindi. Aracın yanına ulaştığımızda bir anda Hamza'ya art arda teşekkürler edip kendini Hamza'nın kollarına attı. Hamza birkaç saniyelik boş bulunmanın sonrasında Robin'in omzunu tutup onu kendinden uzaklaştırdı, "Seni Feza kurtardı," dedi, Robin'den gelecek yeni bir yakınlığa karşı uzaklaşarak.

Robin bana döndüğünde aramızdaki tüm çekişmeye rağmen yüzünü eğip teşekkür etti, belki bunu direkt söylese rica ederdim fakat Hamza'ya sarıldıktan sonra söylemesi pek de etkili olmamıştı. Yapay davranmaktansa ona cevap vermeden ön koltuğa, Hamza'nın yanına geçtim.

Şimdi önümde dört büyük eylem vardı. Bir; evet Barbaros Oğuz Tuna'yı öldürmüştü ama bunun arkasında hangi sebep vardı, bunu araştırmak. İki; Barbaros'un bize içeride anlattıkları bir safsata mıydı yoksa bir anlama sahip miydi, bunu öğrenmek. Üç, Barbaros'a nasıl bir tehlike arz ettiğimi gösterdim ve dolayısıyla Bella Donna'nın tüm fedailerinin artık hedefiydim. Tüm şehir artık bize dev bir saklambaç olacaktı; tüm bunlardan korunmamız gerekecekti. Ve dört, Hamza'ya içerideki durumu izah etmek...

Açıkçası, sonuncusu beni biraz ürkütüyordu.

19. ZEHİR

KAKTÜS TEAM

Karanlık sokağı aydınlatan sokak lambalarının yansımaları dükkânın zeminine düşerken sesi boğukça bir mırıltıyla duyulan yağmuru, camların ardından izliyordum. Kahvemin soğumuş son yudumu boğazımdan indikten sonra bir süre daha burada öylece oturup sokağın hemen karşısında, cama vuran damlaları izledim.

Eve dönmek konusunda pek istekli değildim, Hamza'yla aramız biraz gerilmişti. Yine de tahmin ettiğim kadar büyük bir gürültü çıkmamıştı.

Dün Robin'in üzerinin temiz olduğundan, hiçbir cihaz olmadığından emin olduktan sonra onu da eve getirmiştik. Hamza ile olan tartışmamız da evde yaşanmıştı, şükür ki yalnızken.

Hamza ondan nasıl böyle bir şeyi sakladığımı ve neden bu konuyu ondan habersiz araştırdığımı sorup beni suçluyordu. Suçlamalarının hiçbirini kabul etmiyordum.

Yine dün gece Hamza'ya bildiğim her şeyi anlatmıştım, o da diğerlerine konuyu topluca anlatmıştı. Henüz ne yapacağımıza karar vereceğimiz bir toplantı yapmamıştık, sadece durumdan haberdar edilmişlerdi.

Boş kahve bardağımdan sonunda ayrılıp dükkândan çıktım. Ellerimi hırkamın ceplerine sokup yüzümü saklayacak şekilde başımı önüme eğerek eve doğru yürümeye başladım. Bir fedainin hangi köşeden çıkacağını asla bilemezdim. Tedbirli olmak artık nefes almak kadar hayatiydi benim için.

Kafam, en az bu şehir kadar karma karışıktı. Hunt'ın gireceği ihale bu kadar yaklaşmışken elimizdeki bu bilgiyle nasıl hareket edecektik, bilmiyordum. Barbaros'un o gün bize anlattığı şeyler ne anlama geliyordu, bir türlü bir kalıba oturtamıyordum.

Sonunda evin kapısına ulaştığımda, kapıyı tıklatıp bekledim. Kapı birkaç saniye içinde açılmış ve Sanem beni gördüğünde ince bir imayla gülmeye başlamıştı.

Ona ne olduğunu sormadan içeri girmiştim ve içerisini biraz dağınık, salonda oturan insanları da sanki kapının çalmasıyla donakalmış bir halde bulunca vazgeçip Sanem'e döndüm, "Ne oldu burada?"

Hamza merdivenlerde sanki Koray tarafından zapt ediliyormuş gibi gergin bir vaziyetteydi. Murat'la Aslı da koltukta oturan Enis'in yanında duruyordu. Enis'in kaşından çenesine doğru süzülen kan ve yüzünde sıkı bir darbeyle ezilmiş olduğunu tahmin ettiğim koyu kızarıklık zahmetsizce fark ediliyordu.

"Enis yine senin hakkında konuştu, Hamza da onu patakladı," dedi Sanem ve bunu söylerken Hamza'yı haklı bulduğunu açık açık gösteriyordu.

"Hayır," dedi Koray. "Hamza onu Feza hakkında konuşmaya yeltendiğinde dövdü."

"Dövmekmiş!" dedi Enis, elini patladığını yeni fark ettiğim dudağına bastırarak. "Isırmak için fırsat kollayan bir hayvan gibi."

"Haklısın," dedi Hamza, hırsını alamadığı yüzündeki atılgan öfkeden görülebilirdi. "Öyle haklısın ki... Bazen aslanlar aptal küçük sıçanları yola getirmeli."

Enis önce bana baktı, sonra tam Hamza dönüp yukarı çıkacakken ona dönüp bir küfür mırıldandı, "Şerefsiz..."

Hamza basamakları çıkmayı kesip Enis'e döndü ama Koray daha o aşağı inmeden elini göğsüne koyup onu durdurmuştu. Hamza, Koray'a karşı çıkmadı ama durdurulmuş olmaktan da hoşnut görünmüyordu, "Şu adamı susturun," dedi parmağını Enis'e doğru kaldırarak. "Boğazını sıkmamak için mantıklı tek bir sebep bulamıyorum."

Bu tabloya daha fazla tahammül etmemek adına hepsini arkamda bırakıp merdivenlere ulaştım ve Koray'ın aşağı inmesi için kenara çekildim. Koray inip gittikten sonra Hamza'nın yanından geçip yukarı çıktım. Benim yukarı çıkmam onu buraya çekmek için yeterli bir sebepti.

Kapıyı sertçe kapatıp kilitledi ve aşağıdaki öfkesini bu kez bana çevirdi.

Ondan önce davranarak, "Evet, Enis haddini aşıyor ama kavga etmek için uygun bir vakit olduğundan emin değilim," dedim.

Dedim demesine ama sanki benim ne söylediğimi hiç duymamıştı. "Neden dışarı çıkarken haber vermiyorsun?"

"Neden vereyim?" Hırkamı çıkarırken sardığım şalımı da açıp başımdan çıkardım ve yatak odasına yöneldim.

Hemen peşimdeydi, "Fedailer seni arıyor!"

Dış kıyafetimi çıkarırken kolumun içinde duran sustalımı gözünün önünde sallayıp "Başımın çaresine bakarım ya da kaçarım."

Hareketlerimdeki umursamazlığı öfke ve hayretle karşıladı, "Neden tavır yapması gereken senmişsin gibi davranıyoruz?"

"Neden, sen mi tavır yapacaktın yoksa?" dedim, çünkü geri çekilip sinmenin bu adamda çok olumlu sonuçlar vermediğini biliyordum. İnat edip kendi haklılığı konusunda ölümcül derecede ısrarlı olabiliyordu.

"Bana tek bir haber vermeden babamın ölümü..." diye söze başladığında bu konuşmanın tekrarının olmaması için elimi kaldırıp onu durdurdum, "Bu konuyu kenardan köşeden açtığımda bile apar topar kapatmaya çalışırken benimle bu meseleyi araştıracağına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bana ne olursa olsun haber verecektin!"

Başımı abartılı bir bıkkınlıkla önüme düşürüp nefesimi gürültüyle bıraktım. "Aynı şeyi yapıyorsun!" dedim sıkılgan bir isyanla. Yatağa doğru ilerleyip hemen ucuna oturdum, saçlarımı açıp parmak uçlarımı sertçe enseme bastırıp masaj yaparken "Buraya geri döndüğümde seni terk etmiş olmamla ilgili yaptığın inadın tıpa tıp aynısı bu. İnat etme, sana haber versem beni bu konudan uzaklaştıracaktın. Bunu ikimiz de biliyoruz!"

Yatağın en ucuna, yastığının hemen yanına oturdu. "Bu konuda hassas olabilirim, mesele babamın cinayeti."

Bu cümle hiç Hamza'ya ait değildi işte... "Hamza, konu bu değil. Seni kısmen anlıyorum ama kısmen anlamıyorum da." Onunla aynı şeyleri düşünmeye çalışmak çok yorucuydu. Ben bu adamın bir saniye sonra ne düşüneceğini tahmin bile edemezdim. "Sen profesyonelliğini en kritik anlarda bile yitirmeyen bir adamsın. Evet, bu konu senin hassas noktan olabilir ama yapma ne olur, babana delicesine düşkün değildin! Öyle olsa bile... Benim tanıdığım adam bu tuhaf hassasiyeti sergilemezdi."

Babasını seviyor olmalıydı ama ondan çok haz etmediğini de biliyordum. Ailevi bağları çok kuvvetli değildi, annesinin oldum olası ilgisiz bir kadın olduğundan bahsetmişti, babasıyla da aralarında hep bir soğukluk olduğunu biliyordum. Benimle bile tanıştırmamıştı. Yani demem o ki, onun bu konuya bu denli hassas bir yaklaşımda bulunması bana biraz yapay gözüküyordu.

Yüzümdeki düşünceli halden bu konuyu açık tutmanın onun aleyhine olduğunu hissetmiş gibiydi, "Neyse ne, tamam sen haklısın."

"Ne demek bu?" *Sen bir konuyu böyle kapatıyorsan, onu geri açmak için daima an kollarım Hamza Tuna.*

"Sen haklısın, kalın kafalılık yapıyorum," dedi, biraz önceki fevriliğine nispeten uysal bir tavırla, "Evet, muhakkak bir sorun çıkarırdım."

Kollarımı göğsümde birleştirip onu uzun uzun süzdüm, "Sonunda bana hak vermen hoşuma gitse de bunu bir şeyleri geçiştirmek için kullandığını fark ediyorum."

Dudağını büküp nihayet bana akıl çelen o tebessümlerinden birini gösterdi. "Zeki bir kadınsın..." dedi bir kaşını kaldırıp bakışlarını daha derinlere çevirerek, "Ve zeki kadınları çok severim."

Cümlesindeki ufak bir ek, konuya olan tüm konsantrasyonumu bir an için dağıttı. "Kadınları da ne demek? Artık çoğul konuşamazsın."

Tebessümü sinsi bir sırıtışa evrilirken bir yanında bekleyen o muzip oğlan çocuğu geri gelmişti. "Seni kıskanç kadın."

Enis'le olan kavgasında, yüzünde oluşmuş birkaç kızarıklığı şimdi daha iyi görebiliyordum. Uzamış saç tutamları haşarı bir dağınıklıkla karışmış ve geldiğimde öfkeyle kasılmış uzuvları rahatlamıştı. Onu izlemeye dalışım sanki gülüşünü daha bir yüreklendirmişti. Buna karşı, "Konuyu dağıtmaya çalıştığını biliyorum!" diye çıkıştım bir kez daha.

"Tabii ki biliyorsun," dedi, "Çünkü sen çok zeki, çok güzel bir kadınsın. Beni büyülüyorsun."

Neden bu kadar işini bilen bir adamı sevmiştim ki? Yaramaz bir çocuk gibi nasıl da çabucak ortalığı dağıtıvermişti. Üstelik her şeyin farkında olduğunu tekrarlayıp dururken...

"Neden yatağın öteki köşesindesin?" dedi huysuz bir halde, "Evli insanlar birbirlerinden bu kadar uzak durmazlar. Buraya gel."

Onun yaklaşımına rağmen aramıza mesafe açmaya niyetlenmiştim ki o kurduğum bağdaşa uzanıp ayak bileğimi yakaladı ve beni yanına çekmeye başladı.

"Şunu yapmayı bırak!" dediğimde sanki ona dünyanın en tatlı sözlerini fısıldıyormuşum gibi hülyalı bir memnuniyetle, "Benim sevimli kadınım, sana tavır yapmak ne kadar da zormuş! Ama neyse ki barıştım, affedildin."

Alaylı bir kahkahayla, "Affedildim mi?" diye sordum, "Ve böyle bir meselede bana sevimli diyemezsin."

Onu diğer ayağımla itmeye çalışmam hiç fayda etmiyor gibiydi, "Sana istediğim zaman sevimli derim, tatlım." Bu esnada beni çoktan yanına çekmiş ve bir kolunun altında sımsıkı sarmıştı, "Benden uzak durmana izin vermeyeceğim."

"İzin almadım," dedim huysuzlukla kendi kendime söylenerek.

"Yine de izin vermeyeceğim," dediğinde nefesi kulağımı gıdıkladı ve boynumu kısıp dudaklarımdan kaçan bir kahkahayı uğurladım. Bunu fark ettiğinde beni bırakmadan kulağıma anlamlı ve anlamsız cümleler fısıldayarak kahkahadan karnım ağrıyana kadar beni bırakmadı.

"Yaramaz bir çocuk gibisin!" dedim kahkahalarımın arasından "Ama ortamı kaynatmaya çalıştığının farkındayım, haberin olsun!" Fakat becerikliydi, çünkü neredeyse bir dakika önce ne konuştuğumu unutturmuştu.

"Elbette farkındasın," dedi, farkında olmadığımı ima edercesine, "Elbette."

***

Kuşu, gagasına koyduğu tatlı meyveyle aldattı ve kanat çırpıp göğe yükselmesine izin verdi. Kuş meyveyi yedi, kazandığı özgürlükte kanatlarını çırptı, yükseldi, yükseldi, yükseldi... Fakat şimdi kim bilir hangi zemine çakıldı kaldı bedeni.

Bu adam bize ne söyledi, bize ne gösterdi öyle? Her şeyi anlattığını düşünüyorum, en azından planladığı şeyin temeline dayanan hikâyeyi bize verdi ama bu temele nasıl bir bina inşa edecektik ki?

Peki bunun Koşaran'ın adamını öldürerek ona ihanet etmesiyle ne ilgisi vardı?

"Bella Donna..." dedim kendi kendime, sırrı çözecekmiş gibi. "Bella Donna, BD. Hamza, neden Barbaros bize her şeyi anlatmış gibi hissediyorum?"

Hamza siyah tişörtünün yakasını başından geçirip giyerken, "Çünkü anlattı," dedi.

"Ne düşünüyorsun?"

Tişörtünün eteklerini çekiştirerek düzeltti, "Bella Donna zehirli ama aynı zamanda tatlı ve güzel bir meyve. Ve biz Bella Donna'nın fedaileriydik." Aynanın önüne geçip saçlarını eliyle taradı.

"Zehir bizdik," dedim.

"Zehir BD'nin ta kendisiydi," dedi.

"O halde zehirlenen kim?"

Nemli saç tutamları birbirine yapışığında taramayı kesip hafifçe dağıttı, "Bilmediğimiz biri olamaz."

"Aklıma gelen bir şeyler var... Ama bunu nasıl öğrenebiliriz?" Ve aklıma gelen bu akıl dışı ihtimali Hamza'nın da düşündüğüne emindim. Ama neden?

"Eğer Barbaros'u tanıyorsam, bunu bize kendisi anlatana kadar öğrenemeyeceğiz," dedi.

"Anlatacak mı?"

"Anlatmaya başladı bile," Yatağın kenarına oturup çoraplarını giydi, "Ve görünen o ki, anlatmak için oldukça hevesli."

"Hunt'un ihalesi çok yaklaştı. Bir mucize olmadığı taktirde bunu durdurmak imkânsız gözüküyor. Barbaros onun için son hızla çalışırken, sence de elimizdeki bu kozu oynayıp Hunt ve BD'nin arasını açmamız gerekmiyor mu?" Çünkü planladığımız şey, Mars'ın bize kurduğu kumpasla toparlanamaz bir darbe aldı. Şimdi ben dahil hiçbir fedainin bu plana hevesi kalmadı. Elimizdeki tek silah bu ve onu çok kritik bir şekilde kullanmalıyız.

"Bunu hiç düşünmeden yapmamız gerekiyordu ama sanki..." dedi arkasını dönüp bende de aynı tereddüdü görmek istiyor gibi, "Bir köşede

bunu yapmamamız için bir sebep varmış gibi... Barbaros'un böyle bir şeyi neden yaptığını öğrenirsek sanki her şeyi bir anda kırabilirmişiz gibi uçuk bir fikir var kafamda."

Aynı fikir bende de köklü haliyle mevcuttu, "Yapmayacak mıyız yani, Koşaran'a söylemeyecek miyiz?"

"Hayır. Barbaros'un bu hareketinin sebebini her ne kadar merak etsek de, öğrenmemize yetecek kadar uzun bir vakit yok. Ufak tefek kuruntular için elimizde kalan son hamleyi ziyan edemeyiz. Bu olayı Koşaran'a bir şekilde ulaştırmamız gerek. Çünkü eminim ki Barbaros bu bilgiyi ona ulaştırmamamız için elinde olan tüm setleri önümüze çekmiştir."

Ben zaten sırf bu merak için bu hamleyi yapma konusunda yeterince vakit kaybetmiştim. "O halde amacımız ne olursa olsun bu bilgiyi kullanarak Timur ve Barbaros'un arasını açmak mı?"

"Evet. Bunu kanıtlamamıza yetecek kanıtların peşinde koşacağız ve ilk fırsatta Koşaran'a bu durumu anlatacağız."

Cuma vaktine çok az kalmıştı. Saçımı sımsıkı toplayıp bandanamı alnıma çekip saçlarımı örttüm sonra üzerine şalımı alıp başıma sardım. "Cumaya ben de geliyorum," dedim. "Buradaki camide kadınlara da yer ayırıyorlar."

Yavaşça başını salladığında konuya geri döndüm. "Koşaran'a durumu anlatsak bile, bu Hunt'a çok az dokunacak. İhale bu kadar yaklaşmışken bunu Koşaran'a söylesek bile en iyi ihtimalle BD ve Hunt'ın ilişkisi tamamen kesilir, BD biter. Peki ya Hunt? O kazanmaya bu kadar yaklaşmışken onu nasıl durdururuz ki?"

"Hunt hiçbir zaman BD kadar iyi bir seri katil ve temizlikçi bulamaz. BD yok olursa, Hunt da zayıflar ve zayıflarsa yavaş yavaş çürümeye başlar." Bu en güçlü ihtimal ve umutlandı fakat bunun için zamana ihtiyaç vardı.

"Eğer o ihale kazanılırsa çok büyüyecek Hamza, kimsenin baş edemeyeceği kadar çok büyüyecek." Buradan bakıldığında, birçok yönden çaresizliğimiz gözler önündeydi.

"Bilmiyorum... Üzgünüm," dedi elle tutulur bir sonuca çıkamadığını gösteren bir umarsızlıkla, "Sadece bir şeyleri için çalışıyorum."

O ceketini, ben yağmurluğumu alıp aşağı indik. David ve Ahmet aşağıda muhtemelen dünden kalmış yemek kutularından bir şeyler atıştırıyordu. Robin ise siyah çizmelerini, koltuğu batırmasını umursamadan uzatmıştı. Bizi fark ettiklerinde tüm dikkatleri üzerimize almıştık.

Hamza Robin'in umursamazlığından rahatsız olmuş halde onu uyardı, "Çizmelerini koltuktan çek ve eğer kirlendiyse, orayı temizle."

"Nereye?" dedi Robin ayaklarını çabucak toplayıp bakışları hiçbir yere çarpmadan direkt Hamza'ya yönelirken.

David, "Koşaran'a Barbaros'u ne zaman ispiyonluyoruz?" diye alay ettiğinde, Ahmet boğazını temizleyerek onun lakaytlığını ayıpladı.

"Diğerlerine haber verin," dedi Hamza. "Cumadan döndüğümüzde bunu konuşup bir an önce harekete geçeceğiz." Önlerindeki yemek kutularını işaret ederek, "Dışarı çıkarken de dikkatli olun, fedailerin şehrin her yerinde bizi aradıklarından eminim."

Hamza'nın sırtımdaki eli Robin'in kıskanç bakışlarına maruz kalıyordu. Bana olan geçmiş kinini safi bir gerçeklikle göstermekten de geri durmuyordu. Bu bakışlar bana geçmişte, Hamza onunla birlikteyken beni kayırdığı zamanlarda Robin'in gözlerine yerleşen nefret bakışlarını hatırlattı.

Diğer kadınların aksine Robin hiçbir zaman bana sevimli bir şekilde yaklaşmaya çalışmadı. Bana yalnızca tahammül ettiğini göstermekten hiç çekinmiyordu. Hamza'yla birlikteyken kavgalarının neredeyse tamamının sebebi de buydu. Ama itiraf etmek gerekirse bu net tavrıyla saygımı kazanmıştı. Çünkü sevdiği adam için bile diğerleri gibi tavırlarını maskelemeye çalışmamıştı.

Robin'in Hamza'ya bakışlarından rahatsız olarak yavaşça Hamza'nın eline uzandım ve "Gidelim," dedim. Hamza'nın ona ilgisiz olduğunun farkındaydım ama yine de ona ilgili güzel, akıllı ve dürüst bir kadından rahatsız olmak oldukça insaniydi.

Hamza kıskançlığımı sezmiş gibi yarım yamalak bir tebessümle benimle birlikte evden çıktı. Sokakta yürümeye başladığımızda sıradan insanlar gibi gözüksek de attığımız her adımın tedbirini alan ve takip edilme ihtimalini gözleyen iki ajan gibiydik aslında.

Camiye erken ulaştık, o erkeklerin arasına girerken ben kadın bölümüne geçip hutbenin başlamasını bekledim.

Namaz bitiminde, hâlâ hutbede söylenen ve bu işte bana asıl gücü veren hadis çaresizliğimi telkin ediyordu, ***"Bir kötülük gördüğünüz zaman elinizle, gücünüz yetmezse dilinizle, ona da gücünüz yetmezse kalben buğz ediniz."***

Bunun için buradasın Feza, dedim kendime. *Düşmanlarının altından dönen onca para, kaçakçılık, cinayet, insan ve uyuşturucu tacirliği hemen yanı başında sessiz sedasız koca bataklığında sürdürülürken, elindeki her imkânla bununla mücadele etmek için buradasın. Önce Barbaros ve sonra Koşaran'a bir taş bile olsa, o taşı atabilmek için buradasın.*

Namazın ardından ettiğim uzun dua, tek bir cümlede özetlense de içimde tekrar edip duran karmaşayı sahip olduğum her kelimeyle tasvir etmek ve Allah'ın bildiği kaosu acziyetimle ona anlatmak istedim. Çünkü O'nunla konuşmayı seviyordum. O'na bir şeyi anlatabilmek için özenli cümlelerle çabalamam gerekmiyordu, bazen dakikalarca konuşarak bazen de yalnızca susarak konuşuyordum onunla. Bazen hararetle, "Allahım!" diye başlıyordum cümleye, sonra içimden susmak geliyordu ve biliyordum, sussam da biliyordu. Beni tanıyordu, beni benden iyi biliyordu.

Hamza caminin hemen karşısında beni bekliyordu. "Selamun Aleyküm."

"Aleyküm Selam," Onu görür görmez namazda, her ne kadar engellemeye çalışsam da beynimdeki tahtaları sürekli tıklatan bir soruyu ona sordum. "Babanı öldüren o adamı daha önce görmüş müydün?" Ona fotoğrafını göstermiştim ama daha önce görüp görmediğini sormamıştım. Önce aceleciliğimi sonra sorumun içeriğini yadırgadı. "Yüz yüze görmedim."

Sorumun cevabını çabuk almıştım. "Mantıksız bir nokta var," dediğimde sesini çıkarmadı. "Sen babanın cinayetinde Koşaran'ın emri mi var sanıyordun?"

Yüzünde esen soğuk rüzgârlardan etkilenip sessizliğe çekilmedim. Yavaşça başını salladığında, "O zaman neden Barbaros bunu bir fedaiye yaptırmadı?" diye soruverdim.

"Feza, bunu konuşmak istemiyorum," dedi ama bir an için söylediklerini duymadım ve kendi kendime konuşmayı sürdürdüm. "Belki de Koşaran bunu fedailerin yaptığını kolayca öğrenir diye yaptırmamıştır," dedim.

Gönülsüzce verdiği kısa cevaplarla yetindi, "Belki de."

Onun isteksizliği benim hararetimi söndüremiyordu, "Zaten Koşaran'ın bu cinayette kendisinin parmağı olduğunu bilmesini istemiyordu. Bu yüzden hedef şaşırtmak isteyerek bir başkasını ortaya atmış olabilir."

"Olabilir."

"Üzgünüm," dedim ondaki durgunluğa suçlulukla, "Biliyorum bu konuyu konuşmak senin için çok zor ama bu mesele şu an kilit noktamız." Ama bir yandan da onun geçmişte ölüm ve terk edişlerle dağılmış ailesinin acısını bile çekse, hayati önem taşıyan bu konuya hiç dokunmayacak kadar duygusal olduğunu düşünemiyordum.

"Biliyorum," diyerek geçiştirdi.

"Peki sence sebebi ne? Barbaros böyle bir riske durup dururken girmez, önemli bir şey olması gerek..."

"Öğreneceğim," diyerek konuyu kapatmaya çalıştığını fark etsem de "Bir şey öğrenmiş olabilir mi?" diyerek direttim. "Çünkü bu tam onun tarzı, eğer birisi istemediği bir şey öğrenmişse ne pahasına olursa olsun onu yok eder."

Bakışlarını sağ omzundan bana doğru çevirdiğinde ikimizin bildiği bir şeyi dillendirdim. "Bana da bunu yapmak isteyecek."

Başımın üzerinden kaçamak bir bakış attı ve sonra başını salladı, "İsteme kısmını çoktan geçtiğini sanıyorum," dedi elimi tutup beni tamamen ters istikametimizde bir sokağa sokarken. "Çünkü fedailerinden ikisi orada."

İma ettiği yere bakmamak için güçlükle başımı çevirdim. "Beni arıyorlar." Barbaros'un bunu yanımıza bırakmayacağını zaten biliyorduk. Patlamaya hazır bir bombayı nasıl bir başına bırakabilirdi ki?

"Bizi gördüler mi?" dedim başımı önümden kaldırmadan.

"Hayır," dedi. "Ama çevrede başka fedai var mı bilmiyoruz. Böyle ulu orta gezinmeye devam edersek enselenmemiz bir dakikayı bile bulmaz."

Hastalıklı bir temkinle sokaktan sokağa geçip çok görünür olmamak ama kendimizi aleni şekilde sergilememek için ne kalabalığa karıştık ne de kalabalıktan uzak durduk. Bu mesafe tıpkı bir cambazın ipinde yürümek gibiydi. Ve artık belliydi ki bugün ve önümüzdeki kim bilir kaç gün, bu mesafede dengede durmaya çalışmakla geçecekti.

20. MUAMMA

Sonu muallak bir yolda emin adımlarla yürümek zordur.

Sanırım bu mücadelede bizim imtihanımız buydu. Hepimiz bir noktada vazgeçmeye meylediyor, ardından vicdanımız tarafından geri çevriliyorduk. Yine de çabalarımızın büyük ihtimalle sonuç vermeyeceğini bilmemize rağmen en azından birilerinin canını sıkacak olmak bile yeri geliyor bize yetiyordu.

Vakit geceye yakındı. Yatsıyı camide cemaatle kılıp sonrasında camide Kemal'le buluşmuştuk. Cemaat dağıldıktan aşağı yukarı yirmi dakikadır Hamza ön tarafta, mihrabın hemen yanında Kemal'le konuşuyordu. Ben de caminin öteki ucunda etrafta gözü bizde olan birilerinin olmadığından emin oluyordum.

Kemal ve Hamza sert fakat arkadaşça bir tokalaşmayla konuşmayı noktaladığında ben de dışarı çıkıp ayakkabılarımı giydim. Hamza da çok kısa bir süre sonra çıkıp yanıma geldi.

Olanların, bildiklerimizin hepsini Kemal'e anlatmıştı. Artık ne bir şeyleri saklayacak ne de vakit kaybedecek zaman vardı.

Kemal'i camide bırakıp avludan çıkarken Hamza'nın ifadesinden durumun ne kadar iç karartıcı olduğunu görebiliyordum. "BD'nin içinde irtibatta oldukları fedailerle iletişimleri kopmuş. Muhtemelen Robin'den sonra korktular ve iletişimi kestiler."

Onlardan bir şeyler öğrenebileceğimizi düşünüyorduk. Şimdi bu seçenek de ne yazık ki elenmiş oldu.

"Ama Timur Koşaran'a ulaşmak için bize yardımcı olabilecekler. Zaten biz bu durumda aleni bir halde Hunt'un kapısının önünden bile geçemeyiz. Gizli gizli yürüteceğimiz yolları da kestiler. Ama polis yardımı alarak ulaşırsak, Koşaran'la konuşmak için bir şansımız olabilir."

Cami bahçesinden çıktığımızda Hamza şapkasını ben de kapüşonumu takmıştım. "Elimiz çok sağlam olmalı," dedim. "Koşaran'ın bize inanmama imkânı olmamalı. Aksi takdirde bize aracı olacak polisleri yakmış oluruz."

Hamza aheste aheste başını sallarken gözleri düşüncelere dalmış bir adamın gözlerine dönüşmüştü. Yürüdüğü yolun zeminine ruhsuzca dalıp gitmişti.

Dışarı çıktığımız her seferde eve dönmek için farklı bir yol kullanıyorduk, bu seferki epey dolambaçlıydı. Fakat nemli zemine saçılmış rengârenk trafik ve sokak lambalarının arasından evin yolunu tutmak keyifliydi.

Metroya bir sokak kala Hamza'nın adımlarının aniden değiştiğini hissettim. Adımları sanki sokağı dinleyen kulakları kadar hassas ve temkinliydi. Bu hali beni de etrafımı kolaçan etmeye itti fakat başımı dahi çevirmeden yürüdüğümüz yolu, geçtiğimiz sokağı dinledim.

Buradalardı.

Hamza'dan şüphelendiğim üzere, yalnız değildik. Adımlarımızı taklit eden adımları fark etmiştik.

Hamza'ya birbirimize göz ucuyla bakıp yürüyeceğimiz yoldan saptık. Ya onları atlatacak ve kaçacaktık ya da onları haklayacak ve yolumuza bakacaktık.

Her iki ihtimal için de önce arkamızdakileri tanımalıydık. Neyden kaçtığımızı yahut neyle kavgaya tutuşacağımızı kavramalıydık.

Saptığımız sokağı ikimiz de tanıyorduk, avantajlıydık. Arkamızdakiler bize henüz yetişmemişken hızlı davranıp sokaktaki otoparkın eski, kullanılmayan kulübesinin arkasına girip sessizce bekledik.

Belki on, belki yirmi saniye sonra iki fedai sokağın köşesini döndü ve bizi görebilmek için dikkatle etraflarına bakındılar. Arkalarına bakınıp tereddütle yerimizi saptamaya çalıştılar. İkisi de erkekti, yaşları genç olmalıydı, yapılı çocuklardı ve oldukça kolay lokmalardı. BD'nin çaylak devresini bu kadar ortalığa salması, bizden sonra sahiden de zayıfladığını gösteriyordu.

Bir kavga çıkıp çıkmayacağı, fedailerin sokaktan dönüp dönmemelerine bağlıydı. Çünkü Hamza'ya bakılırsa o ikisini kolay kolay bırakacak gibi gözükmüyordu.

Hata yaparak sokağa girdiler. Bize doğru yavaş yavaş yaklaşırken kulübenin arkasından çıktık ve gürültüye sebep olmamak için bir sonraki sokaktaki çıkmaza yöneldik. Orada gürültü daha az dikkat çeker ve rahatsız ederdi.

Fedailer bizim aniden ortaya çıkmamıza karşı artık kendilerini saklamıyordu, anladığımızın farkındaydılar. Silahlarını çektiklerini duyduğumda sokağı dönmüş ve çıkmazın sonuna koşmuştuk.

İkisi peşimizden sokağa girip bizi çıkmaza sıkıştırdıklarını düşünerek keyifli adımlarla yanımıza yaklaştılar. Bizse aptalı oynayarak ellerimizi teslim olur gibi kaldırdık. Yüzlerimizdeki umutsuzluğun yapaylığını sorgulamayacak kadar acemiydiler. Oysa deneyimli bir fedai hedefinin her mimiğine dikkat kesilir ve gelecek sürprizlere hazırlıklı olurdu.

Adamlar ellerinde silahlarla, iyi iki dövüşçü temkini fakat ahmak iki insan aklıyla yanımıza yaklaştılar. Kaçmaya çalışır gibi birkaç adım atmaya çalıştığımızda bu çaresizlik rolümüz onları epey pohpohlamıştı. Silahlarını başımıza yaslayıp havadaki kollarımızı indirmeye yeltendiler.

"Sizin hakkınızda gözümüzü boşuna korkutmuşlar," dedi benim hemen önümde duran fedai. Benden oldukça iri olmasına karşın benden en az bir iki yaş küçüktü.

Kollarımızı arkada birleştirip bizi etkisiz hale getirmek için davrandıkları sırada kolumdaki sustalıyı avucuma itip göz açıp kapayana kadar

adamın arkasına geçtim. Bir çırpıda bıçağın sivri ucunu boğazına yasladım.

Hamza benden çabuk davranmış ve adamın kendi silahını elinden alıp yine adamın ensesine yaslayarak çoktan kontrol altına almıştı.

"Barbaros iyice yaşlandı," dedi Hamza, adamı önünde diz çöktürürken "Şu kalitesizliğe bak, nasıl adamları fedai diye çıkarıyor ortaya. Bizim zamanımızda düşmanını gözünden tanıyamazsan değil silah tutmana, sokağa çıkmana bile izin vermezlerdi."

"Bizim zamanımız mı? Neredeyse eski bayramları yad edeceksin," dedim alayla.

Hamza bana gülse de hemen önümüzdeki adamlara dönünce çabuk soğudu ifadesi, "Barbaros size tam olarak ne emri verdi?" dedi lafı her zamanki gibi hiç dolandırmadan. "Sahada kaç fedai var?"

Hamza'nın ve benim kontrolümüzdeki adamların kendi aralarında bakışarak yalnızca ikisinin anlayabildiği sessiz bir diyalog kurduğunu fark ettiğimde müdahale etmek için araya girmeye çalıştım. Fakat kontrolümde olduğunu zannettiğim adam, daha ben hiçbir şey anlayamadan dirseğini bir anda karnıma geçirip kolunu arkaya uzattı ve ben geri çekilme fırsatı bulamadan başımdaki şala hırsla asılıp beni aşağı eğerek boğazına yasladığım bıçaktan kurtulmak için fırsat yakalamaya çalışı.

Saçım açılmamıştı ama her ihtimale karşı kapüşonumu alnıma kadar çektim. Ve bu hamleyi tahmin ettiğimden diğer elimdeki sustalının demir, sivri kabzasını sertçe burnuna geçirip elinden kurtuldum. Hemen sonra kolunu sırtında büküp hareket edemeyeceği bir pozisyonda, bu kez daha tehditkâr bir hamleyle bıçağı boğazına iyice yasladım.

Bir adamı zapt edemediğim için Hamza'nın karşısında biraz utanmıştım. Bu yüzden bir an fazla saldırgan bir tutum sergilediğimin farkında bile değildim. Adam başımdaki şala asıldığında Hamza'nın gözünde parlayan öfke nasıl olduysa şimdi sanki dizginlenebilmişti.

Hamza kolunun altındaki adamın üzerini arayıp tüm silahları çekip aldı, sonra onu duvarın dibine itip yere çökmesini sağladı. Bir yandan silahını halen duvar dibinde olan adama çevirirken bir yandan benim önümdeki adama dönüp "Sen daha çok şey biliyor gibisin," dedi tehlikeli bir uysallıkla. "Bize daha çok şey anlatacağına inanıyorum, gitmekteki gayretine bakılırsa..."

Duvar dibinde çökmüş olan benim göz hapsimdeydi, yapacağı en ufak bir hamleyi gözlüyordum. Bu sırada Hamza bana küçük bir baş hareketi yaparak benim yanımdaki adamı işaret etti. "O adamı bana gönder Feza," dedi. "Onunla bir de ben konuşayım."

Adamın boğazından sustalıyı çektikten hemen sonra onu Hamza'ya doğru ittim. Fakat adam öne doğru ancak bir adım sendelemişti ki Hamza ona gelen adamın suratına epey sağlam bir yumruk indirerek adamı boylu boyunca yere serdi.

Duvar dibinde, ayaklanmaya hazırlanan adama belimden çıkardığım silahı doğrulturken Hamza'ya, "Konuşacağım demiştin," dedim.

Adam şalımı çektiğinde gözünde parlayıp dizginlenen ateşi sıkı bir yumrukla patlatmıştı. "Elbette konuşacağım," dedi Hamza adamın üzerindeki silahları tek tek çekip alırken "Ama öyle pat diye lafa girmeyeyim dedim, sonuçta yüreğine inebilir."

Adamların dili sıkıydı ama ancak bir çaylağınki kadar. Biraz zorlamanın ardından peşimize takılan fedailer hakkında işe yaramaz birkaç bilgi verdiler. Ve zaten tahmin ettiğimiz üzere amaçları, saklandığımız yeri bilip sonrasında toplu bir temizlik için fedailerle geri gelmekmiş.

Hamza'nın, adamları biraz daha hırpalamasına izin vermeden onları orada bırakıp daha temkinli adımlarla oradan uzaklaştık.

Vicdanımın içimde kazıdığı azaba kulak vermemeye çalıştım ama yine de "Zaten adamlardan hatırı sayılır bir şey öğrenemeyeceğimizi biliyorduk," dedim Hamza'ya. "Adamlara boşu boşuna zarar verdik."

Hamza önce kaşlarını çattı, "Nesin sen?" dedi tavrıma mütebessim bir alayla, "Pamuk Prenses mi?"

Bir süre sonra pişmanlığımın sahici olduğunu fark edince duraksadı. "Peşimizi bırakmayacaklardı. Ve Feza sen de biliyorsun ki o adam seni oracıkta öldürse bundan pişmanlık duymayacaktı."

İşte bundan emin olamazdım. Çünkü ben de bir zamanlar onların arasındaydım ve pişmanlıklarla bu şehirden kaçmıştım. O adamların, BD'nin bastırdığı vicdanlarında iyi insanlar yatıp yatmadığından asla emin olamazdım.

Yavaşça başımı salladım, kabullenişimin yüzeysel olduğunu fark etti ve elimi sıkı sıkıya tuttu. Yolun kalanı sakin ve heyecansızdı.

***

Eve ulaştığımızda Hamza'nın beklediği gibi herkes evde değildi, üçte ikisi burada yoktu. İçeri girdiğimizde Ahmet ve Murat'ı salonda tek başlarına otururken bulduk. Nereden geldiğini bilmediğim konsolla televizyonda bir oyun açmış oyun kollarıyla heyecanlı bir oyun oynuyorlardı.

Ben yukarı çıkarken Hamza birazdan yanıma geleceğini söyleyerek ikisinin yanına yöneldi. Onları geride bırakıp kafamı dinleyebilmek için çabucak üst kata çıktım.

Kısa, huzurlu bir duşun ardından aheste aheste giyinirken Hamza'nın hâlâ gelmediğini fark ettim. Uzunca bir hırkayı üstüme alıp şalımı başıma sararak kapıyı açtım. Aşağı inip Hamza'ya bakmak için merdivenleri inmeye başlamıştım ki Hamza'yı hemen televizyon'un önünde, Ahmet'le kıyasıya bir oyuna tutuştuklarını gördüm.

Ahmet topu Hamza'ya kaptırmamak için heyecanlı bir hareketlilikle yerinde kıpırdarken Hamza onun topu bir türlü kapamamasıyla ilgili ukalaca cümleler kuruyordu. Her ikisi de oyunun heyecanıyla oğlan çocukları gibi hırslı ve çevreye duyarsızdı. Hareketlerindeki komedi sırıtmıyor, aksine epey keyifli bir seyir sunuyordu.

Pek tabii ki Hamza'nın, yaşanan her şeye rağmen tasasız geçirdiği birkaç dakikalık şu anı ben de keyifle izlemek istemiştim fakat Robin birden ortama girip Hamza'ya doğru emin adımlarla yaklaşınca tüm keyfim kalecinin kaleye girmesini engellediği bir top gibi son anda kurtulup kaçıverdi.

Robin hemen biraz önce de burada olduğunu belli eder bir rahatlıkla hareket ederken bir elini Hamza'nın omuzuna koyup elindeki kahve kupasını ona uzattı. "Sana da bir kahve yaptım," dedi ikisinin atışmalarına gülerek.

Hamza oyunun heyecanına öyle dalmıştı ki ne önüne uzatılan kupaya aldırdı ne de Robin'in ona yaklaşmasına. Hatta omuzundaki elin dahi farkına varmamıştı. Bir süre beynimde kaynayan öfkenin harıyla duraksadım ve ilkel bir dürtüyle olaya müdahale etmek ve olduğum yerde dikip öylece kalakalmak arasında elimi ayağıma dolayan bir ikilemde kıskıvrak kaldım.

Hamza attığı golün sevinciyle Ahmet'in sırtını pışpışladıktan sonra oyuna döndü. Robin'in ona yakınlığı ve omuzunda duran eli hâlâ varlığını sürdürürken Hamza ve Ahmet arasında birtakım konuşmalar geçiyor, Robin bunlara gülüyor ve bu esnada Hamza'ya sanki biraz daha yaklaşıyordu.

Hamza belli ki oyunun onun için çok heyecanlı bir anında önüne uzatılan kahveyi sorgulamadan alıp sıcağına bakmadan bir yudum aldı ve elini kısa bir an için omzundaki elin üzerine koyup Robin'e teşekkür etti.

Beynimde çakan şimşekler bir çivi olmuş beni yerimde çivilerken dişlerim kaskatı sıkılmış ve burun deliklerim, alevlerle soluyan bir ejderha gibi öfkeli, derin solukları ciğerlerime çekiyordu.

Hamza bir an için ne yaptığının farkına varmış gibi duraksayıp omzunun üzerinden Robin'e baktı, haddinden fazla yakınlardı. Hızla omzunu eğip eli üzerinden düşürüp çekti. Yakınlığını ve eline tutuşturduğu

kupayı ancak şimdi farkına varabilmişti, "Robin, lütfen..." dedi ondan uzaklaşmasını işaret ederken.

Ahmet bu durumdan tıpkı Hamza gibi bihaberdi ve Hamza'nın durakaması esnasında gol attığı için sevinçle söyleniyordu.

Robin geri çekilirken Hamza'nın biraz önceki tüm keyfi kaçmış gibiydi, kupayı yere bıraktı. Birinin ikisi arasındaki bu durumu görüp görmediğini kontrol etmek için suçlu bakışlarla etrafına şöyle bir bakarken nihayet benimle göz göze gelmişti.

Zoraki bir olgunlukla arkamı dönüp merdivenleri çıktım ve hiçbir şey söylemeden üst katın kapısını kapattım ve üstelik kapıyı bile çarpmamıştım.

Robin'in beni görüp görmediğini fark edecek halde değildim. Sanki hayvani bir hırs Robin'in ona olan yakınlığını gözlerimin önüne itip duruyordu. Geçmişte isteyip de gösteremediğim, baskıladığım tüm kıskançlık sanki şimdi ortaya çıkma fırsatı bulmuş gibi derin bir birikmişlikle patlamaya hazırdım.

Şalımı çekerek başımdan çıkardım ve hırkamla birlikte yatağın üzerine bıraktım. Kollarımı göğsümde kavuşturup tutturduğum voltanın eşliğinde Hamza'nın yukarı çıkmasını bekledim.

Çok geçmeden kapıyı açıp içeri girdiğinde rol yapmak yerine o gelmeden önce öfkeden kaskatı olmuş bir halde bir heykel gibi dikilip kaldım karşısında.

Hiçbir şey söylemeden dik dik ona baktığımı gördüğünde beni sakinleştirmek için ellerini kaldırıp "Yemin ederim ki, farkında değildim," dedi. "Oyuna dalmıştık, o heyecanla bana dokunduğunun da kimin kahve getirdiğinin de farkında bile değildim."

Evet, farkında değildi, bunu açıkça görmüştüm. Zaten güvenle ilgili bir derdim yoktu ama yine de onun bir suçu olmadığını bilmek nedense beni daha çok sinirlendiriyordu. Robin'i kurtaracağını söylediğinden beri lüzumsuz fakat inatçı bir hassasiyet içindeydim.

"Farkında olsam bu duruma asla müsaade etmezdim, aptallık edip oyunda kendimi kaybettim. Ama sen de biliyorsun ki, benim başka bir suçum yoktu." Tepkisizliğim onu daha çok konuşturuyordu, "Sinirlenmen çok ama çok doğal, ama bana karşı adil ol."

Derin bir nefes alıp at kuyruğumu sıktım ve tepkisizliğimi sürdürerek odadan çıkmaya yeltendim ama beni durdurdu. "Hayır Feza, bu gerginlik sürüp gitmeyecek. Şimdi çözeceğiz bunu." İfadelerden arınmış bir halde ona dik dik bakmaya devam edince, "Tamam, bir şey yap," dedi. "Bağırma ama bana sinirini gösterecek, ifade edecek bir şey yap ki en azından biraz rahatlayasın."

Komodinin hemen üzerindeki abajuru işaret etti, "Şunu duvara vurup parçalamak ister misin? Bir şey kırmak ya da bir şeye vurmak iyi gelir. Ya da duvar yumruklamak, bana iyi stres attırır. Hayır hayır duvardan vaz geçtim, yastıklarla belki bir şey yapabilir..." diye söze devam ettiğinde önerisini hayli mantıklı bularak yumruğumu sıktım ve gerildim. Bileğimi sıkı tutup midesine iyi derecede bir yumruk indirdiğimde sesi ve nefesi bir an için kesildi. Kaşları çatıldı, gözleri yuvalarından fırlayacak kadar açıldı ve dudaklarını birbirine bastırıp yüzünü ekşitti.

Beş on saniyenin sonunda birbirine bastırdığı dudaklarının arasından acılı bir kahkaha yükseldi ve elini midesine yaslayarak öne eğildi. "Evet," dedi kesik kesik gülerken, "Evet, çok naziksin hayatım. Bu çok iyi geldi."

Sahiden de söylediği gibi öfkemin büyük çoğunluğu midesine indirdiğim yumrukla dağılmıştı. Hırsımı biraz olsun çıkarabilmiştim ama yine de onu yok saymaya devam etmek beni o an için rahatlatıyordu.

Aradan yarım saat kadar bir süre geçti ve Hamza sakinleşmem için bu sürede pek karşıma çıkmadı. Ben de dişlerimi fırçalayıp abdest aldım, teheccüd namazımı kıldım ve yatağa geçip uyumak için gözlerimi kapadım.

Bir ara bunalıp yorganı üzerimden ittiğimde, "Bu kat çok sıcak olmaya başladı," diye söylendim kendi kendime.

Hamza yatağın diğer köşesinde, kollarını başının altına almış muzipçe gülümserken, "Hayır güzellik," dedi. "Sadece bana yakın olmayı özledin."

Gözlerimi bir yeniyetme gibi devirmekden kendimi alamadım. Ona arkamı dönüp sözlerini karşılıksız bırakarak boşluğa uğurladım.

"Gözüm senden başkasını görmezken beni kıskanarak kendini yormamalısın," dedi sessizliğime rağmen, kendi kendine. "Tamam, bazen bunu çok sevimli buluyorum. Hatta inanır mısın, o yumruğu takdir ettim. Sahiden çok sıkıydı ve beklemediğim için nefesimi bile kestin..."

Uzayıp giden sözleri dudaklarımda beliren bir tebessümle gerginliğimi yumuşatırken onu cevapsız bırakmaya devam ettim.

"Feza, sahiden nefesimi kestin." Uzanıp saçıma dokunduğunu hissettim, "Sadece bugün değil, sana her baktığımda nefesim zaten kesiliyor... Her namazdan sonra senin için şükrettiğimi biliyor musun? Beni ne kadar öfkelendirsen bile gidişin de gelişin de bana dünyada benzerini bulamayacağım nimetler nasip etti. Beni bırakıp gittin, sanki bin yıllık bir uykudan gözlerim açıldı. Geri geldin, açılan gözlerim senden başka birini görmek istemedi." Parmakları uyuşukla saçlarımda dolaşırken gözlerime bastıran uyku aniden çöktü üzerime.

"Sanki gözüm etrafta seni görmeyince yolunda gitmeyen, eksik bir şeyler var diyorum. Sen yanımda olunca bir türlü yerine oturtamadığım yap boz parçasını bulmuş gibi tamamlanıyorum."

Benden güzel bir karşılık beklediğinin farkındaydım ve sözleri her ne kadar içimi sımsıcak ısıtsa ve ona sımsıkı sarılma arzusuyla dolup taşırsa da sanki bu sessizlik ona attığım ikinci bir yumrukmuş gibi, senelerce birikmiş hırsımı alıyordu.

"Sahiden mi?" dedi. Yatakta dirseklerinin üzerinde doğrulduğunu hissettim. "Sana o kadar şey söylüyorum ve hiçbir şey olmamış gibi arkanı dönüp yatabiliyor musun?"

"Aynen öyle yapıyorum."

Beni kınayan seslerle söylenmeye başladı ve sonunda onun da yatağın diğer tarafında arkasını döndüğünü anladım. Fakat çok geçmeden, "Eminim ki oldukça rahatsızsındır," diyerek laf attı.

Esneyerek gerindim, "O kadar rahatım ki..."

"Nasıl ya?" dedi kendi kendine, "Ben bu haldeyken nasıl böyle umursamaz, duyarsız kalabilir?"

Ona kıs kıs gülerken ne ara uykudan gözlerim kapandı, ne ara Hamza bana sarıldı, ne ara ben bir bebek gibi onun kollarında kıvrılıp uyuyakaldım... Tüm bunlar algılayamadığım bir zaman diliminde gerçekleşivermişti.

***

Sonraki gün erkenden harekete geçebilmek için sabah namazından hemen sonra hazırlanıp herkesin on beş dakika içinde salonda toplanmasını söylemişti.

Hamza önceden indi ve ben de ondan bir beş dakika sonra hazırlanıp aşağı indim. Henüz kimse salonda değildi. Koltuklara geçmek yerine her zamanki gibi merdivenin köşesine tüneyip beklemeye başladım.

Hamza'nın elinde ufacık bir Kuran vardı. Diğerlerini beklerken kendi duyabileceği bir sesle ayetleri dikkatle okuyordu. Onu duyabilmek için kulak kabarttım ama ufak fısıltılar dışında bir ses duyamadım.

Derken diğerleri yavaş yavaş salondaki koca koltuklara yerleşmeye başlamıştı. Hamza herkes toplanana kadar Kuran'ı kapatmadı. Hepimiz tamamlanınca okuduğu son sayfayı bitirip kapattı ve küçük Kuran'ı ceketinin iç cebine koyup konuyu açmak üzere ayağa kalktı.

Kemal'le konuştuklarından bahsetti önce, polisin Koşaran'la iletişim kurma konusunda ne gibi seçeneklerle yardım edebileceğini anlattı. Koşaran'a ulaşırken nasıl bir yol izleyeceğimizi ve elimizdeki tek veriye inandırabilmek için ne gibi kanıtlara başvurabileceğimiz hakkında konuştu.

Ve sonunda, "Koşaran ve tüm bunlar bir yana... Barbaros'un bir planı var ve peşinde olduğu her neyse, bunu bilmemizi istiyor," dedi. "Bizden saklamak istemiyor fakat sanki karşısında hiçbir mâni istemediği için bunu anlatmaktan geri duruyor..."

Bu fikre günlerdir aklımı yiyip bitiren tüm düşüncelerimle sonuna dek katılıyordum.

David, "Ben yalnızca bizi öldürmek istediğini düşünüyorum," dedi. Murat da onu onayladı.

"Onu da istiyor tabii ki ama o adam eğer ki bir şeyi gizli saklı yürütüyorsa, bunu hiçbirimizin ruhu duymadan yapardı. Bize söylediği o şeyler her ne ifade ediyorsa eminim ki onun için hayati bir önem taşıyor."

Derin bir nefes almak için duraksadığında sözü ondan aldım. "Eğer bunu bizim bilmemizi istiyorsa herkesin bilmesini de istiyor demektir."

"Buna nasıl bu kadar emin olabilirsin?" dedi Sanem. "Belki de sadece aklınızı bulandırmak için ortaya böyle bir şey attı. Sonuçta inanması çok kolay olur. Kendi örgütü adına böyle tuhaf bir altyapı uydurmuş olabilir."

"Barbaros'u tanıyorum," dedi Hamza ve bu inancı başka bir cümleyle anlatamayacağının farkındaydı. "O adam ortaya inanmadığı bir safsata atmaz."

Enis küçümser bir edayla gülerek konuya dahil oldu. "Bize söylemek istiyor ama bir yandan da bir şeyler bildiğimiz için ortadan kaldırıyor öyle mi? Bence tamamen saçmalıyorsun."

Hamza, lüzumu olmayan bu alaya karşı sıkılgan bir tavırla, "Konuş Einstein," dedi Enis'e hitaben, "Haydi aydınlat bizi."

Enis yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden göz ucuyla bana baktı. "Feza, bu adama nasıl katlanabildiğini anlamıyorum."

Hamza birkaç adım atarak Enis'in benimle kurduğu göz temasının önüne geçti ve sanki birazdan onun boğazını sıkıverecekmiş gibi ters ters dikti gözlerini Enis'e.

Robin herkes gibi Hamza'nın bana olan hassasiyetini fark etmişti ve bunu görmekten rahatsız olarak, "Kes artık Enis," diye çıkıştı.

"Hamza'nın bir avukatı daha türedi."

Koray, Hamza'dan konuşmaya devam etmesini isteyince Hamza aldığı derin soluklarla kendini dizginleyerek meseleye kaldığı yerden devam etti. "Özetliyorum... Hunt'ın ihaleyi büyük ihtimalle almasına çok ama çok kısa bir zaman kaldı. Eğer babamın ölümünde Barbaros'un parmağının olduğunu Koşaran'a söyleyebilirsek, bize inanmasa dahi, aklını bulandırabilir ve işi didiklemesine sebep olabiliriz. Bu da ihale arifesi Koşaran'ın aklını karıştıracak ve bir yandan BD de Hunt adına suç zincirinin ortaya çıkmasından korkarak bocalayacak. Çünkü Hunt ihaleyi kazansa bile rakipleri ve karanlık ayağı onu hırsla didiklemeye çalışıp bu prestiji lekelemeye çalışacak. Bu esnada Koşaran'ın isteyeceği en büyük şey, güven olacak. Eğer Barbaros'a güveni tam bu sırada zedelenirse bu konu onu tamamen afallatabilir. Hatta gireceği telaş ve kendi foyasının ortaya çıkacağının korkusuyla çok yanlış ve tutarsız kararlar alarak kendi sonunu hazırlamasına bile sebep olabilir."

"Tüm bu ihtimaller pamuk ipliğine bağlı," dedi Aslı. "Bu sonuca ulaşabilmemiz için her şeyin mükemmel bir şekilde ilerlemesi gerek. Ki bu mükemmelliğe ancak yüzde on ihtimal veririm."

Murat hiç beklemeden, "Yüzde on ihtimal, çabalamak için bana yeterli," dedi. Ve David de ona katıldı, "Bana da."

Diğerlerinin çoğundan gelen onaylamaların ardından Koray, "Bir diğer yaran, eğer Koşaran'ın Barbaros'a güveni zedelenirse, BD'nin de işi biter. Koşaran, Barbaros'un fişini çeker."

"Dedem çok kindar bir adamdır," dedim, buna yıllar yılı pek çok kez tanık olmuştum. "Eğer Koşaran o bocalamadan zarar görmese bile Barbaros'tan görür. Çünkü Koşaran onun fişini çektikten sonra Bar-

baros onu rahat bırakmaz. Ne de olsa Hunt adına yapılmış her işi rahatlıkla ortaya serebilir."

Sanem bir an durdu ve sesli düşünür gibi, "Aslında ikisi de birbiri için ölümcül, sanki patlamaya hazır iki bomba," diye söylendi. "Biri birini patlatırsa ötekinin de işi biter."

"Aynen öyle," dedi Koray. "Bunlar birbirinin zehri gibi."

Kaşlarımı çatıp Koray'ın kurduğu son cümleye dikkat kesildim, "Zehri gibi mi?" Kaşlarım, belirsiz bir farkındalığın heyecanıyla havalanırken bakışlarımı hızla Hamza'ya çevirdim, o da bana bakıyordu. Aynı detayı o da fark etmiş ve aynı bağlamı kurmuştu.

Zehri gibi... Zehirli bir meyve gibi. Bella Donna gibi!

KAKTÜS TEAM

21. TEPETAKLA

"Önemli olan ne gördüğün ya da nasıl baktığın değil, bakarken ne düşündüğündür..." demişti Hamza, yıllar önce.

O zamanlar kendi devresine eğitim veriyordu. Bir derste çıkıp fedailerinin önüne bir sürü silah sermişti ve on beş saniye içinde serdiği silahların arasından en tehlikelisini bulup söylemelerini istemişti.

Fedailerden bazısı uzun menzilli silahlardan birini seçti. Bazısı geleneksel, ölümcül hançerler ve kimisi de bıçakları öne sürdü.

Öne sürdüğü tüm silahlar benzerlerinin en tehlikelisiydi ve her bir fedai gerekçesi, hayal ettiği yakın ya da uzak müdahale ve olası hamleyle seçtiği silahı savundu. Fakat Hamza hepsinin cevabını reddederek önlerine koyduğu silahların arasından bir kumanda çekti. Kumandayı kaldırdı ve "Önemli olan ne gördüğünüz ya da nasıl gördüğünüz değil, bakarken ne düşündüğündür," dedi kumandayı hepsinin görmesi için daha da havaya kaldırırken.

Bu düzenekli bir patlayıcının kumandasıydı. Diğer tüm silahların aksine bir binayı temelinden sarsacak, yıkıp yerle bir edecek bir patlayıcının kumandası... Fakat hiçbir fedai ona dikkat etmemişti, şimdi durumun farkına varsalar bile onlara verilmiş kısa sürede onu görseler ve ona baksalar bile algılayamadıkları için başka bir silaha yönelmişlerdi.

Tüm fedailer önlerinde silahların tamamını göreceğinden oldukça emindi. Hiçbiri bu büyük fakat alakasız ipucunun üzerine düşünmeye zahmet etmemişti. Gözlerinin önündeydi, onu görmüşlerdi fakat akıllarındaki kalıplara uymadığı için onu es geçmişlerdi.

Ne hayati bir hata...

Şimdi geriye dönüp baktığımda üzerinde durulmamış bir soruyu sormak zorunda hissediyordum... Bella Donna, neden bu ismi aldı? Dedem babamın ölümünün ardından neden bu isimle bir suç mangası tasarladı? Çok manasızca görünse dahi, acılı bir babanın oğlunun ölümünün ardından alelade bir ismi tercih etmesi pek düşük bir ihtimaldi. Hele de dedem gibi her adımını kurgulayan bir adam için. Bu isim oldukça planlıydı, tıpkı Barbaros'un ima ettiği gibi.

Şimdi önüme serilmiş olanlara yeniden bakıyorum; Barbaros'a, Timur Koşaran'a, Oğuz Tuna'nın ihanet cinayetine, Bella Donna'ya... Ve gözümün önündekileri görürken aklıma koyduğum sınırları kaldırıp her ihtimale gerçeklik yüklüyorum. Tamamı görmeyi beklemiyorum, gördüğüm her şeyi bir ipucu biliyorum ve her bir ipucunun nasıl ölümcül olabileceğini asla unutmuyorum.

Elimdeki en net veri Bella Donna'nın birini ya da birilerini bilinçlice zehirlediğiydi. "*Bella Donna zehirli bir meyvedir. En güzel, en etkileyici ve en üstün olmak için içten içe kendilerini zehirliyorlardı...*" demişti Barbaros.

Bella Donna'yı kullanan kimdi? Onunla en üstün olmak için onu içine alan kimdi? Kim yemişti bu zehirli meyveyi?

Hamza ve ben yürüdüğümüz boş yolda bir an dönüp birbirimize baktık. Aynı düşünce üzerinde buluştuğumuzu gösteren bir farkındalıkla gözlerimiz kısılırken ben birdenbire, "Hunt," dedim.

Hamza çarpık, eksik bir tebessümle başını salladığında bu düşünce içimde beklediği cesareti bulmuştu.

Şayet Bella Donna bir zehirse, bunu tüketen yegâne insan Koşaran'dı. O halde Barbaros'un kendi sözlerine göre, Koşaran da Hunt da onlara hizmet eden bu suç mangasıyla zehirleniyordu.

Bunun ahlaki bir metafor olduğuna inanmıyordum. Barbaros aleni bir zehirlenmeden bahsediyordu. Bir düşmanlıktan, senelerce köpek gibi sadık olduğu bir adama olan düşmanlığından.

"Eğer bu doğruysa, her şeyi tersine çevrilir," dedim.

"Çevrilir," dedi bir kez daha onaylayarak.

"Peki biz nereye çevrileceğiz?" Barbaros'un Hunt'ın aleyhine olması ihtimaline karşı nasıl bir adım atabilirdik ki?

Hamza uzun zaman sonra ilk kez yorgun ve kafası karışmış görünüyordu. Mars bize o tuzak teklifle geldiğinde bile kendinden emindi. Fakat şimdi düşüncelerinin nasıl birbirine geçtiğini yüzündeki tutarsızlıktan okuyabiliyordum. Bunu doğrularcasına, "Bilmiyorum," dedi. "Buna tek başıma karar veremem, hiçbir şeyden emin değilim."

Akşam yemeği için bir yerde bir şeyler atıştırmış ve sonrasında camiye uğrayıp eve dönmek üzere yola koyulmuştuk.

Kafalarımız sert dalgaların dövdüğü kıyıdaki su kadar bulanıktı. Her şeye rağmen emin olarak yapacağımız hamleler dahi dehşet bir sallantıyla bizi arada bırakıyor, elimizi kolumuzu bağlıyordu.

Eve çıktığımızda ikimiz de konuşmaya gönülsüzdük çünkü ağzımızdan bu duruma katkı sağlayacak tek bir kelime çıkmayacaktı.

İçeri girdiğimizde evdekiler hâlâ ayaktaydı, salonun ışığı yanıyordu. Murat elinde keskin köşeli bir viski şişesi tutuyor, dibinde kalan birkaç parmaklık kehribar sıvıyı tembelce bir sağa bir sola sallıyordu.

Ahmet oyun konsolunun başında keyifsizce oyalanıyor, Robin rahatsız bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturmuş, koltuğun köşesinde oturuyordu.

Hamza içeriye şöyle bir bakıp "Ne oldu?" dedi. Gördüklerinden hiç memnun kalmadığı belliydi.

Ahmet, Hamza'ya şöyle bir bakıp ekranı izlemeye geri döndü. "Herkes bezmiş durumda, bazıları odalarında Karakoza'dan kaçış planı yapıyor. Neredeyse hepimiz vazgeçtik."

"Ben vazgeçmedim!" diye atıldı Robin, ebeveyninden hevesle onay bekleyen ufak bir çocuk gibi. Hamza'ya diktiği gözleri heyecanla parlıyor, ara sıra bana kayan bakışları kınayıcı, soğuk bir halde kısılıyordu.

"Bu neden bu halde?" dedi Hamza kendinden geçerek koltuğa yığılmış Murat'ı işaret ederek.

Ahmet ilgisizce, "Bazılarımız kafayı bulmak istemiş belli ki," dedi ve konuşmayı kesip yeni bir oyun açtı.

Hamza ortadaki masaya bırakılmış sürahiyi alıp yarı uyanık haldeki Ahmet'in başına dikildi ve sürahiyi çevirip kalan suyu bir çırpıda başından aşağı döktü. Ahmet küfürlü, anlaşılması güç, sanki bir yeri koparılmış gibi hiddetle bağırarak yerinden zıpladığında diğerleri şaşkınca Hamza'ya bakıyordu.

Odalardan birkaçının kapısının hızla açıldığını duydum, Sanem abisinin durumunun farkında olduğunu gösteren bir hassasiyetle, "Murat?" diye seslendi içeri gelirken.

Enis ve Sanem hızla içeri girerken David de odasının kapısından seslenmişti, "Herkes hayatta değil mi?"

Sanem Hamza'nın yaptığı şeyin farkına vardığında öfkeden köpürmüştü, ona bağırıp nasıl böyle bir şey yaptığını sordu. Enis de Sanem'e destek vererek, "Eğer içtiği için ona bunu yaptıysan..." diye söz başladığında Hamza hiç çekinmeden, "Aynen onun için yaptım," dedi.

"Kimseyi senin inancına göre davranması için zorlayamazsın!" dedi Sanem.

Enis, "Yobazlık zaten bu adamın kanında var..." diye devam ettiğinde Hamza sanki Enis hiç orada değilmiş gibi onu duymazdan geldi.

"Kimseyi bir şey için zorlamıyorum," dedi Hamza Sanem'e hitaben... "Bu evin dışında istediğiniz haltı yiyin, umurumda değil. Ama bu ev bana emanet. Yeri geldiğinde burada namaz kılan insanlar var ve ben burada böyle davranışlara müsaade etmiyorum."

Sanem ilk andaki öfkesini koruyamadı, yüzü asıktı ama bu kısa açıklama onu hayli tatmin etmiş gibiydi. Huysuz bir şekilde başını sallayıp Murat'ın elindeki, dökülmek üzere olan şişeyi alıp mutfağa doğru ilerledi.

Şişeyi ortadan kaldırıp geri döndüğünde, "Barbaros'un Koşaran'ın aleyhine olabileceğini söylediniz ama başka bir bilgiye sahip değiliz. Ne yapacağız Hamza? Bize bir şey söyle çünkü bu evdeki herkes umudunu yitirdi, bir an önce defolup gitmenin yolunu arıyor."

Hamza düşünceli bir halde duraksadı önce, sonra yavaşça başını salladı. Diğer odaların kapısını tek tek tıklatıp herkesin salona toplanmasını söyledi ve ardından konsolun çekmecesini açıp içinden büyükçe zarflar çıkardı.

Herkesin salonda toplanması bir dakikayı bile bulmadı. Hamza, "Kimseyi burada zorla tutmayacağım," dedi özensiz bir hareketle zarfları masanın üzerine atarken "Her şey arapsaçına dönmüş durumda, işin aslı nasıl bir yol izleyeceğimizi bilmiyoruz. Elimizdeki her ihtimal birbiriyle çelişiyor. Koşaran'a Barbaros'un olayını anlatma şansı bulsak bile bunun doğru hamle olup olmadığından emin olamayacağız ve sahip olduğumuz bilgi çok ama çok küçük. Bekleyip neler olacağını görsek, elimizdeki her şey boşuna çıkabilir. Yani işin özü, arada kaldık."

Herkesin yüzündeki bezginlik benzerdi. Yalnızca bazılarında hafif bir öfke kırıntısı hâlâ umutsuzca tutunuyordu, boşa harcanılan çabanın öfkesi. Koray ise Hamza'yı, kabullenmek istemeyen bir reddediş le dinliyordu.

"Burada sizin için hazırlanmış kimlikler var," dedi Hamza masanın üzerindeki zarfları işaret ederek "Ve her biriniz için yeterli miktarda para. İsteyen hemen şimdi gidebilir çünkü en açık tabirle, bocalıyo-

ruz. Bu bocalamadan çıkıp çıkamayacağımız belli değil, ihale vaktine kadar bir şeyler için çabalamaya devam edeceğiz ama bu belirsizliğin canından daha önemsiz olduğunu düşünenler, hemen bu gece şehri terk edebilir."

Hamza Tuna'da göz ardı edilemeyecek bir şey vardı. O ortamda olduğunda ve dahası o birkaç kelime söyleyerek dikkatleri üzerine çektiğinde, sanki orada ondan başka bir şey yokmuş gibi tüm dikkatler ona yönelirdi. Bu kabiliyetinin bazen farkında bazen de değildi fakat her zaman kendinden emin ve makul ölçüde kibirli anlaşılabilen umursamazlığıyla üzerine tam oturan bir özgüvene sahipti. Bu yüzden herkesi içten bir teşvikle kolayca yüreklendirebilirdi.

Fakat şimdi kimsenin etkilenmesini umursamayacak kadar hissettiği gibi davranıyordu, daima başarmaya yönelik teşviki yerine denediği yolların cevapsız kalmasından bezmiş, bitkin yanını gizlemeye gerek duymuyordu. Zaten bizi en çok hırpalayan şey de Hamza'nın yüzündeki çaresizlikti çünkü bunca zamandır destek aldığımız şey onun kararlılığıyken şimdi o da bir muallakla dikiliyordu karşımızda.

Ortama derin bir sessizlik hakim olmuşken herkesin kafasında dönen kâr, zarar hesapları bu gruba olan son inancımızı da yiyip bitirmişti.

Sanem gergin bir şekilde yutkunduktan sonra, "Ben kalabilirdim, benim hayata karşı pek hevesim kalmadı. BD elimdeki her şeyi zaten onu terk etmeden önce çalmıştı..." dedi fakat cümlesinin sonundaki boşlukta bir "ama" gizliydi. "Yine de Murat için gideceğiz. Çünkü onun hâlâ hayata karşı hevesli olduğu zamanlar olduğunu görüyorum. Üzgünüm çocuklar, sizinle sonuna dek savaşmayı isterdim ama her şey düpedüz tepetaklak olmuşken buna daha fazla devam edemem." Belli ki bu ani bir karar değildi çünkü sözcükler üzerine düşünüldüğünü gösteren bir kararlılıkla çıkıyordu ağzından.

Üzerinde kendi ismi ve Murat'ın ismi yazan zarfları aldı, "Murat kendine gelir gelmez biz evden ayrılacağız..." Hamza'nın yanına ilerledi, elini tokalaşmak için uzattığında Hamza elini ona uzatmak yerine göğsüne koyup dostane bir tebessümle başını eğerek ona karşılık verdi. Sanem hiç gücenmeden gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Belki sen olmasan Mars'ın tuzağına kurban gidip sonunda canımızdan olacaktık. Bunun için çok uğraştın ve sana minnettarız, her şey için... Sen iyi bir adamsın Hamza."

Sanem hemen arkasında bekleyen benimle de küçük bir tebessümle vedalaştı. "Sizin için çok sevindim, umarım daima birbirinizin yanında olursunuz... Ve umarım..." dedi ve ne diyeceğini bilemeden duraksadı. Bu duraksama bile sanki her şeyin özeti gibiydi. Tam olarak nasıl cümlelerle dua edeceğimizi bile bilemeyecek kadar karma karışıktık. Sonunda, "Umarım, amaçladığımız şeylerin hepsi gerçekleşir," diyerek sözünü tamamladı ve Murat'ı kolundan tutup kaldırarak ona destek olup odaların olduğu koridora girdi.

Enis, "Benim kaybedecek pek bir şeyim yok," dedi. "En azından burada kalıp bu işin sonunda neler olacağını görmeyi istiyorum, hiçbir şey yapamayacaksak bile."

Ahmet, David ve Aslı, Enis'in sözlerini onaylarken Koray sessiz kalarak gitmeyeceğini göstermişti.

Hamza masanın üzerinde duran zarfları işaret ederek "Onları alın," dedi. "Gitmeseniz bile size ait, sizde durması en uygunu." Konuşmanın bittiğini gösterir gibi bana ufak bir bakış atıp üst kata yöneldi. Biz merdiven basamaklarını çıkıp kapıyı kapatırken bile hiçbirinden bir ses çıkmamıştı.

Kapıyı kapatır kapatmaz omuzlarını düşürdü. Ondaki bu bitkinlik içimde bir kez daha hiç hayra yorulmadı. Zaten her şeyin bir çıkmaza girdiği de açıktı. Yalnızca Hamza'nın yorgunca düşürdüğü omuzları bunun en açık kanıtıydı. "Ne yaptığımı bilmiyorum, hepsini buraya ben toplamıştım ama şimdi boşu boşuna debelenip durduğumuzu hepimiz görüyoruz," diye fısıldadı. Bir zamanlar ölümcül diye nitelendirilen bu savaşçı, şimdi karşımda bir çocuk gibi dürüst ve çaresizdi.

"Sen benim tanıdığım en iyi lidersin," dedim, sözlerim safi hakikatti. "Eskiden de şimdi de. Sen bizi kurtardın, o tuzakta kim bilir neler ge-

lecekti başımıza. Biz de, sen de elimizden geleni yaptık, şimdi sadece bekleyeceğiz."

Hamza uysal bir şekilde başını sallayıp kısa bir süre sessizliğe çekildi. Fakat hemen ardından gözlerinde tutuşan bayat bir öfkenin kıvrımlarını koyu kahve gözlerinde görür gibi oldum. Gözlerini kaçırdı. Sonra ise kolumu yavaşça okşadı ve yanımdan geçip gitti.

Hepimize güç veren bu adamın yorgun düştüğünü görmek bizim için zorlu bir imtihandı. Çünkü zaten hepimiz vazgeçmeye pek yakındık.

***

Hamza sabaha karşı eve gelmişti. Tüm gece gözüme tek bir damla uyku girmediğinden, bu kata gelmek için merdivenleri çıkmaya başladığı anda bile her basamağın sesini dinlemiştim.

Odaya girdiğinde daha ona bakmadan bile adımlarındaki bitkinliği hissettim. Hedefini keskin bir noktada belirleyememek onu tüketiyordu. Namlusunu nereye çevireceğini bilmeyen bir askerin şaşkınlığı vardı sanki üzerinde.

Yere seccadesini serip takkesini taktı ve sessiz sedasız namazını kıldı, sonra da yatağa gelmek yerine bedenini adeta bir çuval gibi koltuğa bıraktı.

Yataktan kalkarken omzumdan dökülen saçlarımı ensemde topladım. Koltuk kolçağından sarkan ellerinden birini tutup kalçamı hafifçe kolçağa yaslayarak yanına oturdum.

Tuttuğum elini kaldırıp hafifçe belime sararken geriye attığı başını bana doğru çevirip kısık gözlerle beni izledi. Parmakları kuş tüyü dokunuşları gibi bir aşağı bir yukarı kolumda dolaşıp oyalanırken onun zihnini rahatlatmaya yetecek bir şeyler söyleyebilmeyi çok istedim.

"Neden buradayız?" dedi derinden gelen, boğuk ve hırıltılı bir sesle. Sanki uykudan yeni uyanmış gibi mahmurdu. "Bu şehre neden geldik?"

Yan dönüp ayaklarımı onun bacakları ve koltuk arasına sıkıştırarak kolçağa iyice yerleştim. "Sanırım BD'nin karşısında, gerçek benliklerimizle duracak olmak bizi epey cezbetti."

Hafifçe başını salladığını görür gibi oldum.

Dışarıda yağmur çok şiddetli değildi belli ki. Saçlarındaki nem çoktan kurumaya yüz tutmuştu. Uzanıp alnında dağılmış nemli saçlarını başının üzerine doğru ittim. Gözlerindeki mahmurluğa rağmen yüzü, sanki saatlerce oyun oynayıp yorgun düşmüş, yaramaz, terli bir oğlan gibi kanlı canlıydı.

Onun, düşüncelerin gölgelediği yakışıklı yüzüne baktıkça kalbim bir yamaçta salınır gibi bir kasılıp bir rahatlıyordu. Ancak yine de onu izlemek bile eşsiz bir huzur ve dinginliği beraberinde getiriyordu.

"Eğer geçmişte BD'ye ait bir fedai olmasan fakat yine de BD'nin gerçek yüzünden haberdar olsan, onun karşısında durmak için bir şeyler yapar mıydın?"

"Yapardım..." dedim, hiç düşünmeden ama ben fark etmesem bile cümlenin sonuna bir "ama" boşluğu çoktan yer bulmuştu. "Ama sanırım o zaman bu işi polislerle yürütmeye çalışırdım," diye durumu toparlamaya çalıştım, bu sözler Hamza'yı kandıramazdı.

Hamza komik bir şey duymuş ama buna gülmeye mecali yokmuş gibi dişlerinin arasından bir ses çıkardı, "Dürüst ol, vicdanını rahatlatma. Hepimiz bu işi polislerin yürütemeyeceğini biliyoruz, en azından o polislerin başındaki adamlar da bu düzene, onu görmezden gelerek hizmet ederken." Gözlerini kapattı ve eli yeniden belimi bulup uyarırcasına sıktı, "Dürüst ol."

"Sanırım..." Kararsızlıkla başladığım cümlenin sonunda sanki biri beni ayıplayacakmış gibi çekimserdim. "Çabalamak... İsterdim. Ama buna cesaret edip etmeyeceğimden emin olamazdım."

"Peki şimdi neden buradayız?" dedi ilk sorusuna geri dönerek. "Bu mücadele BD'ye ya da Hunt'a mı yoksa, geçmişte var olduğumuz

insanlar için ettiğimiz bir çeşit tövbe mi? Vicdanımızı mı rahatlatmaya çalışıyoruz?" Yarı kapalı gözlerindeki acı kahve, sanki ilgiyle biraz daha koyulaşmıştı.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Belki de öyledir. Fakat eğer öyleyse bile, bu bize emredilmiş olana ters düşmüyor... Bu yola, inandığım peygamberin bana bir kötülükle karşılaştığımda ne yapmam gerektiğini söylediğini hatırlayarak girdim. Ve şimdi de öyle devam etme niyetindeyim. Eğer geçmişte BD'nin içinde olmasaydım, şimdi ne yapardım bilmiyorum. Ama şimdi ne yapmak istediğimi biliyorum. Bir karınca gibi ateşe su taşımak, istediğim yalnızca bu."

Güzel yüzü içten bir tebessümle aydınlandı, elini kaldırıp yanağıma yasladı, "Daima beklediğim cevapları veriyorsun."

"Kolay okunur biriyim," dedim tebessümünü yansılayarak.

Parmakları yanağımdan sırtıma yol alırken sanki bana dokunabiliyor olduğunu kanıtlamak ister gibi dokunuşlarını özgürce üzerinde geziriyordu. "Hayır," dedi, eli sırtımda durduğunda, "Öngörülemez bir kadınsın, fakat çok şükür ki seni tanıyor olma mükafatına nailim..." Ona doğru eğilebilmem için beni kendisine çekti. "Benim tatlı papatyam... Son bir planım var," dedi. "Fakat belirsizlikler ve risklerle dolu."

"Anlat hadi."

***

Uyandığımda vakit öğleni geçiyordu. Zihin yorgunluğu bedenime büyük bir ağırlık olmuştu. Sanki yatağa gömülüp uykuya günlerce devam edebilirmişim gibi...

Hamza'yı görebilmek için odanın içine bakındım fakat sessizliğe bakılacak olursa odada olmadığı gibi, bu katta bile değildi.

Onu arama bahanesiyle güç de olsa kendimi yataktan kaldırabilmiştim. Tembelce gerindim ve yeni bir umutla başlayacağımı umduğum güne, belli ki dünün hissiyatıyla devam edecektim.

Siyah bir etek ve Hamza'dan kalan genişçe, siyah bir kapüşonluyu üzerime alarak renk uyumunu bozmadan koyu bir şalı başıma alelacele doladım ve katı terk ettim.

Midemi, kahvaltı mahiyetinde iştahsızca kemirdiğim protein barıyla oyalarken evdeki ruhsuzluğu görmezden gelmeye çalışmak zordu. Ev hiç olmadığı kadar sessizdi, evde kimsenin olmadığını biliyordum.

Ortalıkta biraz oyalanıp sonunda gitme vaktimin geldiğini görünce evden çıkıp kendimi sokağa attım. Birkaç sokak ötedeki kahve dükkânına doğru yol alırken adımlarım temkinli ve bir hayalet kadar seri ve görünmezdi.

Nasılsa bugün belli bir şekilde sonuçlanacaktı, o halde nerede olduğumun ne önemi vardı ki? Yalnızca tüm kargaşadan önce güzel bir kahve içmiş olacaktım.

Günün ilk kahvesi için duyduğum tasasız, geçici heyecanla siparişimi verdim. Beni kendime getirecek her şey karşısında makul bir heyecan içindeydim. Günün kalanı için epey enerjiye ihtiyacım vardı.

İnsanlarla yüz yüze gelmekten kaçınarak dükkânın köşe bucağında kalmış masaya yerleştim ve kahvemi bekledim. Tırtıkladığım lezzetsiz bar halen bitmemişti. Siparişim geldiğinde onu birkaç yudum kahveyle boğazımdan aşağı ittim.

Sanki gündemimdeki konulardan kasten kaçınır gibi, zihnim mühim olan hiçbir düşüncenin üzerinde durmuyordu. Parmaklarımın arasındaki sıcak kahveden daha elzem hiçbir konu yokmuş gibi yudumlarımı keyifle, aheste aheste alıyordum.

Bana yönelmiş bakışları görmediğim fakat üzerimde hissettiğim o saniyelik dilimde etrafıma bakınmaya meyletmiştim ki masamın hemen yanında bir gölge belirdi. "BD'den epey uzaklaşmışsın," dedi gölge, "Onu küçümseyecek cesareti kendinde ne kolay buluyorsun Feza. Bu kadar dikkatsiz davranmanın sebebi kibrin mi?"

İçimde filizlenen fakat hareketlerime yansımayan heyecanla başımı hızla kaldırıp gölgenin sahibesini aradım, kim olduğunu gayet iyi bilsem de.

Mars kendine özgü havası ve ense kökünde sıkıca topladığı saçlarıyla masamın hemen yanında belirmişti. Etrafıma bakmaya lüzum kalmadan diğer masalara konuşlanan insanları fark ettim, Mars pek tabii ki fedaileriyle gelmişti.

Soğuk, samimiyetsiz bir tebessümle hemen karşımdaki sandalyeye yerleşti. "Fedailerimden tek birine dahi zarar vermeyeceksin," dedi neşeli bir meselenin bahsini açar gibi.

Buradan tek bir adım dahi kımıldayamayacağımı biliyordum. Fedailer dört bir yanımı sarmıştı. "Demek sen de bu çaylakların ne kadar kolay lokma olduğunun farkındasın."

Kontrollü bir arbede çıkarırsam beni insanların içinden kolayca çıkaramazlardı.

"Eğer itirafım seni mutlu edecekse, evet. Siz BD'nin sahip olduğu en parlak fedailerdiniz. Ama ne yazık ki şu an seni de arkadaşlarını da çepeçevre sardık. Etrafta baş edemeyeceğin kadar çok fedai var."

Demek her şey bu kadar çabuk gelişmişti.

Hesapladığım hamleyi tabii ki tahmin etmişti. "Diğerleri de senin gibi avare avare ortalıktaydı, sanırım yeni bir iş üzerine düşmüşlerdi, ne dersin? Şimdi fedailerim kalan kaçak fedailerle ilgileniyor. Hepiniz kıskıvrak yakaladık. Ama iyi haber, şimdilik sizi öldürmek gibi bir düşüncemiz yok. Ve sakın Barbaros'u Timur'a ispiyonlama kartını çekme, çünkü hepiniz tam olarak avucumuzun içindesiniz."

"Bizi nasıl buldunuz?" dedim gözlerimi ondan ayırmadan, yüzüme bir maske gibi yapışan soğukkanlılıkla.

Kahvesi masaya getirildiğinde söze başlamadan önce keyifle bir yudum aldı. "Aranıza bir casusluk potansiyeli olan bir haini çok çabuk aldınız. Oysaki güven konusunda sizi epey eğittik sanıyordum."

Bedenimden geçip gidecek bir titremeyi, parmaklarımı bardağa sertçe sararak bertaraf ettim. "Robin..." dedim kendi kendime konuştuğum izlenimini vererek, sanki bundan hiç haberim yokmuş gibi derin bir hayal kırıklığıyla.

Mars muzaffer bir tebessümle başını salladı, "İhanetine karşı canını bağışlamak için bize ulaştı, çünkü er ya da geç bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu," dedi. "Ama için rahat olsun, amacı arkanızdan iş çevirmek değil, kendi canını kurtarmaktı. Doğru olanı yaptı."

Yapmam gereken tek şeyin sakin kalmak olduğunu hatırlattım kendime.

"Ha bu arada," dedi endişemin kokusunu hissetmiş gibi, "Sanırım Hamza bizi fark etti, onu diğerlerinin yanında bulamadık." Kendinden emin, kibirli tebessümüyle beni bir av gibi süzdü. "Gerçi, sen elimizdeyken pek uğraşacağımızı sanmıyorum. Onun için senden âlâ yem bulmaya gerek var mı?"

Yeterince yenilgi sergileyemediğimi fark ettiğimde, dik durmak için çabalıyormuş gibi bir görüntüye sığındım.

"Her şey bitti Feza. Bir hiç için bunca zaman uğraştınız." Kahvesinden büyük, iştahlı bir yudum aldım. "Aslında hakkınızı yiyemem... Neredeyse, tüm planlarımızı alt üst ediyordunuz. Buna çok yaklaştınız ama ipler yeniden bizim elimizde. Bundan sonra artık arkanıza yaslanıp olacakları izleyeceksiniz."

İtiraf etmesi ne kadar utanç verici, aşağılayıcı olsa dahi ortada apaçık bir şey vardı; hiç beklemediğimiz bir anda kıskıvrak yakalanmıştık fakat en tehlikeli şey Mars tarafından köşeye sıkıştırılmış olmamız değildi, bir kafe dolusu kamufle olmuş fedaiyle de ilgisi yoktu. En tehlikelisi benim ve diğer fedailerin mücadele etmeye yetecek hevesinin bulunmamasıydı. Dün geceki aklım olsa neredeyse çoktan bir tutsak olduğumuzu kabul edecektik.

"BD'nin Hunt'ın aleyhine çalıştığını biliyorum," dedim elimdeki kozu müsrifçe kullanıyormuş gibi. "Onu zehirleyen taraf Barbaros."

Mars'ı etkilemiş olmalıyım ki dudağını büküp takdir edercesine başını salladı. "Tebrik ederim, Barbaros'un size verdiği ipucuyla doğru sonuca varmışsınız."

"Neden?" Artık apaçık bir tutsak olarak Mars bildiklerimi pek de önemsemiyordu.

"Her şeyi öğreneceksin Feza," dedi iç çekerek, "Herkes, her şeyi öğrenecek. Ama sakın bu kez de bizi tehdit etmeye kalkmayın. Robin'den bilginin elimizdeki fedailerden başkasına çıkmadığını bize zaten bildirdi. Yani boşa tehdit savurmuş olursun."

Mars bardağından son yudumunu alıp masaya hafifçe vurarak, "Hadi yola çıkalım artık," dedi ve ayaklandı, "Kahveler benden."

Dört bir yanımı kuşatmış fedailer eşliğinde yapay, dostane tavırla dükkândan çıktık. BD'nin siyah minibüslerinden biri hemen karşı kaldırımda bizi bekliyordu. Hiçbir zorluk çıkarmadan açılan kapıdan içeri girip oturdum.

İçeride elleri silahlı fedailer beni karşıladı ve ters, tek bir hareketime mahal vermeyecekleri bir şekilde beni kuşatmışlardı.

Mars içeri girdiğinde içerideki herkesin çıkıp diğer araca geçmesini söyledi. Herkes emre itaatle birer birer minibüsü terk ettikten sonra Mars şoförle aramızdaki ince duvara vurup sürmesini söyledi.

Mars bizi öldürmeyecekti, bundan en başından beri emindik. Şayet istedikleri bu olsaydı fedaileri daha en başında bizi takip etmeye değil, ilk buldukları yerde indirmeye çalışırdı. Şimdi ya her şey buraya geldiğimiz ilk gündeki noktaya gerileyip uğruna çabaladıklarımız bir hiçe dönüşecekti ya da...

BD ne olacaktı, Hunt'a olan ihaneti nereye varacaktı, kopması muhtemel kıyamete ne vakit tanıklık edecektik ve bu kıyamet ne suretle kopacaktı?

Ne çok soru vardı, Allahım ne çok soru vardı!

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Düşmanlığın sebebini sormayacaktım. O halihazırda çözülmesi gereken en mühim düğümdü ve Mars'ın bana hemen burada bundan bahsetmeyeceğini bilecek kadar tanıyordum onu. Bu soruyu ona, konuşacağımdan emin olduğum bir vakitte yöneltmeliydim.

Mars gelecek bir soruyu zaten öngörmüş gibi emindi "Tabii ki, babanın hatırına sana daima nazik olmaya çalışmışımdır." Bu nezaket pek tabii ki çaresizliğimden ve vereceğim zararın olmamasından sebepti.

"Barbaros..." dedim, "Oğuz Tuna'yı neden öldürttü?"

Mars onun beklediği şeyleri sormadığımı gösterir gibi hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bilmemesi gereken şeyler öğrendi, denilebilir," dedi. "Bilmememiz gereken bir şeyi öğrendiğimizde bunun sonuçları daima fecaat olur."

Tahmin edilen cevabı vermişti ve bu cevap çok işime yarayacaktı, "Bir şey daha soracağım."

Mars o kibirli ifadesinden vazgeçmeden, buruk bir tebessümle başını salladı. "Yaklaşan sonu tahmin ediyor fakat bunu kasti olarak engellemiyorum..."

Tüm dolaylamalardan kaçınarak sordum, "Katil kim?"

"Anlamadım?"

"Oğuz Tuna'nın katili kim?" Belki en lüzumsuz görünen bu sorunun cevabının nedense çok şey anlatacağını düşünüyordum.

"Bunu zaten bunduğunu sanıyordum," dedi. Barbaros'un koruduğu o adamın katil olduğuna inanmıştım fakat bu en başındaydı. Şimdi ise yerine oturmayan birçok şey olduğunu hissediyordum ve Hamza'nın şüpheli davranışları beni hep diken üzerinde tutmuştu.

"Katilin o adam olmadığını anlamayacak kadar aptal değilim." En azından artık öyle olmadığını düşünüyordum, "Farkında olduğum pek çok şey var Mars. Bu mesele gündeme geldiğinde senin, Hamza'nın

ve Barbaros'un arasında dolaşan bakışları gördüm. Siz, sizin için bir anlam ifade etmeyen, yalnızca amaçlarınız uğruna kullandığınız bir insan için böyle tuhaf bir ruh haline girmezsiniz. Hem Hamza'ya olan imalarını hatırlıyorum, onlar boşa değildi," dedim, sanki elimdeki en mühim konu buymuş gibi yoğun bir dikkatle. "Ya da bu yalnızca bir varsayım..." Belki de sahiden bir kuruntudan ibaretti fakat bu sefil vaziyete düşmüşken, neden eteğimde dökülmemiş tek bir taş kalsın ki?

"Seni tebrik ediyorum... Bunu kimse bir şey söylemeden, yalnızca gözlemle fark ettin." Sözlerindeki tebrik yüzüne yansımamıştı, "Sen kaybetmememiz gereken bir fedaiydin."

Sorudan uzaklaşıyordu, "Lafı ne çok dolandırdın."

Neredeyse yarım dakika boyunca dikkatle gözlerime baktı, "Hamza'yla birbirimizden hiçbir zaman hoşlanmadık. Fakat o en güçlü fedaimdi, çabalarının karşılığında..."

O sözleri evirip çevirdikçe cevabın ne kadar tuhaf olacağını tasavvur edebilmek git gide zorlaşıyordu.

Sabırsızlığımı anlamıştı, "Öncelikle şunu açıklamama izin ver," dedi. "Bu öğreneceğin şey acımasız bir işkence gibi görünecek bile olsa asla bir kasıt içermiyordu, yalnızca hızlı hareket edilmesi gerekiyordu."

Onu bir fedai öldürmüştü... Tabi ya, bundan nasıl şüphe etmiştim ki? Titizlikte yürütülmesi gereken bir iş her tehlikeye karşı yine de fedailere verilirdi. Fakat bu neden acımasız bir işkence olsun?-

Nefesim aniden bir urgan olup boğazıma sarıldı. Zehirli bir iğne kalbimin orta yerine batmış gibi can havliyle sıçrayıp aklımın zeminine çakılmış ihtimale karşı donakaldım. "Hamza..." diye fısıldadım gönülsüzce. İma ettiği şey bu muydu? O fedai, Hamza Tuna mıydı?

Babasını öldüren silahın onun elinde olduğunu hayal etmek dahi, ömrüm boyunca yüz yüze geldiğim vahşetlere rağmen neredeyse kalbimi durduracaktı.

Mars birkaç saniye için duraksadığında nefesimi tutmuş, sert bir yutkunuşla gözümü dahi kırpamadan ona bakıyordum. Bu asla gerçek olamazdı. Hamza böyle bir şeyi asla yapmazdı. Babasına çok düşkün değildi fakat o onurlu bir adamdı... Bunu asla yapamazdı!

Nihayet Mars bu ihtimali yalanlarcasına başını iki yana salladığında, ciğerlerim soluk boruma koyduğu barikatı çekmiş ve saatlerce koşup yorulmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Fakat hâlâ arzuladığım o rahatlamaya ulaşamıyordum. Çünkü Mars'ın sözleri beni yalanlasa da bu meselenin üzerine sarf edeceği sözlerin nefesimi kesen o ihtimalden daha iyi olmadığını, onun yüzünde nadiren gördüğüm belirsiz acımadan anlayabiliyordum.

Dudaklarını gönülsüzce araladığını gördüğümde, o ana kadar süregelen merakıma rağmen ani bir kararla susmasını istedim. Duymak konusunda en az onun kadar gönülsüzdüm ama merak, dudaklarımı bir mengene gibi kıstırmış, onu engelleyecek tek bir söze mahal vermeden beni susturmuştu.

Mars derince gözlerime baktı, baktı, baktı, sözlerini erteleyebileceği raddeye ulaşana dek baktı ve sonra dedi ki "Hamza'nın babasını öldüren sendin Feza."

22. GECE

Üç yıl önce,
Karakoza.

Karargâhın arazi araçlarından birinin anahtarını gizlice aşırıp onunla dışarı çıktığımda, sonrasında Mars'tan öfkeli söylentiler duyacağımı pek tabii ki biliyordum. Fakat Mars zaten huysuz bir kadındı, bir şey olmasa bile söylenirdi.

Hamza takriben yarım saat sonra aldığı görevi tamamlayacak ve benimle buluşacaktı. Her haftanın bir günü yaptığımız gibi bu geceyi kendimize ayırıp gündüz antrenmanlarına bakmadan gece öğünü yiyecek ve ardımıza bakmadan içecektik.

Gerçi Hamza'nın ben sarhoş olduktan sonra içmeye devam etmediğini biliyordum. O daima kontrolcü olmalı, benim yanımda kendinde ve ayakta kalmalıydı. Bu iş hiç hoşuma gitmiyordu çünkü ona olan hislerimin hiç de arkadaşça olmadığını yeni yeni kabullendiğim bu sıralarda kafam yerinde değilken ağzımdan olmadık sözler çıkacağından endişeliydim.

Cebimdeki küçük telefon titremeye başladığında, kulaklığı kulağıma geçirdim ve direksiyonu bırakmadan telefonu çabucak çıkarıp açtım, "Hamza?"

"İşim erken bitecek," dedi hareket halinde olduğu belli olan bir hışırtı eşlinde, "Sen dışarı çık, yirmi dakikaya orada olurum."

"Çoktan yola çıktım bile," dedim cümleleri anlamsız bir melodi eşliğinde mırıldanarak. Sarıdan dönen kırmızı trafik lambasının önünde durdum.

"Aferin," dedi Hamza, o sırada neredeyse çektiği tetiğin sesini duyduğumu sanacaktım, "Seni akıllı kız çocuğu."

Memnuniyetsizce dudağımı büküp memnuniyetsizce söylendim, "Kız çocuğuymuş..."

Bir arbede sesi duyduğuma emin olduğum bir anda, "Şimdi kapatıyorum güzellik," dedi. "Yirmi dakika sonra görüşürüz."

"Görüşürüz..." Daima dilinde olan muzip iltifatların beni nasıl derinden heyecanlandırıp söylediği gibi ufak bir kız çocuğuna çevirdiğinin hiç ama hiç farkında değildi. Ve eğer bir gün farkına vardığında, ona olan aşkımdan haberdar olduğunda benden uzaklaşmasından ölesiye korkuyordum. Bu yüzden dilimi sıkı tutmalıydım.

Mekâna yaklaşırken yine bir duraksama anında dikiz aynasına bakıp saçlarımı açtım ve yüzümün her iki yanına salıp düzelttim. Komik bir hamleydi fakat bir de soluk tenimdeki yanaklarımı hafifçe çimdikleyip renk katmak için çabaladım.

Yola devam edeceğim sırada telefonum yeniden çalmaya başladı. Hamza'nın düşündüğünden de erken vardığını düşünecektim ki arayanın Mars olduğunu gördüm ve derin bir bezginlikle ve isteksizce aramayı cevapladım. Mars'tan gelen bir telefon hiçbir zaman hayra alamet değildi.

"Biliyorum," dedim, "Biliyorum, keyfi seyahatlerim için sadece kendi aracımı kullanmam gerek."

"Ne?" Mars söylediklerimi algılayamamış halde bir an duraksadı ve sonra sözlerimi süpürüp bir kenara attı. "Feza, hemen şimdi dur ve iki yüz metre sonra kuzeye dön, sana göndereceğim konuma gel. Acil bir görev var, sana devredildi."

"Benim bugün için tek bir görevim bile yoktu!" diye isyan etsem de bunu engellemek için hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum.

"Görevi alan fedai kendinde değil, diğer fedailer şimdi onu alıp karargâha dönecek. Görev yerine en yakın ve yetkin fedai sensin Feza. Olabildiğince temiz ve çabuk halledilmesi için senin yapmana karar verildi."

Sinirden direksiyonu yumruklamak istesem de parmaklarımı sertçe sıkmaktan başka bir şey yapamadım. Arka cebimizde taşıma zorunluluğumuzun olduğu bu aptal telefonlardaki vericiler sayesinde, Mars teknolojik bir çoban gibi, biz koyunlarının ülkenin, şehrin hangi köşesinde olduğunu çok iyi biliyordu.

"Sana tüm bilgileri gönderiyorum, işaretlediğim noktaya en uygun yere konuşlan. On dakika sonra oraya camları filmli, siyah bir sedan yaklaşacak. Araçta tek kişi olacak, üzerinde gri bir takım ve elinde siyah, deri bir çanta var. Orta yaşlı bir adam. Plakayı sana mesaj attım. O adam o araçtan inmeden, kapıyı bile açmadan adamı indir Feza. Tam on dakikan var, sakın geç kalma."

Kapatmadan hemen önce, "Adama dokunma, temiz bir şekilde işi hallet ve arkanı dönüp alanı terk et. Adamı orada bırak, senin hemen arkandan ortalığı temizlemeleri için fedaileri gönderiyorum."

Diğer fedailere kıyasla Mars'a söylenme lüksüne sahip olsam da karşı çıkma hakkına sahip olamamak beni delirtiyordu.

Mars'ın verdiği konumu incelerken Hamza aradı. Ona kısa bir görev olduğunu, biraz geç kalacağımı söyleyip telefonu kapattım. Fakat ısrarla aramaya başlayınca Mars'ın bana gönderdiği mesajları ona da iletip yoluma döndüm.

Verdiği konuma beş dakika uzaktım, yolu çabuk aşıp işaret ettiği noktaya ulaştım. Aşağı yukarı üç dakika sonra bahsettiği sedan araç burada olacaktı.

Sokaktaki ve civardaki müstakil evlerin bahçelerinin kamera noktalarını hızla keşfedip kendime uygun, kör bir nokta keşfedip oraya konuşlandım. Mars aracın geleceği yönün bilgisini verdiği için şoför kapısına uygun bir açıda bekliyordum. Adam kapıyı açıp dışarı adımını atar atmaz görev tamamlanacaktı.

Bu vakitte etrafta kimse yoktu. Halihazırda durgun ve seyrek bir yerleşim alanıydı. Geldiğimden beri belki bir, belki iki insan görmüştüm, yine de temkini elimde sımsıkı tutuyordum.

Adamı indirdikten sonra işi, gelecek fedailere bırakacak ve sonra da Hamza'yla gideceğimiz mekâna dönecektim. Şükür ki gecemin tamamı mahvolmayacaktı.

Birkaç dakikanın ardından siyah bir araç görüş alanıma girdi. Etrafı hızla kolaçan edip silahımı hazırladım. Araç bana paralel yoldan geçip Mars'ın söylediği noktaya çok yakın bir konumda durduğunda aramızda aşağı yukarı on beş metre vardı. Filmli camların ardından adamı seçemiyor fakat kapıyı açıp ineceği anı saniyesi saniyesine yakalamak için hazırlanıyordum. Mars'ın beklememi söylediği noktaya göre aracın da adamın da arkası dönüktü.

Araç durduğunda telefonumun titrediğini hissettim, bu işime aykırı olsa da göz ucuyla telefon ekranına baktığımda arayanın Hamza olduğunu gördüm. Açamazdım, aramayı reddederek odağıma döndüm. Fakat telefonum durmadı. Annesinin eteğini çekiştiren ısrarcı bir çocuk gibi tekrar tekrar titrerken onu bir kenara bırakıp kaçırmak üzere olduğum göreve döndüm.

Derken beklediğim oldu. Adam siyah deri çantayı tuttuğu eliyle kapıyı açtı. Tam o anda adamın dışarı adım atmasına vakit kalmadan silahımı ateşledim ve adam neredeyse hiçbir mücadelede bulunamadan doğrulduğu koltuğa yeniden yığılıp kaldı.

Adamın aracının kapısını kapatıp fedailer gelene kadar sıkıntı çıkarmayacak bir şekilde paketlemek için yerimden kalkıp araca doğru yönelmiştim ki başka bir araç sokağa hızla girdi ve bana beş, on metre

mesafede ani frenle durdu. Bu beklenmedik olaya karşı hızla geri çekilip saklanmak için davranmıştım ki gelen aracın Hamza'ya ait olduğunu fark ettim.

Çabucak araçtan inip bana baktığında gözlerindeki alışılmadık ifade tüylerimi diken diken edecek bir tedirginliğe sahipti. Bana ve silahıma baktı. Sıktığı dişlerinin arasında güç bela zapt ettiği serin kanlılığıyla, "Görevi yaptın mı?" diye sordu. Bunu bir bakışla bile anlayabilecekken sanki benden duyacağı herhangi bir şeye ihtiyacı varmış gibi cevap bekliyordu.

Onun bu vaziyetine karşı ağzımı açıp tek kelime söyleyemedim. Bunun yerine yalnızca "Evet" der gibi başımı salladım. Başımı salladığımı fark ettiği anda gözlerini benden hızla kaçırdı ve yüzünü görmeme izin vermeden gitmemi işaret etti, "Bu alanı hemen terk et."

O daha önce onda şahit olmadığım bir bocalamayla araca doğru birkaç adım attığında onun sarhoş olma ihtimalini düşündüm. Gözlerindeki kızarıklık ve bir heykel gibi üzerine giydiği abartı kontrolden epey şüphelenmiştim. "İyi misin, ne oldu böyle?" diye birkaç soru geveledim fakat Hamza bunların hiçbirini duymamış gibiydi.

Öylece donup kalmış gibiydi. Nefesini tutmuş olmalıydı ki vücudunda en ufak bir titreşim dahi görmüyordum. Bu durum beni iyice telaşlandırmıştı.

"Git!" dedi yalnızca. "Git ve orada beni bekle. Burayı ben halledeceğim." Yüzünü benden yana çevirmedi. Bu sözleri sarf ederken ifadesinin aldığı şekli merak etsem ve kaygılansam da emri çelik gibi sert ve kesindi.

Aracıma binip gideceğimiz mekâna doğru hızla sürdüm. Yolda Mars'a olanlar hakkında bilgi verdim ve sonrasında telefonumu kapatıp bir kenara attım.

Hamza bir saat sonra yanıma gelmişti fakat yanıma geldiğinde zaten çoktan yolda içmeye başladığını anlamıştım. O gece öyle tuhaftı ki, ona sorduğum her soruyu bir sorun olmadığıyla ilgili birkaç cümleyle

cevaplıyor ve konuyu değiştirip biraz daha içiyor, başını masaya yaslıyor ve gerekmedikçe kaldırıp suratıma bakmıyordu. Hamza'nın o kadar içtiğine daha önce hiç şahit olmamıştım.

Yarı açık gözleri birer kan çanağı olana dek içmişti. Öfkeyle sıktığı yumrukları ve yanaklarında sıkılmaktan bir çukur olmuş çenesi, bir saniye dahi gevşememişti. Annesiyle ilgili birkaç sorundan bahsederek vaziyetine bunu sebep gösterdi. Annesi ondan pek haz etmezdi. Fakat annesiyle ilgili bir meselede bu kadar yoğun ve dışa vuramadığı bir öfkeyi taşıyacağını tahmin edemezdim.

Ailesini neredeyse hiç tanımazdım. Babasıyla bir kez karşılaşmıştım fakat şimdi görsem, birkaç dakikalık tanıdık gelme durumundan öte çıkaramazdım. Annesiyle de daha önce bir araya gelmedim. Hamza aile bağları kuvvetli bir adam değildi. Babasıyla arası hep gergin ve annesiyle ateş hattındaydı. Ailevi konulardan bahsetmeyi de pek sevmezdi.

Hamza dürüst bir adamdı. Ona inanıyordum ama sanki şimdi daha fazlası vardı. Elimi omzuna koyup yüzünü bana dönmesini bekledim. "Yanıma geldikten sonra nevrin döndü." dedim güzel, koyu kahve gözlerine bakarak. "Konuş benimle, o adamla ne ilgisi var?"

Ona nasıl ilgiyle baktığımın farkında bile değildi. Belki de ilk kez bir açıklama yapmadan ona bu kadar uzun uzun bakıyordum.

"O adam mı?" dedi konuşmaya isteksiz bir mırıltıyla "Hangi adam?"

Rengi gözleriyle bir olan saçlarından birkaç nemli tel alnına yapışmıştı. Hava çok soğuk değildi belki ama terleyecek kadar sıcak da değildi. "Görevdeki adam, araçtaki," dedim hatırlatmak için.

Elini sallayarak geçiştirdi ve içkisinden büyük, derince bir yudum daha alıp yüzünü ekşitti. "Hayır, onunla ilgisi yok."

"Emin misin?" Çünkü o andan beri tuhaflığı üzerine yapışıp kalmıştı.

Ani bir hamleyle yüzüme doğru eğilip, "Beni duymuyor musun sen?" diye çıkıştı. "Bununla onun ne ilgisi var? Bir görev için neden canımı sıkayım, saçmalamayı kes artık!"

Üzerime eğilip adeta bağırarak sarf ettiği sözler, şayet kafası yerinde olsa sahiden kırıcı olabilirdi. Fakat bu kadar kendinde değilken o gece onu toparlamaktan başka yapacağım bir şey olamazdı. Ben de öyle yaptım.

Kendinden geçene dek içip sonunda bar taburesine yığılıp kaldığında onun bu yabancı boşvermişliğini hayretle izledim. Ve tabii ki onu bu hale getirenin ne olduğunu öğrenmek için delicesine bir meraka meylettim.

Onu alıp eve kadar taşıdıktan sonra, Mars'ı arayıp önce görev için ortadan kaldırdığım adam hakkında bilgi istedim. Mars'tan adamı tespit etmeme bile müsaade etmeden vur emri almıştım.

Fakat beklediğim gibi olmadı. Mars'ın bana verdiği ismi araştırdığımda hiç de tahmin ettiğim gibi Hamza'yla ilgisi olan, onu bu denli etkileyebilecek bir resimle karşılaşmadım. Sanırım sahiden söylediği gibi bunun görevle ilgisi yoktu.

Ve derken, aradan günler geçti ama bu sürede Hamza'yı hiç görmedim.

Bugün,
Karakoza.

O günden sonra Hamza'yı günlerce görmemiştim. Sonra babasının saldırıya uğradığı haberi kulağıma geldi. Onu her yerde aramıştım. Yanında olmak ve ona destek olmak için onu köşe bucak aramış fakat bulamamıştım. Onun ne vaziyette olduğunu düşünüp ağlamıştım. Babasını öldürene küfürler ve lanetler yağdırmıştım.

Sonra haftalar sonra çıkıp geri gelmişti ve sanki hiçbir şey olmamış gibi beni yanına çekmişti. Bir daha da o konuyu hiçbir suretle açmamış, kimsenin de konuşmasına izin vermemişti.

Lanetler yağdırdığım katil bendim.

Ben, sevdiğim adamın babasını öldürmüştüm ve o adam, yıllarca babasının katilinin gözlerine sevgiyle bakmıştı. Anlaşılması nasıl da güçtü... Samimiyetinden hiçbir vakit şüphe etmedim. Gözlerime baktığında

gördüğüm şey yemin ederim ki saf sevgiydi. Anlayamadığım şey, öfkesi bana olan sevgisini nasıl oldu da yiyip bitirmedi? Nasıl oldu da beni düşmanı bellemedi de, kendi bedenini her koşulda bana siper etti?

Mars araçtan inip beni karargâhın kapısına sürükleyeceği sırada harap haldeydim. Kolumdan tutup beni çeken Mars'ın gözlerine baktım. "Bunu bana neden yaptınız?" dedim sessiz. Gözyaşlarına sığınmış bir öfkeyle. "Sevdiğim adamın babasının kanını benim ellerime neden bulaştırdınız!" diye haykırmak istesem de bunu düşünmek dahi beni acıyla kavuruyordu.

"Oğuz Tuna bilmemesi gereken bilgilere sahipti," dedi Mars'ın karakterine tezat bir açıklıkla. "Koşaran'ın adamlarıyla görüşecekti bildiklerini. Üzgünüm ama sen o anda Oğuz Tuna'ya en yakın alandaki, en yetkin fedaiydin. Bu yüzden Barbaros hızlı bir karar vermek zorundaydı."

"Yani eğer ben o gün orada ben değil başkası olsaydı..." dedim, keşke der gibi.

"Evet," dedi Mars, "Eğer o gün göreve sahip fedai sahada olabilseydi, bunu senin yapmana gerek kalmayacaktı. Şayet birine öfkelenmen gerekiyorsa, o fedaiye öfkelen."

Gözyaşları kirpiklerimde asılı kalırken aniden durup Mars'a baktım ve birbirine dolanmış kablolar gibi karmakarışık olmuş sinirlerimden ilk fire, alaylı bir tebessümle dudaklarıma oturdu. "Ne dedin?" dedim Mars'a, gözlerim fal taşı gibi açılırken "Dalga mı geçiyorsun lan benimle!" Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip hırsla dışarıdaki Mars'ın üzerine atıldım ve suratına sert bir yumruk indirip var gücümle saldırdım. "Dalga mı geçiyorsun!"

Fedailer kollarıma girip beni zapt ederken, ellerime aniden dolan hırs bedenimden boşaldı ve saf gözyaşıyla kalakaldım. Dört bir yanım kuşatılıp hızla karargâhın bodrumuna taşındım. Eminim ki Hamza bu planları yaparken benim bu gerçekle yüz yüze kalacağımı hesaplayamamıştı.

23. ÖÇ

Bu düşüş, geçmişimi gömmek için tırnaklarımla canhıraş kazdığım bu çukura yeniden düşüşümdü.

En kısa, yalın ve içler acısı bir özetle, yüzünü dahi görmeden çekip vurduğum o adam, sevdiğim adamın babasıydı. Sevdiğim adam ise bu cinayetin üzerini örtüp beni kendi utancımdan saklamıştı. Bana her baktığında kendi kanından olanın katilini gördüğü halde bana sevgi ve merhametten başka bir şey sunmamıştı.

Peki ben şimdi Hamza'yı gördüğümde ne yapacaktım; bunca yıldır gizlediği bu utanç için suçlayacak mıydım? Bana olan safi sevgisi için ona sarılacak mıydım yoksa bu korkunç ikilemle yüzleşmemek için arkamı dönüp daha önce yaptığım gibi koşa koşa kaçacak mıydım?

Alnıma sertçe vurup yolundan sapmış aklımı toplamak için kendimi zorladım. Düşünmem gereken meseleler bunlar değildi! Planımızı düşünmeliydim, tutunacağımız son dala, elimizdeki bu son plana vermeliydim tüm dikkatimi. Diğer fedailerle birlikte boşu boşuna kendimizi enselettirmemiştik. Odaklanmalıydım!

Fakat düşünceler tasması çekilmiş, parçalamaya hevesli saldırgan köpekler gibi çekiliyordu zihnimdeki duvarların dışına; o düşüncelerin beni uzun süre rahat bırakmayacağını da duvarlarımın onları uzak tutacak kadar güçlü olmadığını da biliyordum. Eninde sonunda düşüncelerimin dişleri arasına sıkışıp kendi kanımda boğulacaktım.

Yanağıma düşen bilmem kaçıncı gözyaşını tırnaklarımla kazır gibi serçe silip boğazımı temizledim. Zihnimde bu meseleyi ne kadar öte-

leyebilirsem o kadar öteledim. Fakat biliyordum ki ancak kıyıdan çekilmiş bir dalga kadar ötelenmişti. İlk fırsatta gücünü toplayıp yine kıyıya vuracaktı her şeyi.

"Bir kere bağıra bağıra bir ağlayabilsem..." dedim aklamamış gözyaşlarının ağırlığında boğulan sesimle. "Bir kere içimde biriken şu utancı kusabilsem..." Sanki tüm bunları yaptığımda rahatlayabilecekmiş gibi...

Robin ve dün gece şehri terk edenler hariç hepimiz BD'nin karargâh binalarından birinin bodrumundaydık. Burası bir hapishane gibi inşa edilmişti. Yapay bir ışığın tüm alanı aydınlattığı bu katta, her birimiz oda oda ayrılmış ayrı parmaklıklar arasındaydık. Biliyorduk ki her anımız dinleniyor ve gözleniyordu. Bu yüzden planımızın dışında tek kelime edemez ve duruma aykırı hareket edemezdik.

Her birimiz ayrı parmaklıklarda olsak da diğer fedaileri görebiliyordum. Hiçbiri tek kelime etmeden köşelerine çekilmiş bekliyordu. Hâlâ Hamza'nın elindeki bu son planı sorguluyorlardı. Bu riske değip değmeyeceğini düşündüklerini görebiliyordum.

Ben değeceğini biliyordum, en azından buna inanıyordum. Ya merakımızı dindirecek ya da bu işi kökünden söküp atacaktık. Fakat olumsuzluklar durumunda canlarımız ne derece güvende olacaktı, orası meçhuldü.

Saatler geçti.

Namaz kılacağımı anlayan Aslı, yere serecek bir şeyim olmadığını görünce kendi üzerindeki hırkayı yere serebilmem için parmaklıkların arasından bana atmaya çalıştı. Fakat hırka yerde uzanamayacağım bir noktaya düştüğü için alamadım.

Elimde başka bir seçenek kalmadığında zeminin daha temiz olduğunu düşündüğüm bir köşesini seçip namazlarımı orada kılmaktan başka çarem yoktu. Öyle de yaptım.

Namazımı bitirdikten sonra dönüp diğerlerine baktığımda, tahmin etmediğim bir manzarayla karşı karşıya kaldım. Koray'ın da benim yaptığım gibi bir köşede namaz kılıyordu.

Namazını bitirene dek hayretle ona baktığımın farkında bile değildim. Selam verip yüzünü kaldırdığında uzaktan bana baktığını görür gibi oldum. Daldığımı ancak fark edebilmiştim. Ona selam verir gibi yüzümü eğip diğer yana döndüğümde, bugün ilk kez içten bir tebessümle yerleşmişti dudaklarıma.

David'i geniş alanın öteki köşesinde, ara sıra saati hatırlatması sayesinde vaktin akşam olduğunu anlamıştık. Vakit ilerlediği her saniye korkum da peşi sıra ilerliyordu. Onun er ya da geç geleceğini biliyordum ama ne diyecektim, ne yapacaktım, bunları düşündükçe elim ayağım birbirine dolanıyordu.

Fakat saatler sonra nihayet beklenen oldu.

Önce merdiven basamaklarından duyulan adım sesleri yankılandı. Ardından demir kapının gürültüyle açılışına kulak kesildik. Diğerleri yalnızca gözlerini kapıya dikerek beklese de ben köşe bucak saklanmak için delicesine bir istek duyarak bekledim.

Çünkü biliyordum ki buraya getirilen Hamza'ydı.

Kapı açıldı, iri yarı dört fedai ellerinde silahlarla, bilekleri kelepçeli Hamza'yı içeri sokarken parmaklıklardan sarkarcasına onu izliyordum. Çok tuhaftı çünkü içimde kaçmak isteyen Feza, bedenimde onunla yüzleşmek için can atan Feza vardı.

Benim bulunduğum parmaklıklı alanın hemen yanındaki alana sokulup kapı ardından kapandığında biraz önceki cesaretime kıyasla artık ikimiz de birbirimize bakamıyorduk.

Fedailerin gitmeden önce söylendiğini duysam da sözleri kulağıma ulaşmadı. Tuhaf homurtular ve söylenmeler eşliğinde kattan ayrılıp kapıları kilitlediler.

Hamza ne vakit gözlerini üzerime dikti bilinmez fakat ben sanki yıllar sonra ona dönüp bakma cesaretini bulmuştum. Zemine hapsolmuş bakışlarım parmaklıklardan tırmanıp Hamza'nın gözlerine tutunduğunda, dakikalar önce silip kuruttuğum gözyaşları, irademle aşık atarcasına gözpınarlarıma toplandı.

Kollarımı göğsümde sımsıkı kavuşturup gardımı alır gibi sardım bedenimi çünkü o böyle yalın bakışlara karşımdayken köşeye sıkışmış bir suçlu kadar çaresiz hissettim kendimi.

Gözyaşlarım yerçekimi eşliğinde yürüttüğü mücadelesinde güçlenirken, ben annesinin azarını bekleyen bir çocuk gibi dudaklarımı kemirip durdum. Hiçbir tarife başvurmadan *"Bilerek yapmadım,"* diyerek kendimi savunmak istedim. *"Onu bilerek öldürmedim."*

"Bilerek öldürdün," dedi vicdanım, *"Bilmediğin tek şey öldürdüğün insanın kim olduğuydu."*

Öne atılıp dudaklarımdan kaçan bir hıçkırığı bastırmak için ağzımı kapattığımda birkaç damla gözyaşı, beklediği açığı bulmuş gibi yanaklarıma hızla süzülüp beni ortaya atıverdi.

Hamza söylemek istediği onca sözü sımsıkı kapattığı iki dudağının arasında ezerek, sessizliğini muhafaza etti. En doğrusu buydu, şimdi söylenecek hiçbir söz olmamalıydı, sindirilecek o kadar şey varken bu mesele için yeni sözler sarf edilmemeliydi.

Arkamı döndüm. Diğer köşeye geçip yüzümü diğer yana döndüm. O ilk anı atlatmıştım belki de. Gözlerine bakacağım ilk anın korkusunu atlatmıştım. Burada olma amacımızı yerine getirene dek bu konu bir daha gündemimize girmeyecekti.

Ve bekledim, hepimiz bekledik.

Kaç saat geçti bilmem, David bir kez daha saati söylediğinde Hamza yerinden doğruldu ve sesini yükseltip namaz için kamet getirdi. Koray Hamza'yı duyduğunda kendi alanında namaz için ayağa kalktı. Hamza

ise bunu gördüğünde hiçbir tepki vermedi. Belli ki bu durumdan daha öncesinde haberdardı.

Cemaatle namaz kılacaklardı. Diğerleri buna hiç ses çıkarmadı. Ben de bulunduğum alanda iyice gerileyip kendi köşeme geçtim ve Hamza'nın tekbirinden hemen sonra tekbir alıp namaza durdum.

Hamza namazın hemen ardından Kuran okumaya başladığında herkes sessizliği korudu hatta çoğunluğu hiçbir söylem olmaksızın ayetler okunduğu süre boyunca oturuşunu düzeltip saygıyla bekledi.

Başımı dizlerime yasladım ve zihnimi yalnızca okuduklarına verdim. Şayet yıllar önce geleceğimizin ne olacağını düşünmeye kalksam gelecekte beni ölüm ve daha çok ölümden başka bir şeyin beklemediğini düşünürdüm, ta ki kendi ölümüme kadar.

Halim Amca anlatmıştı; Hz. Ali cenk meydanında düşmanını yakalamış, öldürecek vaziyetteyken düşmanı yüzüne tükürünce geri çekilip onu bırakmış. Hak için savaşırken sırf yüzüne tüküren insana içinde oluşacak o küçük nefsi öfkeyle kılıcını indirmemek için düşmanını bırakmış.

Şimdi şehrin karanlık insanlarını bir bir öldürürken bir kahraman olduğumuzu söyleyerek şevklendirildiğimizi hatırlıyorum... Timur'un emriyle silahlarımızı kuşanırken nefsinin hizmetçisi olan bir paralı askerden başka neydik ki? Hamza Tuna'nın babasını, ne için öldürdüğünü bile düşünmeden öldüren bir katilden başka neydim ki?

Fakat şimdi BD'nin en vahşi fedaisi, bu yoldan dönmüş eski fedailerin arasında, BD'nin tutsağı sayılırken Kuran okuyor ve ben de tüm kalbimle onu mu dinliyordum? Şu andan daha tahmin edilemez başka ne olabilirdi?

Hamza okumayı bitirdiğinde David, "Sanırım bu okuduklarını en son küçükken, bir televizyonda duymuştum," dedi. "Güzel okudun."

***

Vakit gece yarısına vurmuştu. İçimizden birkaçı yarım düzine fedai eşliğinde tuvalete gidip gelmiş, bunun dışında başka hiçbir hareketlilik yaşanmamıştı.

Saatler geçtikçe içimizdeki şüphe sarmaşıkları her yanımıza sirayet edip umudumuzu köreltiyordu. Çünkü Barbaros bir türlü beklediğimiz üzere bizi yanına çağırmıyordu. Tüm plan bunun üzerine kuruluyken şayet böyle bir şey olmaz ve yalnızca bizi burada hapsederse o zaman her şey boşa gidecekti.

Herkesin Hamza'ya soru sormak istediğini görüyordum, hepsi tedirgindi fakat her anımızın izlendiğini bilirken kimse istediğini dillendiremiyordu?

Hamza o gece yarısı bu planı diğerleriyle konuştuğunda, "Ya bizi sadece burada hapsetmekle kalırsa?" demiştik.

"Öyle yapmayacak," demişti büyük bir kararlılıkla. "Barbaros bizimle yüzleşecek. Geçen sefer anlattığı şeylerden sonra bizi yeniden avucunun içinde tuttuğunu sanırken o çenesi düşük ihtiyar bizi öldürmeye karar vermiş olsa bile bizi karşısına almadan tetiği çekemez."

Enis çarpık, alaycı bir gülüşle asabını bozduğunda ve Aslı aksinin olma ihtimalini yeniden sorduğunda, önce Enis'in üzerine yürümeye kalkmış, Koray ve Ahmet onu zapt ettiğinde de aptallığımıza inanamıyormuş gibi, "Hâlâ anlamıyorsunuz..." demişti öfkeyle, "Barbaros bir şeyleri saklamak istemiyor, herkesin bilmesini istiyor. Barbaros hiçbirimizin haberinin olmadığı bir şov peşinde, seyirci istiyor. Bundan haberimizin olmasını istiyor. Biz burada onun burnunun dibindeyken, bir şeyler söylemeden duracağını mı sanıyorsunuz?"

Tüm planı bir ihtimal üzerine kurmuş olduğumuz için ona kızabilir miydik? Hayır. Çünkü bunu zaten en başında söylemişti. Her şey Barbaros'un kibrine kapılıp yemimizi yutarak bizimle konuşmasına bağlıydı.

Enis ve Ahmet kimsenin gelmediğiyle ilgili yalnızca bizim anlayacağımız şekilde söylenirken Hamza sessiz kaldı. Enis'e bile sessiz kaldı.

Aslı da birkaç dakika sonra dayanamayıp "Hamza?" diyerek birçok soruyu seslenişine sığdırdığında Hamza yalnızca derin bir nefes alıp gürültüyle bırakarak sessizliğini korudu.

Enis parmaklıklara birkaç kez öfkeyle vurup duvarın dibine çöktüğünde Hamza yaslandığı yerde gözlerini kapatıp bekliyordu.

Bir yarım saatin daha geçtiğini David'den öğrenmiştik ve her duruma ruhaf bir gamsızlıkla yaklaşan David bile bir miktar sabırsızlanmaya başlamıştı.

Onun saati bildirişinden belki bir, belki iki dakika sonra merdivenden inen adım sesleri duyuldu. Hemen ardından kapı kulak tırmalayıcı bir gürültüyle açıldı.

Hamza yaslandığı yerden doğrulup ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden çıkmak için hazırlanır gibi üzerini düzeltti. Onun bu halini gören diğerleri de kalkıp Hamza gibi bekledi ve tabii ki ben de.

En önde Mars, arkasında bir düzine fedaiyle içeri girip hepimize şöyle bir baktı, sonra durup Hamza'ya baktı. "Demek bazı fedaileri gönderdin."

"Evet," dedi Hamza, "Senin aksine, gitmek isteyenler canlı bir şekilde yanımızdan ayrılıp gittiler."

Mars derinden bir kahkahayla karşılık verse de bu işin hiç hoşuna gitmediğini biliyordum. "Nereye gönderdin bari?" dedi dalga geçerek. "Geldikleri yere dönmediler ya?"

Bu kez gülme sırası Hamza'daydı. Ellerini cebine sokup kasıtlı bir üstünlük edasıyla başını Mars'ın görüş hizasına indirmek için sırtını kamburlaştırıp eğildi, "Bulamayacağın yerlere gittiler seni ruh hastası."

Mars gülmeye devam etti ama Hamza'nın diğerlerinin yanında ona alenen hakaret etmesi hiç hoşuna gitmemişti. "İyi bari," dedi. "Gittikleri yerleri, burada sıçan gibi hapsedilmiş olmaya yeğlerler eminim ki."

Elini parmaklıklara vurup "Hadi bakalım!" dedi konuyu kapatarak. "Barbaros siz ikinizi bekliyor." Hamza ve beni işaret ediyordu, "Sizi özlemiş."

Fedailerden yedisi Hamza'yı, beşi beni dışarı çıkardı. Ellerimizi kelepçeleyip saldırgan, vahşi bir hayvan gibi çepeçevre sarıp yukarı çıkardılar. Binalar arası geniş koridorlar, bir sıra asansörlerden sonra nihayet merkez binaya ulaşmıştık.

Barbaros'un odasının önüne geldiğimizde fedailerin yarısı geri çekilmiş, kontrol edilebilir olmamız için en kuvvetlileri kalmıştı. Fakat eğer ki kaçmak gibi bir amacım olsa, çevremdeki fedaiden bir çırpıda kurtulabilirdim, kurtulabilmem için öyle çok açık vermişlerdi ki... Konuşmak için pek istekli olmasam da fedailere şöyle bir bakıp "Ellerinizdeki silahlara gereğinden fazla güveniyorsunuz," dedim. "Yakın mesafe kontrolünüz olmadan ellerinizdekilerle ancak kuş avlarsınız."

Hamza'nın dudaklarının bir gülüşle seğirdiğini fark ettiğimde neredeyse bir an için neşelenecektim. Fakat gerçekler bir çekiç gibi aklıma çakılıverdi. Belli ki geçmiş onun da peşini bırakmıyordu, ifadesi pek çabuk solup silindi.

Mars fedailerine söylediğim sözlerden ötürü bana bozuk, soğuk bakışlarla karşılık verirken ikimizin de açtığı kapıdan içeri girmemizi bekledi.

Barbaros bizi, o koca ceviz masasının arkasında, yapay babacan bir gülüşle ayağa kalkarak karşıladı. "Çocuklar!" dedi sahte bir neşeyle, "Sizi çok özledim. Sevgili torunum ve manevi oğlum..."

Barbaros'un hemen karşısına durduğumuzda Hamza sevimsiz sözlerle söyleniyordu. "Şerefsiz seni..." dedi Barbaros'un gözlerine soğuk bir öfkeyle bakarken. Bense sessizliği tercih ettim.

"Nasılsınız?" dedi sandalyesine dönüp otururken. Ardından telefonu eline alıp dalga geçer gibi odaya üç tane çay söyledi. "Otursanıza çocuklar, ayakta kaldınız." Bu dostane tavırlar bizi bıkıtmıştı artık.

Hamza onun daha fazla devam etmemesi için koltuklardan birine oturdu. Ben de yanına geçtim.

"Babamı neden öldürdün Barbaros?" dedi Hamza büyük bir serinkanlılıkla. Özellikle bu cinayetin Barbaros'a ait olduğunu vurgulayışı benim için bir ima gibiydi.

Barbaros konuya bu kadar hızlı girmesine şaşırarak kaşlarını kaldırdı fakat tebessümü yüzünden silinmedi, elini kaldırıp Mars'ın diğer fedaileri dışarı çıkarıp uzaklaştırmasını işaret etti.

Mars fedaileri dışarı çıkardı ve eline iki silah alıp namlularını beyinlerimize doğrulttuğunda, başımızda dikilen fedailerin görevini üstlenmişti. Barbaros dirseklerini masaya koyup bize doğru eğildi ve "Onu ben öldürmedim," dedi saf rolünü üstlenerek. Böylesine bel altı vuracak kadar acımasız olacağını tahmin etmemiştim.

"Onu sen öldürdün," dedi Hamza tıpkı Barbaros gibi öne eğilip, gözlerini onun üzerine dikerek. "Silahlar öldüremez ve biz senin en büyük silahlarındık."

"Tamam," dedi Barbaros, "Tamam çocuklar, çok gerildik. Evet, üzgünüm oğlum, babanı ben öldürdüm. Bunu hiç istemedim çünkü onu severdim. Ama buna mecburdum."

Benim öfkem bile kaynama noktasına erişmek üzereyken Hamza nasıl sakinliğini böylesine muhafaza ediyordu anlayamıyordum.

"Beni yıllarca babamı Timur'un öldürdüğüne inandırdın," dedi Hamza.

Barbaros yavaşça başını salladı, "Doğruyu söyleseydim beni öldürürdün."

"Seni şimdi öldürmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Barbaros ihtiyatlı bir gülüşle duraksayıp hemen arkasında duran Bella Donna bitkisine uzandı ve bir yaprak koparıp parmaklarının arasında gelişi güzel dolandırmaya başladı. "Biliyorum," dedi. "Bir şeyleri bu kadar merak ederken canımı okumak için acele etmezsin."

"Bize neden bir şeyler anlatmak istiyorsun Barbaros?" dedim.

Kısa bir süre yüzüme baksa da hemen sonrasında gözlerini elindeki yaprağa indirip yaprakla oynamayı sürdürdü. "Eskiden bana dede, derdin Feza."

"Evet, küçük bir çocuktum," dedim. "O zamanlar nasıl bir adam olduğundan pek haberim yoktu."

"Ne yani, burada benim fedaimken deden olmamdan memnun değil miydin? Sana daima ayrıcalıklı davrandım kızım."

"Kendisine emanet edilmiş küçük bir çocuğu, dahası kendi öz torununu bir silah olarak yetiştiren bir adamın ayrıcalığına sahip olmak beni mutlu mu etmeliydi Barbaros? Çünkü ben, bana bu bataklıktan başka bir seçenek vermediğini fark ettiğim ilk andan itibaren senden nefret ettim."

Biri içeri girdi ve üçümüzün önüne birer tane çay bırakıp çabucak odadan çıkıp gitti. Barbaros çayından çabucak bir yudum aldı. Bizse bardaklara bile meyletmedik.

Bu kez Hamza sabırsızdı, "Bizi neden yanına çağırdın Barbaros?" İstediğimizi bir an önce almak istiyorduk.

Barbaros elindeki yaprağı damarlarından ince ince ayırırken, "Sizi burada ebediyen tutma niyetinde değilim," dedi. "Öldürme niyetinde de değilim, ki olsaydım zaten karşımda olmazdınız."

Sıradan bir sohbet esnasından çayını yudumlar gibi aheste bir edayla derin bir yudum aldı. "Her ne kadar Robin bu meseleyi başkasının bilmediğini söylese de, tahmin edersiniz ki ona artık pek güvenim yok. Ve Hamza, dışarıda adamların olduğunu biliyorum. Bu şehirde en az benim kadar bağlantın, dostun ve düşmanın var. Ve ben seni burada tutsam da bildiğiniz şeyleri güvenliğiniz için bir başkasıyla paylaşmadığınızdan asla emin olamam." Hamza'ya bakıp gülümsedi, "Keyfini çıkar, beni bir nebze olsun köşeye sıkıştırdın."

Masanın üzerindeki telefon çalmaya başladığında Barbaros dönüp bilgisayarın ekranına baktı ve beklediği bir şey gerçekleşmiş gibi mağrur bir tebessümle telefonu açıp yalnızca. "İçeri alın, yanıma getirin," diyerek telefonu kapattı.

Çayından aldığı aceleci bir yudumun ardından "Biraz önce bir polis ekibi karargâha giriş yaptı," dedi. "Birazdan yanımızda olacaklar. Sanıyorum ki direkt olarak sizinle bağlantılılar?"

Hamza da ben de tek kelime etmedik. Açıkçası, beklediğimizden daha erken gelmişlerdi, sanıyorum ki Kemal can güvenliğimizden endişe ettiği için elini çabuk tutmuştu. Halbuki Barbaros'a, aleyhine kullanabileceğimiz daha çok şey itiraf ettirebilirdik.

"Eğer bir polis buraya gelecek cesareti bulabiliyorsa, elinde çok güçlü veriler olmalı..." dedi Barbaros. Belli ki her şeyin farkına varmıştı, "Üzerinizde kaç böcek var?"

Gözlerini üzerimize dikip olası noktaları süzerken neredeyse elim başörtümün içindeki cihaza kayacaktı. Barbaros duruşumdaki değişimi fark etmişti. "Var değil mi?" Hiçbir tedirginlik belirtisi göstermiyor oluşunda bir gariplik vardı. "Ve biz daha şimdiden kendi ipimizi çekecek bir sürü söz sarf ettik. Kim bilir daha Mars'ın söylediği sözler vardır," dedi mütebessim bir hayıflanmayla.

Kapüşonumun ve çorabımın içinde iki dinleme cihazı daha vardı. Hamza'nın üzerindekilerden bihaberdim. Buraya girerken üzerimizi arama ihtimallerine karşı bulacakları birden fazla cihaz almıştık ki en az birini içeri sokabilelim.

Fakat Mars ve diğer fedailer kurgumuzu yutmuş, bizi silahlarımızı almak dışında başka hiçbir kontrole tabi tutmamıştı.

"Aynen öyle," dedi Hamza, pantolonunun düğmesindeki böceği çıkarıp Barbaros'un görmesi için havaya kaldırdı. "Mars da sen de epey bunamışsınız. Biz en azından birkaçını bulursunuz diyorduk ama boşu boşuna bu kadar cihazı üzerimizde taşımışız."

Planımız basit fakat yine işe yarayacak olursa etkiliydi. Elimizde yapacak hiçbir şey kalmadığı ve yaptıklarımızla da istediğimiz sonucu alamadığımız için son çare olarak bu riskli işe girişmiştik.

Mars'ın zaten peşimizde olduğunu biliyorduk. Buraya son gelişimizden sonra hepimizi köşeye sıkıştırmak için can atıyordu. Biz de bunu kullandık.

Önce rahat rahat konuşup dökülebilmesi için sanki hepimiz durumun hiç farkında değişmişiz gibi Robin'in ihbarıyla yakalandık. Şehri terk edenler dışında herkesi elinde tuttuğunu fark edince bir önceki gelişimizde savurduğumuz tehditlerin boşa çıktığını sanacaktı.

Ve sonra avucunun içinde olduğumuzu düşünerek Mars da, Barbaros da rahat rahat konuşmaya başlayacaktı. Fakat o sırada üzerlerimize, Kemal'in elindeki emniyetten bağımsız cihazlara bağlı birden fazla böcek olacaktı. Mars ve Barbaros'la konuşulan ve aleyhlerine kullanılabilecek her türlü sözü Kemal anbean kayıt alacaktı.

Konuşacaklarından bu kadar emin olmamızın sebebi, Barbaros'un bir önceki gelişimizde dışarı çıkacağımızı bile bile bize verdiği o ipucu ve Mars'ın halihazırda konuşmak için pek istekli olmasından kaynaklanıyordu.

Tüm bunlar toplandığında elimizde çok riskli fakat birçok kaçış noktasının olduğu bir plan çıkmıştı.

Hamza'nın bu soğuk alaycılığı sanki Barbaros'un hiç canını sıkmamıştı. Hamza, "Burada, bizimle olan insanların tek bir tanesi zarar görürse konuştuğunuz her şey anında önce polise, ardından Koşaran'a, ardından basına dağıtılacak," dediğinde bile Barbaros'ta bir tuhaflık sezmedim. Gerçi bu kayıtsızlığı başlı başına bir tuhaflıktı ya...

Elindeki limelime olmuş yaprağı saksının dibine fırlattı, "Tek istediğiniz şey buradan elinizi kolunuzu sallayarak çıkmak olamaz, o zaman buraya girmenizin anlamı kalmazdı."

"Epey zeki bir çıkarım," dedi Hamza her sözünde bir küçümseme vurgusuyla.

"İstediğiniz şey ne çocuklar?"

İşte asıl meselemiz buydu. İstediğimiz şey Barbaros'u polise teslim etmek ya da buradan zarar görmeden çıkıp gitmek falan değildi. İstediğimiz şey cevaplardı. Çünkü her şeyi tersyüz edecek olan şey cevaplardı.

Hamza sonunda istediği konuya gelinmiş gibi büyük bir memnuniyetle sözü aldı. "Babamı neden öldürdün Barbaros? Ve neden Bella Donna'yı kurdun? Bu örgüt Koşaran'ı zehirliyor, bunu sen ima etmiştin. Peki neden, Koşaran'la arandaki mesele ne? Ve bu meselenin sonucunu biz ne zaman göreceğiz? Hunt'a ne yapacaksın?"

"Demek bu cevaplar için buradasın," dedi Barbaros, "Demek bunca riski bunun için aldınız."

"Bu cevaplar her şeyin anahtarı," dedim, "Bunu en iyi sen biliyorsun."

Kapı ufak bir tıklatılmanın ardından aralandı. Kemal hemen aralanmış kapının önünde belirdi. Arkasını dönüp ekibine koridorda beklemeleri için işaret verdi ve içeri girip Mars'ın hemen yanında durdu.

Mars silahlarını çoktan indirmişti, Kemal bunu görmedi. Görse ortalıkta epey tuhaf bir hava oluşurdu.

"Hoş geldiniz!" dedi Barbaros, Kemal onu mesafeli bir soğuklukla cevapsız bıraktı ve Hamza'dan aldığı ufak bir işaretle olduğu yerde sessizce dikilmeye devam etti.

Hamza, sanki ortamda hiçbir değişiklik olmamış gibi konuşmaya devam etti. "Senin bu lanet örgütle geberip gittiğini görmeyi deli gibi istiyorum. Fakat bundan daha çok istediğim bir şey varsa o da, senin ve Koşaran'ın birlikte dibe battığınızı görmek. Ve ben, bize verdiğin tüm ipuçlarına baktığımda görüyorum ki bu mümkün."

Suyuna gitmek yerine sözlerini esirgememekte kararlıydı, bu iyiye işaretti, demek ki Hamza gidişattan emindi.

Barbaros etkilendiğini gösterircesine kaşlarını kaldırdı, "Pekâlâ..." dedi. Kemal'i koltuklardan birine oturması için davet ederek "Her şeyi en başından anlatalım..."

Kemal oturmayı reddederek ayakta kalmayı tercih etti. Barbaros başını sallayıp devam etti. "Babanı hatırlıyor musun Feza?" dedi olduğum yöne doğru hafifçe eğilerek, "Oğlumu hatırlıyor musun?"

Farkında olmadan yanağımın içini dişleyerek sessiz kaldım. Babamın içinde olduğu çocukluk anılarımı onunla paylaşmayacaktım.

Fakat o elbette ki hatırladığımı biliyordu. "Peki ya katilini, hiç gördün mü?"

Sorusu karşısında yanağımı kemirip duran dişlerim durdu, başka yöne kayıp duran bakışlarım Babraos'un gözlerine kilitlendi. "Yoksa bunadın mı?" dedim. "Hatırlarsan, onları kendi ellerimle gebertmiştim."

"Hayır, hayır," dedi. Aklımdan geçenleri tahmin edebiliyormuş gibi, "Timur'un göstermelik ortaya attığı o zavallılardan bahsetmiyorum. Gerçek katilinden bahsediyorum."

Yeni bilgi, dedi zihnim. Sindirilmesi gereken ve yeni kapılar açacağından kesinkes emin olduğum yeni bilgi. Ben, yıllarca annemin ve babamın katillerini öldürdüğümü bilerek yaşadım. Bella Donna'ya dahil olmam, intikamın tadını ailemi benden alanların canıyla aldığım güne dayanıyordu.

"Gerçek katili mi?" dedim lafımı, sözümü şaşırmış vaziyette. Sanki yıllarca sırtımda taşıdığımda yük, gerçekten var olmamış, hayali bir kamburmuş gibi bomboş hissediyordum kendimi.

"Evet, gerçek katili... Sen onu gördün," dedi çabucak, parmağını kaldırıp bana doğrulttu. "Hem de öyle çok gördün ki."

Öfkeyi hissetmek istedim ya da hayal kırıklığını, ancak hissedebildiğim yegâne şey, bir sonraki sözleri için saf meraktı. Çünkü intikamı tatmış ve sonuna dek yaşamıştım, bir yenisi için fazlasıyla yorgun ve isteksizdim.

Nasıl oluyor bilmiyordum ama Hamza'nın aklında bir şeylerin çözümlenmeye başladığını hissediyordum. Benim zihnim ise birden fazla yöne koşup ortaya bir karmaşadan başka bir şey çıkarmıyordu.

"Ailenin katilleri diye öldürdüğün o insanlar, bu şehirdeki en kirli ve ihanetleri sebebiyle dışlanmış insanlardandı fakat hayır, ailenin katilleri değil," dediğinde tüm dikkatim Barbaros'un üzerindeydi.

"Her şeyin en başına dönelim," dedi. "Baban ve Timur büyük bir heyecanla bir işe girişmişlerdi," dedi. "Babana benimle çalışması için ne kadar ısrar etsem de, o kendi girişimlerini hayata geçirmek konusunda çok hevesliydi. En yakın dostuyla birlikte hayallerini gerçekleştirecekti."

Tüm bunları hatırlamam için zorlar gibi gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu, "Ki öyle de oldu, Hunt şirketini kurdular ve bu sayede birçok hayalini gerçekleştirdi. Baban çok heyecanlı bir adamdı. İşler yoluna girdikçe büyüdükçe girişimleri de büyüdü. Bunu yanı sıra onun gibi girişimleri olan fakat destek bulamayan girişimcilere el verdi... Koşaran'ın ve babanın projeleriyle sıfırdan inşa ettikleri şirket öyle büyük bir ivme kazandı ki o zamanlar tüm gazeteler bu iki genç girişimcinin başarılarından bahsediyordu."

Kahve bardağını, son yudumunu aldığını tahmin ettiğim bir açıyla kaldırdı. "Sonra bir gün işler yavaş yavaş tersine işlemeye başladı. Şirket hâlâ birtakım ataklarla ilerliyordu fakat artık bu atılımlar gittikçe tuhaf boyutlara ulaşmaya başladı. Baban eldeki imkânların buna elverişli olmadığını biliyordu, bir tuhaflık olduğunun farkındaydı. Sonra Timur Koşaran'la konuştu ve o da şirketi büyütecek daha kısa yollar keşfettiğini anlattı babana."

Tablo git gide zihnimde şekilleniyordu fakat eklemelerde bulunmuyordum. Barbaros'un tüm tabloyu resmetmesini bekliyordum.

"Evet, tam da tahmin ettiğin gibi o yollar, şimdi bu şehrin kara yüzünü var eden yollardı," dedi. "Baban bundan büyük bir rahatsızlık duydu ve dostuna bu durumu kesip eski çalışmalara dönerek ilerlemelerini söyledi. Hâlâ yeni proje, yeni çalışmalar vardı fakat artık şirketi büyüten bunlar değildi. Artık tamamen bir örgüt, bir mafya gibi ilerlemeye başlamışlardı."

Kemal duyduğu her şeyi bir makine gibi kaydediyor, Barbaros bu duruma hiçbir müdahalede bulunmuyordu.

"Koşaran zeki bir adam, önce bu işleri gizli yürüttü ama sonra ufak tefek polis sürtüşmelerinin ardından emniyetteki üst rütbeli polisleri birer birer rüşvete bağladı." Çay bardağını önünden itip kollarını masada kavuşturdu. "Görevine sadık olup onurlu yaşayanlar da, kabul edenler altında eziliyordu," dedi. "Şu an elinin olduğunu bildiğiniz her pisliğe o zamanlar yeni yeni el atmaya başladığında, baban artık buna katlanmak istemedi Feza."

Sonunu henüz dinlememiş olsam da artık her şey neredeyse ortadaydı.

"Koşaran'ı ikna edemeyeceğini fark ettiğinde, ona en sonunda şirketi ayırmak istediğini söyledi. Baban Koşaran'ın gözünü para, hırs ve nüfuzun nasıl kör ettiğini fark etmişti. Artık kendi yolunda, bildiği gibi, hayalleriyle devam edecekti," dedi. "Koşaran onu vazgeçirmek için kırk takla attı, fakat baban artık kararlıydı. Ve işin garibi, baban onun her pisliğinden de haberdar değildi. Şayet gizlediği şeylerin de farkında olsaydı bunu çok daha önce yapardı."

"Timur kabul etmedi, değil mi?" dedim.

"Timur aç bir dev," dedi. "Önüne ne çıkarırsan onu yer bitirir, tabii ki bunu kabul etmedi." Anlattıkça öfkesi gözlerinde bir belirip bir kayboluyordu. "Şirketi bölmek demek, itibarının da bölünmesi demekti. Halihazırda elinin altına aldığı tüm mercilere karşı zayıf düşmek ve kasanın ikiye bölünmesi demekti. Timur bunu kabul etmektense..."

Artık o cümlenin cevabında gerçekleşen şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordum, bu odadaki herkes çok iyi biliyordu.

"Ama yaygara koparmamak için bir süre ses çıkarmadı. Babanın ısrarları hiçbir zaman son bulmadı. Bu durum Koşaran'ı iyice köşeye sıkıştırdı. Artık bu ayrımın işlerine olumsuz bir şekilde yansıyacağını fark etti ve son raddede de sahte bir suikast kurguladı," dedi. "Yıllarca dostu dediği adamın, ailesiyle birlikte canına kıyacak kadar gözü dönmüştü."

O evden sağ çıkan yalnızca bendim.

"O evden sağ çıkan yalnızca sendin."

"Böylesine nüfuzlu bir iş adamı için, suçu başkasının üzerine atmak tabii ki hiç sırıtmaz ve normal karşılanırdı."

Babam ve amcam, ailemin ölümünden seneler evvel bir kazada can vermişti ve bu kayıp dedem için babama karşı hastalıklı bir düşkünlüğe ulaşmasına sebep olmuştu. Babamı da kaybetmenin onu nasıl delirttiğini tahmin etmek hiç de güç değildi.

"Ailenin ölümünün sonrasında Timur kendi kurguladığı oyunda yas tutma rolünü üstlendi. Düşmanlarına göz dağı verircesine kurban seçtiği adamlardan hıncını çıkardı. Ve bu şekilde sadık bir imajıyla kendini pazarladı."

"Timur'un başta nasıl bir yola girdiğini sana babam mı anlattı?" dedim.

"Başka kim olacak?" dedi. "Bana anlattıklarından sonra zaten gelişen her şeyi tahmin edebilirdin. Hem zaten Koşaran öyle sığ bir tiyatro kurmuştu ki, bunu anlamamak için aptal olmak gerekti."

"Ama yine de aptala yattın," dedi Hamza.

"Evet, evet. Aptala yattım, hem de yıllarca." Yüzündeki gülüşün ardındaki kinin varlığını duyumsamak artık daha kolaydı. "Kendi küçük varlığımla o zamanlar şehrin neredeyse yarısına erişebilen bir adamla nasıl mücadele edebilirdim?"

"Sen de onu besledin, öyle mi?"

"Hem de ne beslemek... Ben mağdur olan babaydım ve tabii ki aptala yatıp oğlumu biricik dostuna sığındım," dediğinde, hırsının yıllar yılı nasıl büyüdüğünü görebildim, "Ve onu besledim, Bella Donna'yla," dedi. "Aklımı kaçırmıştım. Ya ölecek ya öldürecektim. Fakat sonra öfkemin ateşinin dinmesini bekledim, kinimi bir güzel soğuttum. Biliyorsunuz çocuklar, intikam soğuk yenmelidir.

"Timur dostunun anısına ve tabii ki oğlumdan bana kalan hisselerin hatırına, bana şirketin güvenliğinin bir kısmını verdi. Sonra ben de oğlum gibi davranmayıp ona, onun pisliğinde ortak oldum. Bunu gördüğünde, bu öyle hoşuna gitti ki biraz daha kanına karışmama müsaade etti," dedi. "Ve biraz daha... Önce tüm şirketin güvenliğini üstlendim. Sonra fark ettirmeden Timur'un bataklığına karışıp onun için işler yürütmeye başladım. Benim ve tabii ki yasal olarak senin üzerindeki hisselerin büyük bir çoğunluğunu yavaş yavaş, türlü bahane ve yönlendirmeler üzerine almasına dahi göz yumdum."

Zaten bana kalan hisseleri de ben on sekiz yaşıma girdiğimde, bana imzalatılan bir düzine kâğıtla birlikte ben daha doğru düzgün bir şeyin farkında varamadan elimden almışlardı.

"Fedailerim yavaş yavaş arttı ve kendilerini geliştirdiler. Ve artık güvenlik görevlileri değil, profesyonel suçlular haline geldiler. Fakat sıradan değillerdi, bir güvenlik şirketi yahut spor kulübü eğitimleri altında her biri eğitimli, profesyonel ve alanında en iyi olan suçluları yetiştirdim. İçlerinden en yeteneklileri seçtim, en iyilerini."

"İnsanların zaaflarını kullandın," dedi Hamza, serin bir öfkeyle. "Onları vaatlerle buraya çektin."

"Bana öyle bakma Hamza," dedi Barbaros, sanki ona haksızlık yapılmış gibi. "Bu bir vaat değildi, hepsinin istediğini yerine getirdim. Sen bile istediğini aldın buradan. Her türlü imtiyaza sahiptin."

"Çünkü sahip olduğun en iyi fedai bendim," dedi Hamza, "Buna mecburdun."

Dürüstçe başını sallayarak onu onayladı, "Hakkını yiyemem, seni elimde tutmak için daha fazlasını vermeye de razıydım."

"Neyse..." dedi konu dağılmaya yüz tutunca, "Dedim ya, her şeyin en iyisiyle Timur'a hizmet edip onu içten içe besledim. Daha fazlasını istedi, fedailerimden daha fazla yararlanmak ve bu sayede önüne çıkan her şeyi yakıp kül etmek istedi, öyle de yaptı. Bu açgözlülüğü uğruna beni tamamen içeri aldı, attığı her adımdan ve bulaştığı her işten haberdardım. Çünkü zaten ben bu işin kara ayağının başındaydım. Artık elini kirletmeden bu pislikte var olmanın yolunu bulmuştu çünkü ben onun yerine yeterince elimi kirletiyordum."

"Onu bir zehirle besledim," dedi gülerek ve arkasındaki saksıyı göstererek, "Onu da şirketini de aklının alamayacağı noktalara ulaştırdım. Önüne çıkacak her engeli yakıp yıktım, tertemiz bir yolda koşa koşa en tepeye çıkması için yıllarca çabaladım fakat o üstünlüğe, paraya, diğerlerinden ayrışıp en iyisi olmaya, zirveye öyle aç ve kördü ki ona verdiğim bu tatlı meyvenin bir zehir olduğunu hiç anlamadı," dedi muzaffer bir tavırla. "Fakat her zehir, elbet bir gün etkisini gösterecektir, değil mi?"

"Zirvenin sonunda bir uçurum var," dedi Kemal, soru sorar gibi.

"Olmaz olur mu?" İyiden iyiye keyiflenmişti. "Hayalini kurduğu o zirveye çıkardım onu, uğruna en yakın dostunu, oğlumu gömmesine sebep olan hırsını okşadım. Ve şimdi en tepede... Dört gözle beklediği o an gelip o ihale alınıp o anlaşma imzalandığında, önünde başka kimsenin duramayacağını biliyor."

"O imza hiç atılmayacak," dedim, söyleyeceğini düşündüğüm şey buydu.

Fakat o, "Atılacak," dedi. "Ona asıl zirveyi tattıracağım, zafer gülümsemesini görmek istiyorum. O gülümsemeyi görmeliyim ki, o zirveden aşağı tepetaklak yuvarlandığında yüzünün dönüşeceği şekli de görebileyim."

"Uğruna ömrünü harcadığın bu amacın nasıl hastalıklı olduğunun farkındasın değil mi?" dedim, babam adına beslediğim öfkeye rağmen. Tüm bu düzen ancak şeytan işiydi.

"Evet, farkındayım," dedi pişkince. "Fakat o zaman, oğlumu öldürdüğü o zaman sesimi çıkarmak istesem ne olacaktı biliyor musun?"

Her birimizin yüzüne tek tek bakıp cevap bekledi. "Hiçbir şey," dedi Kemal.

Barbaros, "Hiçbir şey," dedi. "Çıkarmaya çalıştığım o sesimi boğazıma tıkıp beni de susturacaklardı. Fakat şimdi bu... Bu hayallerimdeki karşılık, siz bunu anlayamazsınız. Onu en tepeden itecek kudrete sahibim artık. Tıpkı oğlumun ona güvendiği gibi o da bana güvenirken, tıpkı oğlumu arkasından vurduğu gibi ben de onu vuracakken; bu muazzam hazzın bana nasıl bir tatmin hissi yaşatacağını anlayamazsın."

Kemal, "Seni tutuklayıp her türlü pisliğini ortaya serecek güç de bende var," dedi. "Dışarıda adamlarım bekliyor, ses kayıtların her bir ayrıntısıyla elimizde, bir dakika önce konuştukların da dahil." Sözlerine rağmen kendisi de bir çıkar yol ara gibiydi, "Peki şimdi bana neden seni tutuklayıp anlattığın tüm bu şeylerle Timur'un da senin de sonunu getirmemem gerektiğini söyle."

Barbaros büyük bir kahkahayla cevapladı onu. "Çünkü bunu yaparsan, beni ve Timur'u yakalamaya çalışıp durduğun tüm o vakitler çöpe gider. Sonra mesleğinden olursun ve seni de aileni de epey üzerler oğlum."

"Anlattıkların her şeyi ortaya çıkarmaya yeter," dedi. Dedi demesine de kendisi de gerçek durumun epey farkındaydı.

"Timur beni ve tabii ki siz ikinizi bitirir, senin başındaki adamlar da sizi. Kimse bu işin Hunt şirketine kalan kısmını eşelemene izin vermez. Diğer tarafın üzeri kapanır, belki Timur bir miktar zarar görür fakat yine de kendini aklar."

Kemal derin bir dilemmada sıkışıp kalmış gibi öfkeyle bize baktı. "Onun gibi bir suçluya mı güveneceğiz?"

Ben zemine diktim gözlerimi, Hamza sükutunu bozmadı.

"Buna mecbursunuz," dedi Barbaros. "Kimsenin üzerini kapatamayacağı kayıtlar bende, yıllarca didik didik bunları topladım ben. Elimde aklınızın alamayacağı şeyler var. Yaptığım her iş, benim de onun da adının geçtiği şekilde arşivlendi. Yaptığımız, bize yaptırılan her şey, herkes en ince ayrıntısına kadar mevcut. Yalnızca Koşaran değil, onun yolunda onunla ilerleyenlerin de, herkesin foyası ilmek ilmek kayıtlı. Eğer inat edip beni tutuklamaya kalkarsanız elimdeki her şeyi yakarlar. Bırak medyaya sızdırmayı, gün yüzüne bile çıkaramazsın." Artık sonuca gelmiştik, "Bu işi bana bırakmaya mecbursunuz."

Zihnim sancılı bir şekilde uyuşmuştu. Bir çıkar yol üretemiyordum. Hamza, çabucak bir sonuca çıkmayacak bir sessizlikteydi, bizim değil düşüncelerin arasındaydı. Kemal ise bunca zaman peşinde koştuğu bu büyük terazinin hangi kefesi ağır basıyor, onu kestirmeye çalışıyordu.

"Eğer beni şimdi tutuklamayıp götürmeyi istiyorsanız, elinizde yüzlerce kanıt var. Götürebilirsiniz," dedi bizi bir karar için teşvik ederek. "Fakat eğer beni Koşaran iblisi ve yandaşlarıyla birlikte bitirmek istiyorsanız söylediğim gibi, o işi bana bırakma mecburiyetindesiniz."

"Kendini bitireceğine mi güveneceğiz?" dedi Kemal, "Neden kendi bacağına sıkasın ki?" Fakat sözlerinden o kadar da emin değildi.

"Çünkü bu hayatta bundan başka bir amacım yok," dedi Barbaros en yalın şekilde.

"Kendi meselen için yüzlerce insanın hayatını kararttın," dedim, "Onlara yeni intikam sebepleri doğurdun. Sen başında haklı olduğun bir davada insanları mağdur ettin, bu yanlış, bu haksızlık!" Bu bencil dava karşısında kendi babamın intikam hırsını bile hissedemiyordum. Timur ve Barbaros'u aynı kefeye koymama yetecek her şey önümde mevcuttu.

"Arzuladığım şey haklı olmak değil sevgili torunum, galip olmak."

"Babamın öldürülmesi haksızlık değil miydi Barbaros. Sen bu haksızlıkla savaşırken nasıl olur da bu umurunda olmaz. Bu nasıl bir iki

yüzlülük, anlatsana." Bana hiçbir şey anlatmayacağını biliyor fakat duyduklarımı sindirebilmek için çaresizce bu sözleri sarf etme gereği duyuyordum.

"Bu hayatta kimseye faydam olmayacak, öyle bir niyetim zaten yok. Hak ya da batıl, her neyse. Ben yalnızca bir amaç uğruna nefes alıyorum." Ne sözlerinde ne de yüzünde bir nebze utanç yahut pişmanlık barınmıyordu. Hatta sanki konuştukça öfkesi tazeleniyordu.

"Babamın intikamını almak için değil, sen bu intikama âşık olduğun için mücadele veriyorsun," dedim. "Yoksa, babamın neden öldürüldüğünü düşünmek bile seni bu zalimlikten alıkoyardı. Ama görüyorum ki o, bu davanın hiçbir yerinde yok. Var olan tek şey senin intikama olan aşkın."

Barbaros bana kibirli adamın küçük bir çocuğa baktığı gibi baktı. "Hâlâ toy bir çocuksun Feza, ben yıllardır bu işin içindeyim."

Sessiz kalmakta kararlı görünen Hamza, "Babamı bu aşağılık intikam planların yüzünden mi öldürdün?" diye sorduğunda, çenesine yasladığı eli ve durgun bakışlarıyla hâlâ düşünceliydi.

"Evet," dedi dürüstçe, "Söylediğim gibi, babanı severdim, bunun için üzgünüm. Fakat işlerimi bozacak, Timur'a ilettiğinde her şeyi mahvedecek bilgiler edindi. Mecburen onu yolumdan çekmek zorunda kaldım."

Hamza söylenenleri anlamış gibi yavaşça başını salladı, "Bunca yıllık yaşamımda öğrendiğim bir şey var," dedi, başını yana yatırıp gözlerini, hedefine atılmış bir mızrak gibi ona dikti. "Zaman insanlara ve eşyalara değer kazandırır. Fakat yalnızca bir kısmı bu değeri hak eder."

Ayağa kalkıp Barbaros'un masasının karşısına dikildi, ellerini geniş meşe masaya dayayıp ona doğru eğildi. "Ve Barbaros, ben senin bu değeri kazanmana asla izin vermeyeceğim. Geberip gideceksin ve ben kimsenin arkandan iyi ya da kötü konuşmasına müsaade etmeyeceğim. Kimseye senin nasıl aşağılık bir insan olduğunu söylemeyeceğim. Kimse sana küfretmeyecek. Kimse öldüğün için sevinmeyecek, kimse öldüğün için üzülmeyecek de çünkü kötü şeyler bile bu dünyadan silinip gittiğinde birkaç kaçık muhakkak pisliğe sempati besleyebiliyor. Bu yüzden geberip gideceksin ama kimse bilmeyecek, tıpkı hiç yaşamamışsın gibi."

Derin bir nefes alıp sözlerini Barbaros'un aklına kazır gibi tane tane sarf etti. "Arzuladığın gibi intikamın insanların aklına şaşalı hatıralarla kazınmayacak, sana hak etmediğin o değeri kimsenin vermesine izin vermeyeceğim."

"Bunu engelleyemezsin oğlum," dedi Barbaros. İri cüssesine rağmen masasına bir gölge gibi düşmüş Hamza'nın karşısında çelimsiz gözüküyordu. "İnsanlar iyi ya da kötü olsun, böyle hikâyelere bayılır."

Hamza geri çekildi ancak bir daha kalktığı yere oturmadı. Kollarını göğsünde kavuşturup bir korkuluk gibi masanın başında dikildi.

Saatlere bedel birkaç dakikalık sessizlik ortama derinden sirayet etmişti. Herkes kendi muhakemesini ince ince yapıyordu. Hatta Barbaros bile. Vicdanımız dahi seçenekler arasında, kararsızlık kıskacındaydı.

Sessiz sedasız süren birkaç dakikanın ilk konuşanı Kemal oldu, "Sen ne olacaksın, her şey sözde son bulduktan sonra?" dedi Barbaros'a.

Barbaros, hedefine ulaşmak için hızla süzülüp hedefini bulduğunda da oraya çakılıp kalarak durgunluğa çekilen bir ok gibi umursamaz bir edayla, "Bilmiyorum," dedi. "Bunu sen düşün polis. Benimle ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Kemal'in bu teslimiyeti kavrayamadığını görüyordum. Ama ben anlayabiliyordum. Barbaros her şey bittikten sonra huzura ermeyecekti. Aksine yıllarca intikamını almaya çalıştığı oğlunun yokluğuyla ilk kez çok acı ve yalın bir biçimde yüzleşecekti. Artık kendini bir intikam hırsıyla oyalayıp aklını dağıtamadan oğlunun acısını yaşayacaktı. Ve bu acıyı çekerken de ister kaçıp gitsin ister de yakalanıp hapsedilsin onun için hiçbir şey fark etmeyecekti.

"Ona güvenemeyiz," dedi Kemal.

Barbaros ona küçümser gibi dikti gözlerini, "Bana tabii ki güvenemezsiniz," dedi. "Elinizde beni kökten bitirecek birçok veri var. Hal

böyleyken zaten bana neden güvenme ihtiyacı duyacaksınız ki? Yapmanız gereken tek şey, elinizdekileri emniyete teslim etmeden muhafaza etmek. Çünkü teslim ederseniz onları yok edecek bir sürü insan var başınızda. Şayet verdiğim tarihte sözümü tutmaz ve bu söylediklerime zıt bir şey yapacak olursam, işte o zaman gel ve elindekilerle ipimi çek."

Odadaki iki farklı ucun birbirini hemen şuracıkta öldürmek için de öldürmemek için de türlü sebepleri varken kimse yerinden kımıldamıyordu. Barbaros bu çetin çıkmazın arasında derin bir nefes alıp sandalyesinde geriye yaslandı. "Aah çocuklar, ah... Bu sistemi yıkmak için boşu boşuna uğraşıp durdunuz. Oysaki bu sistem zaten yıkılmak için inşa edildi."

24. AF

KAKTÜS TEAM

"Şeytanla anlaşma yaptık."

Hamza ellerini cebine sokup ciğerlerini dolduran nefesi gürültüyle bıraktı."Hayır," dedi Kemal'e, "Birbirlerine dişlerini geçirmiş şeytanların arasına girmemeyi seçtik."

"Farkı var mı?" Neresinden bakarsa baksın bu mesele hâlâ Kemal'in aklına yatmamıştı.

"Arada ince bir çizgi var," dedi. "Anlaşmayla, göz yumma arasında ince bir çizgi var."

Barbaros bize bir gün vermiş ve üstüne üslük Hunt'ın kazanacağı ihale için şimdiden planladığı basın toplantısı için davet listesine isimlerimizi yazmıştı. Kemal dilini tutamayıp Barbaros'a küfrü bassa da o gün hepimiz orada olacaktık, hatta davet edilmemiş olsak bile.

Şimdi, gecenin bir yarısında Barbaros'un odasından elimizi kolumuzu sallaya sallaya çıkmış, karargâhın çıkışına ilerliyorduk, Hamza'nın bir yanında ben, diğer yanında Kemal.

"İnce çizgiler tehlikelidir," dedi Kemal kısa süren sessizliğin nihayetinde, "Yanlış yaptık."

Hamza, Kemal'den yana şöyle bir bakış atıp, "Üzüm suyunun helal ya da haram olması arasında da ince bir çizgi var Kemal, o zaman üzümden vaz mı geçelim?" dedi. "Önümüze iki iblisin alaşağı olacağı bir fırsat varsa bu fırsata sırf fikir Barbaros'tan çıktı diye arkamı dönemem."

Kemal cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal çekip parmaklarının arasında yerleştirdi. "Ya sözünde durmazsa?" Fakat sigarayı yakmak için acele etmedi.

"O zaman git ensesine bin," dedi. "Nasıl olsa elinde işe yarar bir şeyler var." Kemal sigarasını yakıp Hamza'ya uzattığında Hamza önce göz ucuyla bir baktı, sonra elinden alıp sigaran birkaç nefes çekip Kemal'e geri uzattı. "Ben Barbaros'u tanıyorum," dedi. "O adamın her rengini bilirim, doğruyu söylüyor."

Kemal bu kez sigara paketini ona uzatınca Hamza elini kaldırıp onu geri çevirdi. Tıpkı eskiden olduğu gibi ayda yılda aldığı birkaç nefeslik sigara içimiyle yetindi. Üzerine sinen kokusundan oldum olası nefret ederdi. Onu bu nadir kaçamaklar dışında sigaradan geri tutan da buydu.

"Bizim ekip bekliyor," dedi Kemal paketi cebine sokup uzaklaşmak için hazırlanırken "İlerideler. Daha bir de gidip onlara kırpa kırpa bir açıklama yapıp onları ikna etmem lazım. Gün bana henüz bitmedi."

Hamza da aynı şeyi bizimkiler için yapacaktı. Barbaros bizden önce bırakmıştı onları. Sebebini söylemeden bıraktığı için muhtemelen hâlâ takip korkusu yaşıyor ve olayın farkına varamıyorlardı. Hamza konuşmak için hepsinin eve toplanmasını bekleyecekti.

"Sizinkilerin evinin etrafında dolanmaları için göndereceğim adamlar konusunda sıkıntı çıkarsa bana haber ver. Barbaros'a güvenimiz tam değil, yine de tedbir alalım," dedi Hamza. Havva Teyze ve Halim Amca'yı kast ettiğini biliyordum. Onların güvenliği, buradaki üç kişiyi de tedirgin eden bir mevzuydu.

Kemal başını iki yana sallayıp kendi kendine söylendi. "Polise koruma ayarlayacak kadar cesur bir adamsın be Hamza..."

Kemal'in sesindeki iğneleme Hamza'yı güldürmüştü. "Hadi işine bak sen." Kemal'in ailesi için bir koruma kararı çıkarması, hiçbir sorun çıkmasa bile epey dikkat çekerdi. Ki şimdi istediğimiz tek şey dikkat çekmekti.

Kemal elini kaldırıp "Allah'a emanet," dedi. Hamza hafif bir baş selamıyla onu uğurladı ve Kemal, henüz çıktığımız demir kapıdan sola dönüp hızlı adımlarla ilerledi.

Onun ardından bakıp giden adımlarını izlerken zihnimde çark eden bir gerçeğin keskinliğiyle kalakaldım. Aklımda öteleyip durduğum o melun mesele, ben onu düşünmemek için çabalasam da hâlen vardı.

Dönüp Hamza'ya bakmak istemedim. Çünkü baksam sanki beni görecek ve bu meselenin kilidi açılacaktı. Beni suçlamayacağını biliyordum, buna canım üzerine yemin edebilirdim ki beni suçlamayacaktı. Fakat böylesine sineye çekecek olduğunu bilmek, benim için zaten başlı başına bir suçlamaydı.

Birbirimize bir an bile bakmadan, en azından ben yürüdüğüm yoldan başka hiçbir noktaya çevirmedim gözlerimi. Neredeyse bir saat yürüdük durduk. Ara sıra esen rüzgâr, bir saat önce birkaç nefes aldığı sigaranın dumanını sanki çevirip çevirip yüzüme vuruyor gibi nefessiz bırakıyordu beni.

Bir cesaret dudaklarımı araladığımda birkaç manasız kelime dudaklarımdan kaçıp gitmişti. "Ben aslında..." dedim cümlenin bundan sonrası için tek bir kelime planlamadan. Bir kaçamak anında gözlerine baktığımda, koyu kara bir kahveye koyulaşmış gözlerini gördüm. Sonra tüm gün olduğu gibi gözpınarlarım belirsizce nemlendi ve söze devam edemeden sessizce yürümeye devam ettim.

O da devamını talep etmedi. Konuşacağımı sandığında bana dikkat kesilmiş fakat suskunluğa döndüğümde ısrarcı olmamıştı. Yalnızca bakışlarının ağırlığını ve bir an için kederli bir iç çekişini hisseder gibi oldum.

İstasyona geldiğimizde aramızda bir metre kadar bir uzaklık vardı. Tramvayın geciktiği vakitler uzadıkça dalgınlık bahanesiyle attığım birkaç adımımla bu mesafe daha da genişledi. Hamza ise olduğu yerden kıpırdamadı. Bakışlarının bende olduğunu bildiğim bir halde yalnızca bekledi.

Çevrede pek kimse yoktu. Gece vakti ortalıkta dolanan birkaç grup insan dışında neredeyse koca istasyonda yalnızdık. Ve bu yalnızlık aramızdaki gerginliği sinsice besliyordu.

Bir an için, ufacık ama ufacık bir an için gözlerim ona takılıp geçtiğinde, bir suç işlemiş gibi gözlerimi hızla ondan çekip başımı başka yöne çevirdim. Yüzüm diğer yana döndüğü anda kolum çevik parmaklar tarafından kuvvetle sarıldı. "Kes artık şunu!" dedi yakarışla hatta belki sessiz haykırışla. "Bana bir suçluymuşsun gibi bakmayı kes!"

"Hamza, dur lütfen," dedim elini kolumdan düşürürken. "Şimdi bir şey konuşmak istemiyorum."

Sanki beni hiç duymamış gibi hırsla devam etti sözleri. "Bugün karşımızda olan o şerefsiz adamdan başka bir suçlu yok ortada!"

Nihayet gelen tramvaya bindiğimizde iki yabancı gibi ne bedensel ne de manevi bir temasımız vardı birbirimize. Çok uzak değildik ama çok uzaktık.

Tramvaydaki sessizliğe dahil olan üç, beş yabancının varlığı Hamza'yı susturmaya yetmişti. Böyle mahrem bir meseleyi onların yanında açmaktansa ineceğimiz durağa gelene dek mecburi bir sessizlikte kıvranıp durdu sanki.

Durakta inip dışarı çıktığımızda fark ettirmeden doğal bir hareketle, sırtıma yasladığı eliyle beni emin adımlarla yöneldiği bir yere doğru çekti. Nerede olduğumuzu ancak geçen haftalarda geldiğimiz basketbol sahasını gördüğümde fark ettim. Hafif atıştıran yağmur ve gecenin sonu olması sebebiyle saha da çevresi de bomboştu.

Ellerim terlemeye, dilim henüz sarf etmediğim kelimelerin ağırlığıyla sanki şimdiden dolanmaya başlamıştı.

"Konuşacağız," dedi beni sahanın içine çekip karşıma dikildiğinde. "Artık konuşacağız. Susup durmanın uzaklaşmaktan başka getirisi yok."

Ne söyleyeceğimi bilemeden karşısında yapayalnız kalakalmıştım. Ellerimi birbirine mi bağlasam yoksa bu şekilde iki yanımda cansızca salınsalar mıydı? Ona bakmamak için sahanın etrafındaki tellere mi diksem gözlerimi yoksa filesi yırtılmış potayı mı hedef bilsem...

"Feza bana bak!"

Şimdi koşa koşa kaçsam bu sahadan, bana yetişebilir miydi? Peki susmaya kaç dakika daha devam edebilir ve onu... "Neden benden sakladın?"

Ağzımdan plansızca kaçıveren soru, yalnızca onu değil beni de şaşırtmıştı. Bahaneler türeten aklım, dilimin sabrını taşırmıştı geri dönülemez bir diyaloğa beni atıvermişti. Pekâlâ...

Hayretle geçen kısa bir duraksamanın ardından, "Sebeplerim çok açık," dedi. Neredeyse kekeleyecek gibi sürçtü dili.

Onun bu kadar masumane bir tavırla karşımda kalakalması ona, kendime, yaşanan her şeye karşı biriken öfkemi bir anda tutuşturuverdi. "Bunu küçümseyemezsin!" dedim histerik bir baş sallamayla, reddederek. Kendimi işaret edip beni göremiyormuş gibi parmağımı art arda göğsüme vurup "Ben babanı öldürdüm!" dedim, "Nasıl hâlâ hiçbir şey olmamış gibi davranabilirsin?"

Biraz önceki telaşı sanki biraz daha katlanıp "Babamı öldüren sen değildin," dedi kelimelere yabancı bir oğlan gibi, tane tane.

Cesaret kontrolsüzce bedenimi istila ettikçe, dilimdeki düğüm çözülüp en acımasız sözlere saldırıyordu, "Kendini kandırma!"

"Onu sen öldürmedin!" diye bağırdı biraz önceki kekelemesini unutturmak isteyip sözlerini aklıma kazımaya çalışır gibi.

"Silah benim ellerimdeydi," dedim. Üzerimdeki silahı çıkarıp sanki cinayeti bu silahla işlemişim gibi havaya kaldırdım silahımı. "Anlayabiliyor musun? Suçu kimsenin üzerine atıp kendimi aklamayacağım, tetiği çeken bendim! Sen de yüzleşeceksin!"

"Kes şunu!" Çenesindeki kas belirgin bir halde seğirdiğinde yumrukları iki yanında sımsıkı, kavgaya hazır haldeydi. "Ne yaptığını biliyorum. Evet, tetiği çeken sendin. O aptal silah da senin elindeydi, evet!" dedi acılı, bastırılmış bir isyanla. "Fakat Feza, senin tetiğini kim çekti? Kimden aldın bu emri? Sen kimin silahıydın?"

Bu kartı oynayamazdı, bu kaçış yoluydu. Bu şekilde geçiştirerek kendini kandırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Sessiz kalışımdan yararlanıp sözlerini sürdürdü. "Senden daha temiz değilim, ömrüm son nefesini izlediğim insanların hatırasıyla dolu." İlk kez üzerinde gördüğüm bir hırs ve çabayla, durumu kendini paralarcasına açıklamaya çalışıyordu. "Babamın, benim öldürdüğüm o kadar insandan farkı neydi?"

"Bu farklı..." dedim artık zapt edecek kadar güçlü olmadığım gözyaşlarına yenik düşerken.

"Değil!" dedi yaşlarla parlayan gözlerime bakarak. "Barbaros bize emri verirdi, biz de vururduk. Çünkü biz onun elinde bir silahtık Feza, bunu sen de biliyorsun. Vicdanımızı susturmak belki zor olacak fakat en azından canını yaktığımız insanların kaç insanın canını yaktığını biliyoruz. Babam da masum değildi, babam Timur'un dostuydu!"

"Biz adalet merci değildik Hamza."

Allahım masumiyetimi nasıl bu kadar kabullenmiş olabilirdi? Babasının katilini nasıl böyle yalvarırcasına aklayabilirdi? Neredeyse benden özür dileyecekti. Bu adam ne hale gelmişti böyle?

"Başa sarıp durmayı kes!" diye bağırdığında, kızarmış gözlerine bakakaldım, çaresizce beni ikna edişini dehşet içinde seyrediyordum.

"O senin babandı. Timur'un dostu, benim kurbanım, kötü biri, iyi biri... Her neyse! O adam senin babandı ve ben..." O kabullenmedikçe öfkem harlanıyordu. Şayet bunu kabullenmez de reddederse sadece kendini kandıracaktı. Ne kadar çetin olacaksa olsun bununla yüzleşmesini istiyordum. "Ben, onun katiliyim!"

Yüzü öfke ve küçümsemeyle ekşidiğinde dudaklarından salınacak bağırışı bekledim fakat o bastırılmış öfke ve çaresizlikle dişlerinin arasından bir nefes verir gibi "Çok acımasızsın," diye fısıldamaktan başka bir şey söyleyemedi.

"Gerçekçiyim," dedim yanağıma düşen bir damla yaştan elimin tersiyle hızla kurtularak. "Bana baktığında kimi görüyorsun?" Onu gerçekle yüzleştirecek şey acımasızlıksa o halde bunu görecekti. "O geceki kadını mı? Babanı öldürdükten sonra seninle birlikte hiçbir şey olmamış gibi kafayı bulmaya çalışan kadını mı?"

Başını belli belirsiz iki yana sallayıp arkasını döndüğünde, bu kez onu bırakmayan ben oldum. "Bak bana!" dedim kolunu sertçe çekip bitkin bedenini kendime çevirerek "Görmüyorsan eğer, görmelisin. Çünkü o kadın bendim!"

"Bunu neden yapıyorsun?" Omuzlarını düşürmüş, gardını indirmiş, sözlerimin arkasındaki çabamı anlayamamış halde acımasızlığımı sorguluyordu.

"Yapma Allah aşkına, çünkü kendini kandırıyorsun!" Ceketinin yakasını tutup onu kendine getirmek ister gibi koca bedenini sarstım. "Karşıma geçip bana neredeyse babanı öldürmemin sorun olmadığını söyleyeceksin!" dedim bastırmak için çok çaba verdiğim bir haykırışla "Yüzleş bununla! İnkâr etmeyi bırak!"

Bileğimi sertçe yakalayıp beni kendinden uzaklaştırmak için arkaya ittiğinde birkaç adım sendeledim. "Neden yapıyorsun lan bunu?" dedi öfkeyle sıktığı dudakları ve çatılmış kaşlarının ardında, gözleri akmayan gözyaşlarıyla parlıyordu.

Onun çaresizliği canımı öyle yaktı ki sanki o yaşlar yana tutuşa göğsüme düştü de orada koca bir boşluk açıldı. "Dövüş benimle..." dedim vahşice üzerine yürüyüp onu göğsünden iterken. Geriye sendeledi fakat karşılık vermedi, bir kez daha hırsla ittim onu. "Hadi!" dedim "İstediğin gibi dövüş!"

Öfkeyle kısılmış gözlerine bakma cesaretini bulduğumda beynimden vuruşmuşa döndüm. Çünkü koyu kirpiklerinden düşen birkaç damla yaş ve gözbebeklerini çevreleyen acı kahve, ancak bir yazarın en acımasız satırları olabilirdi.

Öfkem, içimdeki utancı örter gibi şahlandıkça yanaklarıma inen yaşları umursamadan üzerine yürümekten geri durmadım. Sıktığım yumruğumu ona savurup karşılık vermesi için bağırdım. Hiçbir şey yapmayıp sımsıkı kenetlediği çenesini bir an dahi rahatlatmadan, tek kelime etmeden, bana tek bir karşılık vermeden karşımda duruyordu.

"Hadi!" dedim bir kez daha, ceketinin yakalarına yapışıp tüm çaresizliğimle sarstım onu. "Nefretini kus, hadi!" dedim gözyaşlarıyla boğulan sesimle.

Yere diktiği gözlerindeki acı kahve, uğursuz kızarıklığın arasında en savunmasız tonuyla parıldıyordu. Kirpiklerine ulaşan küçük bir damla yaş daha bir uzvumu sökercesine kopup yere düşerken o küçük damlayı yere düşmeden yakalamayı istemekle, o damlanın beni avuçlarımdan ruhuma kadar yakıp kavuracağını bilmek arasındaki sancılı araftaydım.

"Nasıl dayanabilirsin?" dedim yakasını bırakmadan. "Babanın yasını içinde yaşayıp benim yüzüme hiçbir şey olmamış gibi bakmaya, beni sevmeye, bir ömür benim yüzüme bakmayı kabul edip nasıl evlenirsin benimle?"

Göğsüne attığım yumruklar güçsüz düşerken. Hıçkırıklarım galip gelerek bedenimi sarsıp beni güçsüz düşürdü. "Sen nasıl bir insansın Hamza? İnsan buna nasıl dayanır?"

Hamza güçsüz düşmüş bedenimi tutup dövdüğüm göğsüne beni şefkatle bastırdığında, bir kez daha kahroldum. Hamza burnunu çekip kendini toparlamaya çalışırken ben çoktan kollarında kendimden geçip gözyaşlarına boğulmuştum.

Ondan kurtulmak için güçsüz bir çırpınışa giriştiğimde beni bırakmadan kollarının arasında tuttu. "Kinini, nefretini kus!" dedim bir kez daha, "Çünkü kini akıtmadıkça bu aramıza girecek, bastırdıkça benden

nefret edeceksin!" Bitkin düşen kollarımı bırakıp yüzümü göğsüne yasladığımda artık cümlelerim gözyaşlarıyla kesilmeden dökülmüyordu dudaklarımdan, "Benden nefret edeceksin..."

"Senden nefret etmeyeceğim," dediğinde o an yalnızca ona inanmayı canım pahasına istedim.

Bir gün bunun için beni suçladığında ne olacaktı? Üzerini örttüğü hırsı bir zaman sonra gün yüzüne çıkınca ben ne yapacaktım? Ya bana olan sevgisini zedelerse? Ya bir gün gözlerime baktığında gözlerinde suçlama görecek olursam... O zaman ne yapacağım ben?

Boğazım patlayana kadar özür dilemek, affetmesi için yalvarıp yakarmak istedim. Fakat biliyordum ki ben bunu yaptıkça o beni aklayacak her şeyi yapacaktı.

Bu yüzden sustum, o da sustu. Islak sahanın ortasında oturup gecenin sonuna dek susup derin bir sükutla örtüldük.

Sabah ezanı buz kesmiş bedenlerimizi yerden kaldırıp en yakın camiye avare avare yürüttü. Namazı kılıp Allah'a rotasız dualarla yakardım. İçimdeki vicdan ve utanç çukuru beni bir mezar gibi içine çekerken ayağa kalkabilmek için dualar sayıkladım. Hamza'nın beni, kendini kandırmadan kabul etmesi için yalvardım durdum. Fakat sonra anlatmak istediklerimi söyleyecek cümleler bulamadıkça susup secdeye kapandım ve yalnızca onun varlığını hissedip içimi safi dürüstlükle ona açtım.

Sonra Hamza'ya hiçbir şey söylemeden diğer kapıdan çıkıp gittim. Onu diğer kapıda bırakıp koşa koşa uzaklaştım yanından. Ve yokluğumu fark etmeden gözden kayboldum.

İkimizin de bir süre birbirinden uzak kalması gerekiyordu. Ben kendime olan öfkemi ondan çıkarmaktan o ise beni aklamaktan başka bir şey yapmazken nasıl bir noktaya ulaşabilirdik ki?

***

Sabah, güneş daha doğmadan Havva Teyze'nin kapısına ulaşmıştım. Halim Amca sabah namazına gitmiş, Havva Teyze de namaz için uyanıktı. Beni tıpkı ilk gün Halim Amca'nın beni bu eve getirip tek kelime açıklama istemeden bağırlarına bastıkları gibi o sabah da aynı şekilde kucakladı.

Şiş gözlerime bakıp bana sımsıkı sarıldığında bir anne gibi kollarına kıvrılıp dizlerinde uyuyakaldım.

Aradan bir gün dahi geçmemişti, belki on dokuz, belki yirmi saat geçmişti. Sabahında buraya geldiğim günün gecesindeydik.

Hamza beni bulmuş fakat içeri girmeden tüm gün dışarıda, hemen karşı kaldırımda beklemişti. İçeri girmediği için ona minnettardım. Çünkü gözyaşlarımı durdurup aklı başında düşünebildiğim yalnız bir vaktin olması o an için hayatiydi.

Ondan uzak kaldığım ve kendime olan harlı öfkemi dizginlediğim müddette anladığım iki şey vardı; bir, benim Hamza'yı yüzleştirmeye çalıştığım bu gerçekle o zaten tam üç yıldır tanışıktı. İki, benim kendime olan öfkemi Hamza'nın bana göstermesi için çabalayıp durmuştum çünkü şayet beklediğim tepkiyi, öfkeyi ondan görürsem işte o zaman yaptığım şeyin karşılığını biraz olsun göreceğim için bu vicdani ağırlığın birazını üzerimden atacağımı sanmıştım.

Havva Teyze gecenin bir vakti, "Hadi kızım," dedi bana, bir anne gibi sıcacık, "Hamza da sen de yeterince yoruldunuz." Konunun ne olduğunu bilmiyordu çünkü bunu bir kişinin daha bilmesine izin veremezdim. Fakat yine de ikimizin de nasıl kıvrandığına şahitti.

Bu kez inat edip ayak diremedim yahut kaçıp saklanmadım, Hamza'yı yüzleşmesi için zorlayıp durduğum şeyle bu kez ben yüz yüze gelmek için hazırlandım. Üstümü başımı düzeltip, Havva Teyze'yle vedalaşıp Halim Amca'ya bir selam bıraktım ve eve döner gibi Hamza'ya yöneldim.

Kapının önünde beni görünce hemen ayaklandı. Bana gelmedi, benim ona ulaşmamı bekledi. Gözleri uykusuzluktan şiş, yorgunluktan koyu birer kan çanağıydı. Üstü başı umarsız bir dağınıklıkta ve Hamza tüm bunlara karşı büyük bir umursamazlıktaydı.

"Tüm gün buradaydın," dedim soru sorar gibi.

Başını hafifçe yana yatırıp derin bir nefes bıraktı. "Yeniden gidip gitmeyeceğinden emin olamazdım." Sözleri gözlerimi yakıp canımı acıtırken içten içe dövündüm. Nasıl olur da düşünememiştim ki? Burada beklemesi beni düşündüğünden değil, yeniden onu terk edeceğimden korkmasındandı.

Şu sıralar sıkça dolan gözlerimi gökyüzüne dikip kaşlarımı kaldırdım ki, yeniden bir çocuk gibi ağlamaya başlamayayım. "Seni burada bırakıp gitmezdim," dedim buruk bir tebessümü yüzüme çalarak, "Tüm gün burada boşuna bekledin."

Başını geriye atıp sakin bir nefes aldı ve "Ah Feza," dedi derin bir iç çekişle. "Kendini nasıl paraladığını gördün mü sen?" Yorgun gözlerime bakarken ona sarılmaktan başka bir şey istemedim. "Ben gördüm," dedi. "Kendini öyle hırpaladığın son seferde bu şehri de, beni de terk etmiştin."

Karşılığında, gözlerimin dolmayacağı uzun bir cümle kuramadım, "Eve dönelim," dedim yalnızca.

Eve dönene kadar ikimiz de birbirimizle konuşmadık, fakat uzak değildik birbirimize. Hâlâ bir şeyleri kavrayıp sindirmeye çalışma raddesindeydim.

Eve geldik, salonda birkaç kişiyi görür gibi oldum ama onlarla hiçbir iletişime girmeden çabucak üst kata çıkıp herkesten uzaklaştım. Hamza'nın da peşimden geldiğini duyar gibi olduğumda hiçbir yere uğramadan banyoya girdim.

Hamza'nın üst kata çıkıp kapımızı kilitlediğini duyduğumda iki gündür özlemini çektiğim sıcak suyun altına çabucak girip içimi ütreyen rahatlamayla ellerimi uzatıp akıp giden suya uzandım.

Günlerdir akıp duran gözyaşlarım, yüzüme vuran suyun ardına gizlenmiş, bir kez daha ağladığımı kanıtlayabilecek tüm kanıtları örtbas etmişti. Bu yüzden bedenimi yumuşacık sarıp sarmalamış sıcak suyun altında gözlerimi kapayıp deşip durduğum her şeyi, bedenimin iki yanında cansızca salınan kollarım gibi bıraktım.

Hissettiğim tüm acının ruhumda yer bulup yerleşmesine müsaade ediyorum. Gözyaşlarımın kirpiklerime ulaşmasına mâni olan tüm engeller tarafımca yok ediliyor ve ben geçmişte attığım tüm çığlıkların yankılarına kulaklarımı tıkamayı bırakıyorum. Hiçbir şeyi reddetmiyorum; babasını öldürdüğüm gece gözlerime bakan ufak çocuğun korkak bakışları beliriyor gözlerimin önünde ve yine babasını öldürdüğüm adamın bana çaresizce, gözyaşlarıyla yalvarır gibi bakışını anımsıyorum. Bu benzerlik beni kahretse de yine de onları reddetmiyorum, değiştirmemin mümkün olmadığı bir geçmişin acı anıları onlar, daima varlar ve ben yüzümü dönsem de var olmaya devam edecekler. Onları kabulleniyorum... Çünkü kabullenmekten başka çarem olmadığını biliyorum.

Banyonun kapısının açıldığını duyduğumda gözlerim hızla açıldı, ortalık sıcak suyun buharıyla sislenmişti. Hamza'nın yanıma geldiğini gördüm, burada ne kadar süre böylece durdum bilinmez. Parmaklarım buruş buruştu, nefesim sıcak suyun hararetiyle daralmıştı.

Hamza yanıma gelip suyu kapattı, elindeki büyükçe havluyu bedenime sardı. Beni banyodan çıkarıp yatak odasına götürürken ikimiz de yorgun bir durgunlukta seyrediyorduk.

Kıyafetlerimi giymeme yardım edip ıslak saçlarımı bir güzel sardıktan sonra beni yatağımıza yatırıp kendisi de hemen yanıma kıvrıldı. Gözlerim kapanmak için bitkin bir savaş halindeydi.

Tam bu sırada, "Geçecek," diye fısıldadı Hamza, sırtımı yasladığım göğsü derin bir solukla inip kalktı. "Hafıza ahmaktır, unutur. Belki yaşanılanı unutamayız ama hissettirdikleri körelecek."

"Körelecek," diye fısıldadım, parmaklarım bana sarılmış ellerine mahmur bir kavrayışla tutunurken. Sonra tek nefeslik, buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı dudaklarım, "Canını yakan da benim, teselli bulduğunda..."

"Canımı yakan sen değilsin," dedi. "Ama olsan da tesellimi sende bulurdum."

Bu teslimiyete karşı sadece fuzuli bir çabayla, belki son defa, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Saçlarımı aheste aheste okşarken sözlerim onda hiçbir karşılık bulmadı. Yalnızca, "Uyu bir tanem," dedi ve gözlerim sanki bu emri bekler gibi yavaşça çekti engelini.

Ben kendi ruhumu tamir etmeye, eksiklerimi birleştirmeye çalıştıkça Hamza kendi ruhundan kesip kopardığı parçalarla bana yama yapıp eksikleri tamamlamaya çalışıyordu. Fakat birimiz diğerini tamamlasa, öteki muhakkak eksik kalıyordu. Öyleyse tüm parçaları birleştirip bir bütünde buluşacaktık. Başka çıkar yol yoktu.

25. ZİRVE

KAKTÜS TEAM

Koşaran'ın malun sureti Karakoza'nın dört bir yanındaki ekranlarda sergileniyordu. Beklenen gün gelip çatmış, Hunt zaferini kazanmıştı.

Timur Koşaran yıllardır peşinde koşup didindiği, uğruna binlerce insanın ömrünü maddi manevi hiçe saydığı ihaleyi sonunda kazanmıştı. İmzaları atarken suratına kazınmış muzaffer tebessümünü şeytani bir hırsla sergiliyordu. İnsanlar bu zaferi konuşuyor, kritiklerini yapıyorlardı.

Şayet bugün sonlanırken bu adamın yıkımını görmemiş olursam ortalık epey karışacaktı fakat işin gülünç kısmı, yıkımını görmüş olursam da ortalık epey karışacaktı. Yarına uyandığımızda, tüm ihtimaller dahilinde her şey çok ama çok acayip olacaktı.

"Bir yanım şu yatağa girip yarına kadar uyumak ve her şey bittiğinde gözlerimi açmak istiyor," dedim tişörtünü başından çekip çıkaran Hamza'ya bugün için heyecanlı bir dalgınlıkla bakarak.

Askıdaki gömleğini alıp omuzlarına geçirirken "Böyle söylesen de bugünün heyecanını kaçırmak istediğini sanmıyorum," dedi. "Hem işlerin ters gitme ihtimaline karşı yanımda olmanı isterim."

Hamza'ya karşı yabancı bir çekingenlik içerisindeydim. Sanki yıllarca küs kaldıktan sonra barıştığım bir insana nasıl davranacağımı bilemediğim bir hassasiyet ve utangaçlıktaydım. Bir süre daha bu gerginliği üzerimden atamayacağıma neredeyse emindim.

Hamza siyah kumaş pantolon ve beyaz, ütülü bir gömlekle basın toplantısına tamamen hazır görünüyordu. Sımsıkı topladığım saçlarımın üzerine şalımı örttüm, başıma dolayıp arkadan bağladıktan sonra artık ben de hazırdım. Silahlarımızı bedenimize ustaca gizlemiş, gözden kaçan hiçbir şey olmamasına dikkat etmiştik.

Aşağı indiğimizde herkesin aynı şekilde hazır beklediğini gördük. Daha fazla oyalanmadan sokağa çıkıp Hamza'nın bizim için getirdiği siyah minibüse bindik ve yola koyulduk.

Hamza ve ben öndeydik, diğerleri arkada. Bu yüzden aralarında ne konuştuklarını duyamıyordum fakat Hamza'nın onlara her şeyi tüm açıklığıyla anlatmadığını biliyordum. Barbaros'a kişisel hırsı olup öfkesine yenik düşeceklerin Barbaros'a göz yummamıza karşı çıkacağını bildiğinden durumu seyrelterek anlatmıştı. Ve hepsinin üzerinde delicesine bir merak vardı çünkü Koşaran'ın ihaleyi kazanması onlar için bir son demekti fakat bunun son olmadığını söyleyen Hamza'nın sözlerine olan güvenleri isyan etmelerini engelliyordu, Enis bile isyan etmiyordu.

Mars bizi toplantının olacağı salonun kapısında bekliyordu. Bizi görünce sinsice gülümseyip davetli listesini tutan adamın önüne geçip bizi içeri aldı.

Hayat ne kadar da tuhaftı...

Anlayamadığım tek şey, Mars'ın hâlâ neden Barbaros'un yanında durduğuydu. Babama derin bir hissiyatı olduğunun fakrındaydım fakat hisler tüm bu hengameye ortak olacak kadar köklü müydü, yoksa bağlılığı diğer fedailerle aynı sebeplerden miydi, belki de hiçbir zaman bunu öğrenemeyecektim.

Salonun en köşesinde, gözlerden ırak, diğer katılımcıların arasına kamufle bir noktaya oturup toplantının başlayacağı anı beklemeye koyulduk.

Heyecan ve gerginlikte terleyen ellerimi takıntılı bir tekrarla dizlerime silip birkaç dakikada bir şöyle bir etrafa bakıyordum ki, çok geçmeden

Kemal ve onun ardından gelen polislerin bir kısmının kürsünün yakınına bir kısmının da salonun en arkasında onlar için ayrılmış noktalara konuşlandıklarını gördüm.

Toplantı başlayana dek geçen yarım saat nasıl geçti. Bilmem ama bu yarım saatten daha kısa geçen haftalar yaşamıştım.

Hunt'ın yetkililerinin beş, on dakikalık kısa konuşmaları, onlara gelen üstünkörü soruların cevapları derken Timur Koşaran, suratına bir kene gibi yapışıp kalmış zafer gülüşüyle kürsüye çıktı.

Basın mensuplarına bir lider gibi el sallayıp onları selamlarken birkaç sandalye ötedeki Ahmet'in ettiği bir küfrü duyar gibi oldum. Hepsi çok gergindi, farkındaydık çünkü genel olarak ne olacağı hakkında fikir sahibi olsalar da yaşanacaklara tümüyle hâkim değillerdi.

Kısa bir giriş konuşmasıyla başlayan Koşaran'ın hemen ardında Barbaros onu daha önce görmediğim bir huzurla bekliyordu, "Hunt'ın bu noktaya ulaşacağından tabii ki hepimiz emindik," dedi mağrur bir tavırla mikrofona eğilirken. "Her şeyden önce bu şirketin temellerini birlikte attığımız çok değerli dostum Halit Akyazı'nın ruhunu bu günde, sizler karşısında, bu başarıyla anmayı ve kıymetli babası Barbaros Akyazı'nın huzurunda ona teşekkürlerimi sunmayı bir borç bilirim," dedi. Babamın ismini onun ağzından sahte bir sevecenlikle duymak, cımbızla etim çekilir gibi kanı beynime sıçrattı ve ben de küfür etmemek için kendimi zor tuttum.

"O olmasaydı, tüm bu hengâmenin altından kalkamaz, bunca başarıyı sırtlanamazdım. Her şeyden önce, bu başarıyı onun anısına ithaf ediyorum..." Koşaran'ın ustaca sergilediği bu yapay minnet gösterisi öyle tiksindirmişti ki, söylediklerini daha fazla dinlemeden dikkatimi başka yönlere dağıtmaya çalıştım.

Koşaran'ın sesi kulaklarımda sinir bozucu bir sinek gibi başarılarını ve teşekkürlerini vızıldarken ben bu sabah Hamza'yla yaptığımız konuşma üzerine düşünmeye başladım.

"Bir şey sorabilir miyim?" demiştim Hamza'ya bir cesaretle, açmaktan kaçındığım konuya uzanarak, "Bana, neden benimle örgütten ayrılmadığını söylediğimde sebeplerim vardı, demiştin. Baban için mi BD'de kalmaya devam etmiştin, sebep bu muydu?"

Hamza sözlerimi onaylayarak başını sallamıştı, "Babama yapılanlar için Timur'dan öç alacağım günün geleceğine yemin etmiştim çünkü o zaman babamın Barbaros'un değil, Koşaran'ın emriyle öldürüldüğünü sanıyordum. Bu yüzden BD'ye daha sıkı sarıldım, düşmanıma yakın olup silahımı bu kez Koşaran'ın kafasına sıkacağım günün gelmesini hayal edip bir fedai olarak ona yakın durdum. Gözümü bürüyen intikam hırsıyla, senin kaçıp gitme yakarışlarına bile kulak veremedim. Çünkü babam öldürülmüştü ve bunu sevdiğim kadına yaptırmışlardı, bunun intikamını elbette alacaktım...

"Fakat sonra sen bir anda her şeyi terk ettin ve ben öylece kalakaldım. Çünkü senin yanı başımda olup bana olanları hatırlatman benim onlara olan öfkemi diri tutuyordu. Ama sen beni terk ettiğinde bir anda yolumu yönümü şaşırdım. Seni aradım, intikamı öfkeyi bırakıp seni bulmak için çabaladım. Ama bunun yerine, beni o çukurdan çekip kurtaracak dalı uzatmış beni bekleyen Allah'ı buldum," demişti tüm içtenliğiyle, "Onun nezdinde affedildiğimi fark ettiğimde intikam için yeteri kadar şevkim kalmamıştı. Ne Barbaros'u ne Mars'ı ne de Koşaran'ı hiçbir zaman affetmedim ama onlara arkamı dönecek gücü bulabilmiştim."

Dalıp aklım başka yere gittiğinde Koşaran'ın ne kadar konuştuğunun farkına varamamıştım, dikkatimi topladığımda çoktan basın mensuplarının sorularını almaya başlamışlardı. Heyecanlı bir katılımcı, "Eşiniz ve çocuklarınızın düşüncelerini de duymak isteriz," dediğinde bu soru tüm salonda sevimli bir merakla karşılanmıştı.

Timur soruyu soran kıza gülümseyerek "Çok isterdim fakat ne yazık ki burada değiller," dedi. "Toplantının başında buradalardı ama şimdi akşam zaferimizin şerefine yapılacak davete hazırlanmak için ayrılmak zorunda kaldılar."

Şirketle ve yapılması düşünülen projelerle ilgili sorular art arda soruldu ve Koşaran bunların çoğunu yanıtladı. Hoşuna gitmeyecek sorular sorulduğunda ise ya alaylı bir tebessümle geçiştirdi ya da sözde kibar bir şekilde soruya müdahale edildi.

Nihayet mikrofonun başına Barbaros'u davet edip kürsüyü ona bıraktığında biraz önceki sıkılganlığım üzerimden bir çırpıda uçup gitti ve kavgayı gözleyen seyirciler gibi yerimde heyecanla kıpırdanıp durdum.

"Oğlumun biricik dostu Timur Koşaran'ın, oğlumla birlikte nasıl bir heyecan içinde olduklarını dün gibi hatırlıyorum..." diyerek sözlerine başladı Barbaros. "Benim evimin arka odasında saatlerce planlar yapar, tutmak için canla başla çalıştıkları tek göz ofislerinde sabah kadar projeleri üzerinde çalışırlardı." O günlere derin bir özlem duyuyormuş gibi derin bir iç çekti, "Şimdi oğlum bugünü göremese de Timur Koşaran bu başarıyı öyle yüksek bir noktaya ulaştırdı ki... Oğlumun da beni şu an burada, olacak her şeyin ortasında izlemesini çok ama çok isterdim."

Koşaran timsah gözyaşlarını lafım ona çaktırmadan silerek kameralara poz verirken Barbaros buruk fakat gururlu bir baba rolünde konuşmasına devam etti. "Zirve çok değerlidir, insanı sarhoş eder ve insan bilmelidir ki o zirveye çıkarken elzem olan bilgeliğe sahip değilse en tepeden aşağı itilmesi kaçınılmazdır."

Koşaran yavaşça başını sallayıp Barbaros'un sözlerini onaylarken Barbaros ona doğru dönüp "Timur, bana oğlumdan kalan biricik insan..." dedi adım adım yanına yaklaşırken "Oğlumun vahşice canına kıyıldığı günden beri beklediğim bir an var, yıllarca beklediğim bu şeyi yapmak istiyorum. Müsaadenle, oğlumun anısına bunu kabul eder misin?"

Koşaran durumu anlamamış fakat bunu sorgulayıp sergilediği anlayış maskesini bozmamak için, "Sen, dostumun babası olduğun kadar benim de babam oldun. Tabii ki, müsaade senin," dedi. "Tabii ki..."

Hamza tam bu sırada inlemek ve gülmek arasında bir ses çıkarıp olacakların farkındaymış gibi onları görebilmek için koltuğunda daha rahat bir pozisyon aldı. "Hadi Bismillah," dedi gözlerini ikisinden ayırmadan.

Barbaros Koşaran'a yaklaştı ve hemen önünde durup ona yapaylığı anlaşılamayan muazzam bir tebessümle baktı. Ardından Koşaran'ın elini dostane bir hamleyle sıkıp derin bir nefes aldı ve geri çekilip, sağ yanında sıktığı yumruğunu, insanlara dahi acıyla iç çektirecek cinsten hayvani bir hırsa Timur'un suratına sertçe indirdi.

Tüm salon korkuyla iç çekip durumu anlamaya çalışırken Babraros ilk kez gülümsemek istediği gibi gülümsedi ve bu beklenmedik yumruğun etkisiyle yere savrulmuş olan Koşaran'ın üzerine tüm kiniyle tükürdü.

Salondaki uğultu, kulakları sağır edecek bir sessizlikte kesilip atılmıştı.

Şirket yetkililerinden bir kısmı hemen Koşaran'ı yerden kaldırıp kenara çekti ve Koşaran kendine gelemeyip afallamış bir halde Barbaros'a baktığı bir dakika içerisinde Barbaros mikrofonu yeniden aldı, "Oğlum bu adamla çok çalıştı, yıllarını üzerinde çalıştığı işe verip dostum dediği bu adama güvendi. Fakat kimse hikâyenin devamını bilmiyor!"

Basın mensuplarının ve davetlilerin bir kısmı korkup salonu boşaltmaya kalkarken bir kısmı da bu olacakları kaçırmamak için sandalyelerinden bile kıpırdamıyordu.

Koşaran birkaç cümle söyleyecek kadar kendine geldiğinde korumalarına Barbaros'u durdurmaları için seslendi fakat seslenişi karşılıksız kaldı. Çünkü korumaları zaten BD'nin fedailerindendi. Yani Koşaran'ın dört bir yanı zaten Barbaros'un emrindekilerle sarılıydı.

Etraftaki polisler duruma yavaş yavaş müdahale etmeye girişiğinde Kemal onları durdurup Barbaros'un söyleyeceği son sözleri bekledi.

Barbaros hemen arkasındaki ekranın kumandasına basıp "İşte," dedi ekranda Koşaran'ın aleyhine en keskin kanıtlar hızla geçip giderken. İçeridekiler bir şey anlamıyor fakat hızla deklanşörlere basılıyor, flaşlar patlıyor, bu anın her saniyesi onlarca kamera, telefon tarafından kayda alınıyordu. "Tüm halka her şeyin gerçek yüzünü anlatan mektubum ve Timur Koşaran'ın iblisliklerini tek tek okuyacağınız tüm kanıtlar kamuoyuna ve emniyete sayısız kopyalar halinde sunulmuştur. Televizyonlarınızı açın, telefonlarınızı açın, internete girip bakın, dinleyin, okuyun! Herkes bu adamı tanıyacak!"

Polis artık duruma aktif bir şekilde müdahale ediyordu fakat Barbaros mikrofonu bırakmadı, "Oğlum, ailesiyle birlikte vahşide bir saldırıya uğradı ve orada can verdi. O saldırının mimarı dostum dediği bu adamdır. Oğlumu Timur Koşaran öldürmüştür! Ve gün, misilleme günüdür," dedi önündeki kaosa karşı derin bir keyif ve huzurla,"Gün, oğlumu bu kara şirket için sırtından vuran bu aşağılığı tıpkı oğluma yaptığı gibi sırtından vurma günüdür. Gün, oğlumu ailesiyle birlikte gözünü kırpmadan öldüren bu adama aynı karşılığı verme günüdür." Polislerin kollarına girip kaldırdığı Koşaran'ın suratına bakıp "Heves ve açlıkla tırmandığın o zirveden seni ittiğimde, işte böyle gözlerine bakacağım anın hayali için yıllarımı verdim. Ama değdi..."

Salondaki herkes telefonuna, kameralara sarılmıştı. Uğultu giderek yükseldi. Kemal, Barbaros'u tutup kürsüden indirdi ve Bararos'un bileklerine kelepçeleri geçirirken ekibine Koşaran'ı ve korumalarını tutuklamaları için talimat verdi.

İçerideki polis-insan kargaşasında ancak farkına varabildiğim bir tehlikeye karşı Hamza'ya döndüm "Gitmeliyiz," dedim. "Şayet Barbaros gerçek bir misilleme istiyorsa, bu Koşaran'ın eşi ve çocukları için de geçerli demektir."

Hamza beni tutup o ateşli kalabalığın arasından çıkarırken Barbaros'un aklını yitirmiş gibi attığı kahkahalar kulaklarımda yankılanıyordu. Var gücümle koştum, düşmanımın ailesini kurtarmak için değil, annesiz büyümüş bir çocuk olarak koştum, küçük bir çocuğun gözlerindeki pişmanlıkla hayatı değişmiş bir kadın olarak koştum, ne olursa olsun bir çocuğun canının yanmasına göz yummayacak her insan gibi koştum.

26. MİSİLLEME

KAKTÜS TEAM

Bazıları intikama aşıktır, bunun için yaşar, bunun için nefes alır. İntikamı, intikam alacağını kişiden daha çok sever. Barbaros işte intikama böyle aşık ve hiçbiriniz onu bundan alıkoyamazsınız.

Mars'ın sarf ettiği bu sözler kulağımda yankılanırken Timur Koşaran'ın evinin pencerelerinde, heybetle kabarmış alevlerin yansımalar kıvrıla kıvrıla ölüm saçıyordu.

Koşaran belki de hayatının hatasını yaparak evini ve kendisini kuşatan tüm korumaları fedailerden oluşturmuştu. Şimdi tam da Barbaros'un söylediği gibi, onun yardım dilendiği insanlar bile kendisine silah doğrultmuştu.

Koşaran toplantı salonunda nasıl korumalarından yardım istediğinde karşılaştığı tek şey ihanetse burada da sıradan bir günde evin etrafında dört dönen fedailerin hepsi geri çekilmiş ve civarı yalnız bırakıp kayıplara karıştırılmıştı.

Hamza polisi ve itfaiyeyi aramış olsa da içeride kalan ev halkının hâlâ canlı olup olmadığını bilmediğimiz bu kritik anda oturup onları bekleyemezdik. Hamza'yla birbirimize bakıp yavaşça başımızı salladığımızda verdiğimiz kararın geri dönüşü yoktu. Onurlu bir yaşamın hayalini kurduğumuz bunca yılın ardından; şimdi onurlu insanlar gibi düşmanımız dahi olsa, karşı karşıya olduğum şey zamanında aileme yapılan ihanetin misillemesi de olsa, bu eve girecek ve yapabildiğimizin en iyisini yapacaktık.

Evin bahçesini aşıp koşa koşa pencerelere ulaştık, sıkı sıkıya kapanmış kapılardan geçmemiz mümkün değildi.

Hamza bahçedeki süs bitkilerinin dibinden koca bir taş alıp pencereye atarken yüzümüzü kollarımızla saklamıştık. Kalan parçaları ayağıyla içeri iterek kırdıktan sonra dikkatlice içeri girdik.

Yukarıdan duyulan sesler birbirine karışmış haykırışlardan ibaretti. Alt kata henüz tamamen inmemiş olan alevlere bakıldığında giriş boş görünüyordu. Evdeki herkes üst katlarda olmalıydı.

Giriş kapısının hemen yanındaki küçük yangın dolabını gördüğümde, dolaba koşup içindeki iki küçük yangın tüpünü aldım ve birini Hamza'ya verdim.

İlk merdiveni çıkıp ikinci kata geldiğimizde girişten çok farklı bir manzara yoktu. Üçüncü kata çıktığımızda artık kendimizi alevlerden korumamız gerektiği bir alana girmiştik. Hamza, "Ben çatı katına bakacağım, sen buradakileri çıkar," dedi ve tuttuğunu bile fark etmediğim elimin üzerine hızlı bir buse kondurup merdivene koştu.

Üst katın durumu buradan hayli feciydi. Göğsümü daraltan korku ve adrenalin dizlerimi titretse de durağan bir vaziyete tahammül edemiyordum. Dilime düşmüş besmelelerin ardından, ateşin kızılıyla aydınlanmış koridora doğru bağırdım. "Buradayız, sizin için geldik!"

Koridorun sonundaki odaların birinin kapısına fırlatılan bir şey işittiğimde elimdeki tüple geçiş yolunu açtım. Alevler elimdeki küçük tüple tükenmese bile bir hareket alanı bırakmıştı bana.

Kapıya yeniden bir şey fırlatıldığında hangi konumda olduklarını buldum fakat kapı kilitliydi. Tüpün altını kapı kilidine birkaç defa sertçe vurup kapıyı ayağımla ittikten sonra kapı, odayı sarmış alevlerin arasına büyük bir gümbürtüyle düştü.

İçerisi kötü durumdaydı, kimseyi göremiyordum. Tüpü alevlerin üzerine püskürtüp oda biraz olsun görünür hale geldiğinde camın kenarında yatan iki kadın gördüm. Kadınlardan biri Koşaran'ın eşiydi ve tümüyle kendinden geçmiş halde, boylu boyunca yatıyordu. Diğer kadını tanımıyordum, evin çalışanlarından biri olmalıydı.

Pencere açıktı fakat belli ki ikisi de bu yükseklikten atlamayı göze alamamıştı.

Kapıya bir şeyler fırlatıp ses çıkarmaya çalışan bitkin kadının yanına ulaşarak kolunun altına girdim ve yarı yürütüp yarı sürükleyerek odadan, sonra da koridordan çıkararak onu merdivenlerin güvenli bir yerine bıraktım.

Hemen ardından baygın kadının yanına ulaşıp koltuk altından kavradım ve çeke çeke odanın dışına çıkarmaya çalıştım. Odadan çıkacağım sırada menteşeden gelen çıtırtılı bir ayrılma sesi duymuştum ki çok geçmeden sırtımın orta yerine dolaptan ayrılan sert tahta iniverdi. Acı bedenimi iki büklüm katlayıp gözlerimi şiddetiyle yaşartırken. Feracemin eteğini yalayan alevin bir anda kumaşı tutuşturduğunu fark ettim.

Panikle bıraktığım kadın sertçe yere çarparken üstümdeki feraceyi hızla çıkarıp odanın içine savurdum. Yerde yatan kadını kollarından kavrayıp var gücümle dışarı çektim.

Koridoru aşıp merdivene ulaştığımızda Hamza'nın kucağında iki çocukla yukarından indiğini gördüm. Çocukların ikisinin de bilinci açık, biri Hamza'ya sarılmış çığlıklarla bağırıyor ve öteki gözlerinde donup kalmış gözyaşlarıyla şoka girmiş, ruh gibi Hamza'nın kolunda salınıyordu.

Kollarındaki çocukları ondan aldım ve çabucak aşağı kata indirip bıraktım. O da baygın haldeki Koşaran kadınını bir omzuna çıkarmış, doğru dürüst yürüyemeyen diğer kadını da öteki kolunun altına almış yarı yürütür yarı sürükler halde alt kata indirmişti.

"Yukarıda biri daha var," dedi merdiven basamaklarını yeniden çıkmadan önce, "Sen buradakileri dışarı çıkar."

"Hamza, yukarı çıkmak artık çok riskli!" dedim sesimi duyurmak için bağırarak, "Şimdi müdahale için gelirler!"

Ama Hamza bu bekleyişi kabul etmeden, "Bekleyemez," dedi gözden kaybolmadan hemen önce.

Önce çocukları ve sonra diğer ikisi sırayla aşağı indirdim. Alnımdan akan terin tuzu gözlerimi yakarken görüşümü açık tutabilmek için sürekli yüzümü koluma siliyordum.

Kollarım, hiçbir ısınma olmadan, aniden bu kadar yükü basamak basamak taşıdığım için sızlıyor ve titriyordu. Boğazım, dumanın acısıyla kupkuruydu; öksürüklerin beni yavaşlatmaması için yavaş nefes almaya çalışıyordum.

Giriş kapısına ulaşıp içeriden açmaya çalıştığımda, kapının içten de kilitli olduğunu gördüm. Etrafta başka bir anahtar da yoktu. Bu yüzden girdiğimiz kırık pencereye koştum. Çocuklara zarar verebilecek parçaları elime aldığım ahşap bir plakayla kırdım. Camdan patlarcasına şiddetçe kopup sıçrayan küçük bir parçanın alnıma girdiğini hissetsem de bununla ilgilenmeyi erteledim.

Önce çocukları dışarı çıkardım. Ardından da baygın olan kadını ve sonra da diğerini.

Yangından kopup üzerlerine yıkılacak herhangi bir şeyden koruyabilmek için bahçenin çimenlerinin üzerine uzakça bir yere bıraktım hepsini. İnsanlar dışarda toplanmaya başlamıştı. Bazılarının bahçeye girip yardım etmek için bize seslendiğini duyuyordum. Fakat görünen o ki hiçbirini buraya kadar adım atmaya cesaret edemiyordu.

Kaç dakika geçmişti bizim eve girmemizin üzerinden, beş mi on mu? Belki on, belki daha az. Ölümle burun burunayken zaman nasıl da yitiriyordu ağırlığını ve varlığını.

Peki ya Hamza içeride aynı ölümle burun burunayken, o zaman neden geçen bir saniye bile bana yıllara bedelmiş gibi dayanılmaz geliyordu?

Çocukları yardıma gelen insanların eline tutuşturup kadınların başına toplananları fark ettiğimde herkesi güvende tuttuğuma emin oldum ve sonra eve doğru koştum.

Fakat pencerede beliren iki silueti fark etmek adımlarımı durdurdu. Dengede durmakta güçlük çeken Hamza ve kucağında, rüzgârda kalmış bir yaprak gibi zangır zangır titreyen, benden belki üç, belki dört yaş küçük genç bir kız... Onu tanıyordum, Timur'un kızıydı. Siyah is lekelerinin alelade boyadığı yüzü, öksürükler ve gözyaşlarıyla buruşmuştu.

Hamza birkaç adım atmıştı ki kızı elinden bir anda bıraktı ve dizlerinin üzerine çöküp dengesini sağlamaya çalıştı. Kız ise beton zemine büsbütün düşmüştü. Ellerinin üzerinde doğruldu ve etrafını görebilmek için emekleyerek acınası bir sefaletle etrafına bakındı.

Ellerindeki yaralardan yere saçılan birkaç damla kan, soğuk betona saçıldığında kızın kurumuş boğazından acı dolu bir haykırış koptu. Ne yapacağını bilmeden kaldırdığı ellerini önce başının iki yanına koydu, ardından titreyen bedenine ayak uydurarak öylece havada asılı durdu. İnsanlar kıza yardım etmek için koşa koşa yanına gitmeye çalışıyordu.

Tam bu sırada sokaklarda acı acı yankılanan siren sesleri kulaklarımı uğuldatırken şakağımdan ince ince süzülen kan damlalarını parmak uçlarımda dağıttım. Ve Hamza'ya bakakaldım. Yere öylece uzanıp kalmıştı, her şeyi bırakıp hızla yanına ulaştım. Üstü başı is ve ter içindeydi. Sol kolunda boylu boyunca açılmış derin bir yara vardı. Diğer elini alnına yaslamış, sıktığı dişleriyle acısını bastırmaya çalışıyor ve dinleniyordu.

"Kötü görünüyor," dedim yarası için, yanı başında dizlerimin üzerine çöküp otururken.

Bir kaşını güçlükle kaldırıp bana, sonra göz ucuyla yarasına baktı ve güldü, "Öldürmez, değil mi?"

"Umarım." Gözyaşlarım boğuk bir hırıltıyla sesimi kısıyordu. Onu öldürmezdi ama yine de onu bu halde görmek, biraz önce yaşadığımız her şey ve ailesini kurtardığım adamın yıllar önce benim aileme yaptığı suikastın beklenmedik hatıraları aklıma gelip durdukça kendimi tutmak güçleşiyordu.

Bahçeye giren araç ve ekiplerin sesini duyuyorduk, "Hayır," dedim yüzümü yelpazeleyip gözyaşlarımı dizginlemeye çalışırken, "Hayır, ağlamayacağım!"

Hamza bitkin fakat muzip bakışlarını üzerime dikmekten geri durmadı, "Ağlıyorsun."

"Ağlamıyorum!" dedim inatla. Yaşadığım her şey karşısında yeterince ağlamıştım. Artık bu hassasiyet iyice canımı sıkmaya ve bir çocuk gibi ağlayıp durmak beni epeyce utandırmaya başlamıştı.

"Peki ya bu ne?" dedi sağ kolunu kaldırıp ıslak yanağıma dokunurken. Sesindeki alayı fark etmek için çabalamam gerekti.

Yorgun bedenimi hemen onun yanına bırakıp uzandım, yüzümü gök-yüzüne çevirdiğimde ince ince çiseleyen yağmurun yüzüme düşmesine izin verdim. "Bir yağmur damlası," dedim gözlerimi kapatıp geriden gelen tatlı bir uykuya neredeyse kapılacakken.

Mecalsizce bir halde boğazından koptuğunu duydum. "Yağmur damlası demek..."

"Öyle."

Kapıları ardı ardına açılan araçlardan inen birilerinin eve doğru hızlı adımlarla yaklaştığını duyduğumuzda yerimizden bile kıpırdayamadık.

"O yalnızca bir gözyaşı," dedi uzanıp elimi tutarken "Muhteşem bir kadının akıttığı birkaç damla gözyaşı, benim tatlı sümbülüm."

27. SON

Bella Donna'nın karargâh binasının camlarının, kendi fedaileri tarafından kırılıp parçalanışına bizzat şahit oldum. Bu örgütün kendilerinden çaldığı ömürle, insanların hırsı ve kalan ömürleri boyunca silinmeyecek bir geçmişi alınlarına kazımasının çaresizliğiyle, ellerine aldıkları taş ve silahlarla o camları paramparça edişlerini uzaktan, sakince, uzun uzun izledim. Çünkü bu hayatta, böylesine paradoksal bir yıkıma bir daha şahit olabilir miyim, bilmiyorum.

Bir yıl sonra

"Feza Hanım," dedi genç muhabir, heyecanla. "Bu hayatta en korktuğunuz şey nedir?"

Genç kız saçlarını, muhtemelen aldığı en önemli iş olan bu röportajın gerginliğiyle sık sık düzeltiyor, bazı soruları sorarken birkaç kez dili sürçtüğü için kelimeleri yinelemek zorunda kalıyordu.

"Sizin?" diye sordum, gayriihtiyari. "En korktuğunuz şey nedir?"

Kız kendi sorusu karşısında anlık bir afallamayla bakakaldı. "Şey..." dedi lafı ağzında geveleyerek, "Sanırım unutulmak. Evet, unutulmaktan çok korkarım. Ya sizin?"

Bir an için dalıverdim ve ne düşündüysem onu söyledim, "Hatırlanmak."

Bir anlık duraksamanın ardından, söylediğimi anlamasına faydası olacakmış gibi oturuşunu düzelterek, "Hatırlanmak mı?" diye sordu. "Yaptığınız bu kahramanca girişimden sonra mı? Sizin sayenizde bilme-

diğimiz birçok şeyin gerçek yüzü ortaya çıktı ve birçok insan hepimizin bihaber olduğu bu bataklıktan kurtuldu." Bana minnet borçluymuş gibi fuzuli bir mahcubiyetle gülümsedi. "Açıkçası ben, hatırlanmayı benden daha çok hak ettiğinizi düşünüyorum."

Korktuğum şey, kurtulmaya ve insanları kurtarmaya çalıştığım o bataklığa bir zamanlar hizmet ettiğimin hatırlanması. Ve bu da asla engel olamayacağım bir gerçek, daima varlığımla var olacak. Bu utancı ömrümden silmemin hiçbir yolu yok. Ben hatırlandıkça, bu da hatırlanacak.

Bu açıklamaya girmemek ve kolaya kaçıp kendimi geri çekmek için, "Özür dilerim, yanlış söyledim," dedim sözlerimi destekler nitelikte bir tebessümle. "Hatırlanmak değil, hatırlamamak diyecektim," dedim, "Bu olanları hatırlamamaktan ve ders çıkaramamaktan çok korkardım. Yaşananlarda hepimizin hayatına örnek teşkil edebilecek ya da ders çıkarabilecek noktalar mevcut."

Rabbim, bu yalanım için beni bağışla.

Kız doğru sözleri bulmama karşı başını, "İşte şimdi oldu" der gibi salladığında onu yükseltmek için devam ettim. "Bu tip olayların çok çabuk unutulup hatırlanmamasından ve tekrar etmesinden çok korkuyorum."

"Ah, evet," dedi, bana hak verir gibi göğsünü kabartarak. "Haklısınız, kesinlikle bundan hepimiz korkuyoruz. Peki eşiniz Hamza'ya gelirsek..."

İşte insanların merakla beklediği magazin konuları gündeme geliyordu. Hamza'ya ne çok bayılıyordu bu insanlar... Pek tabii ki ben de onlardan biriyim fakat benim geçerli sebeplerim epey sağlamdı. Yeniyetme genç kızlar gibi ona hayranlıkla dikmiyordum gözlerimi.

Pek de âlâ dikiyorsun, dedi sonuna dek haklı olan iç sesim. *Neyse ne.*

Yöneltilen soruların kalanını hızla cevaplayıp buluşma mekânından çıkarken derin bir nefes aldım. Bir mecburiyetmişçesine verilen röportajların artık sonuna geldiğime emindim. Bir daha olmayacaktı. Bir

daha geride bıraktıklarımız hakkında konuşmayacaktım, en azından medyaya.

İşte yeniden Karakoza'daydım! Tabii geçici bir süre için.

Dışarı çıkar çıkmaz seri adımlarla Hamza'yla buluşacağımız yere yöneldim. Bir an olsun yavaşlamadan koşar adım ilerliyordum. Elimi çabuk tutmalı ve bugün olacak açılışı asla kaçırmamalıydım, Karakoza'ya gelme sebebimiz buydu ve şayet bugün olacak açılışı kaçırırsam tüm ömrümü pişmanlıkla geçirecektim.

Yaşananların üzerinden geçen koca bir yılın sonunda, sanki hâlâ tüm bunları bir önceki gün yaşamış kadar tazeydi anılarım.

Barbaros'un ortalığı maddi ve manevi her iki anlamda da ateşe verdiği gün ve o günün ait olduğu bitmek bilmeyen koca haftada, tüm şehir ve hatta ülke, olanların hayretiyle tepetaklak olmuştu.

Barbaros'un aldığı müebbet hapis cezalarını büyük bir iç huzurla izlerken Koşaran'a Barbaros'la yarışır nitelikte verilen cezaları görmek muazzam bir keyifti. Her ikisi de hapsedilecekleri yerde son nefeslerini verecek kadar hüküm yemişti.

Koşaran'ın ailesi ve sonrasında evde olduğunu anlayamadığımız diğer çalışanların tamamı kurtarılabilmişti. Ve bu, hayatımda aldığım en büyük tatmin hissini yaşatmıştı bana. Ailemi öldüren adamın ailesini, aynı talihten kurtarmış olmak, alınabilecek tüm intikamlardan daha büyük bir iç huzur bahşetmişti. Artık öfkeli değildim.

Bize gelince... Barbaros bize ömrü boyunca tek bir iyilik yapmıştı: Tüm kimlik kayıtlarımızı BD'nin sisteminden silmiş ve bizi kaçıp giden diğer tüm fedailere yaptığı gibi uydurma kod adlarıyla kimliği belirsiz insanlar olarak göstermişti. Ve halihazırda bünyesinde var olan fedailer için de şantaj ve cana kasıtlı tehdit ve eylemlerle zorla çalıştırdığı ifadesini vermiş, birçoğunun bu etkenlerle yargılanmasını ve beraatını sağlamıştı.

Fakat bazılarının yaptığı işler, bu ifadeyle bile temize çıkamamış ve hüküm giymelerine sebep olmuştu.

Kemal, öldürülen insanların bu şehre, dahası bu ülkeye ve insanlarına büyük zarar veren insanlar olmasının beraatimizde büyük payı olduğunu söylese de durumun her bir ayrıntısını öğrenmek için hiçbir zaman hevesli olmadım.

Peşime taktığım düşüncelerle, konakladığımız otele doğru hızlı adımlarla yürürken bir el, beni durdurmak için kuvvetle kolumu yakaladı. "Yavaş ol biraz, yürüyerek koşabiliyorsun!"

Lacivert bir gömlek ve kaşe ceketiyle karşımda, daha güzel görünebilirmiş gibi büyük bir cazibeyle dikilen Hamza'ya bir yabancı gibi bakakaldım.

Diğer elinde tuttuğu kartonda iki kahve olduğunu görünce Hamza'ya hızlıca teşekkür ederek çabucak benim için aldığı kahveye uzandım.

Dilimi yakan bir yudumun ardından "Bir daha röportaj yok," dedim. Bir yıldır benim, diğer fedailerin ve çoğunlukla Hamza'nın peşinde koşan haber ajanslarının ısrarı bazen bizi bıktırıyor ve birkaçını kabul etmek zorunda bırakıyordu.

Ve ben hep aynı soruyu, neredeyse aynı cevaplarla yanıtlıyordum. Tabii ki sonunda Hamza ve benim aramdaki romantizme dokunmak istiyorlar ve bu konuda sabrımı taşıran sorulara cüret ediyorlardı.

"Yine beni mi sordular?" dedi pişkin bir sırıtışla ve yürümeye başlayıp, beni de peşinden yürümeye zorladı.

"İkimizin arasından bir aşk hikâyesi çıkarabilmek için deli oluyorlar!" dedim bir yandan yakınıp bir yandan yetişmemiz gereken yere zamanında varabilmemiz için hızlı adımlarla ilerleyerek.

Hamza benim seri adımlarımdaki çabaya nazaran daha zahmetsizce yürüyordu. "Aşk hikâyemizi onlarla paylaş tatlı patatesim."

"Bunu yapmayacağım," dedim huysuz bir çocuk gibi söylene söylene. Alay ederek söylediği bu sözleri elbette o da yapmazdı. Aramızdaki ilişkiden bahsetmek konusunda onun ne kadar tutucu olduğunu pek çok kez bizzat görmüştüm.

"O halde, onlara sadece nasıl muazzam bir adamla evli olduğundan bahset. İnsanlar bunu bilmeyi hak ediyor," dedi kibirli adam, kahvesinden keyifli bir yudum alırken.

Sahiden öyleydi ve hatta ben, onun nasıl muazzam bir adam olduğundan hiç durmadan, saatlerce bahsedebilirdim fakat kimsenin olmadığı bir odada. Ne yapabilirdim ki, ben de tutucu bir kadındım.

"Üzgünüm, yalnızca nasıl muazzam narsist bir adamla evli olduğumdan bahsettim," dedim, elini sırtıma koyup beni sağa doğru yönlendirmesine izin vererek.

Nihayet arabayı park ettiği yere ulaşabilmiştik. Aracın etrafından dolanırken "O kesinlikle ben değilim," demeyi ihmal etmedi.

"O kesinlikle sensin Hamza."

Kapıyı açmak için kolu kavrayan eli durdu ve kendi kendine hayıflandı. "Beni daha çok övecek bir kadınla evlenmeliydim!"

Göğsümde kavuşturduğum kollarımla, asla ondan geri kalmak niyetinde değildim. "Ben de daha mütevazı birini bulurdum elbet."

Yüzünden gelip geçen yabani bir öfke parıltısıyla, "Öyle..." diye kekeledi beklemediği cevabım karşısında, aniden. "Öyle tuhaf şeyler söyleme!"

"Tabii..." dedim, bu ani yükselişiyle son derece eğlenirken. "Ancak sen buna son verdiğinde."

Öfkeli yabanilikten çabuk sıyrıldı. Abartılı bir hayranlık ve nezaketle arabanın kapısını açıp içeri geçmemi bekledi. "Zeki bir kadın, tam sevdiğim gibi."

Yalnızca anın tadına vardığım bir tebessümle yetindim ve o da dönüp şoför koltuğuna geçince kolumu kaldırıp saate baktım. Şükür ki düşündüğüm kadar geç kalmamıştık.

Geçmişe geri dönecek olursak... Direkt olarak bizi kapsayan mahkeme süreci sona erdiğinde bu şehirden gitme kararını almamız çok sürmemişti. İkimizin de daha önce adım atmadığı bir şehre yerleşmiş, düzenimizi kurmuştuk.

Hamza önce bir veteriner kliniğinde hekimlik yapmaya başlamış ve kısa süre sonra kendi kliniğini açmıştı. Haftanın belirli günleri de bölgenin hayvan hastanesine gidip orada hekimlik yapıyordu. Bense küçük bir mekânda kadınlar için spor antrenörlüğüne ve dövüş sporları eğitimleri vermeye başlamıştım.

Hamza'ya boş vakitlerinde sporculara koçluk yapmasını söylüyordum. Üstelik bunu söyleyen yalnızca ben değildim. Eski dostlarından sık sık telefonlar geliyor ve nasıl kabul etmediğini anlayamadığım bir düzine teklif alıyordu. Yine de er ya da geç bu durağanlıktan sıkılıp ona ısrarla gelen o teklifleri kabul edeceğinden emindim. Yalnızca henüz zamanı gelmemişti.

Şimdilik yalnızca benim verdiğim ders saatlerinden sonra salona geliyor ve benimle, verdiğim eğitimlerin alanında alıştırma yapıyordu. Beni, her geçen gün daha da zorlayarak kendisine rakip olarak yetiştiriyordu.

Hamza'yla dövüşmenin eğlenceli ve hayranlık uyandırıcı bir yanı olduğu kadar, epey acılı bir diğer yanı da vardı. Aramızdaki her müsabakadan sonra kalabalık bir sokak kavgasından çıkmış kadar hırpalanıyordum.

Varacağımız noktaya yaklaştıkça içimdeki tozlu vicdan muhasebesi ve katılacağım bu eylemin küçük de olsa geçmişe yapacağı telafiyle heyecanlanıyordum. Bu noktaya nasıl gelmiştik, hayret... Çünkü ne Barbaros'un ağından kaçıp giderken ne de buraya geri dönüp Bella Donna'ya bir taş atabilme umuduyla burada kalıp çabaladığım zamanlarda bile bu noktaya ulaşabileceğimiz günün hayalini kurabilir fakat gerçekliğine ihtimal veremezdim.

"Hamza, sahiden bu oluyor mu?"

Gülümsedi ve başı sessiz bir onaylamayla sallandı. Vites kolunu tutan eli, uzanıp elimi tutarken sanki bu anın gerçekliğini kanıtlama niyetindeydi.

"İtiraf etmem gerekirse..." dedim, arabanın camından şehrin bir meydan kadar geniş, tarihi caddelerini izlerken "Karakoza'yı biraz özlemişim."

"Ben de," dedi. "Fakat yalnızca camdan izlemek isteyecek kadar."

Şehir güzelliğinden bir şey kaybetmemiş olsa da buradaki anılarımız şehir kadar sevimli değildi. Burada yaşamaya devam edecek olsam, şüphesiz ki bu bana eziyet olurdu.

Nihayet son bir dönüşün ardından beklenen yere ulaştığımızda bir zamanlar hizmetinde olduğumuz Bella Donna'nın karargâhının kapılarının önündeydik. Koca demir kapıları ve karargâh bahçesini çepeçevre saran kalın duvarlar işte yine karşımdaydı.

İçeri girip aracı otoparka park ederken karargâhın bu yanında olan kalabalık daha şimdiden göz dolduruyordu.

Araçtan inip Hamza'nın yanında, etrafa bakına bakına kalabalığın arasına karıştık. Kalabalıktaki birkaç insan bizi tanıyıp gülümseyerek selam ve geçmemiz için yol verirken onların bize baktığını gören diğer insanların da dikkatini çekmiş ve el birliğiyle yolumuzu açmışlardı.

Aralarında tek tük eski fedailerin ve polislerin olduğunu gördüğüm kalabalığın içinden geçip en ön safa ulaştığımızda takım elbiseli bir grup insan bizi karşıladı. Kemal, henüz birkaç ay önce dünya evine girdiği Melek'in yanında, protokol safında bize selam verirken Havva Teyze ve Halim Amca da hemen yanlarında bize neşeyle el sallıyordu.

Aslı ve Ahmet'i uzaktan görür gibi oldum fakat kalabalıkta bizi fark etmemişlerdi. Onların biraz ilerisinde de Koray'ı fark ettim. O da

bizi fark etmiş ve önce elini kaldırarak selamlamış, sonra insanların arasından bize ulaşmak için ilerlemeye başlamıştı.

Bir zamanlar Bella Donna'nın silahlı fedailerinin gezindiği bahçede, şimdi açılışa gelen misafirlerin küçük çocukları coşkuyla koşturup oyun oynuyordu.

Önce Havva Teyze'nin ve Halim Amca'nın yanına gidip onlarla ve sonra diğerleriyle görüştükten sonra bize ayrılan yere geçtik ve açılış konuşması yapacak yetkililerin sırayla kürsüye çıkmasını bekledik.

Pek keyifli geçmeyen yarım saatlik, sıkıcı bir konuşmanın ardından nihayet beklediğimiz açılış gerçekleşiyordu.

Bella Donna karargâhı Barbaros'un ifadeleriyle, onun ve fedailerin yargılanma sürecinde tahliye edilmiş, kısa bir süre sonra da hummalı bir değişim ve tadilata ikiye bölünmüştü.

Karargâhın kasvetli koca bahçesi, yemyeşil bir parka dönüştürülmüş ve ikiye bölünen karargâhın bu yanı Hamza'nın önerisiyle halka açık bir hayvan hastanesine dönüştürülmüştü. Hevesle gözlediğimiz bu açılış, hastaneye aitti.

Bölünen diğer, buradan daha büyük kısmın ise henüz tadilatı tamamlanmamıştı. Orası için daha detaylı bir çalışma mevcuttu ve öngörülene göre bundan iki, üç ay sonra kimsesiz çocuklar için donanımlı bir yurt olarak açılacaktı.

Derince bir iç çekmekten başka yapacak bir şey bulamadım.

Bu karargâhın bana bir bataklığı anımsatan devasa bahçeleri, şimdi içinde yaşamın var olduğu yemyeşil parklara dönüşmüştü. Suçluları eğitip barındıran binalarında azap ve öfkeden başka bir şey bulamazken, şimdi bu binalarda sadece umut olacaktı.

Kendimi tutamadan Hamza'nın elini sıkıp heyecanla yerimde kıpırdandım. Hamza göz ucuyla bana bakıp başını iki yana sallayarak güldü. "Sence de..." dedi bana doğru eğilip fısıldayarak, "Artık çocuk konusunu konuşmaya başlasak mı?"

Belki bir paranoya belki de yalnızca temkinli olmaktı, emin değildim fakat bildiğim bir şey vardı ki bu dünyaya bir çocuk getirme düşüncesi, beni çok ama çok savunmasız hissettiriyordu. İstemiyor değildim, hatta küçük bir çocuk gördüğümde sanki göğsümde sıcacık bir heyecan peyda oluveriyordu. Fakat onun bu dünyada karşılaşacağı tehlikeleri düşündükçe takıntılı bir tedirginlik ve korku kaplıyordu içimi.

Bu soru bir süredir Hamza'nın dilindeydi, fakat yalnızca sorup geri çekiliyordu. Israrcı olmamasındaki sebebin benim tedirginliklerimle benzer olduğunu biliyordum.

"Çocuk mu?" dedim, "İyi ebeveynler olabileceğimize inanıyor musun?"

Dudağını büküp birkaç saniye düşündü, "En azından deneriz."

Yüzümü koluna yaslayıp kahkahaya meyledecek bir gülüşü birbirine bastırdığım dudaklarımın arasında sindirdim. Fakat bu sırada Hamza'nın omuzları da bastırılmış bir gülüşle hafif hafif sarsılmaya başlamıştı. İkimizin bastırılmış gülüşleri, önlemeye çalıştığımız kahkahalarımızı besleyip yüzlerimizde tuhaf, komik bir ifadeye sebep olsa da birkaç dakikanın sonuna zor da olsa gülmeyi kesebilmiştik.

Bir ara etrafa şöyle bir bakınmaya kalktığımda, kalabalığın içinde bize ve daha çok Hamza'ya dikilmiş bakışları fark ettim. Bir grup insan ve özellikle aralarında yetişkinlerin de olduğu, çoğunluğu yeniyetme kızlardan oluşan bir kitlenin Hamza'ya olan hayran bakışlarını yakaladım.

Birkaçıyla göz göze geldiğimde bana da sevecen bir halde gülümsemekten geri durmadılar.

Başım beladaydı.

Hamza Tuna adına, internette ve sosyal medyada açılan fan sayfaları ve hayran grupları gitgide büyüyordu. Ben ve diğer fedailer de kahramanlık hikâyeleriyle gündeme geliyorduk elbet. Hatta artık gerçek dışı kahramanlık söylentileri dahi uydurulmaya başladığını duymuştum. Fakat Hamza'ya hayranlık besleyen kitle açıkçası beni biraz korkutuyordu.

En son, Hamza'yla bir akşam hoş vakit geçirmek için katıldığımız etkinlikte, mekânda yetkili bir kadının Hamza'yla tanışıp tokalaşmak için elini uzatması ve Hamza'nın kadını kibarca geri çevirip başıyla selamlaması, bunun da medyaya yansıması üzerine sosyal medyada iki büyük grup tarafından girilen tartışmayı görmüştüm. Onlarla ters düşmeden ve yanaşmadan yaşamaya devam etmenin yollarını aramayı düşündüm.

Hafif hafif yağmur çiselemeye başladığında, açılış yapılmış fakat yağmurdan dolayıp hazırlanan masalar içeri alınmaya başlanmıştı. Kalabalık da yavaş yavaş içeri giriyordu.

O sırada saatime bakıp "Namaz," dedim Hamza'ya.

Hafifçe başını salladı bizimkilerin görmesi için elini kaldırıp namaza gitmek için seslendi.

Havva Teyze, Halim Amca, Kemal, eşi Melek, Koray ve iki üç kişi daha bize katıldığında, ikiye bölünmüş bahçenin bağlantı noktasına yeni inşa edilmiş mescide doğru ilerledik.

Ailelerin bazıları şehrin yağmuruna alışmış, çocuklarını dahi içeri sokmadan, çiseleyen yağmurun altında vakit geçirmeye devam ediyordu.

Adım attığım her köşe, her metrede sevimsiz bir hatıra gözlerimin önünden geçe geçe yürüyordum. Silah talimleri yaptığımız atış alanı, fedailerin aldıkları infaz görevlerini yerine getirdikten sonra gidip rapor verdikleri bina, fedailerden sonra mekân ve çevresini temizleyen ekiplerin birimi, eğitim salonları, silah depoları, Barbaros'a ait ana bina, fedailerin konakladığı alanlar... Her köşede beni geçmişle yüzleştiren bir anı mevcutken ne kadar hayat kazandırılırsa kazandırılsın burada uzun vadede bulunamazdım.

Benim ve bir grup insanın büyük bir kâbusu yaşadığı bu yer, bizim için değil belki ama belli ki binlerce insan ve canlı için umut olacaktı. Zaten bizim için olmasına da gerek yoktu. Ömürlerimize bakıldığında huzuru her yerde bulabilecek olmamız adil olmazdı.

Hamza elimi son kez içten bir sevgiyle sıkıp bıraktıktan sonra mescidin erkekler tarafına geçip namaz için hazırlandı. Erkekler hemen onun arkasında, biz de kadınlar tarafında hazırlanıp namaza başlamayı bekledik.

Belki mutluluk belki eski pişmanlıklar belki de yaşanan her şey adına gelinen bu noktada gözlerim tatlı bir sızıyla yanıp kirpiklerimi nemlendirdiği sırada, Havva Teyze uzanıp elimi tuttu ve geçen bir yılın suretine eklediği birkaç sevimli çizgiyle daha, dudaklarında içten bir tebessüm yeşertti.

Ben de gülümsedim. Her şeyin sonunda dudaklarıma konmuş bu tebessüm, susuz kalınmış sıcak bir yaz gününde, içilen serin bir suyun rahatlığıyla yerleşti yüzüme.

Hamza namaza başlamak için tekbir getirmeden hemen önce bakışlarım gayriihtiyari penceren dışarı kaydı. Terk ettiğim, geri döndüğüm, savaştığım şehre, onun serinliğine şöyle bir baktım. Şehrin benden aldıklarının yasını dövüne dövüne tutmaktansa, bana kazandırdıklarının kıymetiyle şükre düştüm. Bu şehrin bana verdiği çok şey vardı.

Karakoza'yı ömrümden çekip çıkaramazdım çünkü çıkarırsam yine bir yarımı eksik bırakırdım. Bu şehrin bana bıraktığı, benim de ona bıraktığım bir iz vardı. Düştüğümde, zeminden kalkmayı düştüğüm yerde öğrenmiştim. Kime şükredip kime sığınacağımı dibine düştüğüm caddede keşfetmiştim. Bu aciz ömrüme dağ gibi bir adam bahşedilmişti yine bu sokaklarda. Ve şükür ki... Tebessümü sımsıcak bir palto gibi sarıp sarmalayan adamın elini tutuyordum, soğuğu eksik olmayan bu şehrin karşısında.

